

İhanetin Bedeli Bu Sefer
Çok Ağır Olacak.

URPERTİ

JENNIFER HILLIER

Çeviri: Yasemin Aslan KARAKUM

Optimum Kitap

ÜRPERTİ

JENNIFER HILLIER

BİRİ ONU İZLİYORDU

Sheila caddeyi net görebilmek için çift camlı kapıya doğru büyük adımlarla ilerledi. Adam çoktan uzaklaşmaya başlamıştı. Yağmur onu net olarak görmesini zorlaştırıyordu ama sanki tanıdık biriydi. Sheila'nın nefesi kesildi...

O yürüyüş. O pantolon. Howell caddesindeki bir ikinci el dükkânından alınmış olan yırtık pırtık deri ceket. Ceketin kolunda bir yerde, Sheila'nın kâğıtları düzenlerken yanlışlıkla onun koluna çarptığında kırmızı silinmez marker ile bıraktığı iz vardı. Onu bir yerden tanıyordu.

O an telefonu titredi fakat Sheila gözlerini hızla uzaklaşan Ethan'dan ayırmadı. Ethan tamamen görüş alanından çıkınca, Sheila telefonunu çıkardı ve yeni bir mesajı olduğunu gördü.

Fotoğraf küçük ve pürüzlüydü, fakat ne olduğu belliydi. Sheila'nın sırtı, çıplak poposu gibi kameraya dönüktü ancak fotoğraftakinin Sheila olduğu kesindi çünkü fotoğrafta, Ethan onunla ters ilişkiye girerken yüzünde bir gülümsemeyle arkasına doğru bakar haldeydi.

Seks kasetlerinden bir kareydi bu. Ethanda olmadığından emin olduğu görüntülerden.

Artık her şey mahvolmuştu....

"En iyi polisiye romanı. Hasta numarası yapsanız iyi olur çünkü kitabı bitirmeden hiçbir yere gidemeyeceksiniz. Ah elbette kapıyı da kilitlemek isteyebilirsiniz. Sadece güvende olmak için."

JEFFERY DEAVER, Kayıtsız şartsız New York'un en iyi yazarı.

Bir nevi sapkın hikayeleri birleştirerek sizi devam ettikçe ürpertecek bir polisiye roman.

T.C. CUMHURBAŞKANLIĞI

01 037 668

www.optimumkitap.com

Optimum Kitap

Optimum Kitap: 012

Dünya Edebiyatı: 011

ÜRPERTİ

JENNIFER HILLIER

Düzenleme

Ny.ozlem

Kitabın Özgün Adı: Creep

Yayına Hazırlayan: Yılmaz Dalgalan

Çeviri: Yasemin Aslan Karakum

Editör: Pervin Salman

Redaktör: Gökhan Fırat

Sayfa Tasarımı: Adem Şenel

Kapak Tasarım: Emir Tali (Est Grafik)

Basım: 2016

ISBN: 978-605-4688-01-2

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 24408

© Türkçe Yayın Hakkı: Akçalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla © Hayat Yayın Dağıtım Pazarlama San. ve Tic. Ltd. Şti.'ne aittir.

Copyright ©2011, Jennifer Hillier. 2012, Hayat Yayın Dağıtım

Optimum Kitap, Hayat Yayın Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şti. Markasıdır.

Basım ve Cilt: Doğa Basım

İ.O.S.B Turgut Özal Cad. Çelik Yenil Endüstri Mrk. No:117 2A/2B Başakşehir-İstanbul

Tel:0212 407 09 00 Sertifika No:25642

© Kısa tanıtım alıntıları dışında yayınevinden yazılı izin alınmadan hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Optimum Kitap

Bağlarbaşı Mah. Feyzullah Cad. No: 90-1

Maltepe / İSTANBUL

Tel: 0 216 222 29 51 - 0 216 222 29 52 Fax: 0 216 383 78 41

www.optimumkitap.com / info@optimumkitap.com

Ninova

ÜRPERTİ

JENNIFER HILLIER

Çeviri
Yasemin Aslan Karakum

Ethan “Profesor Tao,” dedi o yaklaşırken. Gri gözleri hiçbir ayrıntıyı kaçırmadan Sheila’nın yüzünde geziniyordu. “Harika bir ders oldu bugün. Merak uyandırıcıydı. Yani bu dersi yüksek lisans öğrencisi olarak almama rağmen, ben bile yeni şeyler öğrendim. Klasik teorileri günümüze uyarlayarak anlatmanız çok yararlı oluyor.”

Her zaman aşırı derecede saçmalardı.

Yakışıklılığı ve kendini beğenmiş tavırları genelde bu yönünü bastırırdı. Ama o gün, ses tonu Sheila’nın uzaklaşmasına sebep olmuştu.

Alçak sesle “Konuşmamız gerek,” dedi. Diğer taraftan yirmi adım ötede boş salonda hâlâ konuşan üç öğrencinin de dikkatinden kaçmıyordu.

“Öyle mi?” Ethan onu süzmeye devam etti. “Özel bir konu hakkında mı konuşacağız?”

“Ne olduğunu biliyorsun. Aramızda ne yaşandıysa yaşandı, hâlâ patronun benim ve işini yapmaya devam etmelisin.”

Ethan güldü, sesi geniş amfide yankılandı. Birilerinin onu duyup duymayacağını umursamıyordu. “Oldukça cesursun. Senin bu huyunu hep sevmişimdir. Aynı zamanda çok profesyonelsin.”

“Ethan...”

“O zaman neden benim işimi de sen yapmıyorsun?” Bundan sonra tüm öğrenci sorunlarını sana yönlendireceğim. Üstesinden gelebilirsin, değil mi?”

Başını bir yana eğdi. “Öğrencilerinize ne kadar önem verdiğinizi biliyorum, Dr. Tao. Onları asla hayal kırıklığına uğratmazsınız. Özellikle de beni.”

Ethan ona doğru eğilince, Sheila onun tarçın kokulu nefesini hissetti. “Sheila, dün akşam videomuzu tekrar izledim ve seni meşhur etmeye çok yakınım. Durma, üstüme gelmeye devam et sen.”

*Steve için,
Her şey için.*

Teşekkür

İlk romanımı gerçeğe dönüştürmemde bana birçok kişi yardım etti, onlardan aldığım tüm destek ve sevgi için hepsine çok minnettarım.

Asistanım Victoria Skurnick'e yazımın taslağını şekillendirmemde gösterdiği sonsuz güven ve verdiği şans için,

Editörüm Kathy Sagan ve asistanı Jessica Webb'e kitabımın yayımlama dönemini mükemmel bir deneyime dönüştürdükleri için,

Bütün çabaları için redaktörüm Steve Boldt'a,

Ve bu kitapta emeği geçen diğer tüm Galeri Kitap çalışanlarına teşekkürler!

Böylesine harika bir ekibin parçası olduğum için şanslıyım. Bugüne dek bana hikâye anlatan babam Roberto Pestaño'ya, her şeyi yapacağıma inanan annem Nida Allan'a yürekten teşekkür ederim.

Her zaman arkamda olan ağabeyim John Perez'e de sevgilerimi sunuyorum.

Yazmayan fakat yaptığım işi seven en iyi arkadaşlarım Annabella Wong ve Dawn Robertson'a da kocaman teşekkürler. Her ikinizde başından beri hayatımdaki en büyük amigolar oldunuz.

Bir asistanım olmadan önce, bana geribildirimlerde bulunan ve yapıcı eleştirileri ve desteklerinden ötürü birçok meslektaşına da ayrıca minnettarım.

Son olarak hayallerimin peşine düşmem için beni erkenden uyaran ilk gerçek hayranım melek gardiyan Helena Rots'a, sevgili arkadaşına da teşekkürü bir borç bilirim.

ÜRPERTİ

1. BÖLÜM

Üç ay. İşte tam üç aydır Dr. Sheila Tao, Ethan Wolfe ile birlikte oluyordu. Üç ay, dört gün ve yaklaşık olarak altı saattir.

Sorun on altı yıllık yaş farkı değildi. Hatta Sheila'nın bir profesör, Ethan'ınsa onun asistanı olması da değildi. Sorun Sheila'nın Morris'le nişanlı olması ve artık Ethan ile yaşadığı ilişkiye bir son vermesinin gerekmesiydi. Bundan sonra kampüs dışında bir saatliğine kiralanan Sarmaşık Motel'deki haftalık "buluşmalar" olmamalıydı. Etrafındaki sırlar ve yalanlar da yok olmalıydı. Artık her randevudan sonra onu tüketen, günlerce depresyona iten duygular da ortadan kalkmalıydı.

Yaşadıkları ilişki bitmek zorundaydı. Aralarındaki her şey sona ermeliydi. Sheila ve onun terapisti bu konuda oldukça yoğun bir şekilde uğraşıyorlardı. Evet, psikologların da psikoloğu oluyordu.

Bunu aşmak kolay olmayacaktı. Ethan yakışıklıydı ve asistan olmaya hevesliydi. Sheila terapistinin bile buna inanmadığından şüphelenmesine rağmen, Ethan'ın onu baştan çıkarmış olduğu gerçeği su götürmezdi.

Ethan ve Shelia, doktorun Puget Sound Devlet Üniversitesi'ndeki psikoloji binasının dördüncü katında bulunan köşedeki görkemli ofisindeydiler. Kot pantolonun içindeki

bacaklarını hoşlandığı gibi kendinden emin bir şekilde açmış, her zamanki gibi rahat oturuyordu. Aralarındaki masanın üzeri dağınık kâğıtlarla kaplanmıştı. Dağınıklığı bir yerde toplamış bir alan gibiydi.

Sadece yarım yamalak duyabildiği kelimelerin Ethan'nın dudaklarından dökülüştüğünü izliyordu. Ethan'ın çekiciliği herkesçe fark edilebiliyordu. Ancak o pejmürde eski Tshirtler, yıpranmış kot ve tenis ayakkabıları giyerek kendini sıradanlaştırırdı. Onun sert düz karnı gevşek gömleklerin içinde belli bile olmazdı ama Sheila şüphesiz onu hayalinde çok iyi resmedebiliyordu.

Vereceği habere nasıl tepki vereceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Onun düzene verdiği önemi bilecek kadar uzun süredir tanıyordu ve Sheila son üç aydır kurmuş oldukları düzeni bir çırpıda alt üst etmek üzereydi.

Ethan, Sheila'nın beş öğretim asistanlarının en zekisi ve en hırslısıydı. Ethan'ın zekâsı ve onu yönetmesi, cazibesinin büyük bir parçası olmuştu. Sheila'nın bahar dönemi sosyal psikoloji sınıfındaki öğrencilerinin notlarını tartışıyorlardı ve ikisi de sabahın o saatinde neden Sarmaşık Motel onaltı numaralı oda yerine Sheila'nın ofisinde buluştuklarına dair bir fikir yürütmediler. Sheila, Ethan'ın bunu düşündüğünü biliyordu çünkü kendisi de bunu düşünüyordu.

Sheila kendini Ethan'ın söylediklerine odaklanmak zorunda hissetti.

Ethan "Danny Ambrose B almayı hak etmiyor," dedi ve sandalyesinin koluna hafifçe parmaklarını dayadı. O asla ellerini kullanarak konuşmazdı, bir şeye karşı aşırı tutkulu olsa bile. "Milgram'ın deneyleri ve Naziler arasındaki benzerlikler mi? Çok sıradan."

Ethan'ın kaşları çatıldı. Sheila Ethan'ın daha önce bir öğrencisine verdiği notu değiştiriyordu. Ve Ethan bundan hoşlanmamıştı. Böyle bir duruma alışık değildi. Genelde fikir ayrılığına düşmezlerdi.

“Danny özgünlükten puan kaybediyor ama sen de onun argümanının çok elle tutulur olduğunu düşünmüyor musun?” Sheila sözleriyle onu yumuşatmak için gülümsedi. “O sadece ikinci sınıf öğrencisi. Ona ne sorulduysa yapmış ve bu kâğıt ortalamadan daha iyiydi. Önceki gün Danny ile özel olarak konuştum. Ona C verirsek bursunu kaybedebilirmiş. O iyi bir çocuk. Bunun olmasını asla istemem.”

Sheila, Ethan'ın aklının bir karşıt görüş üretmek için çalıştığını hissediyordu. Çoğu zaman sağlıklı tartışmalara müsaade ederdi fakat bu sabah havasında değildi. Yapmaları gereken bir konuşma vardı ve Sheila sözü bu konuşmaya getirmekte güçlük çekiyordu.

Hiçbir şey söylemeden bekledi. Eğer daha fazla konuşmazsa, Ethan not konusunda ısrar etmekten vazgeçebilirdi. Onu kendi haline bırakmak sorunu çözebilirdi. Ethan sonunda “Tamam,” dedi. “Sen kazandın, Sheila. Danny B alsın. Şanslı hergele. Tanrım, üzerimde otorite kurmandan nefret ediyorum.” Sesini alçaltarak, başını çevirerek arkasındaki açık kapıya doğru bir göz attı. “Daha sonra bunu telafi etmen gerekecek.” Öne doğru eğildi ve bir parmağını Sheila'nın sol elinin arkasında gezdirirken dudaklarını Sheila'nın en sevdiği şekilde yarım bir gülümseme ile büzdü.

Ethan'ın parmağı Sheila'nın yeni elmas yüzüğü üzerinde gezindi, taş Sheila'nın avuç içine doğru çevrilmişti. Ethan'ın bakışları Sheila'nın elinde takılı kaldı.

Fark etmesinin bu kadar zaman alması Sheila'yı şaşırtmıştı. *İşte başlıyoruz.*

Sheila'nın içgüdüsel olarak ilk yapması gereken aniden elini çekmekti fakat bu her şeyi daha da içinden çıkılmaz bir hale getirirdi. Kendini rahatmış gibi göstermeye çalışarak, yüzüğün etrafındaki platin kemeri döndürdü. Ethan'ın gözleri dört karat elması görünce büyüdü.

"Bu da ne?" Ses tonunun sakinliği yüzündeki ifadeye uymuyordu. Yüzü tişörtünün yakasının hemen üzerinden kızarmaya başlamıştı. Bir parmağıyla elmasın tepesine dokundu, elmasın üzerinde parmak izi çıktı.

Sheila elması temizlememek için kendini zor tutuyordu. Bu boyuttaki bir elmasın yüzü cam gibi oluyordu. Morris, kuzeybatının en büyük yatırım bankası olan Bindle Kardeşlerin üst düzey ortağıydı. Dolayısıyla masraftan kaçınmamıştı.

Sheila elini çekti. "Kapıyı kapatır mısın lütfen?" diye rica etti. "Sadece birkaç dakikalığına... Konuşmamız gereken şeyler var."

Ethan kaskatı oldu, Sheila zaten onun böyle olacağını biliyordu. Ethan'ın ders salonunda bir sorunu olmamasına rağmen ikisi de onun küçük yerlerde kapıların kapalı olmasından hoşlanmadığını biliyorlardı. Çocukluğundan gelen bir korkuydu bu. Galiba saatlerce elbise dolabında kilitli kalmıştı. Sheila bunu konuda çok fazla şey bilmiyordu. Ethan her zaman çok ketumdu. Küçük motel odasının pencereleri yağmur yağsa bile daima açık kalıyordu.

"Lütfen kapıyı kapat," dedi Sheila. "Sadece kısa bir süreliğine, böylelikle özel konuşabiliriz. Pencereyi açacağım."

Sheila arkasındaki pencereyi açarken, Ethan isteksizce ofis kapısını kapattı. Klimalı odaya bir anda ağustos sıcaklığı giriverdi. Mimiklerinden Ethan'ın ne hissettiğini anlamak imkânsızdı, sessizce oturuyordu.

Sheila'nın doğrudan açıklamaktan başka çaresi yoktu. "Morris ve ben evleniyoruz."

Ethan arkasına doğru yaslandı ve açık gri gözlerinde beliren anlaşılmaz bir ifadeyle Sheila'ya bakakaldı. Sheila yine bekledi. Klima pervanesinin sesi odada yankılandı.

"Buna ne zaman karar verdin?"

"Cumartesi." Beş gün önceydi.

Ofisin içinde etrafına bakındı. Gözlerini kaçırmaması gereken o değildi tabii ama Sheila onun duyduklarını hazmetmek için bunu yaptığını düşündü. Bakışlarını Sheila'ya çevirmeden önce, kısa bir süre için Sheila ve Morris'in pencere pervazındaki küçük, çerçeveli fotoğrafına sabitledi.

"Pekâlâ, bu büyük bir haber... Fakat bu ikimiz arasındaki ilişkiyi değiştirmez."

"Bu her şeyi değiştirir." Sözcükler yaratacakları etkiyi düşünmeden ağzından çıkıvermişti. Dudaklarını ısırarak, hızla konuşmasına devam etti. "Sınıf dışında artık seninle hiçbir ilişkim olamaz."

Ethan gözünü bile kırpmadan "Bu mu yani?"

"Üzgünüm."

Ethan derin bir nefes aldı. Sheila onun daha önce çiğnediği tarçınlı sakızın kokusunu alabiliyordu. Her zaman tarçınlı sakız çiğnerdi ve Sheila ne zaman gözlerini kapasa neredeyse sakızın tadını alabilir ya da onun tatlı, baharatlı dilini ağzında hissebilirdi.

“Tebrik ederim.” Gözlerinde dudaklarına yayılan gülümsemeden eser yoktu.

“Teşekkürler.”

“Ne zaman evleniyorsunuz?”

“Ekimin onunda.”

Ethan’ın gülüşü Sheila’nın anlam veremediği bir sırıtışa dönüşmüştü. Bu sırıtma eğlendiğini, sinirlendiğini ya da şehvetini gösteren bir şey değildi; bu tamamen başka bir şeydi.

“Çok yakın bir tarih. Bu acele niye?”

Bu soruya sabah arabasıyla işe gelirken cevabı kafasında prova ederek hazırlanmıştı. Bu yüzden derhal cevap vermişti.

“Otuz dokuz yaşımdayım ve gençleşecek halim yok. Yalnızlıktan bıktım Ethan. Morris’i seviyorum. Birlikte yeni bir hayata başlamak istiyoruz. Ve... belki de çocuk sahibi olmak için hala zamanımız vardır.

“Düğünde ne giymeliyim acaba?”

Sheila’nın şaşkınlıktan ağzı açık kaldı. Ne diyeceğini bilemiyordu.

Ethan “Şaka yapıyorum,” dedi, sonunda gözlerinde eğlendiğini gösteren bir ifade belirmişti. “Şaka, Sheila. Davet edilsem bile gelmem. İnsanların becerdikleri kişilerin düğününe gitmekle alakalı bir kuralı yok muydu?”

Sheila irkildi. Küfürlerle bir sorunu yoktu ama o an, o konuşmada bu sözcükler akıl almaz ölçüde ağır gelmişti.

“Ah şey... Aslında ilişkimizin bitmesi iyi oldu.” Elini dağınık, kısa saçlarının arasından geçirdi. “Düşünüyorum da bu ilişki seneler önce bitmeliydi. Babanın ne zaman öldüğünü hatırla. Nasıl da alt üst olmuştun, değil mi?”

Sheila'nın midesi kasıldı. "Hatırlıyorum evet." Sheila'nın anesinden ayrılmış olan babasının karaciğer kanserinden vefat etmesinin üzerinden sadece üç ay geçmişti. Ölümden üç gün sonra görüşmeye başlamışlardı. Sheila babasının vefatının bu ilişkiyi başlatmış olduğunu biliyordu.

Ethan'ın sesini alçalttı ve suçlayıcı bir ses tonu takındı. "Zaten bunun uzun soluklu bir şey olmasını asla istemedim. Ama sen o kadar acizdin ki bana gitme deyip durdun."

Ethan çok kurnazca bir yerden başlamıştı yaşananları yüzüne vurmaya. *Lütfen gitme.* Ah, tabii bunlar kesinlikle Sheila'nın sözleriydi. Babasının cenaze töreninden sonraki sabah, kırıxık motel çarşafınının altında çıplak bir şekilde onun yanında yatarken Ethan'ın kulağına fısıldamıştı. Sanki havadan sudan bahsediyorlarmış gibi Ethan'nın bu olayı hatırlatması Sheila'nın canını acıttı.

"İyi bir zamanlama değildi," diyerek omzunu silkti. "Bunu o zaman sana yapamazdım. Ama gerçekten, bu ilişki başladıktan hemen sonra bitmeliydi."

"Bunu daha önce söyleyebilirdin."

"Çıldırдың mı sen?" Yüzünde meraklı bir ifade vardı. "Saçmalama, Sheila. İlişkimiz boyunca yaşadığımız hiçbir şeyden pişman değilim. Ama her güzel şeyin bir sonu olmalı. Bu aramızdaki iş ilişkisini hiçbir şekilde değiştirmeyecek. Hâlâ birlikte gayet iyi bir şekilde çalışabiliriz."

Ethan sırtarak arkasına yaslandı.

Sheila birden çıldırdı. Tam olarak kim kimi terk ediyordu? Günlerdir bu görüşmeyi düşünerek acı çekmişti. Ona ne söyleyeceğini ve nasıl kelimelere dökeceğini düşünmüş, nişanın verdiği büyük mutluluk ve gizli ilişkisinden duyduğu pişmanlık

arasında bocalamış, Ethan'ı ve Morris'i üzdüğünü düşünerek kendisine acı çektirmişti. Bunların hiçbiri kolay değildi. Hiçbiri...

Fakat Ethan, pazar sabahıymış gibi rahat ve yakışıklı yüzünde pişmanlık ve acıma karışımı bir ifadeyle tam karşısında duruyordu.

Sheila, ne söyleyeceğini düşünürken, ellerinin titremesini gizlemek için masanın üzerindeki kâğıtları düzenliyordu.

"Tamam o zaman," Sakin olmaya çalışıyordu fakat sözcüklerinden gergin olduğu anlaşıyordu. "Beraber çalışmaya devam etmemiz gerektiğini düşünmüyorum. Bundan sonra Dr. Easton'la çalışmanı öneriyorum."

Ethan böyle bir şey beklemiyordu. "Şaka yapıyor olmasın!"

"Ciddiyim." Sheila gülümsedi, verdiği tepkiye sevindi, sonra da kaşını kaldırdı. "Biliyor musun, pencereyi kapatmam gerek. Burası gerçekten sıcak oldu ve klima pencere açıkken boşa çalışıyor. Bunaldığımda nasıl olduğumu biliyorsun."

"Sheila, kapatma..."

Sheila hızla ayağa kalktı, pencerenin kolunu kavradı ve çevirdi. Ethan'a döndüğünde, onun kaskatı olduğunu gördü. Sheila yüzündeki gülümsemeyi gizlemekten çekinmeden tekrar oturdu ve bacak bacak üstüne attı.

"Söz veriyorum bu kolay bir geçiş dönemi olacak. Dr. Easton geçen dönem onun ileri teori sınıfında yaptığın işten çok etkilendi. Sapkın davranışlar üzerine olan uzmanlığı da tezine yardımcı olabilir." Sheilanın gülümsemesi tüm yüzüne yayıldı. "Merak etme, bölüm değişiminde sorun çıkmayacaktır. Gelecek dönemin sonuna kadar benim asistanım olarak kalabilirsin, ama yılbaşından sonra..."

Ethan “Değişim istemiyorum,” dedi. Oda serin olmasına rağmen alnından boncuk boncuk ter akıyordu. “Gitmek için bir yıldan daha az zamanım var. Yeni bir danışmanla sistemdeki pürüzleri çözmek istemiyorum.”

“Yardım etmek için elimden geleni yaparım.” Birbirlerine doğru oturdular. Sessizce beklemek tuhaftı ama Sheila ilk konuşanın kaybeden taraf olacağını biliyordu.

Ethan “Benden kurtulmaya çalışıyorsun.” diye tısladı. Ter damlaları koltukaltını ıslatmıştı, gri t-shirtü sırılsıklamdı. “Bölümümü değiştirmiyorum. Şimdiye kadar üç dönemdir seninle çalışıyorum. Beni başkasına atıyorsun çünkü evleniyorsun ve becerdiğin yardımcının yanında kalıp, sana yaptıklarını hatırlatmasını istemiyorsun. Tezim bitmek üzere.” Zor nefes alıyordu. Bir ter damlası sol şakağından aşağı süzülüyordu.

Ethan tamamen nefessiz kalamadan önce Sheila’nın otuz saniyesi vardı; klostrofobi insanların nefesini kesebiliyordu. Sheila “Sana yemin ederim, hiçbir şey değişmeyecek,” dedi tekrar. “Dr. Easton sana her zaman hayranlık duymuştur ve...”

“Dr. Easton tam bir ibne!” Ethan yumruğunu masaya vurdu ve sınav kâğıtları yere düştü. Tam o anda klima durdu ve oda birden sessizleşti. Bir parmağını Sheila’ya doğru sallayarak ayağa kalktı. “Onunla çalışmayacağım. Başladığın işi bitireceksin!”

Sheila umursamaz görünmek için elinden geleni yaptı. “Seçme şansın yok. Herhangi bir nedenden ötürü, istediğim zaman seni işten çıkarabilirim.”

“Gerçekten mi? Peki dekan bu konuda ne söyler?” Ethan doktorun masanın üzerine eğildi. Küçük ter damlaları sınav kâğıtlarının üzerine düşüyor, mürekkebi bulandırarak yazıları okunmaz hale getiriyordu.

Sheila, “Dekan Simmons elbette bana destek olacaktır,” dedi Ethan’a bakarak.

“Kıçına aldığın şeyi internette gördükten sonra bile mi?”

“Ne? Sen ne...” Sheila sustu. Boğazı kurumuştı, yutkundu. Kalbi öylesine hızlı atıyordu ki ipek bluzunun hareket edişini hissedebiliyordu. “Onu telefonundan silmiştin. Sildiğini kendi gözlerimle gördüm.”

“Bundan emin misin?” Gözleri duygudan yoksundu, bomboştu. Hâlâ terliyordu ama sesini kontrol edebilmişti. “Görüntüyü ilk önce kendime e-posta atmış olabilir miyim? Böyle bir şey yapmayacağımdan emin misin?”

Sheila’nın şakakları zonklamaya başladı. Tepedeki floresanın ışıkları birden parlak daha parlak, duvarlar aşırı sarı, klima ise oldukça gürültülü gelmeye başladı. Koltukaltı karıncalandı ve Ethan’ın vücut kokusunu alabiliyordu. Ya da bu kendi kokusu muydu?

“Buna cesaret edemezsin,” diye fısıldadı.

Ethan eliyle alnındaki teri silerken, zafer kazanmışçasına sırıtarak: “Edemez miyim?” dedi. Ondan bakışlarını çevirdi, sonunda aniden yerinden kalktı kapıyı açtı ve hızla dışarı çıktı. Koridorun kirli havasını iyice içine çekti.

Sheila oturdu, şaşkınlık içindeydi. Yüzde doksan dokuz ihtimalle blöf yapıyordu. İçinden bir ses artık bir görüntü olmadığını, hatta Sheila onu telefonundan sildirtmeden evvel Ethan’nın başka bir yere gönderecek vakti olmadığını söylüyordu. Fakat lanet olsun, bu hiç iyi olmamıştı. Eğer böyle bir şey, üniversiteyle ilgili tüm iğrenç yorumların ve çirkin dedikoduların bulunduğu website CampusAnonymous.Com’a gönderilirse, mahvolurdu. Görüntü göz açıp kapayıncaya kadar bir

virüs gibi herkese yayılır ve yirmi yıllık yoğun çalışma bir fırtınada sönen kamp ateşi gibi sönüp giderdi.

Öğrenciyle aşk yaşamak her zaman olan bir şeydi. Geçmişte öğrencileriyle böyle ilişkilere girmiş ve karşılığında sadece azar işitmiş üç profesör aklına geliyordu. Ayrıca Ethan yirmi üç yaşındaydı ve ikisi de evli değildi ki bu da bir şey sayılırdı.

Fakat bir video? Kiminle seviştiğinin bir önemi yoktu, soyunmuş bir halde ilişkiye girerkenki görüntülerinin internette yaymlanması onu kovdururdu. Kimse onu dinlemezdi, kendini savunmak için şansı da olmazdı. Sadece özel eşyalarını toplamak için bir saati verirlerdi ve kışına tekme basarlardı. Bu da her şeyin sonu olurdu.

Nasıl bu kadar aptal olabildim?

Bir ses düşüncesini böldü ve birden başını kaldırdı. Sheila'nın başka bir asistanı olan Valerie Kim, kapıda Ethan'ın hemen arasında duruyordu.

Ethan minyon genç bayana "Bir saniye, Val," dedi. Sesinde ofisi saran gerginlikten eser yoktu. "Profesörle konuşmamız bitmek üzere."

"Sorun değil." Valerie Ethan'ın gerisinde, ofsin içindeki Shaila'ya baktı. "Beş dakika sonra tekrar gelirim."

"Gerek yok." Sheila soytarı gibi güldüğünü hissetti. "İçeri gel Valerie."

Ethan ofisin içine doğru geri adım attı ve masanın üzerindeki dağınık sınav kâğıtlarını toparlarmış gibi yaptı. Eskimiş deri çantasını çapraz şekilde omzuna atarak, Sheila'ya gülümsedi. "Dr. Tao, gelecek hafta görüşürüz. Zaman ayırdığınız için teşekkürler."

Sheila “Elbette...” dedi. Omuzları düşmüştü ve sırtı ağrıyordu. Ethan ofisten ayrılırken Valerie’ye göz kırptı.

“Şimdi Dr. Tao tamamen senindir.”

Sheila onun koridorda salına salma yürüyerek ilerlerken ıslık çaldığını duyuyordu. Dünya Ethan’ın umrunda değildi. Sheila sersemlemişti. Az önce olanlar da neyin nesiydi?

“Yani, şey, Profesör Tao, duydunuz mu?” Valerie soluk soluğaydı. At kuyruklu öğretim elemanı Sheila’nın çaprazındaki sandalyeye kendini bıraktı ve gözden geçirmek üzere çantasından kendi kâğıt yığınlarını çıkarttı. “Bu sabah Diana St. Clair’in cesedi bulundu.”

“Efendim?” Sheila yüksek lisans öğrencisinin ne söylediğini anlayamadı. Nedense Ethan Wolfe’yi tamamen hafife almıştı. Ethan kurnazlığıyla onu yenmişti. Bunun nasıl mümkün olabildiğini anlayamıyordu. *Allah onun belasını versin. Allah benim belamı versin.*

Bu bir felaketti. Şu video gerçekten hâlâ elinde olabilir miydi? Ethan videoyu haftalar önce kaydetmişti. Sheila’nın kafası karışık olabilirdi fakat Ethan’nın onu hemen sildiğinden emindi, onun silindiğini gördüğünde ne kadar rahatlamış olduğunu hatırlıyordu.

“Yüzücü? Diana St. Clair?” Valerie tekrar etti.

Sheila “Evet, tabii ki onun kaybolduğunu biliyorum,” dedi rahatsız bir şekilde.

Ethan’ın terinin bir damlası masanın üzerinde duruyordu, Sheila teri sildi. Kendini Valerie’nin şirin yüzüne odaklanmaya zorladı.

“Bu konudaki yeni bilgi nedir?”

“Tüm detayları henüz bilmiyorum.” Öğrencinin ses tonu ciddi idi ama gözlerinden heyecan fışkırıyordu. “Sabahın erken saatlerinde Puget boğazında su yüzeyinde ölü bulunmuş. Onu bir feribot kaptanı bulmuş.”

“Boğulmuş mu?” Sheila elini ağzına götürdü. Tüm dikkatini Valerie’ye verdi. “Bu nasıl mümkün olabilir?”

Herkes olanları biliyordu. Bu ölüm tüm haberlerde veriliyordu. Diana St. Clair, PSSU’nun neşe ve gurur kaynağıydı ve I. Klasman’da şampiyon bir yüzücüydü. Olimpiyatlara katılacaktı. Bir hafta önce yüzme egzersizinden sonra kaybolmuştu ve kampüsteki herkesin konuştuğu tek konu buydu. Onun yokluğundan sonra pek çok teori ortaya atıldı: internet üzerinden tanıştığı bir gençle Brezilya’ya kaçtığı, yüzmeyi bıraktığı fakat bunu ailesine söylecek gücü bulamadığı, hatta hamile olduğu ve bunu sponsorlarından gizlediği...

“Diana boğularak ölmemiş. Ben onun bıçaklandığını duydum.” Valerie tesirli bir etki yaratmak için durdu. “Hem de defalarca,” diye ekledi.

Sheila doğruldu. “Vay anasım!”

Valerie profesörün küfür ettiğini duyduğuna memnun olmuştu. “Bu olay yüzünden yeni güvenlik önlemleri alacaklarını duydum.” Açıkçası Valerie çok şey duymuştu. “Erkek arkadaşım iletişim bölümünde yarı zamanlı çalışıyor. Bu gün öğleden sonra bir bülten gönderecekler.”

“Vay canına!” Sheila haberleri verirken kafası karışmıştı.

Diana St. Clair Sheila’nın öğrencisiydi. Daha önce hiç tanıdığı biri öldürülmemişti.

O ana kadar.

2. BÖLÜM

Üniversitenin güvenlik departmanı tarafından, kampüsün her yerine öğretim üyelerinin ve öğrencilerin uyması gereken yeni güvenlik önlemlerini içeren bir bülten yollandı. Ama bunun bir değeri yoktu, çünkü kimse olayı ciddiye almıyordu. Üniversitedeki kimse endişe duymuyordu.

Diana St. Clair'in cesedi bulunalı neredeyse bir hafta olmuştu ve Seattle Polis Birimi yüzücünün nerede öldürüldüğünü tam olarak hâlâ tespit edememişti. Diana'nın bıçaklanmış ve çürümüş cesedi, Puget Sound'da suda kaldığından dolayı gazlı ve şişkindi. Onun üniversite çevresinde ya da üniversiteye yakın bir yerde öldürüldüğünü gösteren herhangi bir kanıt da yoktu. Polis kampüsün altını üstüne getirdi ama hiçbir şey ortaya çıkmadı. Polislerin Diana'nın tanıdığı biri tarafından kaçırılıp kaçırılmadığı ya da ölümün rastlantısal olup olmadığı hakkında da hiçbir fikirleri yoktu. Bildikleri tek şey Diana'nın ölmeden önce cinsel ilişkiye girdiği ve akademik yüzücü olan erkek arkadaşı Danovan Langley dâhil ona yakın olan herkes öldürüldüğünde nerede olduklarına dair sıkı bir sorgulamadan geçirilmişlerdi.

Kısacası, Seattle Polis Birimi de hiçbir şey bilmiyordu. Diana'nın ölümüyle ilgili *Puget Sound Village Voice* (okul

gazetesi)'de yayınlanan uzun dedikodu dolu bir makaleden başka bir şey yazılmamıştı.

Bu çok trajik bir durumdu. Ve Sheila'ya göre en büyük trajedi Diana'nın öldürülmüş olması değildi, bu kadar güzel bir öğrencinin hemen unutulmuş olmasıydı. Herkes hayatına devam etmişti. Yerel haberler artık Sea-Tac Havaalanındaki bomba patlama tehlikesi hikâyeleriyle dolup taşıyordu. Dünya ne hale gelmişti?

Sheila ofisinde tek başına oturmuş, Diana ile son görüşmesini hatırlamaya çalışıyordu. Bir yıl kadar önce, güz döneminde sosyal psikoloji bölümü sömestr tatiline çıkmadan görüşmüşlerdi. Diana Sheila'dan spor yükümlülükleriyle ilgili atlet öğrencilerin erken sınav olabilmeleri için izin belgesi istemişti. Sheila, Diana'nın antrenöründen doğrulayıcı bir mektup almıştı; böylece yüzücüler sınavın hemen sonrasında büyük Nike Kupa'sı 1. Klasman için UC Irvine gidebileceklerdi.

Sheila'nın bir yıl önce yaşanmış ve çok da önem arz etmeyen bir olayı bu kadar net bir şekilde hatırlıyor olması komikti. Diana unutulmaz biri olmuştu hep. Her zaman A alan, manken gibi uzun boylu, uzun sarı saçlı, dikkat çekici bir öğrenciydi. İstese dünyayı ayaklarının altına serdirebilirdi.

Aklına yeni gelmişti, o dönem Diana'nın sınavında gözetmenlik yapan Ethan değil miydi? Sheila Ethan'ın kızın ölümü hakkında ne düşündüğünü merak etti. Yüzücünün kaybolduğu bildirildikten sonra Diana'nın ortadan kayboluşu hakkındaki fikrini sormuştu Ethan'a. Bu hem Ethan'ın hem de Sheila'nın işe erken geldikleri bir sabahı.

Ethan merhaba bile demeden, Sheila'yı boynundan öpmüştü ve elini onun külotlu çorabını indirmek için eteğinin altına sokmuştu. Tam da orada...

Kapı tıklatması Sheila'yı düşüncelerinden uyandırmıştı ve kapının önünde duran bir seksenlik yatırımcı nişanlısını görmek için başını kaldırdı. Yüzünün kızardığını hissetti. *Aman Tanrım.*

Morris Gardener gülümseyerek "Aslında kapıya tıklamak istememiştim, ama öylesine düşünceli görünüyordun ki..." dedi. Teksaslılara has genizden konuşması ofisin dolduruyordu. Morris eskiden profesyonel bir futbolcuydu, bu yüzden geniş omuzları kapının eşiğini kaplamıştı. "Umarım beni düşünüyorsundur sevgilim."

Sheila "Ne düşündüğümü bilmek istemezsin." diye yanıt verdi, son kelimesi kuru boğazından hırıltılı bir şekilde çıkmıştı. Su şişesi masasının üzerindeydi ve Morris'e bir öpücük vermek için kalkmadan önce suyundan bir yudum aldı.

Güçlü kolları birkaç saniye buyunca Sheila'yı sardı. Doktor başını Morris'in yapılı göğsüne yaslayarak, kokusunu içine çekti. Sabun, su, baharatlı traş sonrası losyonu ve rahatlatıcı krem kokularının birleşimi bir kokuydu bu. Morris Sheila'yı bir kez daha öptü.

"Bu sürprizi neye borçluyum?" Sheila yerine oturdu ve eteğini düzeltme bahanesi ile terlemiş avuç içlerini kuruladı. Hiçbir fiziksel sebep olmamasına rağmen nefes nefese kalmıştı. Tam karşısında oturan nişanlısına doğru baktı. Bir zamanlar Ethan ve kendisinin...

Kes şunu düşünmeyi.

Morris ışıldayan mavi gözlerle ona baktı. "Gelecekte karım olacak kadını görmek için bir nedene mi ihtiyacım var?"

"Asla." Kendini tebessüm etmeye zorladı. "Sadece beni işte ziyaret etmeyeli epey oldu."

Bu arada bunun için Tanrı'ya şükürler olsun, seni ahmak. Doğruca cehenneme gideceksin.

“Ofisinin ne kadar hoş olduğunu unutmuşum.” Morris sandalyesine yerleşti ve bin bir çeşit saksı bitkilerine, mutluluk veren sarı duvarlara baktı. Gözleri ikisinin nişanlandıkları geceki fotoğraflarına takıldı. “Normalde seni şaşırtmam, değil mi?”

“Şey—”

“İşte bu yüzden sana bunu getirdim.” Morris göğüs cebinden incecik kadife bir kutu çıkardı ve masanın üzerinde Sheila'ya doğru kaydırды. “Sürpriz, güzelim. Bir yıl önce ilk kez bugün buluştuk. Mutlu yıllar.”

Sheila durumu anlayana kadar dikkatle kutuya baktı. “Ah, kahretsin, bugün bizim yıldönümümüz. Tamamen aklımdan çıkmış!” Unuttuğu için dehşete kapılmıştı.

Morris göz kırptı. “Ben de öyle tahmin etmiştim. Telaşa lüzum yok. Hem düğünü planlıyorsun hem de işlerinle meşgulsün. Oysa ben sadece Okinawa anlaşması sayesinde tüm işlerden kaytarıyorum. Aslında hatırlamış olmama ben de şaşırdım.”

“Söz veriyorum, bunu telafi edeceğim.” Kendini yüzüne sert bir tokat atarken hayal etti. *Aptal şırfıntı. Sen onu hak etmiyorsun.*

“Pekala, gürültülü bir bas gitar gibi söylenmeyi kes ve hediye aç.” Morris kutuyu Sheila'ya doğru itti.

“Bu nedir?”

“Yeter ama, aç artık paketi,” dedi gülerek. “İçinde ne olduğunu öğrenmenin tek yolu bu.”

Sheila kadife kutuyu eline aldı ve gümüş kilidi çevirdi. Kapağı kaldırdığında nefesi kesildi. Kutunun koyu mavi renk

saten zemininde, ofisin florasan lambaları altında küçük yıldızlar gibi parlayan, elmas taşlı bir bilezik vardı. Muhteşemdi.

“Aman tanrım, inanılmaz...”

Morris yüzünü inceliyordu. “Sevdin mi?”

“Sevmek mi?” Gözleri hayranlıkla bileziğe odaklanmıştı. “Tabii ki sevdim, seni çılgın. Bu enfes bir şey!”

“Eğer büyük gelirse, kuyumcuya birkaç elması çıkarttırabilirim, belki onlardan da sana bir çift küpe yapar.” Morris nişanlısının tepkisinden çok memnun olmuştu, adeta ağzı kulaklarına varıyordu. Bu günü hatırlayan Morris olmuştu. Ve hediye veren.

Sheila bileziği ışığa doğru tuttu ve hayretle baktı. Gözleri birden yaşlarla dolmuştu. “Morris... Gerçekten gerek yoktu. Bu çok fazla.”

Morris “Sadece yüzündeki ifadeyi görmeye bile değer,” dedi zafer kazanmışçasına.

Morris’in yüz ifadesi öylesine sevimliydi ki Sheila neredeyse kendinden geçmişti. “Bu düğünün ön hediyesiydi. Bunu hak ettin, tatlım. Sana verebileceğim her şeyi hak ediyorsun.”

Hayır, Etmiyorum. Gerçekten etmiyorum. Sheila masanın altına girmek ve ölmek istiyordu. Ethan’ın ona kötü şeyler yapmasına izin verdiği masanın altına...

Kolunu Morris’e uzattı, gülüşü yüzüne yayıldı ama sahteydi. “Koluma takar mısın?”

Morris bir emir almışçasına bileziği taktı. Platin nişan yüzüğüne tam uyuyordu.

Sheila “Kahretsin, tam oldu. Küpelerim güme gitti.” diye şaka yapmaya çalıştı.

Morris bir kaşını kaldırdı. “O halde kuyumcuya sipariş vermeliyim. Yeni yıla nasılsa birkaç ay kaldı.”

Sheila çok utanıyordu. Kendini toplamaya çalıştı. Masa-nın yanına geldi ve kollarını Morris’in boynuna dolayarak kucağına oturdu. “Seni seviyorum...” diye fısıldadı, dışarıdaki yağmur yüzünden saçlarının ıslandığını hissetti. Dudaklarını, alnını, çenesini öptü. “Teşekkür ederim, bu çok güzel. Tıpkı senin gibi...”

Morris öpüşüne karşılık vererek “Ben de seni seviyorum,” dedi. Saçlarını okşadı. “Şu an beni nasıl mutlu ettiğini tahmin bile edemezsin.” Sheila yüzünü daha net görebilmek için birazcık geri çekildi. Ya şimdi ya da asla. “Morris, sana söylemem gereken bir şey...”

Bir hareketlilik sözünü kesti. Açık kapı aralığında durup onları izleyen Ethan’ı gördüğünde kelimeler aklından uçup gitti.

Sheila ayrılırkenki kavgalarından beri onu görmemişti. Yüzünde kızgın bir ifade vardı, gözlerini kıpmış bakıyordu. Fark edildiğini anladığında, hemen daha doğal bir ifade takındı.

“Sözünü kestiği için özür dilerim, Dr Tao.” Ethan’ın sözcükleri gayet kibardı ama ses tonu sinirliydi. Taşdığı kitabı gösterdi. “Sadece size bunu geri getirmiştım.”

Morris Sheila’ya bir mendil uzattı ve Sheila nişanlısının kucağından kalkarken aceleyle gözlerini sildi. “Sorun değil Ethan. Gel ve kitabı şuraya bırak.” Sheila kapının yanındaki küçük tikiş tikiş kitaplığı işaret etti.

Ethan kitabı kâğıt yığınlarının üzerine koydu, gözlerini Morris’e dikmişti. Lisansüstü öğrencisi dişlerini sıkıyordu ve hareketleri gergindi. Ethan aşırı derecede endişeli görünüyordu fakat bu normaldi; Ethan ve Morris daha önce karşılaşmamışlardı.

Belki de Ethan önceki haftaki tehditlerinden sonra Sheilanın nişanı atacağını düşünmüştü. Sheila'ya nefes aldırmayan tehditlerden sonra...

Yüksek lisans öğrencisi sonunda elini Morris'e uzattı.

Ethan gözlerindeki soğukluğu yalanlayan sıcak bir ses tonuyla "Siz Dr Tao ile evlenecek olan şanslı adam olmalısınız. Sizi duvardaki resminizden tanıdım. Gerçekleşecek düğününüz için tebrik ederim."

Morris ayağa kalktı. Ethan, karşısında cüce gibi kalmıştı. Morris genç adamın elini kavradı ve eli her zamanki gibi sıkıca tutarak samimi bir edayla salladı.

"Teşekkürler, çok teşekkürler. Kusura bakmayın ama isminiz neydi?"

"Ethan Wolfe. Profesörün asistanlarından biriyim." Sheila'ya doğru baktı "Ne kadar zamandır birlikte çalışıyoruz? Üç ay mı?"

"Üç dönem demek istediniz sanırım." Sheila'nın sesi boğazında düğümlenmişti.

"Elbette!" dedi Morris, orta büyüklükteki bir ofis için aşırı yüksek bir ses tonuyla.

"Sheila sizden çok bahsetti."

Sheila dilini ısırdı. Morris her zaman kibar bir Teksaslı olmuştu. Ethan'ın adı Morris'le olan görüşmelerinde hiçbir zaman geçmemişti, bundan kesinlikle emindi.

Morris ukala gülüşünü takındı. "Peki söyleyin bakalım Ethan. Böyle biriyle çalışmak nasıl bir şey? Siz gençlere de bana olduğu gibi sert mi davranıyor?"

"Evet, kesinlikle öyle davranıyor." Ethan görüşmeyi şaşkın bakışlarla izleyen Sheila'ya göz kırptı.

“Neye ihtiyacı olduğunu söylemekten asla çekinmez. Tabii bu çok iyi. Böylece ona nasıl yağ çekeceğimi öğrendim.”

Sakın kusma. Sheila’nın midesi düğümlenmişti. “Ev yapımı, kuru üzümlü, yulaf ezmeli kurabiyeyi mi kastediyorsunuz? Kız arkadaşınızın yaptıkları hani...”

Ethan güldü ve kapıya dayandı. “Doğru. *Kurabiyeler.* Kız arkadaşımın büyük annesinin tarifi,” dedi Morris’e dönerek. “Uzun zamandır ailesi bu tarifi uyguluyor. Ne zaman özel bir şeye ihtiyacım olsa Dr Tao’ya Abby’nin taze pişmiş kurabiyelerinden bir tabak getiririm. Kurabiyeler beni istediğim şeyi almamda asla hayal kırıklığına uğratmazlar.”

Ethan’ın şirin yüzündeki kendini beğenmişlik Sheila’nın tüm öz güvenini baltalamıştı.

Morris yalandan inceler gibi yaparak Sheila’ya baktı ve kibarca onu dirseğiyle dürttü. “Doğru mu? Eve benim için kurabiye getirmemiş olman ilginç doğrusu.”

“Hepsini isteyken yer,” dedi Ethan. “İşte yediği kurabiyelerin evde yediklerinden daha lezzetli olduğunu söyler.”

Sheila neredeyse bayılacaktı.

Morris, Ethan’nın sözlerindeki imayı anlamıyordu. Bu yüzden içtenlikle gülüyordu. Sheila’nın sırtı ve omuzları ağrımaya başladı. Ofisini hiçbir zaman bu kadar küçük hissetmemişti.

“Tam üstüne bastın.” Morris Ethan’ın omzuna hafifçe elini koydu. “Tatlıyı normalde çok sever. Fakat düğün falan derken son günlerde onu tatlı şeyler yerken görmüyorum, Sheila gelinliğin içinde incecik olmak istiyor. Kadınları bilirsin işte.”

“Bildigiime eminim.” Ethan’ın gözleri ışıldadı. “Dr. Tao, sizi yakladığıma göre sizden bir iyilik isteyebilir miyim? Fakat

ne yazık ki hiç kurabiye getirmedi.” Ethan’ın sesi ciddileşti ve Sheila üzerine gelen başka bir bulantı dalgası hissetmişti.

“Nedir, Ethan?” Kendini gülümsemeye zorladı.

Ethan’ın bakışları onun yeni elmas bileziğine takıldı. “Gelecek haftanın finalleri için gözetmenlik görevinden beni azat edebileceğinizi umuyordum. Tezimin gerisinde kaldım ve mutfakta bazı görüşmeler ayarlamak istiyorum. Elimden geleni yapıyorum fakat aynı anda iki yerde olamam.”

Ciddi olamazdı. Yıllardır, Sheila öğretim asistanlarını yönetiyordu fakat birine bile sınav görevini yapmaması için izin vermemişti. Bu, işin bir parçasıydı.

Sheila sesini kontrol etmeye çalışarak, telaşla doğru kelimeleri düşündü. “Bu oldukça küçük bir ihtimal. Senin yerine geçmesi için Dr Easton’un sınıfından birini istemeliyim. Ara sınavlar önümüzdeki Salı. Ve erken sınavlar için pek çok istek almamış mıydınız?”

Ethan omuz silkti. “Evet, aslında dört erken sınavım var. Ama biliyorsunuz ki, son günlerde beni çok sıkı çalıştırıyorsunuz ve ben de bu yüzden bana bir iyilik borçlu olduğunuzu düşünüyorum.” Ethan ellerini cebine soktu, başını bir yana eğdi.

Aşağılık pis serseri.

Sheila Morrise doğru bir bakış attı ve Morris’in yüzünde temkinli bir nezaket ifadesi gördü. Morris iriydi, Morris gü-rültücüydü ama Morris aptal değildi. Sheila, onun birdenbire havaya karışan nükteli gerilimi fark edebileceğini biliyordu.

“Sanırım seni gerçekten çok çalıştırdım. Ne yapabildiğime bakacağım.”

“Teşekkürler.” Ethan Morris’e doğru baktı. “Çalışmak için gerçekten mükemmeldir. Tüm psikoloji yüksek lisans öğrencileri

Dr. Tao'yu isterler. Danışmanım o olduğu için çok şanslıyım. Her neyse, eve gitmem gerek, sizinle tanıştığıma çok memnun oldum, Morris.” Ethan ellerini cebinden yine çıkardı.

Morris genç adamın elini sıktı fakat bu kez dakikalar önceki heyecanı yoktu.

“Aynen. Eve giderken dikkatli ol evlat. Dışarıda oldukça kötü yağmur yağıyor.”

Ethan *evlat* kelimesine sinir olmuştu. Yine de döndü ve tıpkı geldiği gibi sessizce ofisi terk etti. Sheila masasına döndü ve bitkin bir halde koltuğuna yığıldı. Terleyen avuç içlerini yine eteğine sildi, Morris titreyen ellerini görmesin diye ellerini masanın altında tutarak duygularını kontrol etmeye uğraştı. Ethan'ın adımlarını dinledi ve nihayet ses iyice uzaklaştığında rahatladı.

Morris “Bu da neydi böyle?” dedi kapıyı sıkıca kapatırken. “Neden kementle yakalanmış gibiydin acaba?”

Sheila elini salladı. “Bu konuda enişelenme. O sadece şımarık bir velet.”

“Ah, anladım.” Morris öne doğru eğildi, Sheila'nın yüzüne dikkatle bakıyordu. Bu Sheila'nın başka yöne bakmasını engellediğinden, gücünün her zerresini aldı. “Dinle sevgilim, sana işini nasıl yapacağını söylemek haddim değil. Tanrı biliyor ki ben de senin bana işimi nasıl yapacağımı söylemeni istemem. Ama bana kalırsa burada ufacık iyi niyetli bir tavsiye vermem gerekiyor: Bu çocuğun dizginlerini eline almalısın. Onun senin için çalıştığını unutma. Gelecek haftaki programının nasıl olacağını sana söylemek onun haddi değil. Yarın onu arayıp nerde olması gerekiyorsa orda olmasının gerektiğini yoksa gelecek performans raporunda onun için iyi şeyler yazamayacağını söylemen akıllıca olur.

“Kesinlikle haklısın bebeğim.” Sheila’nın yüzü gergindi. “Bu senin işin değil.” Kelimelerini yumuşatmak için hemen gülümseyerek ekledi. “Endişelenme, öğrencilerimle başa çıkabilirim.”

Bu bir yalandı tabii ki, fakat ucuz atlatmıştı.

3. BÖLÜM

CampusAnonymous.com da ya da internetteki başka hiçbir sitede herhangi bir haber yoktu. Sheila neredeyse iki hafta takıntılı bir şekilde kendini google'da aratmıştı ve artık Ethan'ın blöf yaptığından emindi. Hiç video yoktu. Eğer Ethan gerçekten onun hayatını mahvetmeye kararlı olsaydı, o zamana kadar çoktan yapardı. Tanrı'ya şükürler olsun ki Morris'e tek bir kelime etmemişti. Ya yok yere her şeyi Morris'e anlatırdı. O zaman ne olurdu?

İşte o zaman her şey biterdi.

Sheila ikinci yaban mersini likörünü içerken, önündeki baharatlı yemişlerden yiyordu. Seafoot Grille'de deniz kıyısına bakan hoş bir bar koltuğunda oturuyordu fakat tüm dikkatini ona servis eden genç barmen üzerine yoğunlaştırmıştı. Esmer ten, koyu renk gözler, dar siyah bir Tshirt ve üzerinde LUKE yazan altın kaplama bir isimlik. Ona her gülümsediğinde kendini pohpohlanmış hissettirecek kadar yakışıklıydı ki zaten sürekli gülümsüyordu. Barmenler de hayatlarını kazanmak zorundaydılar tabii.

Sheila bu ilgiden hoşnuttu. Kendini festivalde gibi hissediyordu. Luke'un üç masa ötede oturan atmışlı yaşlarda adamlara

ustaca martini servis edişini izledi. Yaşlı olan beyefendi tam bir gümüş tilkiydi ki öğrencileri de onu bu şekilde tanımlıyor olmalıydılar. Adam alyans takıyordu ama Sheila'nın gözlerine bakmaktan da kendini alamıyordu.

Yirmi kilo kadar fazlalığa ve bir de yanaklarındaki pembeliğe rağmen James Brolin gibi çekici görünüyordu. Tabii Sheila bununla ilgilenmiyordu. O günler eskide kalmıştı. Sonuza dek...

Yeni nişan yüzüğü sol elinde alev gibi parlıyordu. Sheila tüm kadınların manikürlerine veya elmaslarına baktıkları gibi kendini beğenmiş bir halde yüzüğüne bakmaktan kendini alamıyordu: Bu bir sanat eseri idi. Morris önceki gün benzin almak için durduklarında yüzüğün sertifikasını farkında olmadan arabaya düşürmüştü. Sheila belgeye gizlice bakmıştı, platin üzerine dört karat tek taş ve kenarındaki küçük elmaslar pek çok sıfır değerindeydi.

Morris'in mavi Tiffany kutuyu ona verip evlenme teklif ederkenki samimi ifadesi aklına geldi. Sheila hayretle yüzüğe bakmıştı ve Morris kahkaha atmış "Beni bilirsin. Ya büyük oynarım ya da hiç oyuna başlamam." demişti. Bu Morris'ti, her zaman içten bir Teksaslı.

Üç masa ilerde oturan gümüş tilki sonunda Sheila'yı düşüncelerinden uyandırarak "Bu gerçek mi?" diye sordu. Sheila ona sırttan adamı görmek için kafasını kaldırdı. Zeytini çiğnerken ağzından bir kürdan sarkıyordu. "Yoksa bunu sadece erkekler peşinizde koşmasın diye mi takıyorsunuz?" Sesi gennizden geliyordu ve Sheila'nın düşündüğünden daha yüksekti. "Bu boyutta bir taş aldığına göre sizin her şeyi olduğunuzu düşünüyor. Buradan bile gözlerimi kamaştırıyor."

Sheila rahatladı. "Teşekkürler, daha yeni nişanlandık."

“Tebrikler. Kutlamak için size bir içki ısmarlayım?”

Sheila gümüş tilkinin vücut dilinden ufak bir ilgi belirtisiyle ona asılacağını anladı. Adam martisini bitirdi ve Sheila’ya göz kırptı, kürdan hâlâ dudaklarındaydı. Sheila onun alyanına baktı. “Karınız bu yaptığınıza aldırış etmez mi?”

“Ona söylemezseniz hayır tabii.”

“Benim nişanlım eder.”

Tilki “Ona söylemezseniz sorun olmaz.” diyerek sırttı, doğal olmayan beyaz dişleri arasında kürdanı aşağı yukarı hareket ettiriyordu. Sheila tatlı tatlı gülümsedi. “Neden ona siz söylemiyorsunuz? Birkaç dakika içinde burada olur.”

“Yaa. Ben de iş için şehirdesiniz sandım.” Gümüş tilkinin sesi kibardı fakat yüzünün rengi elma gibi kırmızıya dönmüştü.

Adam bar taburesinden bir kalktı “Siz gecenin keyfini çıkarın,” dedi ve barmene yirmilik bırakarak ilerledi.

“Tüh...” dedi Luke, parayı önlüğün cebine tıkarak. “Sanırım reddedilmeyi pek hoş karşılamadı.”

“Bu konuda oldukça iyi olduğumu sanıyordum.” Sheila mahcup bir şekilde kahkaha attı. “Her neredeyse karısına acıyorum. Ne boktan adam.”

Luke sırtarak “Buraya kaç tane boktan adam geliyor bilsen hayret edersin. Ve Tanrı onları kutsasın onlar olmasa kiramı ödeyemezdim,” dedi.

Luke beyaz bir temizleme beziyle kadehleri parlatıyordu, ritmik hareketlerle bir bardağı döndürdüğünde kol kasları kasılıyordu. Sheila Luke’un traş kolonyasının kokusunu alabilecek kadar yakındı ve birden onun dudaklarının göğüs uçlarına değdiğinde nasıl hissedeceğini hayal etti.

Zihninden kendi kendine bir tokat attı. “Burada bir sürü şey oluyordur.”

“Anlatsam şaşar kalırsın.”

“Artık beni hiçbir şey şaşırtmaz. Ya sen şaşıyor musun her şeye?”

Luke güldü, gülüşünde ona Ethan’ı hatırlatan bir ton yakaladı. Sheila derhal aklını başına getirdi. Luke hafifçe bardağına dokundu. “Bir tane daha?”

Luke içeceğini tazeledi sonra da barın sonunda daha yeni gelmiş olmalarına rağmen birbirlerine bakmaktan sıkılmış görünen çifte doğru gitmek için harekete geçti. Frank Sinatra’nın hoparlörlerden duyulan sesi bile onları neşelendirebilecekmiş gibi görünmüyordu ve Sheila ne kadar zamandır evli olduklarını merak etti. Luke’un çalışmasını izlerken aklına yine Ethan geldi.

Üç güzel yıl boyunca kimseye duyurmadan sex bağımlısı gibi yaşamıştı ve bu çok büyük bir hataydı. Öğrencilerinden biriyle birlikte olmuştu. *Aman Tanrım*. Tabii sadece bu değildi, bu ilişkinin üç ay sürmesine de izin vermişti. Baha-nesi babasının ölmesi ya da değil, Sheila açık ve net bir şekilde ilişki yaşamıştı.

Birine eski kocasının ona yaptığı kötülüğü yapabileceği aklına bile gelmezdi ama yapmıştı işte. Morris öğrenmesin diye ihanetini örtbas etmeye çabalıyordu bir de. O daha iyisini hak ediyordu. Morris, evlilikleri boyunca çoğu zaman uzak ve kaba olan Bill’in aksine kibar ve efendi biriydi. Bill’in davranışlarının sebebini anlamak Sheila’nın yıllarını almıştı.

Bill Chancellor Sheila'dan yirmi yaş kadar büyük önemli bir kalp cerrahıydı. Yaş farkı Sheila'yı hiçbir zaman rahatsız etmemişti ve Bill'i babasını sever gibi seviyordu.

Üniversite yardım yemeğinde karşılaşmışlardı. Bill yakışıklı ve karizmatikti, tabii bu nedenle de Sheila'nın ona âşık olması çok uzun sürmemişti. Kararlılığıyla onun ayaklarını yerden kesmişti.

Çıktıktan sadece birkaç ay sonra evlenmişlerdi. Evlilikten kısa bir süre sonra da Bill kuzeybatının en iyi eğitim hastanelerinden birinde, Seattle Pacific'te baş cerrahlığa atanmıştı. Evliliklerinin ilk yılları pek keyifliydi, sabahın geç saatlerine dek yatakta esen mutluluk rüzgârları, para toplamak için düzenlenen akşam yemekleri ve göl evinde Bill'in ailesiyle geçen haftasonları.

Fakat ilk yıldönümlerinden sonra her şey bozulmaya başlamıştı. Bill hep çalışıyor ve evde çok az zaman geçiriyordu. Sabahın erken saatlerindeki ilişkiye girme seansları yerini tembel haftasonlarına bırakmıştı ve arkadaşlarıyla poker geceleri Bill'i geç saatlere kadar alıkoyuyordu. Evde olduğunda da soğuk, sabırsız ve genelde rahatsız bir tavır takınıyordu. Tıpkı Sheila'nın sert Çinli babası gibi...

Sheila tıpkı babasına yaptığı gibi Bill'in ilgisini çekmek için özenle ve sabırla uğraştı. Romantik akşam yemekleri hazırladı, haftasonu kaçamakları planladı, dışarıda geceleri eğlenceler, seyahat dergilerinde okuduğu ilginç yerlere günlük geziler. Tüm çabalarına rağmen Bill geri çekilmeye devam etti. Sheila ne kadar çabaladıysa, Bill ondan o kadar uzaklaştı.

Evliliklerinin tehlikede olduğunu biliyordu. Bu sıralarda Sheila yüksek lisansını sosyal psikolojide yapıyordu, doğal olarak sorunları olduğunu belirlemek onun için zor olmamıştı.

Fakat hâlâ onu terk etmeye cesareti yoktu. Hatta Bill'in kendisini aldattığından şüphelenmeye başladığında bile.

Bunun yerine kendini işe vermişti. Profesör olmaya çalışıyordu. İş i ona özgüven ve zevk veriyordu artık neredeyse bunun yeterli olduğuna inanmıştı.

Düğün günlerinden neredeyse on yıl sonra nisan ayda bir haftasonu evliliği son bulmuştu. Soğuk algınlığı bronşite dönüştüğü için psikoloji konferansından eve iki gün önce dönmüştü.

Taksiyle evinin önüne yanaştığında Bill'in Jaguar'ı yolda duruyordu. Uzun uçuş ve çok sayıda aldığı soğuk algınlığı ilaçları yüzünden yorgun ve sersemlemiş hissediyordu.

Çarşamba günü öğleden sonra saat 3.00'te Bill'in evde olması görülmüş şey değildi. Hafta iç i asla işten erken çıkmazdı. Jaguar'ın yanında daha önce hiç görmediği şirin bir Toyota duruyordu. O an anlamıştı.

Soföre parasını ödemiş, terlemiş ve başı döner bir vaziyette bunu görmek için hazır olup olmadığını düşünerek evin ön kapısında beklemişti. Geceyi bir otelde geçirmek zorunda olursa diye valizini merdivenlerin önünde bırakarak kendini eve atmıştı. Adımlarının merdivenleri gıcırdatacağını bildiğinden dikkatlice parmak uçlarına basarak merdiveni tırmanmıştı.

Yatak odalarının kapısı kapalıydı. Durdu, kapıya kulağını dayayarak dinlemişti. Kapının yanında bir yerde Bill zevkten inliyordu. Bu onun kişisel olarak dört yılı aşkın zamandır duymadığı bir sest i. Sheila olduğ u yerde kalakalmıştı.

Sonunda kocası ve kim bilir ne zamandır onun kalbini parça parça çalan metresiyle yüz yüze gelecekti.

Trans halinde kapıyı açtı. Hazır olduğunu düşünmüştü fakat yanılmıştı.

Bill'in en sevdiği ameliyat hemşiresiyle arkadan o işi yapması değildi şaşırtıcı olan. Ameliyat hemşiresinin kırk iki yaşında adı Norm olan bir adam olmasıydı. Evli oldukları süre içinde, Sheila sosyal davranış ve algı alanında onca yıldır çalışıyor olmasına rağmen, hükmetmeyi seven, zorba, zeki kalp cerrahı kocasının eşcinsel olduğunu bir kez bile aklından geçirmemişti.

Sheila'yı bir dakika sonra fark ettiler. Ve tabii sonra kızılca kıyamet koptu.

İki adam şaşkınlık içinde bağırarak yataktan zıpladılar, hâlâ sert olan penisleri hızla söniyordu. Lanet okuyan kıpkırmızı yüzleriyle aceleyle pantolonlarını, gömleklerini attıkları iç çamaşırları ararken birbirlerine çarpmışlardı. Yatak odasının kapısını Sheila'nın yüzüne kapatmak istiyormuşçasına hırslı bir şekilde ona bakmışlardı. Tabii öyle bir şey yapmamışlardı.

Arkasını dönerek yavaşça merdivenlerden inmeden önce birkaç dakika daha onları izledi. Becerdiği ameliyat hemşiri Norm son ayak sesleri ağaç yer döşemesi üzerinde kaybolurken Sheila kanepede oturmuştu. Adam kapıdan çıktı ve küçük arabasına doğru ilerledi. Arada dönüp arkasına bakıyordu. Sheila pencereden hemşirenin, yaşlı komşusu Bay Zeminski'nin asla zamanında içeri almadığı çöp kutusunu arabasıyla devrişini izlemişti.

Bill on dakika boyunca aşağıya inmemişti. Sheila'nın yanına geldiğinde gömleğinin düğmeleri rastgele iliklenmiş, saçları darma dağınıktı. Yüzünde kendinden iğrenen bir utanç maskesi vardı. Onu hiçbir zaman kendinden emin görüntüsü dışında görmemişti ve bu en az içerde onu gay olarak seks yaparken yakalaması kadar rahatsız ediciydi.

Aralarındaki sessizlik adeta uzay boşluğu gibiydi. Konuşmaya nasıl başlayacağı hakkında hiçbir fikri olamadığından Sheila önce onun konuşmasını beklemişti.

Bill en sonunda sesi titreyerek “Kimseye söylemeyeceğine söz ver.” diyebilmişti.

Sheila çelik gibi sağlam kocasının gözyaşına boğuluşunu izlemişti. Akşamın batan güneşinde çocuk gibi hıçkırarak, kanepeye atmıştı kendini.

“Ahh Bill.” O anda, Sheila’nın acıma duygusu ihanetin acısından ağır basmıştı. Yıllardır duygusal olarak ihmal edilmesinin ve evlilikleri boyunca kendini terk edilmiş hissetmesinin telafisi yoktu. Ama kendini rahatlamış hissettiğini inkâr edememişti.

Hikâye ortaya çıkmıştı. Bill Sheila’yla karşılaşmalarından çok öncesine kadar eşcinsel olduğunu biliyormuş. Evliliklerinden önce, Sheila’nın daha önce hiç duymadığı bodrum katlarında yer alan gay kulüplerinde gizli bir şekilde uzun bir müddet macera yaşamıştı.

Söylentiler çıkmaya başlayınca, Seattle Pasific’in ameliyat başkanı olma işini garantiye almak için çabucak Sheila ile evlenmişti. Evli kaldıkları süre boyunca, Sheila’ya sinirlenmişti. Çünkü Sheila her gün ona erkek gibi davranması gerektiğini hatırlatıyordu.

Bill kariyerinin zirvesindeydi ve doğal olarak gay olarak adının çıkmasını istemiyordu. Tabii ki, Seattle gelişen bir şehirdi fakat hastane hâlâ yaşlı adamların elindeydi ve hastanede hiç kimse şefin bir homoseksüel olmasını istemezdi. Bill aşkı Norm’da bulmuştu ve Norm birlikte olduklarını duyurmayı istiyordu ama Bill ilişkilerinin duyulmasındansa ölmeyi tercih ederdi.

Boşanmaları çabucak gerçekleşti. Sheila gizlilik anlaşması imzalamayı kabul ettiği için evlilikleri olağanüstü cömert bir mal dağılımıyla sona ermişti. Sheila Seattle'nin saygın Harvard-Belmont bölgesinden nakit parayla kahverengi kumtaşından bir evi satın almıştı. Kısa süre sonra Sheila üniversitede öğretim üyesi görevine getirilmişti.

Yeni bir başlangıç yapmanın tam zamanıydı ama şaşırıcı şekilde kendini hiç özgür hissetmiyordu. Kalbi kırılmıştı. Onu asla gerçekten sevmemiş olan bir adama âşık olmuştu.

Otuzbeşinde, boşanmış, çocuksuz, yeni biriyle bir şeye başlamak için aşırı yorgun, başlamamak için de oldukça gençti. İki durum arasında olmak acayip iğrençti.

Barmen Luke Sheila'nın düşüncelerini yarıda kesti. "Eşiniz geç kaldı, öyle değil mi?"

Sheila güldü. "En kötü alışkanlığı buysa, ben şanslı bir kadıyım."

Luke "Bence şanslı olan o," dedi gülümseyerek.

Üç yıl önce onun bu sırtışı davetkâr bir davranış sayılırdı. Sheila kalbi atarak onu evine davet ederdi.

Sheila uyumak için gecenin geç saatlerinde birkaç bardak şarap içmeye başlamıştı. Bu da işe yaramayınca bir zamanlar yaşadığı sosyal yaşantısının yerini geç saatlere dek süren internet oyunları almıştı. Bill onun kocası olmaktan ziyade yaşamını canlandıran biriydi. Onun sayesinde akşam partilerine, iş merasimleri, dışarıda çiftlerin gecesine gidiyorlardı. Dul bir kadın olaraksa davetlere artık çağırılmamaya başlamıştı. Sheila birçok arkadaşının aslında Bill'in arkadaşları olduğunun farkına vardı ve tabii hepsi taraflarını belirlemişlerdi.

Yalnızlık onu yiyip bitiriyordu.

Eğlenmek için bir flört sitesine üye olmuştu ve birkaç ay içinde profilini yarım düzine siteye afişe etmişti. Yeni bir adamla buluşmanın heyecanı onu neşelendiriyordu. Sonunda tüm hayatı boyunca can attığı ilgiyi görüyordu işte. Güzel olduğunu hissetmişti. Arzu edilen kadın olmuştu. Seks kendine güvenli ve güçlü hissetmesini sağlıyordu. Bu daha önce erkekler yanındayken hissetmediği bir şeydi. Tanıştığı her adam, evliliği boyunca hissettiği güvensizlik ve değersizlik duygusunu silme şansı doğuruyordu. Uzun zaman önce, tanıştığı her adamla da yatıyordu.

Yaptıklarının bir sorun teşkil ettiğini hissetmiyordu o zamanlar. Bir sürü erkekle görüşmüştü. Evet, bu görüşmelerin çoğu yatakta son bulmuştu (ya da arabalarının arka koltuğunda, ya da barın banyosunda, ya da gece kulübünün hemen yanındaki çalılıklarda). Ne olmuştu yani? Bunun her gece Kozmopolitan içip, gördüğü her hoş adamla yatan “Seks and the City” dizisindeki kadınların yaptığından ne farkı vardı? Kendi cinselliğinden sorumlu, özgür bir kadındı. Öyle değil miydi?

Öyle miydi gerçekten?

Bazen bilinç kaybına neden olan Ecstasy’i şarabına karıştırması hiç umrunda değildi. Bazen tuhaf bir odada niçin ve nerede olduğunu hatırlayamayarak uyanması da umrunda değildi.

Kendine engel olamıyordu. Bunları yapmaya son verecek gibi de değildi. Sheila üzerinde, yanında, içinde bir erkeğin sıcaklığını hissetme ihtiyacını dindiremiyordu.

Yeni biriyle tanışmanın verdiği heyecan, adamın gözlerinde gördüğü arzuyu hissetmenin hazzı, sevişirken damarlarına pompalanan adrenalin... Tüm bunların birleşimi aşkın yerini kusursuz bir şekilde alıyor gibiydi. Sheila’nın adını hatırlamasalar bile.

Yaptıkları orada son bulacak olsa bile.

Bir pazar sabahı arabasında uyandığında sonunda dibe vurmuştu. Yalnızdı ve ürkmüştü, üzerinde yoktu eteği, ayakkabısı ve tanımadığı birinin deri ceketini hariç hiçbir şey yoktu. Alnı kesilmişti ve her yeri ağrıyordu. Ter ve erkek kolonyası kokuyordu. Vücudunda morluklar vardı, kendini eve zor atmıştı.

Bu lanet olası bir uyarı gibiydi.

O gece, sıcak bir duş ve uzun bir uykunun ardından Sheila internete girmiş ve Seattle'nin güneyinde üniversiteden kimseye rastlamamayı umduğu Renton'da İsimsiz Seks Bağımlıları adlı bir grup bulmuştu. Şanslıydı ki tanıdık kimseye görmemişti. Kısa sürede terapi için eski meslektaşı Marianne Chang ile görüşmeye başladı. Alkol bırakma grubuna dâhil olmamasına rağmen, seksle birlikte içki içmeyi de bırakmıştı.

Bir yıl sonra kimsenin ruhu duymadan Sheila on iki ay boyunca hiç sarhoş olmamayı başarmıştı. Morris Gardener adındaki bu uzun boylu, iri yarı yatırım uzmanıyla da o zaman tanışmıştı.

İkisi de bir kahvecide sütlü kahve sipariş ettiler. Morris ilk önce kendi ödeme yapmış olmasına rağmen kahveyi Sheila'nın almasına müsaade etmişti. Bu hareketi aralarında hoş bir sohbet başlatmıştı. Morris ona kartını vermişti. Onu arama konusunda Marianne'e danışmış ve terapistinin onayını almıştı. Güvenli bir dostluk kurmaya başlamışlardı. Gerçekten ilişkileri ciddileşene kadar cinsellik yaşanmayacaktı.

Morris'in alkolik olduğunu fark etmesi çok uzun sürmedi ama bu Sheila'yı vazgeçirmişti. Sheila her şeye rağmen, onun temiz olmasını sağlamayı kendine misyon edindi. Morris'i İsimsiz Bağımlılar'a götürmüş, İsimsiz Seks Bağımlılığında kendinin de izlediği on iki adımı başarıyla tamamlaması için ona

yardım etmişti ve vazgeçmeye çalıştığı her an onun yanında olmuştu. Morris'in hayatının geri kazanmasına bir nebze de olza yardım edebilmiş olmak önemliydi. Bu sayede çok iyi arkadaş olmuşlardı.

Tanışmalarından hemen hemen bir yıl sonra da flört etmeye başlamışlardı. İlişkilerinin ilk günleri masal gibiydi. Morris nazik, tatlı, cömert ve komikti. Sheila'nın hayatı nihayet iyileşmeye başlamıştı ve yılın büyük bir bölümü de öyle kaldı.

Ta ki babasının kanserden dolayı ölüm döşeginde olduğunu öğrenene dek.

Haber yıkıcıydı. Uzun yıllardır babasıyla konuşmamasına rağmen Sheila babasının yanına gitmişti. Fakat babası ondan gitmesini isteyince kalbi kırılmıştı.

Babası öldüğünde, Ethan Wolfe Sheila'yı avutmuştu. Onunla yaşanan bir düşüncesizlik diğerini doğurdu, sonra diğerini. Bu kadar çabuk eski günlerine dönebilmesi ürkütücüydü... Fakat bu kez suçluluk hissediyordu, çok ama çok suçluydu. Çünkü Morris hep daha iyisini hak eden iyi bir adam olmuştu.

Ethan'ın aylarca bıkmadan usanmadan Sheila'yı ikna etmesi değildi mesele. Sheila

başından beri bu ilişkinin yanlış olduğunu biliyordu. Bağlımlıların sorunu yanlış ve doğru arasındaki farkı bilmemeleri değildi; her şeye rağmen yaptıkları şeyi sürdürmeleriydi.

Tanıdık bir ses Sheila'yı hayallerinden uyandırdı ve Sheila evleneceği yakışıklı adamın yüzüne baktı.

"Koltuk boş mu?" Morris Gardener'in mavi gözlerindeki şeytani ışıltı gülüşüyle uyum halindeydi. Morris Sheila'nın yüzündeki tüm detayları dikkatlice inceledi. Sheila Morris'in kendisine içerideki tek kadınmış gibi bakmasından hoşlanıyordu.

Bar taburesinden kayarak indi ve kaslı kollarının sıcaklığına sokulup Morris'i öptü.

Sheila'nın şövalyesi bir seksen boylarında ve biraz kiloydu fakat tamamıyla ona aitti. Az kalsın onu kaybedecekti. Bir seks bağımlısı olduğunu ona asla anlatamazdı. Utancı aşırı büyüktü... Bu onun ilişkileri hakkında sessiz kalmasını sağlamak için Ethan'a master derecesini altın tepside sunmak anlamına gelse de hayatının bu bölümü gizli kalmalıydı. Bencil, kendini beğenmiş bir lisansüstü öğrencisiyle yaptığı aptal bir hata yüzünden işini, ününü ve nişanlısını kaybedecek olursa mahvolurdu. Restorana doğru ilerlerlerken, Morris'in geniş elinin Sheila'nın sırtına koruyucu bir şekilde dokunması rahatlatıcıydı.

Sheila, şef garson onları masaya alırken duvardaki dekoratif aynalarda Morris'in ve kendinin bakışlarını yakaladı.

Sheila siyah topuklu ayakkabıları ve siyah elbisesiyle, Morris de Armani kravatıyla özel takım elbisesini giymişti. Hoş bir çift olmuşlardı. Bunun hayatı boyunca yaşadığı en mutlu zaman dilimi olması gerekiyordu.

Fakat hiç bu kadar acınası hissetmemişti.

Düzenleme
Ny.ozlem

4. BÖLÜM

Ethan, yeni evrak çantası elinde, parlak cilalı ayakkabısı ile Bindle Kardeşler'in Virginia Beşinci Cadde'deki ofislerine girdi. Çizgili mavi takım elbisesi ve şal desenli kravatıyla kendinden emin, genç bir iş adamı gibi görünüyordu. Taktığı koyu sarı peruğa uysun diye yapıştırdığı sarı topsakal onu kaşındırıyordu, fakat görüşmenin çok zaman alacağını düşünmüyordu. Taktığı lensler kendi göz rengini açık griden elaya çalan bir renge dönüştürmüştü.

Az miktar lâteks boyayı, ince bir tabaka halinde burnuna dikkatlice uygulamış ve burun deliğinin ve köprüsünün daha geniş görünmesini sağlamıştı. Derisine uyguladığı profesyonel film makyajıyla yüzünü kimsenin tanıyamayacağı kadar değiştirmişti.

Burnundaki küçük değişiklikler yüzde büyük değişimlere yol açıyordu—burun estetiği olmuş milyonlarca insan bunu çok iyi bilirdi.

Bronzlaştırıcı pudrayı ustalıkla tenine sürdü. Pudrayı abartmamak gerekiyordu yoksa tozlar halinde ciltte belli olurdu. Pudradan sonra görüntüsü tamamlandı. Evden ayrılmadan önce parlak ışık altında kendine dikkatle baktı ve mükemmel

bir şekilde doğal göründüğünü fark etti. Bu onun basit kılık değişimlerinden biriydi; ağır olan her şey gereksizdi. Sadece birkaç dakikalığına Morris ile buluşacaktı ve iri adamın onu hatırlamaması için yeterince zaman geçmişti.

Elbette tedbir almasında yarar vardı. Ethan göğüs cebinden bir çift reçetesiz gözlük çıkardı ve sıradan bir şekilde gözüne taktı. Moda olan siyah, dikdörtgen çerçeveler gözlerinin şeklini biraz olsun belirsizleştirecek ve etrafında gölge yaratacak kadar kalındı.

Lobi aynasında kendine bakan bir çift göz yakaldı. Mükemmel görünüyordu. Kılık değiştirmek çok eğlenceliydi.

Yatırım bankasının etkileyici lobisinden geçerek, yüksek tavanların, korniş pervazlarının mermerlerin altında uzun adımlarla ilerledi. İyi giyimli çalışanlar önemli bir şey arar gibi etrafta koşturuyordu, akıllı telefonları ellerine yapışmıştı. Ahenkli bir görüntü oluşturluyorlardı.

Ortadaki yuvarlak akaju rengine bir masanın arkasında iki resepsiyonist vardı. İlk olarak kıvrık saçlı ve yaklaşık on kilo fazlalığı olan gülümsedi. Ethan yaklaşıncaya daha dik oturdu, hemen gözlüklerini çıkardı ve permalı saçlarını düzeltti.

“Günaydın.” Diğer resepsiyonist gülümserken yamuk öndişleri arasına sıkışmış olan ölüp haşhaş tohumu görünüyordu. “Yardımcı olabilir miyim?”

Ethan ona gülümsedi, gözlerine bakmadan evvel gözlerini onun çilli göğüs dekoltesine dikti. “Günaydın Stacey...” dedi, parlayan bluzuna tutturulmuş etiketteki adı okuyarak.

“Onuncu katta bir randevum vardı. Ben Tom Young.”

Stacey’in solgun yanakları kızardı. “Arayıp burada olduğunuzu bildireyim,” dedi soluğu kesilmişti. “Bir dakika bekleyin.”

Ethan kıza teşekkür etti ve kız telefonda mırıldanırken geride bekledi. Başını kaşımak için can atıyordu ama peruğu kaldırmaktan korkuyordu. Bunun yerine yüzü kızarmış halde asansörlere giden yolu gösteren Stacey'e sıırttı.

Banka hareketliydi, harıl harıl çalışıyordu. Ethan lobinin arkasmda bulunan asansör kapılarına doğru ilerledi. Çekici bir kadın onu izledi ve asansörde Ethan'ın önünde yerini almadan önce Ethan'ı takdir eden gözlerle tepeden tırnağa süzdü. Ethan bir an kadının arkadan görünüşünün keyfini sürdü. Hiçbir iç çamaşırı izi olmayan çıplak bacaklar. Kadın ya iç çamaşırı giymiyordu ya da tanga giyyordu. Ethan kendi kendine kıkırdadı. Her iki senaryo da kabul edilebilirdi. Kız sekizinci katta indi, poposu dar iş eteğinin altında iyi yağlanmış pistol gibi aşağı yukarı esniyordu.

Onuncu katta, Ethan asansörden çıktı ve başka bir kadın bir başka akaju renkli masada Ethan'ı selamladı.

"Bay Young?" dedi canlı ses tonuyla. Gri saçları modern şekilde kesilmişti ve takım elbisesi Elhan'inkinden daha pahalı görünüyordu. "Lütfen oturun. Beyefendi bir dakika içinde sizinle olacak. Şu anda bir telefon görüşmesi yapıyor."

Ethan bekleme salonuna doğru yürüdü ama oturmadı. Onuncu kat binadaki en üst kat olmamasına rağmen duvar boyunca zeminden tavana uzanan pencereler sayesinde Puget Sound'un manzarası inanılmazdı. Sound'un güzel mavi-yeşil dalgaları, günün ilk ışıkları altında ıslıl ıslıl parlıyordu. Diana St. Clair'in bu sulara yüzüp yüzmediğini dalgın bir şekilde düşündü. Ona hiç sormamıştı. Ethan gözlerini kapadığında hâlâ yıllardır egzersiz yapmasının sonucu olarak sahip olduğu güzel, sıkı ve esnek vücudunu gözünde canlandırabilirdi...

Samimi bir kahkaha Ethan'ı kendine getirdi. Koridordan yürüyerek Ethan'a doğru ilerleyen kemerinin dışına hafifçe taşan göbeğiyle, boyu bir seksenin üzerinde, iri bir adamdı. Her iki tarafında da, ona ayak uydurmaya çalışıp aynı tempoda gitmek zorunda olan kadınlar vardı. Gök mavisi ipek bir kravat kömür rengi özel dikim bir takımını tamamlıyordu ve ayağında Ethan'ın kırk üç numara olduğunu tahmin ettiği Ferragamo ayakkabıları vardı. Grileşen şakakları çekici gülüşü sayesinde yakışıklılığından hiçbir şey eksiltememişti. Hatta Ethan'ın hatırladığından bile iyi görünüyordu.

Morris Gardener... Tam karşısında duruyordu.

Kadın yüksek sesle kahkaha attı. Ethan söyleneleri duymıyordu ama açıkçası Morris'in komik bir adam olduğu belliydi, çünkü her iki bayan da onun kalın koluna vuruyordu ve her ikisinin de gitmeden önce gülmekten çeneleri ağrıyordu.

"Siz Tom Young'sınız, değil mi?" Morris, sosis parmaklarının avuç içini ayarlanabilir pense gibi sıkıştırdığı elini Ethan'a doğru uzattı. "Morris Gardener. Bu kadar kısa bir zamanda gelebilmenize sevindim. Haydi, içeri gelin. Güzel bir gün, değil mi? Bahse girerim ki burada olmaktansa dışarıda olmayı tercih ederdiniz. Beyzbol oynamak için mükemmel bir gün. Futbol oynamayı sever misiniz Tom? Dizlerimde sorun çıkana kadar futbol oynadım. İki sene Packers'ta, ondan önce de Longhorns'ta. Bu taraftan... Ofisim koridorun aşağısında. Kahve, su, kek ya da herhangi bir şey ister misiniz? Theresa! Yiyecek bir şeyler getirin lütfen." İri adamın sesi koridorda yankılandı ve başka bir kadın bir yerden ortaya çıktı ve yanlarından geçerken neşeyle onlara gülümsedi.

O çağırıyordu, onlar geliyordu. O espiyi yapıyordu, onlar gülüyordu. Burada hiç şüphesiz iri, hareketli aleti olan biri

vardı. Morris Gardener'in varlığı etrafındaki her şeyi eziyor görünüyordu, birden kendini önemsiz biri gibi hisseden Ethan da buna dâhildi.

Kendini dik durmaya zorladı. Eğilip bükülecek zaman değildi. Ethan rakibini tanımak ve Morris'in kendisinde olmayan neye sahip olduğunu anlamak için oradaydı. Eğer Sheila'yı elde edemediyse, Morris de edememeliydi. Ethan, Sheila'yı ölü görmeyi yeğlerdi.

Tüm ihtiyacı olan bir bahaneydi.

::::

Morris'in kravatında küçük bir leke vardı, kahvaltıda yediklerinin kalıntısı olmalıydı. Bu Ethan'ı sevindirdi.

İri adam yine telefondaydı. Ethan o esnada geniş ofise göz gerdirdi. Yapay aydınlatmaların az oluşu dikkatini çekti. Yerdeki kalın halı, krem rengi duvarlar ve tavanla tam bir uyum içerisindeydi. Bir duvara iki futbol forması çerçevelenip asılmış.

İkisinin de numarası 75'ti: biri Texas Longhorns'un solmuş turuncu renkli, diğeri Green Bay Packers'ın orman yeşili üniformasıydı. Morris'in akaju rengi kocaman masasının üzerinde Lusit ile sarılmış futbol topu duruyordu. Mobilyalar şaşırtıcı şekilde moderndi, tüm açık çizgiler, çelikler ve koyu ahşaplar, bankaların kamu alanlarında yaptığı geleneksel dekorun zıttını oluşturuyordu.

Ethan, ofisi Morris'in kendisinin dekore edip etmediğini merak etti. Adamın giyim zevki kesinlikle harikaydı. Lanet olası kıyafetine harf desenli kol düğmeleri de takmıştı.

Bir adam harf desenli kol düğmelerini sadece eğer o düğmelere uygun bir Fransız kol düğmeli gömlek giydiyse takabilirdi. Zaten Morris de öyle yapmıştı. Ethan'ın Macy'den bir

gün önce alınmış takımı, onunkiyile karşılaştırıldığında ucuz ve basit görünüyordu.

Ethan Morris'in kartvizitine dokundu, kâğıdın beyazlığı ve kalınlığı dikkatini çekti.

Yazı pahalı ve parlaktı: MORRIS GARDENER, KIDEMLİ ORTAK, BINDLE KARDEŞLER. Bir yatırım şirketinde kıdemli ortak ne kadar kazanıyordu acaba? Bunu aşağılık biri gibi görünmeden sormanın bir yolu yoktu. Morris'in masasının üzerinde duran Sheila'nın çerçeveli resmi, misafirler onun güzel yüzünü görebilsin diye hafif dışa döndürülmüştü. Asya'ya özgü koyu renk gözleri mutluluktan ıslıl ıslıl parlıyordu, kıpkırmızı dudakları düz beyaz dişlerini ortaya çıkarırcasına aralıktı. Sheila, Morris'e gülüyordu. Telefon kulağına yapışmış olan Morris arkasındaki raftan bir şeylere uzanmak için bir an sırtını döndü.

Ethan, Sheila'nın yüzünü artık görmesin diye fotoğrafı yumuşak bir hareketle çevirdi. *Böylesi daha iyi*. Morris nihayet telefonu yerine koydu ve sarı bloknotun üzerine bir not ekledi. "Özür dilerim, Tom. Japon yatırımcılarla telefonda bir anlaşma yapmaya çalışıyorum; tüm teknolojiye sahip olmak da hiç kolay şey değil."

"Sorun değil, Bay Gardener." Ethan kartviziti ceketinin göğüs cebine koydu. "Beni programınıza sıkıştırdığınız için minnettarım."

"Bana Morris deyin." Koridordan gürültülü bir konuşmanın sesleri duyuluyordu. "Ah, kapıyı kapatsam iyi olacak. Ekibim hayli gevezedir ve bu dikkatimizi dağıtabilir."

Ethan'ın kalp ritmi hızlandı. "Ah, kapıyı açık bıraksak sizin için sorun olur mu? Biraz klostrofobiye meyilliyim de."

Morris tek kaşını kaldırdı. “Öyle mi?”

“Sadece görüşmelerde.” Ethan filizlenen paniğini gizlediğini ümit ettiği mahcup bir gülümseme takındı.

Morris sandelyesine yayıldı. “Sorun değil, açık bırakırız.”

“Teşekkür ederim efendim.”

“Bana Morris deyin,” dedi yine ve elini ilgisizce sallayıp yüzünü bilgisayara döndü.

Büyük parmakları farenin üzerine tıkladı. Aradığı şeyi bulana kadar fareyi aşağı yukarı kaydırды. “E-e-posta burada işte. Tom, sizi tanıdığımı memnun oldum. Randal sizin organizasyonumuza büyük yarar sağlayacağını söyleyor. Birbirinizi Stanford’dan tanıdığınızı ve evlenmek için buraya geldiğinizi söylüyor. Ne eğitimi aldınız?”

“Stanford’da ekonomi üzerine ihtisas yaptım sonra MBA için Wharton’a gittim. Özellikle Orta Doğu merkezli küresel sanayiler için stratejik yatırımlar konusunda uzmanlaştım.” Hikâye takılmadan Ethan’ın ağzından dökülüyordu. Günlerdir ezberlemeye çalışıyordu. “Microsoft’un geliştirme bölümündeki işlerinde staj yaparken nişanlımla tanıştım. Seattle’ın aile kurmak için hoş bir yer olduğuna karar verdik.”

“Aslen nerelisiniz?”

“Austin, Teksas’ta büyüdüm.” Morris’le aynı yerdі.

“Şaka yapıyorsunuz. Hangi bölgede?”

“Tarrytown.”

Morris “Clarksville!” diyerek yine içten bir kahkaha. Ethan’ın kulakları patlayacaktı.

“Dünya küçük. Orada ne kadar kaldınız?”

“Steve Austin Lisesinden 99’da mezun oldum. Sonra Stanford için ayrıldım.”

“Ben de 78’de mezun oldum. Yürüyün Hawk’lar!” Morris mutlu görünüyordu. “Aman Tanrım, biz aile sayılırız. Randall sizinle aynı aynı memleketten olduğumuzu biliyor mu?”

“Bundan size bahsetmedi mi? Benimle görüşmeyi kabul etmenizin sebebinin bu olduğunu düşünmüştüm.”

“Belki de bahsetmiştir. Benim aklımdan çıkmış olabilir.” Morris hala gülüyordu ama gözleri belli belirsiz neşesini bastırıyordu.

İlginç. Morris Gardner yalan söylemede hiç fena değildi. Ethan bu ipucunu aklına not etti. Morris’in en büyük oğlu Randall ile yıllardır görüşmediğini biliyordu. Sheila bu sırrı aylar önce yatakta, bir kavanoz çikolatalı vücut boyası ve ipek eşarpla yaptıkları terletici boğuşmadan sonra Ethan’a açmıştı. Randall için bir e-e-posta adresi düzenleyip, şehirde iş arayan, kolejden samimi arkadaşı Tom ile görüşecek zamanı olup olmadığını, yaşlı değerli babasına sormak dünyanın en basit işiydi.

Ethan “Randy bana on yıldan fazla zamandır Bindle’da olduğunuzu ve LoneStar Merkezi’nde çalıştığınızı söyledi.” Bunu aslında adamın firmaların web sitesindeki özgeçmişinden okumuştı.

“Bu doğru, Tom. 99’da buraya transfer oldum ve bir daha arkama bakmadım.”

“Yani buradaki kariyerinizden memnunsunuz. Firma kültürünüzü nasıl tanımlıyorsunuz?”

“Soru sormasını gereken kişinin ben olduğumu sanıyordum.”

Ethan iyi zamanlanmış, kendinden emin bir kahkaha attı. “Haklısınız, özür dilerim.”

Morris sırtıttı. “Dileme. Bu işin sana uyup uymadığını her iki yoldan da tespit edebiliriz. Bir düşünelim... şirket kültürü...”

Beş dakikalık bir açıklamanın ardından “Şimdi de iş hakkında daha fazla bilgi vermeme müsaade et.”

Ethan, Morris yirmi dakika boyunca hesap uzmanı müdürlüğü olmanın sorumlulukları hakkında homurdanırken ve uygun olan yerlerde sorularla konuyu zenginleştirirken nazikçe onu dinledi. Gerçekten Tom Young olsaydı, bu iş uygun olabilirdi. Morris muhtemelen hoşgörülü bir patrondur. Ethan sakin görünüyordu, doğru yerde başını sallayıp yakalayabildiği tüm detayları almaya gayret ediyordu; kimse sonradan neyin işe yarayacağını bilemezdi.

Morris’in akıllı bir adam olduğu açıktı. Bu Ethan’ı şaşırtmadı. Sheila kendi zekâsına uymayan bir adamla vaktini boşa harcamazdı. Yalnız nişanlısı hakkında her şey *büyüktü*. Büyük beden, yüksek ses, kocaman eller, kocaman ayaklar. Morris Ethan’na kendini küçük hissettiriyordu. Ethan ondan nefret ediyordu.

“Tom, yeterliliklerine dayanarak bence bu bölüm için siz muhteşem bir adaysınız.”

“Böyle düşünmenize çok sevindim, Morris.”

Büyük adam boğazını temizledi. “Burada işleri eski usul yaptığımızı itiraf etmeliyim. Açıkçası Randall sizin hakkınızda iyi konuştuğu için sizinle tanışmak istiyordum fakat İnsan Kaynaklarına bir özgeçmiş teslim etmeniz gerekecek, sonra resmi görev teklifi yapılmadan evvel işe alım komitemiz tarafından mülakata alınacaksınız. Özgeçmişini düşününce bunun herhangi bir sorun yaratacağını sanmıyorum.

“Anlıyorum. Bugün onlara bilgilerimi gönderirim.”

Morris ayağa kalktı. Ethan Morris’in takım elbisesine baktı.

“Sizi tanımak muhteşemdi Tom. Sizi şiddetle önereceğim.”

“Teşekkür ederim. Yaptıklarınıza gerçekten minnettarım, Morris.”

Büyük adam duraksadı. “Dinle, yarın öbür gün Randall ile konuşma şansınız var mı?”

“Muhtemelen. Görüşmemizin nasıl gittiğini merak edecektir.”

“Eee şey...” Morris’in yüzü kızardı. Alnındaki kırışmış saç hizasında boncuk boncuk ter göründü.

“Belki ona bu yaşlı adamı aramasını söyleyebilirsiniz. Bir kaç hafta içinde evleniyorum ve o... kız arkadaşı şeyi... getirip getirmeyeceği konusunu netleştirmede.”

“Donna.”

“Haklısınız, Donna.” Morris duraksadı, sonra elini havaya kaldırdı. “Siz Randall ile kaç yıldır arkadaşınız, sekiz mi on mu? Bizim çok az konuştuğumuzu biliyordur. Annesi ve ben boşandığımızdan beri. İyileşen bir alkoliğim. İyi bir eş ve baba olamadım aslında.”

Ethan anlayışla başını salladı. “Bana anlattı. Tabii bu konu hakkında çok az konuştuk aslında. Ama bence...” Ethan durdu. “Ne biliyor musunuz? Bunu söylemek bana düşmez.”

“Lütfen, rahat konuşun.”

Ethan konudan rahatsızmış gibi çekimser ama aynı zamanda da ilgili gibi görünerek beşe kadar saydı. “Pekâlâ, o da aynı düşüncede. O ve Donna’nın kendi içlerinde bazı sorunları var ve bana kalırsa bu ona sizin annesiyle boşanmanız hakkında bazı bakış açıları kazandırmış.”

“Gerçekten mi?” Morris’in yuvarlak yüzü öyle umut dolu görünüyordu ki neredeyse Ethan’nın kalbi sızlayacaktı. “Size bunu o mu anlattı?”

“Evet. Ayrıca da dedi ki siz ve o—”

Telefon yüksek sesle çaldı. Kederli bir şekilde Morris kısa ve tıknaz parmağıyla hopörlere bastı.

“Evet Darcy...” diye bağırdı.

Kızın neşeli, taze sesi cıvıladı. “Sayın Evers ve Sayın Chan budalar. Toplantı odasında sizi bekliyorlar.”

“Az sonra oradayım.” Morris tekrar tuşa bastı. “Özür dilirim Tom, ne diyordunuz?”

Zamanlama müthişti. “Morris Randy ile kendiniz konuşsanız daha iyi olur. Ben ona görüşmemizin iyi geçtiğini anlatırım ve onunla irtibata geçmek istediğiniz mesajını da iletirim. Bana zaman ayırdığınız için gerçekten minnettarım.”

Ethan Morris’le sıkıca el sıkıştı ve kapıya doğru yöneldi. Cam kapının dışında Morris onu durdurdu. Birkaç çalışan koridorda boş boş konuşarak dolanıyordu ve merakla Tom’u süzdüler.

“Hey, Tom, bekleyin bir dakika.” Morris Ethan’a doğru eğildi, kişisel alan sınırlarının dışındaydı. Ethan yakalandığını sandı. Büyük adamın ses tonu diğer çalışanların duyamayacağı kadar düşüktü. “Randall’ın iyi bir dostu olduğunuzu biliyorum. Yardıma ihtiyacım olduğunu söylemeye utanıyorum. Eğer bana yardım etmek istemezseniz anlarım fakat o benim oğlum...”

“Ne yapabilirim?”

“Eğer bu akşam yemeği için müsaitseniz size biftek ısmarlayabilirim siz de ona yaklaşmanın en iyi yolunun ne olduğu hakkında bana akıl verirsiniz. Son birkaç denememde beni oyun dışı bıraktı.”

Ethan için Morris'in kendisine bu kadar yakın durmasından rahatsız olmamış gibi davranmak hiç zor değildi. "Bilmiyorum efendim, Randy'nin ne düşüneceği konusunda emin değilim."

"Hayır, hayır." Morris etrafına bakındı ve daha da yaklaştı. Ethan hemen bir adım geri gitmek için uğraştı. "Onun tüm sırlarını anlatmanızı istemiyorum sizden. Sonuçta siz onun samimi bir arkadaşısınız, bu doğru olmaz. Ama ne söylemem gerektiği konusunda birazcık desteğe ihtiyacım var. Ve tabii nasıl söyleyeceğim konusunda da. Ortak bir payda bulmam gerek. O benim oğlum. Nişanlım Sheila'yla bile hiç görüşmedi."

Ethan düşünüyormuş gibi yaptı. "Elbette. Tamam. Yardımım dokunursa sevinirim."

Morris kocaman bir gülümseme ile onu ödüllendirdi ve eliyle omzuna dokundu. Ethan sonunda bir adım geri gidebildi ve rahat bir nefes aldı.

"Harika. Bu harika. Hemen iki cadde ötede, Zeytin Yol'u üzerinde bir biftek lokantası var. Orada saat altıda buluşmaya ne dersiniz? Ayrıca buraya seni nasıl yerleştireceğimiz hakkındaki stratejileri de konuşuruz. Burada çalışmayı seveceksiniz, Tom, gerçekten seveceksiniz."

Tom belki sevebilirdi fakat Ethan kesinlikle istemezdi.

:::

Ethan meze ve mayalı ekmekle (alkolü bırakan Morris için şarapsız hazırlanmış) yenilen pahallı bir akşam yemeğiyle tıka basa doyduktan sonra *Arkadaşların'* ın tekrar bölümünü izlemek için evdeki TV'nin karşısında bir başına oturdu. Abby işteydi; Safeway'de gece yarısı vardiyasındaydı. Pis bir işti ama bir öğretim üyeliğinden daha fazla maaş veriyordu.

TV'nin loş ışığında, parmakları arasında platin kol düğmelerini döndürüyordu. MG'nin baş harfleri italik yazıyla kare yüzey üstüne kazınmıştı. Bu Sheila'dan bir hediye olabilir miydi? Ethan yemekten sonra kaldırımında düşecekmiş gibi yapmıştı ve Morris'in kolundan kol düğmesini ani bir hareketle kopararak almıştı. Morris'in daha sonra onu kaybettiğini fark edip aradığını düşünmenin verdiği mutluluk dışında, kol düğmelerini almasının özel bir nedeni yoktu.

Sheila'nın nişanlısıyla akşam yemeği, Ethan'ın sarı perüğünün yemek boyunca kaşındırmasına rağmen aydınlatıcı olmuştu. Ethan başını kaşımaya gitmek için birçok defa müsaade istemişti. *Lanet ucuz peruk.*

Morris'in "Tom'u" sevdiği belliydi. Yemeğin ilk yarısını anlaşılmaması zor Randall'ı tartışarak geçirmişlerdi ve Ethan, neden bu yaşlı adama karşı genç Gardener'in her zaman kin duyduğunu tam olarak biliyormuş gibi davrandı. Anadalı psikoloji olan birinin Randall'ın sorunlarının ne olabileceğini tahmin etmesi hiç zor olmamıştı. İhmal, suçluluk, aciz olduğunu hissetme, babasını sürekli kötüye giden bir durumda görme, dağınık aileye duyduğu öfke. Vesaire, vesaire... Hepsi sıradan dünyevi sorunlar. Morris şüphesiz Sheila ile bunları konuyu çoktan konuşmuştu.

Zaman ilerledikçe, Ethan konuşmayı Morris'in yaklaşan evliliğine yönlendirebilmişti ve Ethan'ın akşam yemeğini kabul etmesinin asıl nedeni de buydu. Morris'in gözünde Sheila'nın nasıl biri olduğunu öğrenmek istiyordu. Çekici ve duyarlı Tom'un Sheila'nın nişanlısıyla aralarında kurduğu bağ sayesinde, yaşlı adam bombayı patlatmıştı.

Morris Sheila ile bir yıl boyunca flört etmişti ve *bir kere bile sevişmemişlerdi.*

Ethan efendi bir şekilde ilgiyle dinlemeye devam etmesine rağmen akli bu noktada duyduklarına takılı kalmıştı. Sheila nişanlı olduğu adamla hiç uyumamıştı fakat üç aydır düzenli olarak Ethan'la sevişiyordu. Bu bir şeydi, değil mi? Bu ipucu bir şekilde onu Morris'e karşı güçlendirmişti.

Bir bifteğin tadı hiç bu kadar güzel gelmemişti.

Ethan yaşlı adama "Tüm bunları bana anlatmak istediğinize emin misiniz Morris?" demiş ve sonra da büyük bir başarı elde etmiş gibi hissederek, bifteğini çiğnemişti. "Kadınların seks hayatlarının konuşulmasından hoşlanmadıklarını tecrübelerime dayanarak söyleyebilirim. Ya da onun eksikliğinden."

Morris çenesini okşamıştı. "Galiba haklısınız Tom fakat benimki sır sayılmaz. İlk tanıştığımızda bana karşı oldukça dürüsttü. O evliliğe kadar beklemek istedi. Esasında onun böyle bir şey istemesi hoşuma gitti. Bu onu daha çok tanımak istememe neden oldu."

"O zaman Sheila çağdışı biri."

Morris çatalını sotelenmiş mantara batırmıştı. "İşte sorun da bu. Sheila öyle biri değil. O birçok yönden modern bir kadın. Fakat bir anda yakınlaştık. Kahvecide tanıştık işte bilirsiniz. İsimsiz Bağımlılık toplantılarına gitmeye beni o ikna etti."

Ethan çatalını bırakmış. "Gerçekten mi?" Midesi bulanıyordu. Kahvecide tanıştıklarını bilmiyordu. Sheila ondan başka neleri saklıyordu?

"Evet." Morris sodasına biraz daha limon sıkı ve kederli bir halde Ethan'ın birasına bakmıştı.

"Ona çıkma teklif etmek bile bir yılımı aldı. Bana bak. Ben bir soytarıyım. Her yerim kocaman. Sheila ise güzel. Onunla

tanışan herkes öyle olduğunu düşünüyor. Benimle ne yapmak istesin ki?”

Ethan az daha Morris’le hem fikir olduğunu söyleyecekti fakat Sheila’yı tanımaması gerektiğini hatırlamıştı.

“AA’da flört etmeye izin vermediklerini sanıyordum.” demişti onun yerine.

Morris sırtarak “Evet öyle. İşte bu yüzden bir yıl bekledim. Üstelik beklediğime de değdi çünkü temizim ve evleniyorum.” demişti.

Ethan o an koca adamın söylediklerini düşünmüştü. Evlenmek mi? Eğer Ethan engelleyebilirse böyle bir şey gerçekleşmeyecekti.

Ethan’m izlediği *Arkadaşlar* dizisinin o bölümü sona erdi ve *Seinfeld*’in tekrarı başladı.

Ethan televizyonu kapatarak sessiz odada oturdu.

Arkaya yaslanıp sonra da onların mutlu mesut yaşamalarını izlemek istememişti. Morris’in düğmeleri avucunun içinde ısınmıştı ve kol düğmelerini tekrar ışığa doğru kaldırdı, düşünüyordu.

Düğmeleri otopside Sheila’nın karnından çıkarırlarsa, Morris’i cinayetten tutuklarlar mıydı acaba?

5. BÖLÜM

Calvin Klein gömlek, Gucci kravat, and Armani takım elbise, mükemmel uyardı.

Fakat Morris'in Romano'nun Resmi Giyim mağazasının boy aynasındaki üzgün ifadesiyle yeterince mükemmel olamıyordu.

“Kocaman jöleye bulanmış fasulyeli şekere benzedim.”

“Şşş.” Sheila Morris'in ceketinin yakasını düzeltti ve ona gülümsedi. Sheila'nın boyun kasları güçlüydü. Çünkü Morris ondan yaklaşık otuz santimetre uzundu ve Sheila iki yıldır yukarı doğru bakarak epey egzersiz yapmıştı. “Harika görünüyor.”

Morris kendi görüntüsüne iyice baktı, kalın kaşları arasındaki boşluk kırııştı.

Shiela'yla aynı fikirde olmadığı belliydi.

Sheila iç çekti. “Çok yakışıklı görünüyorsun. Keşke kendini benim seni görebildiğim gibi görebilsen.”

Ceketin ölçüsünü Morris'in üzerine göre alan küçük İtalyan terzi dikkatle onları izledi, ince dudaklarını bükerek “Beğenmediniz mi?” Pietro'nun gözleri kalın gözlükleri altında ufacıktı. “Neyi beğenmediğinizi bana anlatın ben düzeltirim.”

“Beğendik.” Sheila nişanlısına bir bakış attı fakat Morris hiçbir şey söylemedi. Sheila telaşlı terziye sıcak bir şekilde gülümsedi. “Bize bir dakika izin verir misiniz?”

Pietro diğer odaya doğru giderek gözden kayboldu.

Sheila kolu Morris'in koluyla birleşecek şekilde Morris'in yanında durdu, aynadaki yansımalarına bakıyorlardı.

"Hadi bebeğim. Sorun nedir? Bu sana çok yakıştı."

"Dokuz aylık hamile gibi görünüyorum."

"Yaklaşık onaltı kilo verdin! Neden bununla gurur duymuyorsun?" Sheila sıkıntısının sesine yansımalarına engel olmadı. "Çok uğraştın kilo vermek için."

"Evet tabii, bir onaltı kilo daha vermem gerek." Morris, ceketinin düğmelerini açarak, altındaki buruşuk beyaz smokin gömleği ortaya çıkardı.

"Dürüst ol. Bir yelek veya kemer giyseydim daha mı zayıf görünürdüm?"

Şaka yapıyordu ama hiç komik değildi. Sheila eline dokununca birden Morris'in parmakları Sheila'nın avcunu sardı. İri, yetenekli bir adam olmasına rağmen kalıbının adamı gibi davranmakta güçlük çekiyordu. Milyoner yatırımcılarla dolu bir toplantı odasına bir buldog gibi girebilirdi ama içi şekerleme gibi yumuşacıktı.

Sheila bu çelişkili yapısı yüzünden ona âşık olmuştu. Bu onu insan yapıyordu.

Morris, çenesinden tutarak Sheila'nın başını kaldırdı ve onu öptü.

"Heyy, daha önce hiç soyunma odasında biriyle birlikte oldun mu?" diye fısıltıyla sordu Morris. Kışkırtıcı yanıt Sheila'nın dilinin ucundaydı ama mütevazı bir öksürük onu bu hayalinden uyandırdı. Değişim kabinin köşesinde rahatsız olmuş bir şekilde duran Pietro'yu görebilmek için birbirlerinden uzaklaştılar.

Morris'in yüzü kızarmıştı, Sheila kahkahasını bastırmak için ağzını eliyle kapattı.

"Afedersiniz, sizin gibi güzel bir çifti rahatsız etmek istemem ancak beş dakika içinde vardiyam sone eriyor. Herhangi bir değişiklik yapmamı ister misiniz yoksa her şey tamam mı?" Terzi elinde şeritli mezura, herhangi bir memnuniyetsizlik belirtisinde hemen harekete geçmeye hazır halde yerinde durmıyordu.

Sheila Morris'e baktı. Hâlâ kıpkırmızıydı. "Smokin harika Pietro. Bu hali çok iyi."

Küçük adamın gözleri parladı. "Harika. Çok mutlu oldum. Mendile ihtiyacınız var mı? Ya da kol düğmesine? Size uygun kemer de yapabilirim isterseniz."

Morris üzerindeki gömleğin Fransız manşetlerine dokunarak hafifçe kaşlarını çattı. "Hayır dostum. Kemer, yelek olmaz. James Bond gibi görünmek istiyorum. Fakat kararım değişirse gelirim."

Pietro yeniden güldü. "Tamam. Son fiyatı kasiyere bildiririm. Gösterdiğiniz ilgiye teşekkür ederim ve lütfen kaliteli bir takım elbiseye ihtiyaç duyan herkese dostunuz Pietro'nun en iyisi olduğunu söyleyin."

Sheila ona teşekkür etti. Morris ise hâlâ kol düğmelerinin doldurması gereken boş iliğe dokunuyordu.

"Yanında hiç düğme yok mu?" Sheila sade Fransız ilikleri gösterdi. "Sende bir düzine olması lazım."

"Evet, ama düğünde giymeyi istediğim sadece bir çift düğmem vardı." Morris'in yüzü asıktı. "Randall'ın bana verdiği kol düğmelerinin tekini kaybettim. Her yere baktım, hangi cehennemde bilmiyorum. Geçen hafta taktığımı hatırlıyorum.

Okinawa'nın bu sabahki konferans davetinde onları takacaktım ama ne yazık ki sadece birini bulabildim.”

Morris zor bir ticari iş üzerinde çalıştığı zamanlarda hep baş harfleri üzerine işlenmiş olan platin kol düğmelerini takardı. Kol düğmeleri, üç oğlunun kendisinin sürekli içtiği ve anneleriyle evli olduğu zamanlardan yılbaşı hediyesiydi. Bu yüzden özellerdi. O yılbaşından hemen sonra, Lenore boşanma davası açmıştı ve en büyük oğlu Randall da babasıyla bir daha konuşmamıştı.

Bu olaylar olalı beş yıldan fazla olmuştu.

“Evinde bir yerlerde olduğuna eminim.” Sheila Morris’in kolunu sıktı. “Muhtemelen yatağın ya da çalışma masasının altına falan yuvarlanmışlardır. Bu gece bulmana yardım ederim.”

Sheila üzerini değiştirmesi için Morris’i tekrar soyunma odasına yolladı. Morris perdeleri kapatmak için çekince Sheila çantasından telefonunu çıkardı.

Yeni bir e-e-posta yoktu. Kahretsin. Randall’dan hiç haber yoktu.

Sheila haftalardır Morris’in ondan uzaklaşmış oğlu ile haberleşmeye çalışıyordu.

Fakat o yıllardır ABD’de yaşamıyordu yani izini bulmak kolay değildi. Randall Gardener’in Uluslararası Af Örgütü ile işleri son on yılda onu yedi değişik ülkeye götürmüştü ve Örgüt insanların nerede yaşadıklarına dair kayıtları her zaman güvenilir bir biçimde tutardı fakat dışarı bilgi verme konusunda cimrilerdi. Sheila yaratıcılığını konuşturmak zorundaydı. Diğer iki oğlu ile iletişime geçmek için Morris’in adres defterini gizlice aldı. Stephen Orlando’da bir lisenin futbol antrenörüydü ve Philip San Francisco’dan mezun olmuş bir öğrenciydi. Belki

onların yardımıyla Randall'a ulaşabilirdi. Ancak her iki kardeş de aylardır Randall'dan haber almamıştı.

Sheila hayal kırıklığına uğramıştı, çantasına telefonunu geri tıktırdı. Pazar gününü Morris'in kayıp kol düğmelerini arayarak geçirebilirdi fakat ona verebileceği en iyi düğün hediyesi Randall'dı. Düğüne dört hafta kalmıştı ve yeni plan yapacak zamanı yoktu. Randall'ın annesi ve Morris'in eski eşi Lenore ile konuşma düşüncesi çok da cazip değildi.

Morris'i soyunma kabinlerinin orada bırakan Sheila mağazanın girişindeki kasaya doğru yöneldi. Erkek yelek ve takım elbiselerinin olduğu rafları hızla geçerek yorgun tezgâhtara yüksek sesle şikâyetle bulunan genç bir çiftin arkasında sıraya geçti.

Sheila onları duymazdan gelmeye çalışarak bir sonraki adımının ne olacağını düşündü. Kahretsin, Texas'taki Lenore'yi aramaktan başka çaresi yoktu. Garip bir konuşma yapacağı için ürperdi. Morris ve eski eşi dostça ayrılmamışlardı ve Sheila kadının eski kocasının tekrar evleneceğinden haberi olup olmadığı konusunda bile emin değildi.

Mağaza penceresinden gördüğü bir hareketlilikle düşünceleri dağıldı. İmaj yaratılarak giydirilmiş mankenlerin arasında, Sheila yağmur damlalarıyla dolu camlar yüzünden bulanık görünen bir yüzün kendisini izlediğini fark etti. Boynunun arkasındaki küçük saçlar da birden diken diken oldu.

Biri onu izliyordu.

Sheila caddeyi net görebilmek için çift camlı kapıya doğru büyük adımlarla ilerledi. Adam çoktan uzaklaşmaya başlamıştı. Yağmur onu net olarak görmesini zorlaştırıyordu ama sanki tanıdık biriydi. Sheila'nın nefesi kesildi.

Yağmurlu camdan adamın ıslak kaldırımında yeşil -krom motosikletine doğru ağır ağır yürüyüşünü izledi, elleri yıpranmış kot pantolonun cebindeydi. Ceketinin fermuarını çekerek ayağını motosikletin üzerinden attı ve parlak siyah bir kasketi kısa dağınık saçlarının üzerine geçirdi.

O yürüyüş. O pantolon. Howell caddesindeki bir ikinci el dükkânından alınmış olan yırtık pırtık deri ceket. Ceketin kolunda bir yerde, Sheila'nın kâğıtları düzenlerken yanlışlıkla onun koluna çarptığında kırmızı silinmez marker ile bıraktığı iz vardı. Onu bir yerden tanıyordu.

O an telefonu titredi fakat Sheila gözlerini hızla uzaklaşan Ethan'dan ayırmadı. Ethan tamamen görüş alanından çıkınca, Sheila telefonunu çıkardı ve yeni bir mesajı olduğunu gördü.

Pencerede durduğu sırada göndermiş olmalıydı. Hiçbir yazı yoktu sadece bir dosya ekliydi. Sheila dosyaya tıkladı, üç saniye inmesini bekledi, şakağında atan nabızı hissetti, kalbi yerinden fırlayacaktı sanki.

Fotoğraf küçük ve pürüzlüydü fakat ne olduğu belliydi. Shiela'nın sırtı, çıplak poposu gibi kameraya dönüktü ancak fotoğraftakinin Shiela olduğu kesindi çünkü fotoğrafta Ethan onunla ters ilişkiye girerken yüzünde bir gülümsemeyle arkasına doğru bakıyordu.

Seks kasetlerinden bir kareydi bu. Ethan'da olmadığından emin olduğu görüntülerden.

Hayatı tahmin ettiği gibi mahvolmuştu.

6. BÖLÜM

St. Mary'nin Yardım Eli Derneği iğrenç görünüyor ve kokuyordu çünkü zaten iğrenç bir yerdi.

Fazla pişmiş sebzelerin, tuzlu et suyunun ve pek çok evsiz insanın seksen çeşit vücut kokusunun birleşimi, çöp toplama bölgesindekinden farksız, insanı kusturabilecek bir kokusu vardı.

Bir de sesler duyuluyordu: sürekli tıngırdayan sesler, metal çatalların metal tabaklara vurduklarında çıkardıkları şingirtılar, ucuz hurda sandalyelerin zemine sürtündüklerinde çıkardıkları sesler, birdenbire ortaya çıkan kahkahalar ya da bağırımlar.

Bu, tüm duyulara karşı bir saldırıydı.

Burada gönüllü olmak Abby'nin fikri olmalıydı. Teoride fikir harikaydı. Yoksulluğun psikolojik sonuçlarının çalışılabileceği yer Seattle'nin çorba mutfağından daha iyi neresi olabilirdi?

St. Mary Ethan'ın kitaplarda okuduğu davranışsal, mantıksal, sosyal konuların hepsini temsil eden, canlı insanların bulunduğu bir yerdi. Onlar 5 dolara kahvenizi sipariş etmek için 300 dolarlık botlarıyla sırada beklerken, kafalarınızı çevirdiğiniz insanlardı, toplumun en değersiz görülen parçasıydılar. Her

zaman onlar gibi olmayacağımızı düşünürüz ancak geçmişte bir dönem onların da normal hayatları olduğunu unuturuz.

Adı Ethan olan birisi bir zamanlar Önce ve Sonra olarak tanımladığı durumu hatırlayamıyordu bile. Önce normal yaşamlarını sürdürdükleri, işleri ve evleri olduğu birini sevdikleri zamanlardı; yaşadıkları mali yıkımdan önce, uyuşturucu bağımlılığı ve akıl hastalıkları onları mahvedip her şeylerini ellerinden aldığında Sonra başlıyordu.

Sonradan sonra hiçbir şey yoktu. Bu kadardı; her gün sona erinceye kadar Sonra'ydı.

Bu harika bir tez olmuştu.

Kibar bir şekilde teşekkür ederim diye mırıldanmasına rağmen onunla göz göze gelmekten kaçınan birinin tabağına bir porsiyon daha yeşil fasulye koydu. Başka bir gece bu kişiyle küçük bir konuşma yapabilirdi ve eğer bu ilginç bir görüşme olursa, küçük konuşma derin bir sohbete dönüşebilirdi. Fakat o gece olmazdı. O gece Ethan morali Dr. Sheila Tao onu terk ettiği için bozuktur. Onu Morris için terk etmişti. Büyük goril bir şekilde onu küçücük ve önemsiz hissettirmeyi başarmıştı.

İkisini de öldürmek istiyordu.

Sheila'nın sevimli yüzü aklına geldi yine, kara gözleri ve kırmızı kadife dudakları. Asyalı narin iskelet yapısı... Beyaz boynundaki incecik kavisi ve öpmekten hoşlandığı köprücük kemiği üzerindeki tatlı beneği... Neredeyse bir yılını onu kovalayarak geçirmişti. Tüm çabası sanki hiç başlamamış gibi bitmesi için miydi? Bu kadar kolay bitmesine izin vereceğini gerçekten düşünüyor olmazdı.

Bunun serbest bir aşk ilişkisinden başka bir şey olacağını düşünmemişti hiç. Profesörüyle ilişkiye girmesinin bazı artıları

da olmuştu: esnek son teslim tarihleri, hafifletilmiş iş yükü, dahası tezine bire bir yardım. Dahası Sheila onu saçmalıklardan kurtarmıştı.

Bu şekilde yani *onun* isteği doğrultusunda biteceğini asla tahmin etmemişti. Çerçöpü ortadan kaldırır gibi ondan kurtulmaya çalışmıştı.

Ethan gafil avlanmıştı, şaşırmış oluşu kendi hatasıydı. O normalde asla şaşırmazdı.

O normalde asla şaşkın *hissetmezdi*.

Cinsel ilişkinin sona ermesini kabul edebilirdi fakat kendisini başka bir profesöre kakalamaya çalışması da neydi. Sheila güç gösterisinde bulunuyordu. Bu kabul edilemezdi. Ya Morris'le dışarı çıkmalara ve bileziklere, kucağında oturmalara, aşk hastası gençler gibi gözlerini süzmelere ne demeliydi? Dünyada her şey yolundaymış gibi düğün planları yapmalar falan ne oluyordu?

Bu hiç hoş değildi.

Ethan ona e-posta attığı fotoğrafı düşündü, poposu havadayken yaklamış olduğu fotoğrafı. Ve bundan zevk aldı. Aslında fotoğraf fotoşoptu ama bunu Sheila'nın bilmesine gerek yoktu. Fotoğrafın görevini getirmiş oldmasını umdu.

Tamam... Artık başka şeyler düşünmesi gerekiyordu. Başka herhangi bir şey.

Sheila'yı aklından çıkarmak için geniş odayı inceledi.

Düzinelerce kirli kafa sıcak yemek tabaklarının üzerine eğilmişti, açık ağızlar St. Mary'nin bu gece servis ettiği ne kadar artık yemek varsa hepsini bitirdiler.

Oda deri hastalığı olanlarla, bitlilerle ve solunum yolu hastalıklı kişilerle doluydu, Hastalıkların nefes yoluyla bulaşacağından

emindi. Derisi bunu düşünmekten kaşındı ve cebinden küçük bir şişede el dezenfektanı çıkardı. Havalandırma sistemi iyi çalışıyordu ve hava temizleyiciler her yere konulmuştu ama pislik kokusunu hiçbir şey bastıramıyordu.

Birkaç adım ötede Abby kendi bölümünle bardaklara elma suyu ve süt koyarak onları servis ediyordu. Ethan onun ağız hareketlerini izledi, konuşma ve yemek yeme sesleri yüzünden bir kelime bile anlayamadı. Üzerinde binlerce eski yemek yağından artıklar olan bir önlük giymiş olmasına rağmen Abby güzel görünüyordu. Makyajsız teni onu yirmi üç yaşından bile genç gösteriyordu.

Abby Locke Ethan'ın birlikte yaşadığı kız arkadaşıydı. Abby'yi delicesine seviyordu.

Ama Sheila'yı arzuluyordu. Hayatta hiçbir şey basit değildi.

Sesli bir kahkaha Ethan'ın dikkatini odanın köşesine doğru çekti ve her zamanki gibi görünen Marlon'u gördü. Yaşlı siyahî adam pencere kenarındaki, üzerinde *MERYEM ANAYA İNANIN, ÇÜNKÜ O SİZE İNANIYOR* yazan tabelanın altında her zamanki yerine oturuyordu.

Gazeteye göz atarken kendi kendine söyleniyordu. Ethan Marlon'u bir aydır görmemişti. Ancak şizofrenik adamın nerede olduğunu açıklayamayacağını biliyordu. Açıklayabilecek durumda olsa bile yapmazdı. Çünkü Marlon kendini evsiz, altına yapan ve kıyafetinde idrar lekesi olan bir adam kılığına girmiş, çok gizli bir hükümet ajanı olduğuna inanıyordu. Görevi eski gazeteleri bulmak ve şifre kelimeleri yuvarlak içine almaktı. Birkaç ay evvel zihni yerine geldiği bir anda, Ethan Marlon'un bir zamanlar Portlant'da karısı ve kızıyla yaşayan bir lise bekçisi olduğunu öğrendi. Ama gönüllülerin öğrendiği

kadarıyla, Marlon en az bir yıl kadar ilaç almamış. Ve artık ona kimse bakmıyormuş.

Kart yüzölçü genç kadın lavaboya en yakın masada oturdu. Adı Marie idi ve bir fahişe, hırsız ve kristal meth bağımlısıydı. Yirmi dolar için, Marie hayatı hakkında bilmek istediğiniz her şeyi anlatır ve diğer bir yirmilik için oral seksi kabul ederdi. Bir zamanlar güzelmiş, on altı yaşındayken Yeni Meksika Genç Güzellik Yarışması'nda ikinci olmuş. Ama onun yağlı ve alnında sivilce çıkmış haline bakınca buna inanması hayli güçtü.

Ethan son dört haftadır her hafta Marie ile konuşmuştu ve onun uzun süreli hasta

çalışmalarından biri olmayı kabul etmişti. Master tezini bitirene kadar onun iyileşme ya da iyileşememe sürecini kayıt altına almayı planlıyordu. Marie'nin yeterince uzun St. Mary'de kalacağını umuyordu. Bu insanların bir sonraki hafta nerede olacaklarını bilemezsiniz.

Marie sonunda Ethan'a yöneldi ve Ethan bakışlarını kadından ayırmadı. Birkaç

dakikadan fazla odaklanabilmek Marie için zordu. Meth yüzünden gözü seğiriyordu. Ethan başını sığınağın yan kapısına çevirdi. Marie iç çekti fakat kalmak kalkmaya çalışmadı. Sonunda başını salladı.

Abby'e bir bakış atarak, Ethan diğer gönüllüye yeşil fasülye dağıtım bölümüne bakar mı diye sordu. Kız arkadaşı baş koordinatör ile sohbete dalmıştı fakat Ethan geçerken yüzünde bir tebessüm belirdi.

Abby onun Marie ile yaptığı tüm görüşmeleri biliyordu, Ethan'ın orada yemek dağıtma işini insanlık için fayda sağlamak adına yapmıyor olması onun için önemli değildi.

Ethan içten içe güldü. İnsanlık mı? *Lütfen*. Tezi dışında bu iğrenç yerde kime ne olduğu umrunda bile değildi. Ama Abby'nin heyecanını seviyordu, bu özellik onu Sheila'dan farklı kılıyordu. Ethan profesörünün sürekli buraya gelip sevimli küçük ellerini kirletebileceğini hayal bile edemiyordu. Özellikle artık onu bekleyen lanet olası kocaman bir elması varken.

Marie. Marie'ye odaklan. Evsiz kadın Ethan'ın kontrol çemberinin içindeydi.

Sheila, en azından şimdilik onun ellerinde değildi. Önceki aşığıyla uğraşacak çok zamanı olacaktı.

Marie'nin arka kapıdan çıkışını izledi. Gerçekten, Marie kayıplara karışsa kim fark edebilirdi ki?

Sürekli kaldığı bir evi, düzenli bir işi, yeteneği yoktu. Anne ve babası ölmüştü ve

Albuquerque'deki erkek kardeşi onu istemiyordu. Eğer kaybolda, kaçırılsa ya da öldürülse ve küçük parçalara kesilip kimsenin onu asla bulamayacağı bir yere gömülse, kimin umurunda olurdu?

Hiç kimsenin.

Bu düşünce onu heyecanlandırdı. St. Mary'nin dar cadde-lerinde birkaç adım ötede beklerken buldu onu, yandaki, akşam olduğu için kapalı olan ihraç fazlası dükkânın kapısında. Hava sıcaktı ama yine de Marie üşümüş görünüyordu. Kirli parmakları arasında yeni yakılmış bir sigara vardı, sıksa kolunu ısıtmak için bedenine sarmıştı. Loş ışık onu neredeyse güzel gösteriyordu.

“Gene ne var?” Marie'nin sesi boğuktu. “Geçen hafta her şeyi sana anlattım.”

Kafasını kaldırıp bir süre dar caddeye baktı.

Ethan sabırla “Mesele de bu Marie.” dedi. Yolu kontrol etti, kimse yoktu. “Her hafta konuşmamız gerekiyor. Öyle anlaşmıştık, hatırladın mı?”

“Anlaşmayı unut gitsin.”

“Para istemiyor musun?” Ethan cebine uzandı ve ince bir tutam para çıkardı.

Gıcır gıcır 20 dolarlık banknotu kadının yüzüne doğru salladı.

“Tek yapman gereken konuşmak. Bazı saçma sapan insanların senden yapmanı istediklerinden çok daha kolay.”

Kadın parayı kaptı ve pantolonun cebine tıktı.

Ethan “Bu hafta neler yaptın?” diye sordu.

“Başardım, yüksek aldım, başardım, yüksek aldım...”

“Çocuğun nasıl?” Ethan’ gözleriyle Marie’nin yüzünü süzdü. “Geçen hafta söylediğin gibi onu aradın mı?”

“Bunu söylediğimde kendimde değildim.” Marie külleri beton yığınlarına atıvermişti. Kül sönmeden önce bir süre portakal turuncusu bir alev topu gibi yandı. “Onu aramakla işim olmaz.”

“Senden haber alınca sevineceğine eminim.”

“Benimle konuşmak istemiyordur. İnan bana.”

“İşte bu yüzden onu aramalısın,” dedi Ethan iç çekerek. “Böylelikle en sonunda seninle konuşmak isteyecektir, böylelikle ona değer verdiğini anlayacaktır.”

“İşler böyle yürümüyor. Ayrıca erkek kardeşim asla telefonu ona vermez.” Marie güç bela konuşmuştu.

“Hâlâ kimseyle iletişime geçmedin mi yani?” Ethan dikkatle ona baktı. “Aileni, arkadaşlarını, Albuquerque’den hiç kimseyi aramadın mı?”

“Hayır.”

“Yani kimse senin nerede olduğunu bilmiyor mu?”

Marie “Hepsi defolsun gitsin,” dedi ve kolyesine dokundu. Siyah deri üzerine geçirilmiş gümüş bir muskaydı. Sırtındaki kıyafetler dışında bu kolyenin Yeni Meksika’dan yanında getirdiği tek şey olduğunu geçen hafta kendisi söylemişti.

Kötü ruhları kovmaya yarayan bir şeydi. Kolye dar sokağın loş ışığında parlıyordu.

Ethan başıyla onu onayladı, sevinmişti.

Marie koşu ayakkabısıyla sigarasını söndürdü. Ethan’a doğru adım attı, sıkı nikotin bulaşmış parmağıyla Ethan’ın gömleğinin önüne dokundu. “Şimdi beni iyi dinle.” Kadının sesi birdenbire kısıldı. “Bir yirmilik için istediğini yaparım.”

Nefesi sigaradan dolayı oksijenden yoksundu ve iğrençti. Ethan uzaklaştı. “Kız arkadaşım içerde.”

“E ne olmuş? Kırklık için istediğin şeyleri yapmana izin veririm yalnız bu sefer beni çok sallamazsan...”

“Bu gece olmaz.”

“Ne zamandan beri olmuyormuş?” Marie iç çekti ve sesi normale döndü. “Aşağılık bir adam olduğunu biliyorsun, değil mi?”

“Başka bir zaman.” Ethan dar sokağın ilerisine doğru baktı.

“Ne zaman? Ne zaman sen...”

Bir ses onları böldü. “Ethan? Orda mısınız?”

Abby’di. Ethan dar sokakta binanın köşesinden Abby’nin başının gölgesini görüyordu.

“Burdayım.”

“İçerde sana ihtiyacımız var bebeğim. Bulaşık makinesini çalıştıramadık ve sihirli ellerin gerek.”

“Hemen geliyorum.” Abby’nin başı görünürden kayboldu ve Ethan dikkatini Marie’ye çevirdi. “Pazar. Geç saatte burada buluşalım. Gece yarısı. Ama kimseye söyleme—hiç kimseye—yoksa para alamazsın.”

“Gece yarısı mı? Yirmi dolar için mi?

“Yüz dolar. ”

Marie gözlerini kıstı ve bir sigara daha almak için elini cebine attı. “Ne için yüz dolar vereceksin?”

“Pazar günü öğreneceksin.” Loş ışıktaki onu zar zor görebiliyordu. “Eğer gelmezsen anlaşmamız biter. Tezim için başkasını bulurum.”

Dar sokakta Marie’yi tek bırakarak sığınağa doğru yürümeye başladı.

Arkasında bir yerde çakmak sesini duydu.

Sigaranın tadını çıkar, canım. Hayatının sona ermesine çok az kaldı.

7. BÖLÜM

Eteği aşırı dardı. Sheila eteğin belinin karnını kestiğini hissedebiliyordu ama şu an doğal davranıp karnını içine çekmek dışında yapabileceği bir şey yoktu. Onu izleyen iki yüz göz vardı, onlar hiçbir şeyi kaçırmazdı. Her hatayı, yanlışlığı, tutarsızlığı yakalarlardı.

Özellikle ön sırada oturan Ethan'ın bakışları üzerindeydi. Ona gönderdiği resim sürekli beyninde şimşek gibi çakıyordu.

Amfiye doğru yavaş adımlarla giderken, kendini konsantre olmaya zorladı. Küçük bir mikrofon kelimeleri mükemmel netlikte versin diye ipek bluzuna takılmıştı, mikrofon sesi hoparlörlere naklediliyordu. Konuşmaya başlamadan önce ona bakan meraklı gözleri izledi ve düşüncelerini toparlamaya çalıştı.

“Kendi ilişkilerini düşünmeni istiyorum, kendi hayatında olan insanları. Ailen mesela. Birbirlerine ne kadar benziyorlar değil mi? Eğer kız ya da erkek kardeşlerin olsaydı, hangisine yakın olurdun ve neden? Ve arkadaşların. Neden onlar senin arkadaşların? Benzer zevkleriniz olduğu için mi? Benzer düşünme şekli mi? Davranış biçimlerinizin benzerliği mi?

Ya da senden farklı insanlarla bir arada olmaktan hoşlanıyor musun? İçe kapanık biri olarak dışa dönük insanların çekim alanına giriyor musun? Geveze misin, sosyal mi?

Sen dışa dönüksen, peki eşin de dışa dönük mü yoksa ve arka planda mükemmel derecede mutlu bir şekilde oturup, parlamanı mı istiyor?

“Ne düşünüyorsunuz millet? Kendiniz gibi olanları mı seviyorsunuz yoksa zıt kutupları mı?”

Sheila durdu ve gözleriyle odayı taradı. Pek çok el kalkmıştı havaya. Sheila kemik çerçeveli gözlük takan, kareli gömlekli genç adamı işaret etti. “Mark. Sen ne düşünüyorsun?”

“Kız arkadaşım benim tam zıttım.” Mark’ın tembel sesi tüm salonda zar zor duyulabiliyordu. “O kısa bense uzunum. O çok tatlı bense değilim.” Sınıf değerlendirmesini doğru bulmuşçasına güldü. “O her şeyi soruyor bense çoğu şeyi gördüğü gibi kabul ediyorum.”

“Çok iyi...” dedi Sheila gülerek. “O zaman sana göre zıtlık seni etkiliyor, tecrübelerine dayanarak bunu söyleyebiliriz en azından. İki dakika içinde sana döneceğim. Başka biri var mı? Priya?”

“Erkek arkadaşım yok ama kendimi benim gibi olan insanlara yakın hissediyorum.” Priya her zaman üçüncü sırada oturan, simsiyah örgülü saçlarıyla güzel bir kızdı.

“Bu beni sıkıcı biri mi yapıyor bilmiyorum ama benim genellikle arkadaşlarımla çok ortak noktam vardır ve aşırı farklı duran insanlardan utanır ve uzaklaşıyorum.”

“Aslında genelde olan da bu.” Sheila elindeki küçük uzaktan kumandanın düğmesine bastı. Ekranda gülümseyen, benzer görünümlü insanların kilisede çekilmiş bir fotoğrafı belirdi. “Orada bulunan sosyal grupları düşünün. Okul kulüpleri. Organizasyonlar. Bizim gibi olan, aynı inanişe sahip insanlara

yakın hissederiz kendimizi çünkü birçoğumuz sadece ait olmayı isteriz. Bu insanın doğasında var.”

Sheila gözlerini Ethan’dan kaçırdı. Pişmiş kelle gibi sırtı tıyordu. Aniden boğazının kuruduğunu hissetti. Her zaman konferans salonundaki masanın üzerinde duran ve yanından ayırmadığı paslanmaz çelik şişesinden bir yudum su aldı ve Ethan’ı aklından çıkarmaya çalıştı. “Şimdi de dış görünüş hakkında konuşalım. Mark, sen kız arkadaşının kısa boylu seninse uzun olduğunu dile getirmiştin. Kız arkadaşın nasıl görünüyor? Yüzünü tarif eder misin?”

Mark’ın gözlüklerinin arkasında kalan kaşları düşündüğünü gösterir halde çatıldı.

“Şey... Mavi gözleri var, benim gibi. İnsanlar aynı ten rengine sahip olduğumuzu söylüyorlar. Ve ikimizin de burnu eğri.”

“Ya sen, Michelle... Senin erkek arkadaşın nasıl biri? Sana benzer tarafları var mı?”

Kocaman mavi gözlü, sarışın bir kız olan Michelle kıkırdadı ve yüzü kızardı. “Evet. İnsanlar bizi kardeş sanıyor.”

Konferans salonunun ortalarından bir erkek öğrenci “Haha!” diye sesli bir şekilde güldü. Sınıf kahkahalara boğuldu.

“Millet, bu sıra dışı bir şey değil.” Sheila gülümsemeye çalışıyordu. “İşte bu hafta için ödeviniz: Tanıdığınız tüm çiftleri düşünmenizi istiyorum... Anne-babanız, büyük anne ve babanız, hatta ünlü çiftler olabilir... Onların görünüşlerini düşünün. Nasıl görünüyorlar birbirlerine benziyorlar mı yoksa farklılar mı? Ayrıca, kendi çekici bulduğunuz insanları düşünün. Abayı yaktığınız, çıktığınız kızları ya da erkekleri aklınıza getirin. Size kıyasla nasıl görünüyorlar? Benzerlikleri,

farklılıkları neler? Gelecek hafta notlarınızın üzerinden geçeriz. Ortaya çıkardığınız her şeyi bilmek istiyorum. Herkese teşekkürler.”

Süre dolmuştu. Öğrenciler bilgisayarlarını kapatırlarken salonda bir gürültü yükseldi, kitaplarını sırt çantalarına soktular ve cep telefonlarını sabırsızlıkla açtılar.

Sheila suyunun kalanını hemen içti ve deri çantasına çelik şişeyi atıverdi. Valerie Kim ve Caroline Stevens her öğretim asistanının yaptığı gibi konferans salonundan ayrılmadan önce gelecek haftaki ders için herhangi bir şeyin gerekli olup olmadığını sormak amacıyla hemen Sheila’ya yaklaştılar. Onları çok iyi olduklarına inandırdı ve çantasını toplaması için Sheila’yı yalnız bıraktılar.

Ethan’ın gözünün hâlâ üzerinde olduğunun farkındaydı ve bu durum ona acı veriyordu. Ethan odayı terk etmek için hiçbir hamle yapmıyordu ve derslerinde her zaman oturduğu yerde oturuyordu hâlâ: ön sıranın sağ tarafında, kürsüye en yakın koltukta. Son birkaç hafta çok sancılı geçmişti. İçlerinden birinin kendisinin terle kaplı, kıvrak ve çıplak bir videoya sahip olduğunu bilerek iki yüz öğrencinin karşısında durmak zorundaydı. Üzücü olması bir yana, bu aşağılayıcıydı.

Sheila çantasını çarparak kapatırken bir öğrenci ona yaklaştı. Sheila kızgınlığını gizlemek için gülümsedi. Leanne son zamanlarda sorularıyla acısına tuz biber ekiyordu, her ödev ve testine açıklama yapılması gereği duyan şüphesiz bir A öğrencisiydi.

Sheila bu uzun ve sıkı öğrenciye “Tabii ki derste konuştuğumuz her şey sınava dâhil,” dedi tekrar. Kız not alması gerekir diye not defteri ve kalemi elinde bekliyordu. “Geçen hafta

söylediğim gibi, Leanne, her şey sorulabilir: sınıfta yaptığımız tartışmalar, sorumlu olduğunuz okumalar... Dipnotlar bile.”

“Dipnotlar da mı?” Bir panik dalgası Leanne’nin çoktan komik bir şekilde açılmış kahve gözlerine yayıldı. “Aman Tanrım.”

“Şaka yapıyorum.” Sheila ikinci sınıf öğrencisinin sıksa koluna elini koydu. “Biraz profesyonel bir mizah. Tabii ki dipnotlar sınava dâhil değil. Leanne, bu kadar endişe etme. Tüm ödev okumalarını yaparsan ve hiç ders kaçırmazsan sorun olmaz. Ve kendi öğretici asistanıyla konuşmayı unutma. Soyadın neydi?”

“Armstrong.”

Sheila’nın yüzünü rahatlatıcı bir gülümseme kapladı. “O halde asistanın Ethan Wolfe olmalı. O ilk bilgi kaynağıdır. Onu aramaktan da, ona e-posta atmaktan çekinme, ya da ofisinde olduğu saatlerde sorularını sormak için yanına gitmekten. Kendisi bu işler için orada.”

Leanne, sandalyesini onun yanına çekmiş oturan ceylan gözlü kızla derin bir konu tartışıyormuş gibi görünen Ethan’ı gösterdi. Birkaç öğrenci de Ethan’la konuşmak için sırasının gelmesini bekliyordu. Ethan kızlarla her zaman iyi anlaşırđı.

“Şey, Dr. Tao size bir şey soracaktım.” Leanne doktora doğru eğildi ve sesini alçalttı. “Geçen hafta Ethan’a e-posta atmıştım. İki kere de aradım. Dün de ofisine gittiğimde orada değildi. Bir haftadır onunla irtibata geçemiyorum. Kaldı ki ona ulaşamayan sadece ben de değilim.” Leanne omzunun üzerinden Ethan’a baktı.

“Başının belaya girmesini istemiyorum. Bu tarz sorularla meşgul olması gerektiğini biliyorum. Ama pek müsait olmuyor. Yoksa asla sizi rahatsız etmezdim.”

Sheila bir an düşündü, sonra Leanne'nin koluna dokundu. "Beni rahatsız etmiyorsun. Ne zaman istersen gelebilirsin. Bugün Ethan'ı kontrol ederim ve neler olduğunu anlarım, belki bir şekilde programı uygun düşmemiştir. Yoksa her şeyin iyi olduğuna eminim." Sheila'nın ses tonundaki neşe zorlamaydı.

Leanne'nin siyah atkuyruğu saçları bir aşağı bir yukarı sallanıyordu. "Artık bir sorun yok. Harika bir dersti Profesör. Gelecek hafta görüşürüz."

Sheila bilgisayarını kapatmaya başladı. Arkasında yer alan ekrandaki PowerPoint sunumu gözden kayboldu. Çantasını omzuna asarken, kendisine bakıyor olmasını umut ederek Ethan'a bir bakış attı. Ethan bu kez yalnızdı, elinde kitaplar, çantasını hazırlamak üzereydi.

Üç kişilik öğrenci grubu hala amfinin koridorunda yüksek sesle gevezelik ederek oyalanıyorlardı. Sheila midesi kasılmış bir şekilde, tereddütle Ethan'a doğru yürüdü. Daha fazla erteleyemezdi. Tam zamanıydı.

Ethan "Profesör Tao," dedi o yaklaşırken. Gri gözleri hiçbir ayrıntıyı kaçırmadan Sheila'nın yüzünde geziniyordu. "Harika bir ders oldu bugün. Merak uyandırıcıydı. Yani bu dersi yüksek lisans öğrencisi olarak almama rağmen, ben bile yeni şeyler öğrendim. Klasik teorileri günümüze uyarlayarak anlatmanız çok yararlı oluyor."

Her zaman aşırı derecede saçmalardı.

Yakışıklılığı ve kendini beğenmiş tavırları genelde bu yönünü bastırırdı. Ama o gün, ses tonu Sheila'nın uzaklaşmasına sebep olmuştu.

“Alçak sesle “Konuşmamız gerek.” dedi. Diğer taraftan yirmi adım ötede boş salonda hâlâ konuşan üç öğrencinin de dikkatinden kaçmıyordu.

“Öyle mi?” Ethan onu süzmeye devam etti. “Özel bir konu hakkında mı konuşacağız?”

“Sen tam olarak ne olduğunu biliyorsun.”

“Tahmin edeyim. Leanne Armstrong beni sana ispiyonladı.” Ethan nihayet saatine bakarak göz teması kurmaya son verdi. “Bu konuşma bekleyemez mi?”

Sheila inanamıyordu. Konunun Leanne olmadığını gayet iyi biliyordu. Bu şekilde oynamak istiyordu madem Sheila ona ayak uyduracaktı.

“Hayır bekleyemez.” Sesi hala sakindi. Fakat ciddi bir şekilde konuşuyordu. “Aramızda ne yaşandıysa yaşandı, hâlâ bana çalışıyorsun ve işini yapmaya devam etmelisin.”

Ethan güldü, sesi geniş amfide yankılandı. Birilerinin onu duyup duymayacağını umursamıyordu. “Oldukça cesursun. Senin bu huyunu hep sevmişimdir. Aynı zamanda çok profesyonelsin.”

“Ethan...”

“O zaman neden benim işimi de sen yapmıyorsun?” Bundan sonra, tüm öğrenci sorunlarını sana yönlendireceğim. Üstesinden gelebilirsin, değil mi?” Başını bir yana eğdi. “Öğrencilerinize ne kadar önem verdiğinizi biliyorum, Dr. Tao. Onları asla hayal kırıklığına uğratmazsınız. Özellikle de beni.”

Amfide gevezelik eden üç öğrenci yüzlerinde anlaşılmasız bir ifadeyle, hâlâ onları izliyorlardı.

Sheila durdukları yerden bir şey duyabileceklerini düşünmüyordu ama bunu anlamamanın bir yolu yoktu.

Ethan ona doğru eğilince, Sheila onun tarçın kokulu nefesini hissetti. “Sheila, dün akşam videomuzu tekrar izledim ve seni meşhur etmeye çok yakınım. Durma böyle üstüme gelmeye devam et sen.”

8. BÖLÜM

Normalde Sheila tüm cumartesi gününü Morris'in kocaman oturma odasında kolej futbolu izleyerek geçirmekten şikâyet ederdi. Futbola karşı değildi ama bu ona keyif veren bir aktivite olamamıştı.

Fakat Morris'e hayır diyememişti. Çünkü onunla geçirdiği günler sayılıydı. Hem her an her şey yerle bir olabilirdi bu yüzden Sheila her anın keyfini çıkarmak istiyordu.

En azından onunla futbol izleyip anın tadına varabilirdi.

Morris televizyona bağırıyor, Longhorns'lar oynarken her zamanki gibi elleriyle eski bir futbol topunu kavırıyordu. Ne kadar güzel olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Sheila ona dair her şeyi seviyordu: favorilerindeki gri dokunuşlarla kalın kahve saçlarını, mavi gözlerinin etrafındaki ona kendine has bir görünüm veren çizgileri.

Kot ve düğmeleri yarıya kadar iliklenmiş bir gömlek giymişti, gömleğin kolları güçlü kaslarını ortaya çıkarırcasına kollarım sarıyordu. Morris onu kendine bakarken yakaladı ve göz kırptı.

Maç reklama girmişti. Futbolu aradan çıkınca, Morris Shiela'ya doğru eğildi, onun yanaklarını büyük elleriyle tuttu ve onu uzun uzun öptü. Her zaman olduğu gibi Morris'ten

yumuşatıcı, sabun ve baharatlı turunçgilli traş losyonu kokularının karışımı bir koku yayılıyordu.

Sheila'nın midesinde kelekler uçuştı: Ne zaman onu böyle öpse her defasında aynı şekilde hissederdi. Profesör dudaklarını araladı, dilini Morris'in ağzına doğru uzattı ve ellerinin Morris'in kemerinin altına inmesine müsaade etti.

Yakınlarda çantasını bıraktığı bir yerlerden, telefonu titredi. Yeni bir e-posta gelmişti.

"E-postanı kontrol etmeyi aklından bile geçirme." Morris'in elleri Sheila'nın gömleğinin içindeydi.

"Böyle bir şey yapmayı düşünmüyorum."

Sheila onu öpmeye devam etti ama sonra e-postanın Randall'dan olabileceği aklına geldi. Sheila o sabah Morris'in uzun zamandır kayıp oğluya iletişime geçebilecekleri bir adres vermek için ona geri döneceğine söz veren Uluslararası Af Örgütü'nün New York şubesinden tatlı sesli bir kadınla irtibata geçmişti.

Maç tekrar başladı ve bir dakika sonra televizyondan mutluluk çığlıkları yükseldi. Morris öpücüğün ortasında ekrana döndü.

"Evet!" diye Shila'nın kulağının dibinde bağırdı. "Çok iyi bir şut attı ve uzatmalara gidecekler. Heyecanlandın mı?"

"Ah, hem de nasıl..." Onu ileri itti ve çantasını aramak için ayağa kalktı. "Sevişirken ben telefona bile bakamıyorum ama sen futbol izleyebiliyorsun."

"Aaaa, canım, sadece hızlıca bir göz attım." Acı çekiyor gibi yaptı ancak gözleri hâlâ televizyondaydı.

"Çantam nerede?"

"Mutfakta."

Sheila çantasını mutfak tezgâhın parlak siyah granitinin üzerinde dururken buldu. Bu mutfağı seviyordu. Morris yemek pişirmeyi sevdiği için mutfağını kendi tasarlamıştı. Bu birlikte sık sık yaptıkları bir şeydi.

Tıpkı evin geri kalanı gibi mutfak da kocamandı; tavana kadar uzatılmış dolaplar, pırıl pırıl paslanmaz çelik ev aletleri, şefin set üstü ve çift ocaklı fırın hatta tezgâha doğru asılı olan bir saksı bile vardı. Burası Sheila'ya kendi evini aratmıyordu.

Telefonuna uzandığında aslında iki mesajı olduğunu gördü. İlk mesaj Örgüt'teki hoş hanımefendi Katrina Lebert'dendi. Diğer mesaj ise Ethan'dandı. Ethan'inkini göz ardı ederek, Katrina'nın mesajına tıkladı ilk önce.

Konu: Randall Gardener

Merhaba Sheila,

Size iyi haberlerim var. Randall ve takımı bu hafta bir ara Honduras'daki Af Örgütü'n'e uğrayacaklarmış ve kız kardeşim orada çalışıyor. Ona senin acilen Randall ile iletişime geçmen gerektiğini ve sana bilgi vermesini söyledim.

Umarım yardımcı olabilmişimdir!

Katrina

Kahretsin. Aslında yardımcı olamamıştı. Daha önce de Randall'ın Örgüt'ün ofislerinden birine uğrayacağı söylenmişti, fakat Randall Sheila'nın mesajını almasına rağmen onunla iletişime geçmemişti. Ona dair bulduğu tüm telefon numaraları kullanılamazdı, her e-posta adresi ya aktif değildi ya da onları kontrol etmiyordu. Zaman tükeniyordu. Düğün üç hafta içindeydi.

Randall'ın babasıyla yaşadığı sorunları anlayabiliyordu. Morris üç oğluna da uzak bir ebeveyn olduğunu kabul etmişti ve ne yazık ki Randall en büyük çocuk olarak bu yükü üzerine almıştı. Morris'in içmesi oğlunu derinden yaralamıştı. Sheila'nın tek istediği yardımcı olmaktı: ilk önce, iki adamı tekrar bir araya getirecek ve sonra da Randall'in her ne sorunu varsa onları çözmesine yardım edecekti.

Sheila kafasını oturma odasına uzattı. Morris televizyona bağırıyordu, futbol dünyasında kaybolmuştu. İki saniyelik tereddütten sonra Ethan'ın mesajına tıkladı. Yazdığı şeyi okuması sadece bir saniyesini aldı.

Şu lanet olası şişkoda ne buluyorsun ki zaten?

Sheila soluksuz kaldı sonra Morris'in hâlâ odada olduğundan emin olmak için çabucak içeri baktı. İçinde yeşeren öfke-den kurtulmak için birkaç derin nefes almaya çalıştı.

Kahrolası orospu çocuğu! Kim olduğunu sanıyordu bu?

Birdenbire kariyerini sonlandırabilecek seks kaydını kafasından attı.

Ethan boş zaman ve azaltılmış iş yükü istemiyor muydu? Tamam, Sheila'nın buna bir sözü yoktu. Ama Morris hakkında kimse bu şekilde konuşamazdı. *Hiç kimse*. Kariyer her şey değildi. Eğer Ethan onu kovdurmakta kararlıysa bununla ilgili yapabileceği hiçbir şey yoktu. Fakat hâlâ Morris'le sahip oldukları bazı şeyleri koruma şansı vardı ve bu ona göre her şeyden daha önemliydi. Bu ciğeri beş para etmez adamı hayatına almıştı ve *bu gidişat artık bir son bulmak zorundaydı*.

Sheila'nın sinirden titreyen başparmağı telefonunun klavyesi üzerinde gezindi.

O senden 1000 kat fazla adam. Git kendini becer.

Fikrini değiştirmeden önce GÖNDER'e bastı.

Aşırı memnuniyet duygusu her yanını kapladı. Tanrım, bu aşağılık adamın önünde ilk kez ve her şeye karşın dimdik durmak iyi hissettirmişti. Gözlerini kapadı, cevabı aldığı anda Ethan'ın yüzünde belirecek olan şaşkınlığı hayal edince gülümsedi.

Paniğe kapılmaya başlamadan önce tam bir dakika geçmişti.

Ah, hayır. Ne yaptım ben?

Morris mutfağa geldi. Sheila hızla her yanını saran hisleri dalgasının yüzünden belli olup olmadığını merak ederek ona baktı. Morris içindekileri görebilmek için kocaman buzdolabını açarken, Sheila cep telefonunu tekrar cüzdanına tıktı. Morris bir diyet kola seçti ve açtı.

İçeceğinden büyük bir yudum alırken “Önemli bir şey mi?” diye sordu.

Ona her şeyi anlatmanın tam zamanı gelmişti. E-posta çoktan kızgınlığını pekiştirmişti, eğer şimdi Morris'e her şeyi anlatmazsa Ethan kesinlikle anlatacaktı. Aşağılık adam internet üzerinde tüm çıplak bedenini yaymadan önce, Sheila Morris'e açıklamak zorundaydı. Morris'i hazırlamalıydı.

“Henüz emin değilim. Göreceğiz.” Sheila kollarını açarak ona doğru yürüdü. Her zamanki gibi Sheila'nın kucak açışına karşılık verdi. Çenesini rahat bir şekilde onun başının üstüne dayadı. Sheila yüzünü onun göğsüne yasladı. “Maç hâlâ devam ediyor mu?” diye boğuk bir sesle sordu. *Sana anlatmam gereken bazı şeyler var...*

“Bitti. Longhornlar kaybettiler.”

“Üzgünüm bebeğim. Sensiz pek iyi değiller, ha?” Neşeli görünmek için kötü bir girişim olmuştu. Morris’in, tutarsız ruh değişimini fark etmemesini umdu.

Morris başının üzerini öptü. “Beni nasıl pohpohlayacağımı iyi biliyorsun.”

Yaptıklarımı sana nasıl anlatırım? “Kolej futbolunun başarılı yıldız oyuncusu olmayı özlediğini biliyorum,” dedi Sheila hâlâ boğuk çıkan sesiyle.

“Özledim, yalan söyleyemem. Hayatımın en iyi günleriydi. Seninle tamşana kadar, tabii ki.

Sheila çok fazla endişeliydi. Endişe kemiklerine doğru her zerresine sızıyordu. Geri çekildi ve Morris’in yüzüne doğru baktı. “Hey, sanırım seni iyi hissettirmenin bir yolunu biliyorum.” Bu gerçekten de Sheila’yı iyi hissettiren bir şeydi. Enerji depolamasını sağlıyordu. Fakat Morris’in bunu bilmesine gerek yoktu.

Morris yanlarındaki granit tezgâha sodasını koyarken ona gülümsedi. Elleri Sheila’nın kalçasına doğru indi ve kalçasını sıktı. “Evet? Neymiş beni neşelendirecek şey?”

Sheila Morris’in ellerinden tuttu ve onu merdivenlere doğru onu çekti. “Gel ve gör.” *Sana ihtiyacım var*, diye içinden geçirdi ama söyleyemedi.

Morris birkaç adım ilerledikten sonra durdu. “Bekle. Benimle dalga mı geçiyorsun?”

“Bu kez değil,” dedi Sheila onu kendine çekerek. Ellerini Morris’in pantolonun içine soktu, kasıklarına ulaştı ve okşamaya başladı.

Morris nefes almakta zorlanarak geri çekildi. “Düğün ne olacak? Beklemek istediğini sanıyordum.”

“Fikrimi değiştirdim.”

“Durup dururken mi?”

Hayır. Paniklemiş haldeyim ve seni kaybetmeden önce sana yakın hissetmeye ihtiyacım var. Sheila yutkundu ve zorla gülebildi. “Ne diyebilirim, ben hazırım.”

Morris Sheila’nın yüzünü ellerinin arasına aldı, gözlerinin içine dikkatle baktı. “Canım, bir yıl boyunca bekledim. Üç hafta daha bekleyebilirim. Bunun senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum.”

Bu içtenliği neredeyse Sheila’nın kalbini kırmıştı. *Allah belanı versin, Ethan Wolfe.* “Beni geri mi çeviriyorsun?” diye fısıldadı.

Morris ciddi olup olmadığını anlamak için yüzüne baktı. Evet, ciddiydi. “Tabii ki çevirmiyorum!” dedi.

Sheila yaşadığı telaşa rağmen gülmekten kendini alamadı. Morris onu kaldırdı omzuna koydu ve merdivenlere yöneldi.

“Hadi fikrini değiştirmeden gidelim. Hoop!”

::::

Merdivenleri çıkarken onu omzunda taşıdı, nişanlısının onu kaldırmak için yeterince güçlü olduğunu bilmek heyecan verici olmasına rağmen Sheila onun kendisini düşürmesinden korkmadan edemiyordu. Sonuçta Morris elli yaşındaydı, genç sayılmazdı.

Yatak odasına vardılar, Morris nefes nefeseydi fakat hâlâ sırtıyordu. Yavaşça Sheila’yı yatağa koydu. Sarf ettiği enerjiden dolayı kızarmış olan yüzüne rağmen hemen kemerinin tokasına uzandı. Sheila onu yavaşlatmak için koluna dokundu.

“Acele etme, koca adam. Önümüzde upuzun bir gün var.” Onu yavaşlatmasının gerçek sebebinin sağlığı için endişe

etmesi olduğunu bilmesini istemediğinden en kışkırtıcı gülüşünü takındı.

Ethan'ın sağlığıyla ilgili endişe etmesini gerektirecek bir durum yoktu. Bu saçma düşünceyi hemen aklından çıkardı. Önünde duran adama yoğunlaşması gerekiyordu. Tüm kalbiyle sevdiği adama. En sonunda sevişmeye hazır olduğu adama.

Sheila Morris'in kemer tokasını tuttu, çözdü ve pantolonunu aşağı indirdi. Renkli ince boxer şorttan Morris'in penisinin çoktan sertleştiğini gördü.

Morris büyük bir şaşkınlık ifadesiyle ona bakıyordu. "Sen başka bir şeydin."

Sheila "Daha yeni başlıyorum." dedi, sesi gırtlığından geliyordu. "Gömleğini çıkart."

Morris hemen soyunmaya başladı, büyük parmakları gömleğinin küçük düğmelerini beceriksizce açıyordu. Birkaç düğmeyi açamadı, sabırsızlıkla gömleği başının üstünden çekerek çıkardı. İçinde ince, beyaz, kolsuz bir atlet vardı ancak onu çıkarmaya çalışmadı. Sheila, göbeğinden utandığını bildiği için ondan atletini çıkarmasını istemedi. Kot pantolonu ayak bileğinde öylece kaldı, Sheila'nın bir sonraki adımını bekledi.

Sheila yataktan aşağı kaydı ve dizlerinin üstüne çöktü. Morris'in boxerını aşağı indirdikten sonra daha önce hiç Morris'le oral seks yapmamış olmasına rağmen tamamen doğal bir tutku hissederek cinsel organını ağzına aldı. Lanet olsun, daha önce onu hiç bu kadar çıplak görmemişti. Asla üste geçmesine izin vermemeliydi.

Ağzı büyük bir ustalıkla penisi emiyordu. Yatak odasındaki halı kalın tabanlı bir peluştu ve Sheila dizlerinin üzerinde

tüm gün kalabilirdi. Ama sonra bir şey oldu. Sheila bir şey fark etti ve şevki kırıldı.

Sheila'nın hünerine karşın Morris erken boşalmıştı. Ah, *Tanrım*. Sheila paniğe kapılmamaya çalışıyordu. Sertleşmiş penisinin söndüğünü fark etmemiş gibi davranarak, iri kah-verengi gözlerle ona baktı ve bir porno yıldızı gibi gırtlaktan ses çıkararak inledi ve daha sert bir şekilde ağzına sokup çıkardı. İlk önce Morris onun gözlerine bakıyordu fakat daha sonra onu hızlandırmak için Sheila'nın ellerini kadının başına koydu ve gözlerini sıkıca kapattı.

Fakat artık bir faydası yoktu. Tekrar sertleşemiyordu. Sheila da Morris de bunu biliyordu ve en kötüsü *onun Sheila'nın bunu bildiğini bilmesiydi*.

Sheila problemin ne olabileceğini tahmin edemiyordu. Morris ereksiyon olmakta zorlandığından ona daha evvel hiç bahsetmemişti. Sheila devam etmedi ve Morris organını onun ağzından çıkardı.

Sheila ona baktı. "İyi misin, bebeğim? Sorun nedir? Yanlış mı yapıyorum?"

Morris gülmeye çalıştı, bu gülüş biraz zorlama olmuştu. "Hayır, güzeldi. Sadece biraz tedirgin oldum sanırım. Bugün maç izlerim diye düşünüyordum. Belki daha ağırdan almalıyız?"

Daha yavaş yapmalarına rağmen sonuç değişmedi. Sheila ellerini, oral sekse devam ederken Morris'in poposuna koymuştu. Ellerin ıslandığını hissediyordu. Bu onun soğuk teri mi yoksa kendi teri miydi tam olarak bilemiyordu.

Önemli olan paniklememektir. Eğer Sheila telaşlanırsa Morris de telaşlanırdı ki bu da işleri daha kötü bir hale getirirdi.

Sheila ayağa kalktı ve onu yatağa itti. İçtenmiş gibi göründüğünü umduğu bir gülümseme takınarak “Rahatla...” dedi. Arkasındaki müzik setini açarak hafif jazz çalan bir kanal buldu. Morris’in kotunu ve çoraplarını çıkarmasını beklemek için tekrar yatağa uzandı. Morris beyaz atlete dokunmadı.

Sheila sırtını ona döndü kendi kotunun fermuarını yavaşça açtı. Pantolonundan kurtulunca öne eğildi, bu hareket Morris’e onun kalçasını yakından ve güzel bir şekilde görme fırsatı vermişti. O sabah pembe bikini iç çamaşırı giydiğini düşündüğünde seçimine şükretmişti. Sheila omzunun üzerinden ona bakıp göz kırparak iç çamaşırını da çıkardı. Gözlerini Morris’inkilere kilitledi ve kazağını çıkarıp sütyenini çözdü. Sütyeni Morris’e fırlattı. Adam gülümseyerek onu yakaladı.

Büyük göğsünü iki eliyle tutarak diliyle göğüs ucunu yakaladı. Dilini abartılı bir şekilde hareket ettiriyordu. Bunun birçok erkeği deli ettiğini biliyordu. Morris kıpırdamadan onu izliyordu, gözleri Sheila’nın vücudunda bir aşağı bir yukarı geziyordu. Ama hâlâ sertleşmemişti. Morris’e daha güzel bir görüntü vermek için bir bacağını yatağın üstüne kaldırdı. Ellerini kasıklarından aşağı hareket ettirerek, kendine dokunuyordu. Bu hareket asla başarısız olmazdı.

Ama tık yoktu.

Sheila Morris’in üzerine çıktı, kucağına oturdu, kulak memelerine dokunarak boynunu öperken, göğüs uçları dikleşti ki bu onu genellikle deli ederdi.

Morris de Sheila’nın sırtını tutkuyla öpüyordu, dili saldırgan ve hareketliydi ama Sheila’nın parmakları onun penisine doğru indiğinde, hâlâ sertleşme gerçekleşmemişti. Morris Sheila’nın ellerini itti.

“Neden seni hazırlamama müsaade etmiyorsun?” dedi.

Sheila içten içe rahatlayarak gülümsedi. Pozisyon değiştirdiler ve Sheila sırtını yatağa yasladı, ellerini yastıktaki başının arkasına yerleştirdi.

Morris boynundan başladı ve doğru Shiela'nın bütün vücudunu öperek aşağı indi.

Bir dakika sonra onun bacaklarının arasındaydı. Sheila inledi, kalçasını Morris'in yüzüne bastırdı ve Sheila birkaç dakika sonra doruğa ulaşana kadar Sheila'yı ilişkiye girmeye hazırladı.

Sheila soluklandı ve doğruldu, sonunda yarı sertleştiği için mutlu olmuştu.

"Şimdi sıra bende." Sheila onu sırt üstü atacak şekilde yuvarladı ve ikinci defa aşağı indi. Morris bu kez daha rahat görünüyordu.

Beş dakika sonra, tam ereksiyon oldu ve Sheila onu bacaklarının arasına daha rahat alabilmek için oral seks yapmayı kesti. Bir an için her şey iyi gidiyordu ama birkaç dakika sonra tekrar aynı şey oldu. Morris boşaldı.

Hâlâ onun üzerinde otururken hüsrânını bastırarak bir kez daha sordu. "Cidden, bebeğim, yanlış bir şey mi yapıyorum?"

Morris kaba bir şekilde "Yanlış olan hiçbir şey yok," dedi. Yüzünü çevirdi. "Sadece yorgunum."

"Daha önce hiç..." Sheila uygun kelimeleri bulmak için duraksadı. İşte bu noktada çok ama çok dikkatli olmalıydı. "Daha önce hiç problem yaşamış mıydın?"

Morris hâlâ ona bakamıyordu, yüzü kıpkırmızı olmuştu. "Hayır, hiç problem yaşamadım. Hatta içtiğim zamanlarda bile. Sana söyledim, bence sadece yorgunum."

Sheila komidinin üstündeki saate baktı. “Cumartesi öğleden sonra saat... üçte mi?”

Morris’in kestane rengi yüzü mosmor oldu. “Belki de sadece uyumaya ihtiyacım var.”

“Tamam,” dedi Sheila ve adamın üzerinden indi çıplak bedenine kıyafetlerini geçirdi, yanına uzandı. “Benim de.”

“İyi.”

Ama hiçbir şey iyi değildi. Gerçekten değildi. İlk kocası Bill ile yaşadığı seks hayatının hemen hemen tekrarı gibiydi ve ikisi bunu aşamamışlardı. Konunun burda kapanmasına izin vermemeliydi. Oturdu, Morris’in yüzüne dokundu. “Canım, lütfen, yanlış bir şey yapıyorsam söyle.”

Morris hiçbir şey söylemedi ve incinmiş bir halde Sheila’nın okşamalarından kaçındı. Hâlâ ona bakamıyordu, onun yerine şifonyerin üzerindeki kapalı televizyona bakıyordu.

Sheila doğruldu kalbi sıkıştıyordu. “Yani problem benim.” Çarşafı sıkıca vücuduna doladı ve gururunu ayaklar altına aldı. “Tamam, söyle bana. Bence mahzuru yok. Ne istiyorsan söyle ben de yapayım. Ya da sevmediklerini. Ya da neyi yanlış yaptıysam. *Lütfen* sadece konuş benimle.”

Tam bir dakika boyunca cevap vermeyince Sheila soruyu tekrar etmemek için kendini zor tuttu. Çoktan onu incitmişti fakat yine de onu daha fazla zorlamak istemedi. Sonunda Morris “Bunun senle bir alakası yok. Yaptığın her şey hoşuma gidiyor. Hangi adamın hoşuna gitmez ki? Bu... senin yapma *şeklinle* ilgili,” dedi.

Sheila’nın kafası karışmıştı. Bu beklediği bir yanıt değildi. “Ne demek istiyorsun? Sorun tarzım mı?”

Morris başını salladı, çenesi kilitlenmişti. Sonunda döndü ve doğrudan Sheila'ya baktı. "Hayır, senin tekniğinle ilgili hiçbir şey yok," dedi, sözler ağzından yavaş, kontrollü ve net bir şekilde çıkmıştı. "Tarzın mükemmel. Özellikle seksi sevmediğini söyleyen ve bir *tekniği* bile olmaması gereken birine göre fazla mükemmel."

Sheila'nın ağzı açık kaldı "Ne? Asla seksi sevmediğimi söylemedim."

"Belki kelimelere dökmedin ama geçtiğimiz bir yıl içinde bu lanet olası izlenimi verdin bana. Otuzunda bir kadın başka neden seks yapmak istemez ki? Ben gerçekten nasıl yapıldığını bile bilmediğini sanıyordum. Ve sonra, bir anda, *bu?*"

Sheila ona doğru baktı ve ilk defa onun yüzünde utançtan başka bir ifade olduğunu gördü, eğer utanıyorduyorsa tabii. Morris sinirliydi. Gerçekten ama gerçekten sinirli. Yüzü kızarmıştı, *sinirini* kontrol altına almaya çalışıyordu. Ve Sheila tüm hayatı boyunca bunun sebebini anlayamadı.

Tam olarak sözünü bitirmemişti Morris. "Ağzın, dilin, ellerin, bu striptiz... Bu bir gecede iffetli bir kadından porno yıldızına dönüşmek gibi bir şey. Bu da ne böyle? Kimsin sen?"

Sheila'nın utanç ve öfkeden yüzü yanıyordu. Morrisin yüzüne bakmaya çalıştı çünkü Morris yine ona bakmıyordu. Sheila "Bu benim... ve seni seviyorum, diye tersledi. Sırf olduğum kişi sana ağır geliyor diye beni suçlamaya ve bana hakkına isimler takmaya hakkın yok, seni kendini beğenmiş aşâğılık herif!" diye söylendi.

Morris bir şey söylemeden arkasına döndü. Sheila yanına oturdu, onun geniş sırtına bakıyordu ve hâlâ çıplaktı. Az önce ne olmuştu öyle?

Kırk dakika önce ma izlerken kıkırdıyorlardı ve birbirlerine sataşıyorlardı, oynaşıyorlardı. Sheila onun nişan yüzüğünü takıyordu. Ama sevişmelerindeki ilk girişim tamamıyla ve her şeyiyle felaketti.

Düğüne de sadece üç hafta kalmıştı.

9. BÖLÜM

Seattle Balık Kartalı biblosu ofisin vazgeçilmeziydi. Ethan herkesi sinir etmek için bu çirkin şeyi atmaya yeltenmişti.

Sheila'nın beş asistanın hepsi bu ofisi paylaşıyordu, hepsinin farklı saatleri vardı. Asistanlar Sonny'nin üzerine, aptal oyuncağa sevimli bir de isim vermişlerdi, önemli şeylerin yazılı olduğu postitleri yapıştırıyorlardı.

Şimdilerde Sonny asistanlardan, Sheila'nın düğün hediyesi için yirmi dolar istiyordu. Valerie Kim William, Sonoma'dan kadeh seti almayı planlıyordu. *Ne kadar etkileyici.* Şimdiye kadar Ethan hiçbir katkıda bulunmamıştı, böyle bir niyeti de yoktu zaten.

Bu düğüne müsaade etmeyecekti, kararını vermişti.

Sheila mesajında gidip kendini becermesini söyleyerek kendi tabutunun çivilerini çakmaya başlamıştı.

Sheila'nın mahcubiyetini izlemek bir süre eğlenceli olmuştu. Ona gönderdiği fotoğraf son birkaç haftadır kendisinin en büyük kozu olmuştu. Sheila ona gelen tüm e-postaları kontrol ediyor ve Ethan'ın öğrencilerinin telefonlarına bakıyordu ama Ethan sonsuza kadar bu kozunu kullanamazdı. Er ya da geç gerçek bir video olmadığını anlayacaktı ve böylece Sheila huzura kavuşacaktı.

Ve bu kabul edilemezdi.

Asıl soru ona ne kadar zarar verebileceğiydi? Damarına mı basmalıydı yoksa delirene kadar ona eziyet edebileceği başka bir yol mu bulmalıydı?

Koridordan sesler yankılandı, Ethan doğruldu. Ethan, kapı aralığından kırmızı Donna Karan takımı içerisinde neşeyle başka bir profesörle konuşan Sheila'yı gördü.

Konuşmadan sonra hâlâ orada olduğunu bilmesine rağmen Ethan'a doğru kaçamak bir bakış atmak için bile durmadan ofisin önünden geçti gitti.

Hakarete uğramaktan daha kötü bir şey varsa o görmezden gelinmekti.

Ethan Shila'nın birinci kata inmek için kullanacağı asansöre yetişmesinin ne kadar süreceğini düşünüyordu, altmış saniye kadar bekledi. Ve birden koltuğundan fırlayıp onu koridoru takip etti.

Ethan tam zamanında park yerine vardı. Sheila beyaz sedan Volvo'suyla uzaklaşırken onu görebildi. Zaferine on saniye sonra ulaşacaktı.

Saat neredeyse akşam saat altıydı ama gökyüzü daha yeni kararıyordu, her yıl Eylül ayından Haziran ayma kadar hafif yağmur yüzünden kayganlaşan zemin Seattle sakinlerine işkence ederdi. Islak yolda motorsikletle yola çıkmak asla iyi bir fikir değildi, zaten Ethan da aptalca bir şey yapmayı planlamıyordu. Shiela'yı izlemek konusunda epey ustalaşmıştı. Birkaç araba arkasında durduğundan emin olarak, bir gözüyle Sheila'nın arabasını diğeriyle de etrafındaki diğer arabaları takip ediyordu. I-5 Güney'de 1 ve 5. Caddeler arasında trafik

çok sıkıştı, Ethan normalde makas yapardı, Sheila'ya ayak uydurmak zorunda olduğu için pozisyonunu korumalıydı.

Son birkaç haftadır onu takip ediyordu. Kimse hangi bilginin yararlı olabileceğini bilemezdi. Ayrıca herkesin sırları vardı. Eğer onun hayatını mahvetmek istiyorsa, ilk olarak hayatındaki her şeyi bilmesi gerekirdi.

Ethan bir saati aşkın bir süre sonra, Renton isimli bir şehirde, Methodist kiliselisinin ön caddesine, kaldırım kenarına park etti. Sheila'nın arabası otoparktaydı.

Sheila beş dakika önce köşedeki kapıdan kiliseye girmişti, Ethan da hâlâ kasketiyleydi, kaşlarını çatmış, Sheila'nın orada ne halt ettiğini anlamaya çalışıyordu. Sheila dindar değildi ki. Birdenbire Tanrı'ya ulaşacak hali yoktu.

Birkaç dakika sonra, bir sürü arabanın otoparka geldiğini gördü. Her yaştan, ırktan, kıyafetten insan ön kapıdan değil de yan kapıdan, Sheila ile aynı yoldan kiliseye giriyordu. Ethan saatine baktı. Normalde perşembe geceleri saat altı on-beşte kilise ayini var mıydı? Bu pazar akşamınlarına özel bir durum değil miydi?

Ethan daha önce hiç kiliseye gitmediği için bilmiyordu. Ama bir tuhaflık olduğu belliydi. Sıradan bir kilise ayini ya da düğün töreniydi madem neden insanlar ön kapıdan girmiyordu? Ve neden insanlar *çiftler* halinde değildi? Pek çok insan kiliseye yalnız gitmezdi, değil mi?

Ethan sonunda motosikletini kilitledi ve başında kasketiyle yan girişe yöneldi.

Yağmur yağdığı için bunun tuhaf görüneceğini düşünmüyordu ve hem zaten yüzünün yarısı görünüyordu. Kapı kolu ıslaktı ve açılması için hızla ittirmesi gerekti. Küçük bir

merdiven aralığına girdi, aşağı inebilir yukarı çıkabilir ya da düz gidebilirdi. Cam kapı altı adım uzakta cam bir kapı vardı. Kapı Ethan'ın kilisenin toplantı alanı olduğunu tahmin ettiği yere açılıyordu.

Hangi yoldan gideceğinden emin değildi.

O gece kilisede ne olacağına dair bir şeyler bulma umuduyla solundaki bülten panosuna belli belirsiz baktı.

Renkli kâğıtların üzerine yazılmış çok sayıda not mantar panoya raptiyelenmişti: fırın ilanları, yer ilanları, Pazar okuluyla ilgili güncel bilgiler, yürüyüş ve egzersiz grupları, bedava makyaj malzemeleri için teklifler. Ethan şapka siperinin altından ilanları okumaya çalıştı, kafasının derisi bu başlığın altında ısınmaya başlamıştı.

Önündeki kapı açıldı, kırmızı saçları ve fırça gibi sakalı olan bir adam içeri girdi. Bodruma inen merdivenlere doğru ilerlerken meraklı gözlerle Ethan'ı süzdü İki basamak indikten sonra durdu ve döndü.

“İSB toplantısını mı arıyorsunuz?”

Ethan hemen “Ah, evet.” diye yanıtladı. *İSB toplantısı mı? O da ne öyle?*

Adam içini çekti ve başını salladı. “Toplantıyı bülten panosuna asmıyorlar. Üzeri çok dolu panonun. Kilise bizim bodrum katı kullanmamıza müsaade ediyor ve orayı kullanmak için de ücret ödüyoruz ama...” Adam Ethan’a memnuniyetsizliğini gösteren bir hareket yaptı ve devam etti “Sizin gibi yeni gelenlere nereye gideceklerini gösteren bir ilan asmamıza bile izin vermiyorlar. Her biri haftada üç kez devam eden AA reklamlarında ya da NA toplantılarında sorun çıkarmıyorlar. Ama seks bağımlılarına gelince onlara asla izin yok! Bu odayı

haftada sadece bir kez bülten panosu olmadan kullanabiliyoruz ve yine de memnun olmamız isteniyor.” Adam dudaklarını büzdü. “Üzgünüm, ağız kalabalığı etmek istememiştim. Bu sadece canımı sıkıyor. Toplantı odası alt katta ve on dakika içinde başlarız. Başka bir sorunuz olursa eğer ben Dennis.”

Seks bağımlılığı mı? Bu İsimsiz Seks Bağımlıları toplantısı mıydı?

“Teşekkürler.” Ethan’ın aklı karıştı. “Hemen geliyorum. İlk olarak lavaboya gitmem gerekiyor. Bir şey sorabilir miyim Denis?”

Adam ona baktı.

Ethan boğazını temizledi “Siz bu toplantıda takım danışmanlığı yapması için profesyonel bir terapist ya da psikolog mu kiraliyorsunuz?”

Dennis şaşırılmış bir halde baktı. “Elbette hayır. Bu da tıpkı diğerleri gibi on iki adımlık bir program. Bağımlılar bağımlılara yardım ediyor. Neden sordunuz?”

Ethan kaskının altından pis pis güldü. “Sadece meraktan. İlk gelişim hepsi bu.”

Dennis de gülerek yanıt verdi. “Bugünün hayatının geri kalanının ilk günü olduğunu bilmelisin. Buraya gelerek büyük bir adım attın ve kendinle gurur duymalısın. İçerde görüşürüz.”

Ethan Dennis gözden kaybolana kadar bekledi, sonra kiliseden çıktı. Motosikletine doğru giderken zar zor nefes alıyordu.

Kusursuz Sheila Tao bir seks bağımlısıydı.

Sheila’nın nişanlısının bunun bilip bilmediğini merak etti ve büyük ihtimalle Teksaslı da beş dakika önce Ethan’ın olduğu kadar bu konudan habersizdi.

Bu durumu ona söylemek çok eğlenceli olacaktı.

::::

Abby St Mary'nin Yardım Elinde servis yaptığı masanın arkasında başını kaldırdı. Kahverengi saç filesi herkeste çirkin görünebilirdi ama o hâlâ enfes görünmeyi başarabiliyordu. Büyük mavi-menekşe rengi gözleri Ethan'ını aradı.

“Nerelerdeydin?”

Ses tonundan kızın kızgın olduğunu anladı. Sesi öylesine sitemkâr çıkmıştı ki Ethan cevap vermedi, sadece onu önündeki tabağa bir porsiyon patates püresi koyarken izledi. Tabağı bekleyen iki dişi eksik yaşlı kadın güldü ve diğer masaya doğru yoluna devam etti.

“Bu geceki vardiyadan tamamen kaydardın,” dedi Abby, büyük konservenin bir tarafından suyu çıkmış patateslerin suyunu silerken. “Çok zor durumda kaldık. Maxine aramadığın için çok sinirlendi. Ona ne diyeceğimi bilemedim.” Maxine programlamadan sorumlu baş gönüllüydü.

“Üzgünüm.” Ethan Abby'nin koluna dokundu. “Cep telefonum bozuldu. Son dakika beklediğimden uzun süren bir toplantı çıktı.”

“Dr. Tao'yla mı?” Abby'nin bakışları donuktu.

Ethan göz kırptı. “Hayır, bir öğrenciyle. Dennis adında bir genç.” Yalan söylerken zorlanmamıştı.

Abby patates pürelerine geri döndü. Ethan onun vücut dilini okuyamıyordu. Bu yüzden bir korku dalgası içini sarmıştı. “Benden yapmamı istegin herhangi bir şey var mı?”

“Temizliğe başla.” Kız arkadaşı bir an sustu. “Ya da dışarıda beni bekle. Ya da eve git. Umrumda değil.”

Ethan tekrar kızın koluna dokundu. “Bana bu kadar çok mu kızgınsın?”

Abby Ethan'ın elini kolundan çekti. "Bunu sonra konuşuruz."

Ethan kovulmuştu. Hiç bozuntuya vermeden, adı Horace olan diğer gönüllünün bulaşıkları dizdiği mutfığa sıvıştı.

Horace "Bakın kimler gelmiş." diye homurdandı, suççuğu izleriyle kaplı yüzü mutfak ışıkları altında parlıyordu. "Programımız olmasının bir nedeni var rock yıldızı." Horace başını köşeye istiflenmiş üç siyah çöp torbasına doğru çevirdi. "Şunları benim için dışarı çıkar. En azından bunu yapabilirsin."

Çöp kutusuna dokunma düşüncesi bile Ethan'ın hemen kaşınmasına sebep oldu ama kendini gülümsemek için zorladı.

"Tabii ki, H." Kokudan burnu buruşmuş bir halde torbaların ikisini aldı.

Kalçasıyla arka kapıyı itti, metal çöp bidonunun durduğu sokağa ilerledi. Çöpler çoktan çöp kutusunun dışına taşmıştı ama yine de poşetleri kaldırıp attı.

Birini elinden düşürdü. Alçak sesle küfrederek poşedi yeniden kaldırdı. Dar sokak tuvalet gibi kokuyordu. Bu koku ona Albuquerque'li, meth bağımlısı ve fahişe olan eski güzellik kraliçesi Marie'yi hatırlattı. Ceketinin cebinden küçük el dezenfektanı şişesini çıkardı ve onunla son görüştüğündeki halini düşünerek ellerini temiz sıvı ile bolca ıslattı. Marie. Ethan'ın elleri onun boğazında iken, onun altında çaresizce çırpınan kadın. Ona tıpkı Ethan'nın sevdiği gibi korku dolu gözlerle bakan kadın...

Aniden kasiğında kıpırdanma oldu. Organını düzeltmek için ellerini pantolonuna soktu, parmaklarını gerekenden biraz daha uzun süre orada tuttu. Kadın yüz papelini asla alamamıştı. Neden ona ödeme yapacaktı? *Ölülerin paraya ihtiyacı olmazdı ki.*

Bir ses geldi birden. Ethan zıpladı ve ellerini pantolonundan çıkardı.

“Sen kötü birisin...” dedi sahibi ortalarda görünmeyen ses usulca.

Ethan etrafa baktı, az kalsın el temizleme jeli düşüyordu. Sokak tamamen karanlıktı. Üzerindeki çorba mutfağının arka kapısının loş ampülleri sayesinde sadece ayakta beklediği nokta aydınlıktı.

“Kim var orada?”

“Kötü şeyler yaptın.” ses kalındı, bir adama ait olmalıydı. Ve her şey yeterince tuhaf değilmiş gibi ses üzgün geliyordu. “Çok kötü şeyler.”

Ethan’ın kalbi güm güm atıyordu. Çöp kutusundan kapıya doğru bir adım attı, dimdik duruyordu.

Bu onun hayal gücü müydü yoksa bu ses tanıdık birine mi aitti?

“Kim var orda?” Ethan sesini sertleştirdi. “Polis çağırmadan konuş, adi herif.

“Kötü insanların başına kötü şeyler gelir,” dedi ses git gide uzaklaşarak.

Ethan dar sokağın ilerisine doğru önce sola sonra sağa baktı ama karanlıktan başka hiçbir şey görünmüyordu. Silkelendi, St. Mary’nin kapısını çekerek açtı ve hemen içeri girdi.

Çok öfkelenmiş kız arkadaşıyla yüz yüze geldi.

10. BÖLÜM

Güneş hâlâ gökyüzündeydi ve odadaya vuran altın ışık odanın pamuk gibi beyaz dekoruna vuruyordu. Çok rahatlatıcıydı. Sheila böyle bir ofis için birini bile öldürebilirdi ama sadece serbest hekimlikte bu kadar lükse yetki veriliyordu. Şu anda bulunduğu pozisyon itibariyle bu ofislerden birine sahip olması an meselesiydi.

Kahvesini yudumlayarak pencerden dışarı doğru baktı.

Marianne Chang “Sana verdiğim acı çekmek üzerine olanı bitirdin mi?” diye sordu.

“Bitirdim. İşe yaradı.”

“Onun hakkında konuşmak ister misin?”

“Babamın ölümü hakkında mı?” Sheila başını salladı ve yüzünü ekşitti. “Hayır teşekkürler. Bugün istemiyorum.”

“Bence bununla ilgili yeniden konuşman önemli. Ethan yüzünden tüm bunları erteledik ancak burada bulunma sebebinden uzaklaşmamalıyız.” Terapistin sesi yumuşaktı. “Babanın sana yaptığı şeyler, onunla yüz yüze geldiğinde seni reddetmesi...”

Sheila elini kaldırdı. “Bugün olmaz, tamam mı?”

Saat sabahın yedi buçuğuydu ve Marianne erken seans yapmayı kabul etmişti.

Bu seanslar gerçek seans niteliği taşıyorlardı. Marianne her şeyden evvel Sheila'nın arkadaşıydı ve onların muhabbeti tipik terapist-hasta ilişkisi değildi.

Sheila'nın daha büyük bir problemi vardı. Buz gibi, uzun olmayan konuşmadan birkaç gün sonra, Morris kaybolmuştu. Sheila nişanlısından kırk sekiz saattir haber alamamıştı ve Morris'in cep telefonuna ve bankadaki direkt hattına sayısız mesaj bıraktıktan sonra sonunda pes etmişti ve doğrudan onun yönetici asistanıyla görüşmüştü. Morris'in iş için şehir dışında olduğunu öğrenince şaşkına dönmüştü. Darcy ona nerede olduğunu söylememişti sadece döndüğünde müdürünün kendisini arayacağını söylemişti. Morris ona söylemeden asla gitmezdi.

Acaba Sheila kuruntu mu ediyordu yoksa Morris'in sekreteri bir şeyler mi ima etmeye çalışıyordu?

Marianne bunun endişelenilecek bir durum olduğunu düşünmüyordu. Sheila ona sevişmelerindeki ilk girişimin başarısızlıkla sonuçlandığından bahsetmişti ve Marianne Morris'in yaralarını sarmak için biraz zamana ihtiyacı olduğundan emindi.

Her halükarda Sheila'nın istediği en son şey ölmüş babası hakkında konuşmaktı.

“Peki öyleyse.” Marianne ellerini dizlerinin üstünde birleştirdi. “Devam edelim. Seninle konuşmak istediğim yeni bir şey var. Ve hayır demeden önce beni dinlemeni istiyorum.”

Terapistin ses tonu pek hayra alamet değildi, Sheila hayretler içinde ona bakıyordu. Arkadaşını hiç bu kadar ciddi görmemişti. “Beni korkutuyorsun,” dedi Sheila şakayla karışık. “Konu nedir?”

Marianne derin bir nefes aldı. “Beni bir arkadaşın olarak görüyor musun?”

“Böyle olduğunu biliyorsun.”

“Başlarda senin terapistin olmakla ilgili bazı çekincelerim olmuştu hatırlıyor musun?”

“Bu konuyu hallettiğimizi sanıyordum.” Marianne’in bu başlangıçla nereye varacağına dair Sheila’nın hiçbir fikri yoktu. “Bu herhangi bir sorun yaratmadı. Tarafsızlığını koruyabiliyorsun...”

“Koruyabiliyor muyum?” diye sordu Marianne kaşlarını çatarak. “Ben öyle düşünmüyorum. Ben terapimize dostluğumuzun bir şekilde karışmasına izin verdiğimi düşünmeye başladım. Bence senin terapistin olmakla sana kötülük yapıyorum. Gerektiği kadar nesnel olamıyorum ve bana kalırsa eğer başkası tarafından tedavi ediliyor olsaydın, böyle karmaşık bir durum yaşıyor olmazdın.”

Sheila’nın ağzı açık kaldı. Bunu duymayı hiç beklemiyordu. Ethan hakkında bir ders daha alacağını ya da neden Morris’e ilişkinin başında her şeyi söylemesi gerektiğine dair bir dizi sebep duyacağını sanmıştı. Marianne’nin terapist olarak kendi yeteneklerinden şüphe duyduğunu asla tahmin edemezdi.

“Neler söylüyorsun? Senin sayende kendimi bu kadar iyi hissediyorum ve...”

Marianne bir elini havaya kaldırdı, gün daha yeni başlamış olmasına rağmen yorgun görünüyordu. “Hayır, durumun iyiye falan gitmiyor. Eğer gerçekten iyi hissediyor olsaydın, eski alışkanlıklarına dönmezdin. Ama sen eski haline döndün, Sheila. Üzgünüm ama benim gözlemim bu.”

Sheila ona şüphelye baktı. “Sen de ben de bir psikoloğun çok daha fazlasını yapabildiğini biliyoruz. Terapi yalnızca sen istersen işe yarar. Ben çuvalladım. Bunu kabul ediyorum. Sen benim terapistim olsan da olmasan da bu olacaktı.”

“Ben o kadar emin değilim. Bu yüzden senden bunu düşünmeni istiyorum.” Marianne yan masaya eğildi ve bir şeye uzandı. Anlaşılan broşür hep oradaydı ama Sheila onu fark etmemişti. “İşte, al bunu.”

Sheila elindeki broşüre baktı. Parlak renkliydi, üçe katlanmıştı. Yeşil ağaçlar ve mavi gökyüzü ile güzel bir arka plana dingin yüzler resmedilmiş. Alta italik yazılmış bir slogan vardı: *Yalnız yapmak zorunda değilsin. Sizin için buradayız.*

Oregon, Roseburg’da Bağımlılık için Yeni İzleme Tedavi Merkezi broşürüydü.

Sheila broşürü açmaya zahmet etmedi. “Dalga geçiyor-sun, değil mi?”

“Dalga geçiyor gibi mi görünüyorum?”

“Tedaviye gitmemi mi istiyorsun? Oregon’a mı?”

Arkadaşı başını salladı.

Sheila broşürü açtı ve hızlıca okudu, histeri vücudunu sarmaya başlamıştı.

Parmağıyla sert bir şekilde sayfayı işeret etti. “Marianne, burada sekiz haftalık tesis içi bir program olduğu yazıyor. Bunu yapamam. Benim bir işim var. İki hafta içinde evleniyorum. Henüz Morris’le konuşmadım.”

“O zaman mükemmel bir zamanlama.” Marianne, Sheila’nın endişesinden etkilenmeden sakince konuştu. “Seks bağımlısı olduğunu öğrendiğinde, ona broşürü gösterebilirsin.

Bu, yardım alma konusunda ciddi olduğunu anlamasını sağlayacaktır.”

“Benimle kafa buluyorsun!” Sheila’nın ses tonu çılgılığın sadece bir iki desibel altında çıkmıştı. “Cidden benim rehabilitasyona gitmemi mi istiyorsun? Şimdi mi?”

“Öyle demedim. Ama evet bence görüşmenin bir parçası da bu olmalı.” Marianne gözlerini birbirine yaklaştırdı ve iç çekti. “Hayatım daha karışık bir hale getirmeye çalışmıyorum, Sheila. Aksine basite indirgemek için sana yardım etmeye çalışıyorum. Bu konuyla ilgili çok düşündüm ve daha yoğun bir tedaviye ihtiyacın olduğuna inanıyorum. İsimsiz Seks Bağımlılarının sana yeterince destek olduğunu sanmıyorum. Daha fazlasına ihtiyacın var.”

“Sen varsın.”

“Ben de yeterli değilim.” Marianne’nin gülüşü hüznüydü. “Ben senin arkadaşınım öyle değil mi? Bana güveniyor musun?”

Sheila hayal kırıklığına uğramıştı. “Bunu şimdi benden istediğine inanamıyorum.”

“Ben de bu konuda çuvalladım işte,” dedi Marianne açık açık. “Arkadaşlığımızla seninle yaptığımız terapiyi ayıramadım. Şimdi bunun için uğraşıyorum. Bunu çok önce yapmalıydım.” Marianne öne doğru eğildi. “Dinle beni. Yeni İzleme Terapisine gitmeni istiyorum. Evlenmeden evvel Morris’le konuyu görüştüğün sürece, düğünden önce veya sonra önemli değil. Düğünden önce vazgeçebilme şansı olmalı. Eğer ilişkinin bu durumu atlatmasını istiyorsan, seçme şansı olduğunu hissetmesine izin ver. Yoksa ona tuzak kurmuşsun gibi hissedecektir. Ama ne karar verirse versin, gitmen gerek.”

Sheila sakinleşmek için derin bir nefes aldı. Kendini tuzağa yakalanmış tavşan gibi hissetti. “Marianne, Morris’e her şeyi anlatmaya çoktan karar verdim. Onu görür görmez her şeyi açıklayacağım. Ama tedaviye gidemem. Sen ne istediğinin farkında bile değilsin. Üniversitenin bağımlı olduğumu öğrenmesini istemiyorum. Ethan henüz videoyu açığa çıkarmadı ve eğer blöf yapıyorsa, gitmeme gerek kalmaz...”

“Seni anlıyorum. Ben de Ethan’ın blöf yapıyor olabileceğini düşünüyorum. Ama bunun konuyla bir ilgisi yok. Üniversiteye ne anlatacağın umrumda değil. Üniversite gerçeği bilse de bilmese de gitmen gerek.”

Sheila nefes alamıyordu. “Bir süre izin almam gerekecek. Ne söyleyeceğim?”

“Bir şeyler uydururuz.”

Sheila tekrar Marianne’ye dönmeden önce bir süre peluş halıya baktı, daha önce hiç hissetmediği kadar çaresiz hissediyordu kendini. Marianne’nin haklı olduğunu biliyordu. Onun yerinde olsaydı, o da aynı şeyleri söylerdi. “İyi, bunu düşüneceğim. Morris’le konuşup onun fikrini almalıyım.” Ama aslında Morris’in ne söyleyeceğini zaten biliyordu. Morris şüphesiz gitmesini söyleyecekti.

Sorun hâlâ onunla evlenmek isteyip istemeyeceğiydi.

Sheila ellerini başına koydu, gözlerinden yaşlar akıyordu. Nasıl bu hale gelmişti? Akıllı bir kadın, eğitilmiş bir psikolog, mükemmel bir öğretmendi. Nasıl bu kadar fazla hata yapabiliyordu? “Ethan Wolfe. *Aman Tanrım!* Ne düşünüyordum ki?”

Marianne, yüzünde rahatlamış ve şevkat dolu bir ifadeyle sehpanın karşısına uzandı ve Sheila’nın koluna dokundu.

“Onunla tanışmadım fakat antisosyal kişiliğin birebir örneği olduğunu tahmin ediyorum. Ancak bu kadar ileriye gidebilmesi bu şekilde açıklanabilir.”

Sheila bir peçete alıp gözlerini sildi. “O bir sosyopat, Marianne. Şimdiye dek bunu nasıl anlamadım?”

“Sosyopatlar iyi yalancılardır.”

“Yine de, böyle olacağını tahmin edebilmeliydim.” Sheila acı acı güldü. “Güya insan davranışlarında uzmanım ama bunu fark edemedim.”

“Sen de bir *insansın*.”

Marianne’nin ofisindeki loş ışıklar birden aşırı parlak göründü. Sheila gözlerini ovuşturdu. “Dibe vurmak böyle bir şey herhalde.”

“Evet...” dedi terapist. “Sana palavralar sıkmayacağım. Tek çıkar yolun var.”

“Belki de artık her şeyi bırakmalıyım.” Sheila burnunu çekti. “Oregon’a gitmemi mi istiyorsun? Neden hemen şimdi yola çıkmıyorum? Oraya vardığımda Morris’e bir mektup yazarım. Çünkü cidden, ne kadar cesur olursam olayım artık halim kalmadı. Tüm bunlardan sonra onunla nasıl yüzleşeceğimi bilmiyorum.”

Marianne’nin sesi temkinliydi. “Bu korkakça olurdu, Sheila. Ona söylemeden gidersen bu onu gerçekten incitir. Bana kalırsa nişanlın daha iyisini hak ediyor.”

“Gerçeği öğrendiğinde de zaten üzülecek.”

“Bunu yapmanın kolay bir yolu olduğunu sanmıyorum.” Marianne’nin yüzünden pişmanlık okunuyordu. “Koşullar ne olursa olsun tekrar seni hayal kırıklığına uğratmayacağımı söylemekten başka elimden bir şey gelmez.”

Sheila zorla gülümsedi. “ Sen olmasan ne yapardım?”

Arkadaşı Sheila’ya sarılmak için yanına yanaştı. “Asla bunu öğrenmek zorunda kalmayacaksın.”

::::

Sheila gün boyunca neler söyleyeceğini düşündü durdu ama düşündüklerini söyleyebilecek miydi onu bilmiyordu. Onunla konuşma şansını yakalayıp yakalayamayacağı bile belli değildi.

Mutfaktaki kablosuz dâhili telefonun küçük kırmızı ışığı yanıp sönüyordu. Hemen çantasını tezgâhın üzerine koydu ve telefonu eline aldı. Sadece bir mesajı vardı fakat mesaj beklediği kişidendi.

Morris’in mikrofondan çıkan kayıt sesi “Evdeyim,” dedi. *Sonunda*. “Üzgünüm şehir dışına çıktığımı sana söylemedim. Çok hızlı gelişti. Japon yatırımcılar Vancouver’da buluşmak istediler—ah, kahretsin, sen böyle şeylere aldırış etmezsin. Beni ara, seni ziyaret etmem uygunsa bana haber ver.”

Uygundan da öteydi. Yirmi dakika sonra, Morris kapısını çaldı.

Sheila kapıyı açınca uzun bir günün ardından yorgun benizli, kara saçları derisine yapışmış, arkasında yağan yağmurla orada duran Morris’i gördü. Gülümsemesi içtendi ve Sheila’ya adeta Noel sabahındaymış gibi görünüyordu.

Veranda da hareket etmeden duruyordu. Sheila hiç tereddüt etmeden çıplak ayak dışarı çıktı. Morris yarı yolda onu, kollarını ona dolayarak ve saçlarını koklayarak karşıladı. “Merhaba sevgilim...” dedi kulağına hafifçe. Bu dünyadaki en güzel sestti. “Sana bir şey demeden ortalıktan kaybolduğum için üzgünüm. Ben bir eşğim.”

Sheila geri çekildi ve ona baktı. Morris'in mavi gözleri seçildi. Sheila onu öpmek için parmak uçlarına bastı. "Hadi mutfakta konuşalım. Tayland yemekleri sipariş ettim ama otuz dakikası daha var."

Sheila'nın yuvarlak mutfak masasında karşılıklı oturdular. Morris ayakkabılarını çıkardı ve ceketini sandalyesinin arkasına gelişigüzel attı. Sheila'nın iki elini avucunun içine aldı ve başparmağıyla nazikçe onun avuç içlerine masaj yaptı.

Ona baktığında, yorgun ve darmadağın görünmesine rağmen, Sheila'nın kalbi duracaktı. "Cumartesi öğleden sonra olanlar hakkında konuşmalı mıyız?"

Morris bakışlarını masaya indirdi. Ellerini hemen geri çekerek kendi kucağına koydu. Bu sinirliyi yapıtığı bir şeydi. "Tabii ki konuşmalıyız."

Shiela "Benim hatamdı," dedi. Sesinin titremediğine sevinmişti. "Benimle ilgili söylediklerinde haklıydın."

"Ah sevgilim, sana öyle şeyler..."

"Bir dakika konuşmama izin ver." Sheila derin bir nefes aldı. "Agresifim. Haklıydın. Söylediklerin yüzde yüz doğruydı. Agresifim çünkü..." Doğru kelimeleri bulmak için duraksadı. "Çünkü öyle olabiliyorum. Yatakta. Her zaman değil ama bazen."

"Şey, aslında ben de!" dedi Morris kuşkulu bir biçimde. "Çoğu zaman yani. O gün ne halt olduğunu bilmiyorum. Bir yıldır iç çamaşırlarına erişmek için bekliyorum ve sen onları çıkardığında ben Meksika yemeği gibi kıvrıldım. Bence sorun sadece gergin olmamdı."

"Fakat senin gerilmene ben sebep oldum." Sheila gözlerini Morris'in yüzünden ayırmadı. "Çünkü uzun zamandır ayak

diremiştim. Elbette seks hakkında utangaç olduğumu sanıyordun. Gerçek şu ki utangaç değilim.”

“Tamam o zaman. Şey, bunu bilmek güzel. Aslında rahatladım.”

“Hemen rahatlama, dahası var.”

Morris gözleriyle Sheila'nın yüzünden bir şeyler anlamaya çalışıyordu, sandalyesinin arkasına yaslandı. “Nedir? Bana bir şeyler mi anlatmaya çalışıyorsun?”

İnsanların yüzlerini okuyabilme yeteneğine sahipti. Bu mesleğinde çok iyi olmasını sağlayan bir özellikti. “Evet. Ama nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum.”

Morris'in cep telefonu çaldı.

“Lanet olsun!” dedi, belinden cep telefonunu çıkardı ve arayanın kim olduğuna baktı. “Canım, üzgünüm, bunu cevaplamalıyım. Japon yatırımcılardan biri: Sağı solu belli olmayan kahrolası adamın tekidir. Bir dakika içinde burada olurum. Çalışma odanı kullansam olur mu?” Sheila başını salladı ve Morris mutfaktan çıktı, kapıyı arkasından kapatarak çalışma odasına gitti.

On sekiz dakika boyunca dönmedi. Sheila'ya sanki on sekiz yıl geçmiş gibi geldi. Morris mutfığa döndüğünde Sheila hâlâ sandalyesindeydi. Morris'in yüzünde muzip bir ifade gördü.

“Hey, Merkür'ün bu kadar büyüdüğüne inanamıyorum!” dedi Morris gülerek. Sheila'nın masasının üzerindeki kocaman fanusta yaşayan akvaryum balığından bahsediyordu. “Çok sıkı görüldüğü için ona yemek veriyordum. Ona artık daha büyük bir fanus almak isteyebilirsin, çünkü o...”

Sheila kendini daha fazla tutamadı. “Morris ben bir seks bağımlısıyım.”

Sözler zincirlerinden kurtulmuş gibi, adeta bir tavşan hızında Sheila'nın ağzından kontrolsüz bir şekilde çıkmıştı. “Bunun üstesinden gelmek için terapi görüyorum. Ve oldukça iyi gidiyordum. Fakat sonra her şeyi mahvettim. Öğrencilerimden biriyle aşk yaşadım. Çok üzgünüm. Seni seviyorum.”

Morris buz kesmiş sessizce duruyordu, telefonu hâlâ elindeydi. Az önceki gülümseme yüzünden o kadar yavaş siliniyordu ki, gittikçe komik hal alıyordu. Dik durabilmek için tombul elini tezgâha dayadı.

“Hmm.” Morris'in sesi mutfağın sessizliğine fazla gelmişti. “Şey, şimdi... Bu büyük bir sorun.”

Kapı zili Morris'in sözlerine son noktayı koyarmışçaşma çaldı. Siparişler gelmişti.

11. BÖLÜM

Yale psikoloğu Stanley Milgram'ın belgesel olarak filme aldığı otorite figürlerine itaat deneyi yarıya gelmişti. Video Sheila'nın lisansüstü sosyal psikoloji dersinin bir parçasıydı ve o, loş ışıklar altında onlar videoyu izlerken öğrencilerinin yüzünü gözlemlemeyi hep ilginç bulurdu. Birkaç çocuk uyukluyordu, bununla ilgili yapılabilecek hiçbir şey yoktu. Birçoğu ise normal, ahlaki bilinci yerinde olan insanların sadece onlardan üst merteye olan insanlar söyledi diye diğer sıradan insanlara elektroşok uygulamalarını hayretle izliyorlardı. Baskı altındaki insanların neler yapabilecekleri her zaman etkileyici olmuştu.

Ethan ilk sıradaki her zamanki yerinde oturuyordu, Sheila'nın başının üzerindeki dev ekrana bakarken gayet sakindi. Aşağılık herif bir gece önce bir tane bile rahatsız edici rüya görmeden on iki saat uyumuş gibi iyi dinlenmiş görünüyordu. Keşke Sheila da aynı durumda olabilseydi. O sabah uyandığında gözaltı torbalarını görünce dehşete düşmüştü. Berbat göründüğünü biliyordu çünkü tam olarak öyle hissediyordu.

Ethan Wolfe'den nefret ediyordu. Eğer onu bir makineye bağlayıp binlerce volt şok uygulayabilseydi, bunu yapardı. Ethan'ın tam olarak Marianne Chang'ın bahsettiği gibi klasik antisosyal bir kişilik yani bir sosyopat olduğundan şüphesi yoktu. Onun yüzeysel cazibesi ve yetkilerine karşı aşırı

duyarlılığı Ted Bundy'i anımsatıyordu. Şimdi ona baktığında, ünlü seri katillerle kıyaslama yapmanın hiç de tuhaf olmadığını görüyordu.

Ethan'ın yanında oturan uzun, sarı saçlarını atkuyruğu yapmış olan öğrenci onun kulağına bir şeyler fısıldadı ve Ethan bir gülücükle kıza karşılık verdi. Sheila karanlık odada bile kızm elma yanaklarına yayılan belli belirsiz kızarmayı fark edebiliyordu. Kızın Diana St Clair'e olan benzerliği ilginçti.

Dejavu yaşamışçasına irkilen Sheila cin çarpmışa döndü. Geçmiş gözünün önünden geçiyordu ki, Ethan'ın yüzücüyle arasında bir şeyler geçtiğini hatırladı. Ethan bundan hiç bahsetmemişti, tabii Sheila da hiç sormamıştı ama o zamanlar Shilea'nın kulağına bir şeyler çalınmıştı sanki. Sheila hatırlamaya çalıştı. Anılar girdikleri hızla ve acı vererek zihninden geçiyorlardı.

Sheila'nın Ethan'ı cinayet işleyebileceğini düşünmüyordu. Yoksa düşünüyor muydu? Polis onunla konuşmuş muydu? Neticede Ethan Diana'nın danışmanıydı. Birlikte baş başa çok zaman geçirmişlerdi. En azından onun iki erken sınavında Ethan gözetmenlik yapmıştı ve yüzücünün isteği üzerine ona özel ders vermişti.

Sheila bu düşünceleri aklından çıkardı. İhtiyacı olan son şey bu kadar olan bitenin yanında bir de paranoyak olmaktı.

Sheila saatini kontrol ederek, sınıf tahtasına doğru yürüdü ve öğrencilerin gelecek hafta için okumaları gereken bölümleri yazdı.

Uykulu gözler Sheila'nın tebeşirinin çıkardığı sesle aniden açıldılar, hatta birkaç kişi telaşlandı. Sheila belli birini hedef almadan rahatlatıcı bir gülümseme fırlattı. Bu gülüş arkasından herhangi bir şey gelecek olmamasına rağmen, öğrencilerin

yüreğine su serpildi. Ethan onun gülüşünü yakalayınca pis pis sıırttı.

Sheila'nın tüyleri ürperdi.

: : : :

Sheila kendi evine vardığında, Morris'in arabasının evin önünde park ettiğini gördü. Kalp atışları hızlandı karnı örgü topu gibi boğum boğum oldu. Ona her şeyi anlattığı günün üzerinden beş gün geçmişti. O zamandan beri değil onu görmek, sesini bile duymamıştı. Hâlâ evlenecekler miydi? Bunu anlamak üzereydi.

Morris giriş kapısının eşiğinde, uzun bacaklarını öne doğru uzatmış oturuyordu. Ön kapı kilitliydi. Hiçbir zaman bir anah-tarı olmamıştı çünkü çoğu zaman onun evine giderlerdi. İş için giyindiği belliydi, hava soğuk olmasına rağmen yün ceketinin düğmeleri iliklenmemişti. Onu gördüğü için heyecan içinde olan Sheila hoş geldin öpücüğü vermek için Morris'e doğru ilerledi. Fakat o son dakikada yüzünü çevirdi ve Sheila'nın dudakları uzamış sakalları batan yanaklarına değdi. Bu sabah canı traş olmak istememişti. Bu iyiye işeret değildi. Normalde kendi temizliğine dikkat ederdi.

Gözleri Sheila'nın kollarıyla karşılaştı, uykusuzluktan şişmiş ve kırmızıydılar. Sheila bir şeyler söylemek için ağzını açmak üzereydi ki tek hamlede onu susturdu.

"Bunu yapamam..."

Sadece bir an duraksamanın ardından Sheila Morris'in yanından geçerek ilerledi ve ön kapıyı açtı. Cüzdanını ve el çantasını girişteki döşemenin üzerine attı, sesinin sakin kalmasına özen göstererek "İçeri gelecek misin? Kahve yapacağım,"

dedi ve duraksadı. “Bir de Merkür’e yem vermeliyim.” diye rek sözüne devam etti.

Akvaryum balığından bahsetmek planlı bir hareketti. Morris onu Sheila için bir yıl önce çıkma yıl dönümlerinde Puyalup festivalinde kazanmıştı. Balık ilişkileri yalan ve sadakatsizlikten etkilenmeden önceki bu hikâyelerinin ve daha önce yaşadıkları her güzel anın hoş bir hatırasıydı.

Sheila içeri girip girmeyeceğini sorunca Morris içeri girdi ve kapıyı kapattı. Fakat ceketini çıkarmak için en ufak bir hamlede bulunmadı hatta eşiği geçip içeri bile girmedi. “Kahve istemiyorum. Bu gece uçakta uyumaya ihtiyacım var. Taganaki anlaşmasını bağlamak için tekrar Okinawa’ya uçuyorum.” sesi yorgun çıkıyordu.

Ev Sheila’ya dayanılmaz derecede sıcak geldi ve hâlâ ceketini çıkarmadığını fark etti. Ceketini çıkarıp vestiyere astı sonra ince topuklu çizmelerinin fermuarını açmak için eğildi. Ne söyleyeceğini ve ne yapacağını düşünmek için yavaş hareket ediyordu.

Morris’in bakışlarının üzerinde olduğunu hissetti. Belirgin yorgunluğu dışında suratı ifadesiz görünüyordu. Aklından geçenleri anlamak imkânsızdı.

“Bunu yapamam...” diye yineledi.

Sheila “Neyi yapamazsın?” diye sordu, çoraplı ayaklarıyla onun önünde dikilerek. Sesi titriyordu. Dili bir kez bile sürçmeden yüzlerce öğrencinin önünde ders anlatabiliyordu, fakat o an nişanlısının önünde tüm bedeni titriyordu. “Daha açık konuşmalısın. Bize ne yapamazsın? İlişkimizden mi bahsediyorsun?”

Morris sessizdi. Sheila cevap beklerken dakikalar saatler gibi ilerliyordu. En sonunda konuşmaya başladığında sesi gayet kararlıydı.

“Seninle tanıştığımda birçok sorunum vardı. Bana yardım ettin. Beni Alkol Kullananlar Grubun’a götürdün ve on iki adımda eğer ayılmazsam kaybedeceğim şeyleri görmemde bana yardım ettin. Senin sayende oğullarımdan ikisiyle olan ilişkiyi kurtarabildim. Bu bana bir başkasının asla yapamayacağı bir iyilikti.” Duraksadı Sheila’nın arkasındaki duvarda rastgele bir noktaya odaklandı. “Senin gücüne, kendine güvenine hayrandım. Hem sen sadece kendine değil bana da güvendifin, inandın. Hayatımı geri kazanmam için beni destekledin. İşimi kurtarmamı sağladın. Bana iyi kalpli bir insan olduğumu hatırlattın. Bu yüzden sana çok şey borçluyum.”

Yüz ifadesi sertleşti. “Ama bu senin hakkında bildiğim her şeyin lanet olası bir yalandan ibaret olduğu gerçeğini değıştirmiyor tabii.”

Bitmişti. Sheila bunu tüm iliklerinde hissedebiliyordu. Morris ilişkilerini bitiriyordu. Sheila onu kaybediyordu ve acısı o kadar dayanılmazdı ki kusabilirdi. “Morris...”

Morris büyük elini kaldırdı. “Konuşmam bitmedi.”

Sheila yavaşça başını salladı ve basamaklara oturdu.

“Sen bir seks bağımlısısın.” sesi ciddiye. “Biraz internetten araştırdım, interneti sevmeye başlıyorum, bu geçebilir bir bağımlılık. Alkol gibi. Kumar gibi. Senin için de gidebileceğin on iki adımlı toplantılar vardır. Bunlara gidiyor musun?”

Sheila konuşmaya çekindiği için tekrar başını salladı.

“Bağımlıyken ben de utanıyordum. Bunun gizli kalmasını istiyordum. Bu yüzden bunu saklamak istemeni, kendine bile

itiraf edememeni, bunu gizleyerek diğerleri gibi normal bir hayat yaşayabileceğini düşünmeni anlayabiliyorum.” Derin bir nefes aldı. “Fakat anlayamadığım bunu benden nasıl saklayabildiğin? Biz evlenmek üzereydik.”

Onun da sesi titremeye başlamıştı. Sonraki sözcükleri öncekilerden yüz kat daha yüksek sesle çıkmıştı ağzından. “O büyük, akıllı ve duyarlı beynin bir köşesiyle de olsa *bunu bilmeye hakkım* olduğunu düşünmedin mi?” Sesindeki patlama tüm evde yankılandı ve Sheila iyice ezilip büzüldü.

Sheila “Üzgünüm...” diye fısıldadı. “Çok üzgünüm, Morris. Ah Tanrım. Çok üzgünüm.” Sözleri boğazında düğümlendi. Morris’in yüzüne zar zor bakabildi. Yüzünden suçlama ve nefret okunuyordu. “Seks bağımlılığı bu, alkol değil Morris. Sen alkolik olduğunu insanlara söylersin ve seni anlarlar. Senden nefret etmez ya da iğrenç biri olduğunu düşünmezler. Fakat insanlara seks bağımlısı olduğunu söylersen birdenbire hasta muamelesi görmeye başlarsın. Sapık olarak anılırsın. Ya da seni dışarı çıkarıp becermek isterler. Bu insanlara anlatması kolay bir şey değil.”

“Ben *insanlar* değilim.”

“Biliyorum. Sadece açıklamaya çalışıyorum.” Hayal kırıklığı içersinde, ellerini saçlarına götürdü ve elmas bileziği saçına takıldı. Elini birden çekti ve iki siyah saç telini kopardı. “Sana anlatmak istiyordum gerçekten. Ama yapamadım.”

“Her neyse senin özel bağımlılığın nedir?” Morris bir an bile bakışlarını Sheila’nın üzerinden ayırmıyordu. “Porno mu? Chat odaları mı? Birçok partnerle birlikte olmak mı? Nedir?”

“Hepsi.” Hiçbir söz bu kadar zehirli gelmemişti.

“Harika. Lanet olsun çok harika.” Morris başını kaşıdı. “Peki birlikte olduğumuz süre boyunca kaç adamla birlikte oldun?”

“Sadece bir.” Sheila’nın sesi titredi. “Yemin ederim. Biz tanışmadan uzun zaman öncesinde cinsel ilişkiye girmeyi bırakmıştım.”

Morris kaşını kaldırdı. “Öğrencinle yaşadığın aşka kadar yani.”

“Evet.”

“Adı ne?”

“Bunun bir önemi var mı?” Morris’in yüzü ifadesizdi. “Geçen cumartesi yaptıklarımız... Tüm bunları onunla da yaptın mı?”

Sheila gözlerini yere dikti ve yanıt vermedi.

“Bana bak. Bilmek istiyorum.” Morris esrarengiz bir şekilde sakindi. “Yaptın mı?”

Sheila isteksizce başını salladı.

“Diğerleriyle de mi?”

Sheila hareket etmedi, konuşmadı. Bunun yeterli bir cevap olduğunu biliyordu.

Morris “Kahretsin!” diye bağırdı yanındaki duvarı sertçe yumruklayarak. Alçı panelde yumruk büyüklüğünde oyuk oluştu. Beyaz toz her yere dağıldı. Duvarın oyuğunu iki kere daha yumrukladı. Sheila korkudan geriye çekildi. Morris ona kötü kötü bakarak, göğüs atışları yükselirken parmak eklemelerini ovuşturdu. “En azından reşit miydiler peki?”

“Tabii ki!”

“Aids için test yaptırmalı mıyım?”

Bu çok ağır olmuştu ama yine de onu rencide etmeye hakkı yoktu. “Korunduk.”

“Bu sorular için beni suçlayamazsın.”

“Suçlamıyorum.”

Morris kızarmış parmak eklemlerine masaj yaptı ve dikkatlice konuştu. “Sorun şu sevgilim. Eskiden sekse bağımlı olduğunu kaldırabildim diyelim ki bunu yapabileceğimden emin değilim, benimle neden hiçbir şekilde seks yapmadığını hâlâ anlayamıyorum. Bana düğüne kadar beklemek istediğini söylemiştin. Buna saygı duydum. Mutlaka pek çok defa yanındayken ereksiyon olduğumu hissetmeme rağmen, bu durumdan hoşlandığımı kabul etmeliyim. Ama şimdi geçmişe dönüp baktığımda her şeyin lanet olası bir şakadan ibaret olduğunu anlıyorum. Beni aldattın. Öğrencinle ilişki yaşadın. Benimle yapmaktansa bir aşağılık çocukla senin için her şeyden daha çok anlam ifade eden kariyerini tehlikeye atmak pahasına birlikte oldun.

Şimdi söyle bakalım, böyle bir geçmişi nasıl kabullenebilirim? Seni nasıl affedebilirim? Ve lanet olası on gün içinde evlenmeyi hâlâ nasıl bekleyebilirsin?”

Sheila acınası görünmemeye çalışıyordu fakat yüzünden yaşlar sessizce süzülüyordu. “Bilmiyorum.” Söyleyebildiği tek şey buydu.

Morris döndü ve kapıyı açtı “Ben de bilmiyorum. Artık ben de hiçbir şey bilmiyorum.”

Sheila dehşet içinde ayağa kalktı “Gitme. Lütfen gitme. Gerçekten çok üzgünüm. Hayal edebileceğinden çok daha fazla üzgünüm.” Artık daha fazla kendini tutamadı; hıçkırıklara boğuldu.

Morris dönüp ona baktı. Morris’in yüzünde öfke, ihanet, zedelenmiş güveninin ötesinde acıma gördü. İşte bu en

kötüsüydü. Daha çok ağlamaya başladı, Nefes almakta güçlük çekiyordu.

Morris biraz yumuşamıştı, sonunda yanına geldi ve onu kendine doğru çekti. Sheila boğulmakta olan bir sıçan gibi ki öyle sayılırdı, Morrise tutundu.

Morris “Üzgün olduğumu biliyorum. Biliyorum...” diye fısıldadı, onu bir kez alnından öptü.

“Her şeyin yoluna gireceğini söyle,” dedi Sheila onun yumuşak yün ceketine başını yaslayarak. Bu durumu atlatabileceğimizi söyle.”

Morris kendini çekti. Cevaplamadı ama ağzını hareket ettiriyordu. Sonunda derin bir nefes aldı ve “Bilmiyorum. Bana birkaç gün ver,” dedi.

Sheila’nın kalbinde bir umut filizlendi, bir nefes daha alırsa solabileceğini düşündüğü ufak bir filiz. Morris sözünü geri almadan başını salladı. “Ne kadar istersen.”

“Pazar sabahı Japonya’dan geri dönmüş olacağım ve o zaman tekrar konuşuruz.” Morris sustu ve yüzünü Sheila’yı öldüren bir şevkat ifadesi kapladı. “Aceleci kararlar almayı hiç istemiyorum. Çünkü bana doğruları söylediğini düşünüyorum. Durumunu söylemek zorunda değildin. Düşünden sonrayı bekleyebilir ya da asla söylemeyebilirdin. Gerçeği söylemek gerekirse, dilerim...” Ses tonu alçaldı ve yine içini çekti, tüm olanların yükünü omzunda taşıyordu.

Cümlesi havada kaldı. Sheila ondan bitirmesini istemedi.

Sheila “Fairmont’ta pazar günü ikide görüşmemiz var,” dedi sessizce. “Törende istediğimiz ayarlamaları netleştirmek için. İptal edeyim mi?”

Morris elini başına götürdü. “Hayır. Japonyadan geri dönene kadar bekle sonra karar veririz. Hatta Pazar günü Fairmont’ta buluşalım. Öğle vaktinde. Öğle yemeği yer, konuşur ve ne yapmak istediğimize karar veririz. Ertelemeye karar verirsek, en azından firmaya şahsi olarak orada söyleriz. Malum oraya çok para harcadık,” dedi yüzünü ekşiterek.

“Sana öderim. Gerçekten...”

Öyle rahatlamıştı ki adeta başı dönüyordu. Erteleteleme olabileceğini söyledi, iptal dememişti, karar verirsem yerine karar verirsek demişti. Yani her şey hâlâ yoluna girebilirdi. Bu kelimeleri seçtiğine göre tamir edilemeyecek bir kırgınlık yoktu. Morris hiçbir zaman istemediği şeyleri söylemezdi.

Diğer gözyaşı süzüldü yanaklarından. Morris uzanıp gözyaşını sildi. Sheila onun elini yakalayıp bir öpücük kondurdu.

Morris “Seni seviyorum,” dedi. Soluk ve üzgün bir gülümsemesi vardı. “Belki bu yeterli değildir.”

“Morris...”

Morris elini çekti. “Gitmem gerek...” dedi kelimeler boğazında düğümleniyordu. “Duvarına yaptıklarım için üzgünüm.” Puslu akşam havasında Sheila’nın yüzüne bakmadan ilerledi.

Sheila Morris’in arabasına binip uzaklaşmasını seyretti. Doğru şeyi yapıp yapmadığı konusunda hiçbir fikri yoktu. Belki de yaptığı sadece yüklerini Morris’in sırtına yüklemek olmuştu.

İnanması güçtü fakat ilişkileri hâlâ bitmemişti. Sorunu çözebilmeleri için bir şansları daha vardı. Pazar öğlen Fairmont’ta buluşacaklardı. Hâlâ umut vardı.

Çantasını attı yerden telefonunun sesi geliyordu. Telefonu çıkarıp baktı ve kişisel hesabına gönderilmiş yeni bir e-posta

gördü. Gönülsüzce tıkladı. E-postayın kimden olduğunu görünce gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi açıldı. Mesaj kısaydı.

Konu: (Yok)

Dr. Tao—Beni aradığınız söylendi.

Randall Gardener.

Sheila'nın kalbi yerinden fırlayacak gibiydi ve günlerdir ilk kez gülümsedi.

Belki kendi ilişkisini tekrar düzeltemezdi ama oğluyla Morris'in arasını bulmaya yardım edebilirdi. Bunu kesinlikle yapabilirdi.

Dar koridordan çalışma odasına gitti ve e-posta programını açtı. Sonuçta Randall Gardener'a diyecek çok sözü vardı.

12. BÖLÜM

Ethan deneyimlerine dayanarak Sheila'yı kaçırmamanın işin en basit tarafı olduğunu biliyordu. Zor kısım bundan sonra başlayacaktı. Yakalanmanın pek çok yolu vardı—DNA, parmak izi, şahitler...

Akıl yoran bölüm bitmek üzereydi. Daha sonra eğlence başlayacaktı. Artık çalışmaya koyulma zamanıydı.

Gömme dolabının içindeki boy aynasının karşısında sadece kafasındaki naylon bereyle çırlçıplak duruyordu. Yüzü, boynu ve omuzları silikon maske altındaki cildine talk pudra sürmüştü, bu sayede silikon maske altında kalan derisini kuru tutubilecekti.

Bir düzine ahşap maske dolabın iç yüzündeki büyük metal rafa itinayla dizilmişti.

Koleksiyonunu beğeniyle izlemek için kendine zaman tanıdı. Yıllardır biriktirdiği koleksiyonunun her birine özel anılarla bağlıydı.

Bu akşam hangisini kullanacağını zaten biliyordu. Hünerli parmaklarıyla maskenin koruyucusunu soydu. Bu iyi kalitede, silikon bir maskeydi, filmlerde ve cadılar bayramında açık seçik kostüm severler tarafından kullanılan cinstendi, 600 dolara

internetten alınabilirdi ve gerçeğine şaşırtıcı şekilde benzerlerdi. Buna karşılık maske Ethan'a 6,000 dolara mâl olmuştu.

Bu bir sanat eseri idi, özel olarak yüzüne göre ve paranın satın alabileceği en ince silikondan yapılmıştı. O kadar gerçek görünen maskeyi tasarlamak için Hollywood'da Profesyonel EF/X Maskeleri dükkânının sahibi ile yakinen çalışmıştı ki dükkân sahibinin eşi bile altı adım öteden onun sahte olduğunu anlayamamıştı. Hatta dış yüzeyi gerçek deri gibi görünüyordu. Makyajın aksine, sıcak ışıklar ya da aşırı terleme ile akmiyordu.

Diğer boy aynasına bakarak, iki elini maskenin içine bileklerine kadar geçirdi. Yüzün hassas özelliklerini bozmamaya dikkat ederek, yavaşça maskeyi elinden geldiğince genişletti. Başını öne eğerek kafasının üst bölümünden geçirdi, burnunun ve ağzının altına doğru çekti. Çenesinin altına kadar düzgünce yerleşince ellerini çekti, güvenli bir şekilde boynunu ve omuzlarını sarmasını sağladı.

Reflekslerini izleyerek yanaklarındaki silikonda büzüşen her çıkıntıya temiz parmaklarıyla bastırdı. Ürünün çok ince olduğu, burnunun etrafındaki açıklıklara ekstra özen gösterdi. Maske çok iyi oturmuştu, silikon burnunun etrafını, incecik tüylere ulaşacak şekilde biraz da burun deliklerine doğru girerek sarmıştı.

Gözlerinin ve kaşlarının altındaki ince silikona da aynısını yaptı. Kendi göz kapağı açıkta kalıyordu.

Bu kalitedeki maskelerin dudakları onu giyen kişilerin dudaklarını tamamen sarması gerekiyordu. Ama Ethan maskenin bu durumuna tahammül edemiyordu. Belki de tadı onu rahatsız ediyordu. Bu maske özel olarak dudaksız yapılmıştı. Dudak kısmına doğru silikon neredeyse yok olacak kadar inceliyordu.

Geri adam attı ve kendisini süzdü. İnanılmaz görünüyordu. Kendine ait olmayan yüzün görünüşü Ethan'ı her zaman şaşırtıyordu.

Fakat aynada ona bakan surat henüz kusursuz değildi. Çalışma odasının güçlü ışıkları altında kendine yakından baktığında, silikonun gerçek derisiyle uyuşmadığı yerleri, göz çevresindeki en ufak renk değişikliklerini görebiliyordu. Bunlar büyük sorun değildi. Makyaj çantasından gölgelendirme için doğru fondöteni seçerek derisiyle gerçek ile sahte deriyi harmanladı.

Dudaklarında farklı bir sorun vardı. Çünkü eğer konuşur ya da gülerse yüzüne bire bir oturan bu ince silikon bile teninden ayrılabilirdi.

Ama endişelenmek yersizdi, bunun da çözümü vardı. Peruk satılan herhangi bir yerden alınan az miktar deri yapıştırıcısı, lateksin ağzının etrafına doğal bir şekilde yapışmasını sağlardı. Tabii kendini güvene almak adına bıyık ve sakal her zaman daha iyi bir seçenek oluyordu.

Diğer bir malzeme kutusundan gerçek insan saçından yapılmış kalın, maskesine ve kaşlarına uygun koyu renk bir keçisakalı çıkardı. Maskenin üstüne tuttu sonra yeni cilt rengi dudaklarına daha iyi uyum sağlasın diye az miktarda dudak boyası uyguladı.

Aynadaki yansımasına bakarak, değişik yüz ifadeleri denedi. Bu egzersiz mühimdi, bir şeyi denemeden kimse her şeyin yerli yerinde olup olmadığını anlayamazdı. Ethan kaşlarını kaldırdı ve alnındaki deri doğal bir şekilde kırıştı. Gülümseyince yanakları hareket etti. Ağzını kocaman açtığı anda silikon açılmadı.

Maske en ince ayrıntısına kadar mükemmeldi. Belki küpe takmak ister diye sol kulak memesinde bir delik bile vardı. Ve hemen sağ gözünün altında yüzüne sertlik katan küçük ama belirgin bir yara vardı.

Renkli lens koleksiyonundan en koyu renkteki lensi seçti. Bu kadar siyah renk lensi hemen hemen hiç üretilmediği için bulmak güç olmuştu. Ancak diğer renkler bu koyu çikolata renginden çok daha fazla dikkat çekerek. Dikkat çekmek istiyordu, tamam, çünkü o gece fark edilmesi gerekiyordu; fakat iyice göze batmak da istemiyordu.

Lensleri de yerine yerleştirdiğinde yüzü tamamlanmıştı. Artık geri kalan yerleriyle ilgilenmeliydi. Göbek bölgesine köpük doldurup yaklaşık beş kilo daha şişman göründü. Köpüğü kemerle sağlamlaştırdı. Bu onun zayıf vücudunu, şişman olmayan fakat muhtemelen fit kalabilecek kadar spora gitmeyen birinin vücudu gibi gösterdi

Derisine uyguladığı açık renk fondöten ellerinin arkasının ve bileklerinin rengini koyulaştırdı, giymeyi planladığı uzun kollu gömlek için bu kadar yere uygulama yapması yeterliydi.

Giyinme vakti gelmişti. Kıyafet de maske gibi önceden önceden düşünülmüş seçilmişti. Koyu mavi kot pantolon ve bel çevresindeki yağlanmaları mükemmel şekilde ortaya çıkaran dar bir siyah gömlek giydi. Detaylara önem veren biri olduğu için yeni iç çamaşırı bile almıştı. Normalde boxer giyerdi ama o gece dar, siyah, pamuklu ve kısa iç çamaşırı giyecekti. Üzerine yapışan yumuşak malzemeler erkeklik organının ortaya çıkmasını sağlayacaktı ve Sheila bunu hemen fark edecekti.

Görünüşünü tamamlamak için yırtık pırtık deri botlar ve siyah fitilli kadifeden bir blazeri de üstüne geçirdi. Sol botunda bir santim kalınlığında iç taban vardı. Bu sayede yürüyüşü

değişmişti. Ancak eğer koşması gerekirse pek rahat edemeyecekti. Bir çekmecedен kalın siyah dikdörtgen çerçeveli ve hafif boyalı bir gözlük seçti. Renkli gözlükler normalde şüphe çekerdі fakat o gece için gayet uygunlardı. Yani Sheila dâhil pek çok kişi, bu toplantıya güneş gözlükleriyle gelirse şaşır-mazdı. Ve son dokunuş olarak hafif bir parfüm sürdü. Mağazada hangi parfümün uygun olacağına karar vermesi iki saatini almıştı. Erkeksi koku tenine tamamen işlesin diye kokuyu yavaşça boynuna sıktı. Turunçgil ve misk. Morris bu parfümü sahte görüşmelerinde sıkılmıştı. Bu da zaten Sheila'nın bu kokuyu sevdiği anlamına geliyordu. Belki de kokuyu o seçmişti.

Ethan son kez aynada kendine baktı. Böyle bir kılık değiştirmeye büyük ihtimalle gerek yoktu, bu geceyi daha farklı da planlayabilirdi ve maskeyi de kullanmayabilirdi ama kendini acındırmak istiyordu. Neden olmasındı? Kılık değiştirmek ona her şeyi yapma gücü veriyordu. Bu gece zaten farklı bir amacı vardı: Ne kadar iyi olduğunu Sheila'nın bilmesini istiyordu. Aynadaki yansımasına gülümsedi. Yirmi üç yaşında beyaz tenli halinin yerini belirgin yüz hatları olan, duygulu, bilgili bir adam almıştı.

Yakışıklı, güçlü, kendine güvenen. Mükemmel bir yem.

:::::

Ethan belli bir tempoda koşarak bodrumdaki evinin merdivenlerini tırmandı, hızla evin giriş katından geçti. Bin ikiyüz metrekarelik yürüyüş alanının, Abby ile paylaştıkları Seattle üniversitesinin çevresindeki karanlık daireye benzer bir tarafı yoktu. Yalnızca, dingin Steven Gölü'nün varoşlarında olması sebebiyle bu ev tamamen onundu.

Bu evi iki yıl kadar önce, Abby ile üniversiteye kabul edildikten hemen sonra almıştı. Hayatında verdiği en iyi karar olmuştu. Bazen evin üniversite hayatını diğer hayatından ayırmasını mümkün kıldığını düşünüyordu. Evin kuzeybatıda bulması neredeyse imkânsız olan, kendi ihtiyaçları için mükemmel ölçülerde kocaman havadar bir bodrumu vardı. Arka tarafında bulunan ağaçlarla kaplı geniş orman nereye gittiğini belli etmeden kaybolmasını kolaylaştırıyordu. Tüm ışıkları söndürerek yavaşça arka kapıyı açtı ve etrafı kolaçan etti. Ethan'ın iki tarafında da evler vardı ancak aralarında en az bir buçuk metre uzunluğundaki ağaçlar yükseliyordu. Şükürler olsun ki komşular arası iletişim azdı, Briar Woods sakinleri işleri düşmedikçe birbirlerinden uzak duracak kadar burunları havada insanladı.

Saat altıya geliyordu. Solunda bulunan işkolik komşusu McClellan'lar hâlâ evde değillerdi. Kadın Everette'den mezun olmuş bir avukattaydı, adam ise orada Steven Gölü'nde ortodontistti. Çocukları yoktu. Saat 8'den önce asla evlerine gelmeyen Simon ve Elizabeth Hoffer çifti ise sağ tarafta yaşıyordu. Bayan Hoffer'in üç çocuğu geniş masada ödevlerini yaparken mutfakta koşturduğunu görüyordu. Simon Hoffer ise bu hafta şehirdeydi ki bu çocuklar uyurken Bayan Hoffer'in sevgilisinin uğrayamayacağı anlamına geliyordu.

Hızlı adımlarla evinin arka bahçesinden arkasındaki ormana doğru yönelerek yoluna koyuldu. Briar Woods evleri güvenlik açısından teknik donanıma sahipti ama geceleri sadece ön girişteki ana kapıda duran güvenlik görevlileriyle korunuyordu. Küçük orman Steven Gölü'nün geri kalanından bu evi ayıran tek şeydi.

Ev Sahipleri Derneğinde yılbaşında burada oturanlara, yirmi dört saat güvenlik için ödeme yapmayı isteyip istemediklerine yönelik bir anket yapılmıştı. Tabii ki Ethan oyunu hayırdan yana kullanmıştı. Diğer komşuların çoğunun da hayır demiş olmaları şaşırtıcı değildi. Zengin insanlar genelde herkesin bildiği gibi cimriydiler.

Ağaçların arasında hızla ilerliyordu. Kapkaranlıktı orman fakat arka cebine sıkıştırdığı küçük, ince ışıklı feneri tökezlemeden gitmesine yetecek aydınlığı sağlıyordu.

On dakika sonra ormanın diğer tarafındaki küçük halka açık parka geçmişti. Akşam yemeği vaktiydi, park boştu. Bu yüzden hiç kimse hafif sendeleyerek oyun parkındaki demirleri geçen ve yol kenarına parketmiş büyük siyah Chevy Suburban'a doğru ilerleyen karanlık figürü fark etmedi.

Sportif arazi aracı kiralananmıştı. Ethan sahte ehliyet ve sigorta kartı kullanarak James Smith adına nakit olarak ön ödeme yapmıştı. Aynı kimliği ikinci kez asla kullanmazdı.

Eve geri gelmek için Suburban'ı ana girişten geçmek dışında başka seçeneği yoktu ama bunu da çoktan planlamıştı. Her şey zamanlamayla ilgiliydi.

Güneyde I-5 yönünde Seattle'e ulaşmak için kırk dakikası vardı. İlk durağı Abby'nin çalıştığı süpermarketti. Kılık değişimini denemek için daha iyi bir yer olamazdı.

::::

Parlak ışıkların altında sırada duran Ethan'ın bir elinde kutu süt, diğerinde ise mısır gevreği kutusu vardı. Ekspres kasada *People* dergisinin son sayısını eline aldı ve bantta duran diğer malzemelerinin yanına koydu. Abby yeşil market önlüğünü giymiş yazar kasada duruyordu. Ethan Abby'nin gözlerinin

altındaki mavimsi tondan onun yorgun olduğunu anladı. Vardiyasının bitmesine dört saat daha vardı ve bir süredir ayakta idi. Abby zoraki bir şekilde gülümsedi, Ethan'ın aldıklarını banttan kendine doğru çekmek için kalçasının yanındaki düğmeye bastı.

Kısa ve ilgisizce “Nasılsınız?” diye sordu. Malzemeleri cihazdan okuttu ve plastik poşeti açıp içine yerleştirdi.

Ethan gülerek “Harika. Güzel bir akşam. Siz nasılsınız? Uzun bir gündü sanırım.” diyerek sohbet etmeye başladı.

“Her gün uzun değil mi? Avustralyalı mısınız?”

“Aslında Yeni Zelandalıyım. On gündür buradayım. Akşamımdan bir türlü kurtulamıyorum.”

“Neden kurtulmak istiyorsunuz ki?”

Ethan omzunu silkti. “Uyum sağlamak için, sanırım.”

Abby yazarkasanın düğmelerine bastı ve bir kaşını kaldırdı. “Uyum sağlamanın nesi o kadar ilginç.” Bu bir soru cümlesi değildi. “Dokuz dolar elli iki sent, lütfen.”

Ethan on dolar verdi. Abby parayı bozdu, alacağını aldı ve kalanını Ethan'ın eline koydu. Parmakları birbirine değdi.

“Bazen dışarıda kalmak iyi değildir,” dedi Ethan.

Gözleri kısa bir süre buluştu. Ethan nefesini tuttu. Abby bakışlarını ileriye çevirdi.

“Teşekkürler ve iyi akşamlar,” dedi kız ve ekledi “Derginin tadını çıkarın.”

Söylediklere herkese içten gelebilirdi ama Ethan başkaydı. Abby ünlülerin dedikodularıyla hiç ilgilenmezdi.

Ethan gülümsedi. “Teşekkür ederim. Çok çalışmayın.” Son bir kez daha başını sallayıp çantasını aldı ve çıkışa yöneldi.

Oromatik kapıya gelene kadar geri dönüp ona bakmadan duramadı. Abby sıradaki müşteriyle ilgileniyordu. Ethan büyük başarıyla oradan ayrıldı.

: : : :

Gizli Seks Bağımlıları toplantısı saat sekizde başlayacaktı. Ethan'ın beş dakikası vardı. Arabasını Ön Sokak Metodist Kilisesinin park alanına çekti ve kapılardan tapınağa ilerleyip basamaklardan aşağı bodruma inmek için herkes gibi yan taraftan girdi.

Penceresiz olan oda geniş ve şaşırtıcı şekilde hoştu. İncile ait renkli resimler duvara boyanmıştı. Ethan pazar okulunun derslerinin orada yapılıp yapılmadığı merak etti. Katlanabilir sandalye sıralar, boşlukta ağaçtan yapılma eski püskü bir pod-yuma dönük bir şekilde dizilmişlerdi.

İnsanların çoğu oturmuştu sadece birkaç sandalye boştu.

Yerine otururken pek çok meraklı gözün üzerinde olduğunu hissetti ve odanın loş olması onu rahatlattı. Ethan normal görüldüğüne emindi ama belli belirsiz ışık her zaman yardımcı olurdu.

Sessizce oturup birileriyle göz kontağı kurmak yerine etrafındaki diyalogları dikkatlice dinledi. Trafik. Filmler. Hava. Hiç duymadığı dizilerin son bölümleri. Küçük çaplı konuşmalar. Kimse birbirini tanıyormuş gibi görünmüyordu.

Bir dakika kadar dönüp etrafına bakındı. Onu fark etmesi uzun sürmedi, kırmızı kadife ruju dışında az bir makyaj yapmıştı. Beş sıra arkada oturuyordu.

Onun görünüşü Ethan'ı biraz hayal kırıklığına uğrattı. Sheila'yı sadece profesyonel yaşamda görmüştü. Ya da çıplak. O gece, Amerikan Psikoloji Derneği üyesi ve profesör olacağını

asla tahmin etmeyeceğiniz şekilde kot pantolon ve kazak giymişti. Gerçekten *İsimsiz Seks Bağımlısıydı*.

Çok kısa bir süre göz göze geldiler. İçinden bir karınca ordusu geçiyor gibi hissetti.

Sonra o Sheila'nın gözleri odanın ön taraflarına doğru kaydı, yüzünde hiçbir tanıma belirtisi yoktu.

"Hepiniz hoş geldiniz." Kürsüdeki adam ilk defa Sheila'yı takip ettiği gün merdivenlerde karşılaşmış tanıştığı kızıl saçlı adamdı. "Hepinize mutlu perşembeler."

Etrafından mırıldanmalar yükseldi.

"Ben Dennis ve seks bağımlısıyım."

"Merhaba Dennis..." dedi grup hep bir ağızdan.

"Bu gece bazı yeni yüzler görüyorum." Toplantı başkanının gülümsemesi gayet sıcaktı "Hoş geldiniz, burada olduğunuz için çok mutluyuz. Yeni üyeler için hemen kuralları hatırlatacağım. Öncelikli ve en önemli kuralımız gizli kalmamız. Üyelerimizi desteklemek ve teşvik etmek amaçlı on iki adımlık bir programımız var. Bu on iki adımı kullanarak, hayatımızdaki insanların ve kendimizin incinmemesi için mecburi cinsel ilişkiyi durdurup, cinsel ve duygusal sağlığı korumayı amaçlıyoruz. Hepinizin paylaşıma açık olmanız gerekiyor ancak şimdilik hazır olana kadar dinlemeyi de seçebilirsiniz. Diğer insanların hikâyelerini dinlerken, yargılamıyor ve sözünü kesmiyoruz." Dennis cesaret vermek amacıyla odayı gülümseyerek süzdü. "Kim başlamak ister?"

Ön sıradan kel kot ceket giyen adama ait bir el kalktı. Dennis başıyla adamı onayladı ve kenara çekildi. Adam platformda yerini aldı, saç derisi üstündeki spot ışıklar yüzünden parlak ve pembe görünüyordu.

Geniş gırtlığı o konuşurken sallanıyordu. “Adım Kenneth ve seks bağımlısıyım.”

“Merhaba Kenneth,” diye yanıt verdi oda ahenk içinde.

“Zor bir haftaydı. İş yerinde yine mastürbasyon yaparken yakalandım. Çok iyi gittiğimi sanıyordum fakat müdürüme gereken bazı şeyleri Internette araştırıyordum ve şu ücretsiz porno reklamlarından biri ekranda belirdi. Bunları neden engellemiyorlar anlamıyorum! Her neyse bu her şeyi mahvetmeye yetti. Hatırladığım bir sonraki şey elimi pantalonuma soktuğum ve ...”

Mastürbatör Kenneth utanç verici hikâyesini aktardı, Kenneth’in ofisine girdiğinde zavallı müdürünün onu maymun gibi kışına şaplak atarken yakalandığında yüzünde belirgin ifadeyi Ethan büyük bir ilgiyle dinledi.

Ethan gülmemek için kendini zor tuttu. Asıl eğlencenin daha yeni başlamak üzere olduğunu düşündü.

Düzenleme
Ny.ozlem

13. BÖLÜM

Toplantının ilk yarısı bitti ve on beş dakikalık bir ara verildi. O zamana kadar sekiz kişi hikâyelerini paylaşmıştı ve Sheila bu akşamlik bu bölümün bitmesini umuyordu. Gizli Seks Bağımlıları'na katıldığından beri üç yıldır bunları dinliyordu zaten. Artık hiçbir şey onu şaşırtmıyordu, sadece biraz moral bozucu olabiliyordu.

Kenneth kamusal alanlarda kontrol edemediği mastürbasyon sevgisi yüzünden iki yıl içinde üçüncü işinden kovulmanın eşiğindeydi. Christina seks sırasında bilinç kaybından mağdur durumdaydı, sık sık neden ve nerede olduğunu hatırlamayıp uyanıyordu. Curt online pornografi bağımlıydı ve çeşitli üyeliklere 40.000 doların üzerinde para harcamıştı. Karısı ve çocukları banka evlerine el koyduktan sonra onu terk etmişti.

Eğer Sheila kendini gün içinde ve gün dışında kendini kontrol etmek için çaba harcayan bu grubun bir parçası olarak görmeseydi, bu hikâyeler ilginç hatta komik olabilirdi.

Demirden yapılmış sert katlanır sandalyede oturmaktan poposu acıyan Sheila ayağa kalkıp gevşeme fırsatı bulduğuna sevindi. Kahve ve böreklerin olduğu tarafa doğru giden insanların peşine takıldı ve çiftler halinde ya da küçük gruplar şeklinde konuşmalarını izledi. Birkaç kişiye selam verdi ama hâlâ

oradaki kimseye bağlanma arzusu yoktu. Eğer biri sorarsa, her zaman adının Stella olduğunu söylüyordu.

Çok lezzetli olmayan fakat yumuşak içimli kahve yapan ücretsiz kahve makinesindeki sırada sabırla bekledi. Kadife kumaşla sarılı bir kol büyük bağış kutusuna 50 dolar atmak için arkasından uzandı. Bu kadar yüksek bir bağışı kimin yaptığını görmek adına merakla döndü, pürüssüz yanık tenli, kendi yaşlarında, renkli gözlük takan adamla göz göze geldi. Yeni biriydi. Bakışlarını kaçırmadan evvel sadece bir an bakışlarını Sheila'nın yüzüne dikti, bu İsimsiz Seks Bağımlıları toplantısında çok yaşanırdı. Burada kimse tanınmak istemezdi.

“Elli dolar.” Sheila kahve makinesine ulaştığında yorum yapmadan duramadı.

“Çok cömert. Bana kalırsa ideal bağış beş dolar olmalı. Burdan ayrılmayı düşünmüyor olmalısın.

“Toplantının ikinci yarısında ne olacağına bağlı.”

Sheila'nın tam olarak çıkaramadığı bir aksanı vardı. “Toplantıdan keyif aldınız sanırım, değil mi?”

Omzunu silkti ama yüzünde ciddi bir ifade vardı. “İlginçti. Bu kadar geniş bir gruba alışmak zor. Biz Ohio'da sadece yedi kişiydik. Bu gece burada nerdeyse kırk kişi var.”

Konuşması Ohio'danmış gibi değildi.

“Pasifik Kuzeybatı'yla ilgili de bir bahaneniz vardı eminim,” dedi Sheila.

Ethan sonunda güldü, gözlüklerini burun kemerinin üzerine doğru ittirdi. Tipsiz biri değildi. “Haklısınız.”

“Sırada açıklamalar ve görsel tanımlar var. Size iyi eğlenceler.”

Sheila gitmeden ona son bir kez baktı. Onda tanıdık gelen bir şeyler vardı. Gerçi bu Sheila'nın başına çok sık geliyordu.

Sheila her yıl her yaştan, ırktan ve sosyal çevreden yüzlerce öğrenciye ders veriyordu. Bu adamın onlardan biri olmamasını umut etti.

::::

Bir saat sonra Sheila Tony'nin Tavernası'nda mantarlı-İsveç burgerini yedi. Bu yağlı yiyecek haftalık Bağımlılık toplantılarının bir geleneği olmuştu. Bu kadar seks bağımlılığı hakkında konuşunca canı atıştırmalık bir şeyler çekiyordu ve Tony'nin burgerleri bu isteği bastırmak için bire birdi. Taverna kiliseye beş dakika mesafedeydi ayrıca loş ışıklar ve hopörlerden çıkan yüksek klasik rock sesi burayı fark edilmeden karın doyurmak için mükemmel bir yer haline getiriyordu.

Sheila burgerinden büyük bir ısırık alırken barda oturan iki kadını izledi. Biri yüksek ökçeli ayakkabı ve mini etek; diğeri de kırmızı şeritli sütyeni görülecek kadar düşük büstiyer giymişti. Tony'e sık sık gelen iş adamlarının çok dikkatini çekiyorlardı ama kadınlar hepsini iğneleyici sözlerle geri çeviriyorlardı.

Sheila kadınların niyetini çok iyi anlıyordu. Hikâyeleri ne olursa olsun, bu kadınlar kendilerini göstermek için oradaydılar. Birileriyle yatmak değildi istedikleri, gerçi bir gün bunu isteyeceklerdi.

Uzun boylu, iyi giyimli bir adam barda yanlarına oturdu. Sheila adamı Bağımlılar Toplantısı'ndan hemen tanıdı: Elli Dolarlık Adam. Adam içkisini sipariş ederken, iki kadın adama alıcı gözüyle bakabilecek kadar uzun bir süre konuşmadan durdular. Kısa saçını tepeden toplamış olan sarışın, göğsünü şişirdi ve tepeden tırnağa adamı süzdü ama adam hiç de orali olmadı. Sheila burgerinden ikinci bir ısırık alırken eteğine

yağlı üç parça mantar düştü. Sessizce küfretti ve kucağından dökülenleri toplayıp hemen ağzına atıverdi. Alaycı bir sırıtışla kendisini izleyen Elli Dolarlık Adamı görmek için bara doğru baktı. Adam Sheila'ya el salladı.

Refleks olarak Sheila da ona el salladı. Hemen sonra pişman oldu hareketinden.

Bar masasından Sheila şaşkınlık içinde bar sandalyesinden inip ona doğru gelen adamı izledi. Saçı tepeden toplu olanla mini etekli kadın düş kırıklığı içinde ona bakıyordu.

Kendine olan güvenine rağmen, Sheila adamın yaklaşmasından biraz ürktüğünü hissetti. *Kendini deneme.*

Adam Sheila'nın hatırladığından daha yakışıklıydı. Belki biraz göbekliydi ama Sheila onun poposunu ve tarzını sevdi. Sheila çok az topalladığını görünce sebebini merak etti. Onunla ilgilendiği için değildi tabii ki. "Daha evvel kendimi size tanıtmaya şans bulamadım." dedi adam, masaya vardığında. Adam, Sheila yüksek ses içinde onu duyabilsin diye eğildi. Sheila onun parfümünün kokusunu aldı. Pahallı olduğu belliydi. "Ben James. Ben de toplantıdaydım."

Sheila dudaklarını peçeteyle sildi. "Hatırladım. Elli dolar."

Adam elini uzattı. "Ben sizin adınızı duyamadım."

Sheila isteksizliğini belli ederek elini sıktı. "Stella."

"Bizzat sizinle tanıştığıma memnun oldum, Stella. Size katılmamı ister misin? Hiç boş masa var gibi görünmüyor ve ..." Az önce boşalttığı sandalyesine doğru döndü ve artık iki gürültücü kadını kandırmaya çalışan yaşlı bir adamın orada oturduğunu gördü. "Görünüşe göre sandalyemi kaptırdım."

Sheila etrafına baktı. Adam yalan söylemiyordu, onunki dışında tüm masalar doluydu. Kendini gülümsemeye zorlayarak kabul etti.

“Endişelenmeyin, toplantı hakkında konuşmak gibi bir niyetim yok.” Ağır bir hamleyle çürük ağaç sandalyeye oturdu. “Aslında eğer istemezseniz, hiç konuşmayabiliriz de. Sadece biraz yemeğe ihtiyacım var. Sonra yoluma gideceğim.”

Garson kıza işaret yaptı.

Sheila kendini kötü hissetti. Gitgide gıcık biri mi oluyordu? Belki de küçük bir sohbetin hiçbir zararı olmazdı. Sheila yüzüne çok doğal bir gülümseme takındı ve “Nerelisiniz?” diye sordu.

“Aksanınızın nereye ait olduğunu bilemedim ama pek Ohio’lu gibi gelmediniz.”

Yakından yakışıklıydı James. Hatta yüz hatları oldukça hoştu. Yüzdeki kılların hayranı değildi belki ama keçi sakal ona yakışmıştı. Duruşu çok erkeksiydi ki bu da Sheila’nın hoşuna gitmişti. Bacakları birbirinden ayrık, Sheila’dan uzakta oturuyordu. Bu Sheila’ya ona yakınlaşma arzusu vermişti. Gözünün altında küçük bir yara izi vardı ve Sheila o an elini uzatıp gözlüğünü çıkarmak ve yaraya dokunmak istedi. Düşünceleri zihninden çıkarmaya çalıştı.

James sırtarak birasından büyük bir yudum aldı. “Fark etmişsiniz. Lanet olası aksanım beni hep ele verir.”

“Avustralya mı?”

“Yeni Zellanda.”

“Bir Kiwili. Çok iyi.” Sheila hamburgerini ısırdı ve birkaç tane daha mantar döküldü. “Kahretsin. Bu hamburger çok lezzetli ama etrafa çok saçılıyor.”

Orta yaşlı garson kadın yaklaştı, parlak kırmızı saçını üç kat, ucuz saç spreyiyle anlına yapıştırmıştı.

“Yine bir Sam Adams mı? Yoksa yiyecek bir şeyler mi?”

James’e soruyordu, sesi yıllardır sigara içiyor olduğundan gibi ya da uzun süredir gürültülü barlarda bağırarak konuştuğundan boğuktu. Her iki seçeneğin birden sesi etkilemiş olması muhtemeldi. “Çabuk ol, iki dakika sonra mola vereceğim.”

“Merhaba Jean...” dedi James, üzerindeki yaka kartından kadının adını okuyarak. Ve ona hoşça gülümsedi. “Çabuk olabilirim ama sizin gibi kızların erkeklerin sizi bekletmesini sevdiğinizi düşünürdüm.”

Jean’in şaşkınlıktan gözleri büyüdü. Sonunda kız kahkahayı patlattı. “Tamam beni tavladınız.”

James Sheila’nın tabağını gösterdi. “Onunkinden olsun. Ve bir de bira.”

“İsveç Mantarı.” Jean küçük not defterine karaladı. “İyi bir sipariş, menüdeki en lezzetli şeydir. Sizin dışınızda.” Kız ona göz kırptı. Hâlâ gülümsüyordu, Sheila’ya “Size de bir diyet kola daha getireyim mi?” diye sordu.

“İçine limon koyun lütfen.” diye yanıtladı Sheila neşeyle.

Garson gidince “Limonlu kola mı? Zor bir dönemden geçtiğinize emin misiniz?” diye sordu James.

“Ben içki içmiyorum,” dedi Sheila daha fazla cümle eklemekten kaçınarak.

“Ah.” Bakışları Sheila’nın arkasındaki büyük televizyon ekranına kaydı, o her biri duvara montelenmiş birçok televizyondan sadece biriydi. ESPN kanalı önemli futbol pozisyonlarını gösteriyordu, bu esnada Sheila şehirde olsaydı Morris’in de aynı şeyi izliyor olacağını düşünmekten kendini alamadı.

James pek konuşmak istiyor gibi durmuyordu oysa sessizlik Sheila'ya göre değildi.

“Peki, James.” Sheila ona doğru eğildi, bir kez daha parfümünün kokusu burnuna geldi. Farkında olmadan Sheila kokuyu derin bir şekilde içine çekti. Kahretsin, çok güzel kokuyordu. Bu onu biraz tedirgin etti, böyle muhteşem kokan adamlar genelde onu cezbederdi. Morris’le ne zaman buluşsalar, parfüm sıkmış olurdu. James’in kokusunda bir şeylerin, nişanlısını hatırlattığı kanaatine vardı. Hâlâ düğün olacağını varsayarsa tabii. “Ne zamandır Seks Bağımlıları Toplantılarına katılıyorsunuz?”

James tek kaşını kaldırdı. “Bu konudan bahsetmeyeceğimizi düşünmüştüm.”

Sheila güldü. “Bunu siz söylediniz ben değil.”

“On dört ay. Peki siz?”

“Çok daha uzun zamandır.” Sheila tabağını ittirdi. “Bu zamana kadar size faydası dokundu mu?”

Tam konuşmaya başlayacaktı ki Jean araya girdi.

James “Teşekkürler. Hızlı bir servis oldu,” dedi kadına ve siparişleri masaya koyarken yaşlı garson kadına göz kırptı. Kadın da yüzünde bir utanma belirtisiyle ona göz kırparak karşılık verdi.

Garson gidince James Sheila'ya “Sanırım yardımını oluyor. Belki tam iyileşemedim fakat kolay değildi. Öncekinden çok daha iyiyim.”

“Hangi anlamda daha iyi?”

“İlk olarak, seks için artık para ödemiyorum.”

Sheila hiç şaşırmadı. Böyle bir şey diyeceğini tahmin etmişti.

Hamburgerine ketçap sıkarak “Fahişelerle ilgili bir problemim var.” diye devam etti.

James’in uzun parmakları vardı, sanatçı parmakları gibiydi. Bu parmaklar Sheila’ya Ethan’ı hatırlatıyordu. Sheila böylesine uzun parmakların neler yapabileceğini düşündüğünde, omuriliğine kadar bir sızının tırmandığını hissetti. *Kes şunu.*

“Evliliğim bu yüzden bitti,” dedi James.

Sheila “Buna dayanabilen çok sayıda kadın yoktur,” dedi. Ardından sempatik bir şekilde gülümsedi. “Yardım alman iyi olmuş.”

“Dürüst olabilir miyim?” dedi patates kızartmasını katır kutur çiğnerken. “Ben bitirebileceğimi hiç düşünmüyordum. Cheryl, eski eşim, beni terk ettikten sonra bile. Bağımlılıktan kurtulma sebebim para. Haftada kişi başı üç yüz dolar alan iki ya da üç kadınla görüşüyordum. Tabii bu kadar kadına sürekli para yetiştiremedim.”

Jean tekrar geldi, James’e özel ilgi gösteriyordu. Sheila garsonun birbirine yapışmış kirpiklerini ayırıp, lise öğrencisi gibi süzülmesini eğlenerek seyretti.

James’i çekici bulan tek kadın kendisi değildi.

“Affedersin Jean, diyet kolamın limonlu olmasını istemiştim.” Sheila garson kadına en neşeli gülümsemesini fırlattı.

Jean Sheila’nın siparişi ona hatırlatma cüretinde bulanmasına kızmış, dudaklarını büzüştürmüştü. “Bardakine söyledim. Değiştirip getiriyorum. Ve bu sefer kesinlikle mola veriyorum bu yüzden bu arada bir ihtiyacınız olup olmadığını iyice düşünün.” Ağır ağır bara doğru gitmeden önce James’e güldü.

“Size gelelim sizin sorunuz neydi?”

Sheila bir elini salladı. “Ah bilirsiniz işte, her zamanki şeyler. İçgüdüleri kontrol edememe, yabancılarla seks, kısa süreli bilinç kaybı.”

“Pardon? Kendinden geçme mi dediniz? Burda bir şeyleri duymak çok zor.”

James kara gözlerini onunkilere odaklayarak öne doğru eğildi. “Bunu daha önce hiç duymamıştım.”

Sheila “Bilinç kayıplarını açıklamak zor.” dedi ve durdu.

Neden bunu tartışıyordu? Yabancılarla bu kadar özel sohbet girip, acı dolu şeyler konuşmayı kolaylaştıran da neydi? Duygusal olarak sizin başınıza gelenler onları etkilemeyeceği ve bir çıkarları olmadığı için mi bu kadar rahat konuşabiliyordu?

“Sanki başkası oluyorum,” dedi sonunda. “ertesi gün nerede olduğumu kiminle olduğumu ya da ne yaptığımızı hatırlayamıyorum.” Buza dönüşmüş sodasını yudumlarırken, yeni içeceklerle Jean geliyor mu diye bakmak için boynunu uzattı.

“Peki, hâlâ yaşıyor musun bunları?” Derin bakışları tekrar gözlerine çıkmadan önce bir saniye Sheila’nın dudaklarında takılı kaldı.

Sheila kendini çok mahçup hissetti. Hamburgerini yerken dudağını silmişti ve en sevdiği kırmızı ruju olmadan ne kadar kötü görüldüğünü düşündü. Gerçi James’in onun hakkında iyi ya da kötü düşünmesi önemli olmamalıydı.

“Artık bu tarz şeyler yapmıyorum,” dedi Sheila.

“O zaman bekârsınız?”

Sheila bu can alıcı soru karşısında derin bir iç çekti. James’in yüzü aniden değişmişti. “Özür dilerim. Çok özel oldu sanırım. Unutun gitsin.”

“Yok önemli değil.” Kağıt peçeteyle oynayarak dudaklarını yaladı. “Sadece bu durumun biraz karmaşık olduğunu söyleyebilirim.”

“Her zaman karmaşık değil mi zaten?”

Sheila ayağa kalktı, çantasına uzandı. “Hemen dönerim. Lavaboya gidiyorum.”

“Tabii ki. Diyet kolana ne olduğunu öğrenebilecek miyim bir bakayım.”

“Bahse girerim, Jean’le tatlı dille konuşmaya devam ederseniz, ben dönene kadar kolamı getirir,” dedi Sheila göz kırparak.

James kahkaha attı. “Benden hoşlandı sanki, değil mi?”

Lavaboda, Sheila yağlı ellerini yıkadı ve rujunu tazeledi. Renk anında yüzünü aydınlatınca kendini daha iyi hissetti. Bir umut çantasını karıştırdı ve birkaç gün önce alışveriş merkezinden aldığı parfüm numunesini kaptı. Boynuna birkaç damla sürdükten sonra lavabonun ışığı altında kendine bakmak için geri adım attı.

Bu parfümü de ne halt etmeye sıkmıştı?

Eğer isterse James’in evine gidebileceğini biliyordu. İki seks bağımlısı barda buluşmuştu. Sonrası malumdu.

Sorun bunu isteyip istemediği idi.

Bir dakika sonra masaya döndüğünde tabağı gitmiş ve mükemmel bir limon parçasıyla soğuk diyet bir kola gelmişti. Bardağın etrafı ter gibi görünen buğuyla kaplanmıştı.

“Sihir...” dedi James gülerek.

Sheila sandayesine oturdu. “Nihayet. Teşekkür ederim.”

“Bunu getirtmek için ne yapmak zorunda kaldığıma inanamayacaksınız.”

“Öğrenmek istediğimi sanmıyorum.” Sheila güldü ve kolasından büyük bir yudum aldı, James’in gözlerinin yine üzerinde olduğunu hissediyordu. Bundan hoşlanmaya başlamıştı. *Tanrı aşkına*. Göz göze gelmekten kaçınarak sodasını tekrar yudumladı.

James kaldıkları yerden devam etmek adına “Peki size destek olan biri var mı?” diye sordu.

“Terapistim var.”

“Kimseyle çıkıyor musunuz?”

James soruyu sorduktan sonra Sheila’nın gözlerinin büyüdüğünü fark etti. Bu tepkiye güldü. “Kendim için sormuyorum. Bu seks bağımlılığıyla ilgili. Sadece bizden biri için normal ilişkinin gerçekten mümkün olup olmadığını merak ediyorum.”

Sheila rahatladı ama yine de soruyu kendisi için sormamış olması onu hayal kırıklığına uğratmıştı. “Nişanlıyım aslında.”

Kendince nedenlerden dolayı yüzü kızararak söylemişti. Haftaya düğünlerinin olduğunu söylememişti.

James şaşırmış görünerek “Gerçekten mi? Tebrikler!” dedi.

Hayal gücünden mi kaynaklıydı yoksa adam nişanlı olduğunu duyunca hayal kırıklığına mı uğramıştı? Emin olamadı. Gülümsedi ama Morris aklına geldiği için gülümseme biraz zorlama gibiydi. “Tüm planlar yapıldı. Sadece son kez gelinlik provasına gitmem gerek.” Sheila şakaklarını ovuşturdu. Başının ağrıdığını hissediyordu. Şüphesiz yediği yağlı patates ve hamburden dolayındı. “Büyük bir düğün değil ama yine de güzel görünmek istiyorum. Muhtemelen burada bu kadar çok yememeliydim.”

“Eminim nişanlınız her koşulda çok güzel göründüğünüzü düşünüyordur.” James onun gözlerine daha içiten baktı. “Muhteşem bir kadınsınız. O şanslı biri.”

Sheila sodasından uzun bir yudum daha alırken kafeine ihtiyacı olduğunu hissetti.

“Şanslı olan benim.”

Morris’in yüzünü hayal etti. Japonya için uçaktaydı o an ve Sheila onun herhangi bir karar verip vermediğini merak ediyordu. Onu düşünürken kalbi kasılıyordu.

Elini ağzına götüremeden dudakları açılarak aniden esnedi. Bir şey söylemeden önce sodasından bir yudum daha aldı. Kendisini dikkatle izleyen James’e “Şey... Tahmin edersiniz ki çok uzun bir gündü,” dedi.

Sevimli bir gülümsemeye “Özür dilemeyin lütfen. Ben de yorgunum. Belki bu kadar uykuluyken araç kullanmamalısınız. Eviniz ne kadar uzaklıkta?” diyerek karşılık verdi ona.

“Seattle’de yaşıyorum. Capitoll Hill’de.”

James “Yani otuz dakika uzaklıkta. Eğer yorgunsanız bu çok uzun bir yolculuk olur. Arkadaşım Jean’dan hesabı isteyeceğim,” dedi.

“Arkadaşınız Jean’dan öyle mi?”

James elini kaldırdı ve garson hesapla hemen geldi. Sheila James’in fişinin üzerine gülen surat çizilmiş olduğunu gördü. Ve Jean’ın büyük, boğum boğum eli normalden daha uzun bir süre James’in elinin üstünde kaldı. James sinirlendiyse de, bunu belli etmedi.

“Benim de gitmem gerek.” Masanın üzerine biraz nakit bırakıp kalktı. “Yarın erken kalkacağım.”

Tavernadan birlikte çıktılar. Onlar giderken garson kız arkalarından üzülerək baktı. Bardaki gürültücü iki kadın da... Sheila hafifçe gülümsedi. Muhtemelen hepsi James'le gittiğini sanmıştı.

Fena bir fikir değildi.

Gece havası ayaz ve ferahlatıcıydı ama Sheila'nın ansızın esen düşünce rüzgârlarını aklından silecek kadar değildi. Beyaz Volvosuna yaklaşırken tekrar esnedi, arabanın anahtarlarını bulmaya çalışırken de biraz sendeledi. Otoparkın parlak aydınlatmalarına rağmen görüşü bulanıklaşmıştı.

"Tanrım, birden çok halsiz hissettim." Hırsız gibi elini çantasına daldırıp eşeledi. Göz kapakları ağırlaştı ve kendini uyanık tutmak için iki üç kez gözlerini kırptırdı. Lanet olası arabanın anahtarları neredeydi? "Hamburger bana gerçekten dokundu. İçeri girip bir kahve içmem gerek sanırım."

"Eğer kahve içerseniz bütün gece uyuyamazsınız."

Ağzında kelimeleri yuvarlayarak "Siz nereye parkettiniz? Beni beklemeyin..." dedi Sheila. Gözlerini kapadı, başı dönüyordu ve kendini ayakta tutmak için arabaya yaslandı.

James "Benimki birkaç sıra aşağıda," dedi ve büyük siyah arabayı işaret etti.

Adam Sheila'ya endişeyle bakıyordu, dolayısıyla Sheila bitkinliğinden dolayı mahcup hissetmeye başlamıştı.

"Belki seni eve ben bırakmalıyım. Yolumun üzeri."

Yirmi kiloymuş gibi hissettiği kolunu kaldırarak "Hayır, hayır. İyiyim," dedi.

Kahretsin, Bu kadar yorgun olmam imkânsız...

Bu başını kaldırırna dayamak için yere eğilmeden önce aklından geçen son şey olmuştu.

14. BÖLÜM

Ethan elini Sheila'nın dar kesim kotuna koydu, yüzünde bir gülümsemeyle Stevens Gölü'ne doğru yol alıyordu. İlk defa birlikte arabaya binmişlerdi. Sheila'nın bilinci açık olsaydı bu bir buluşma bile sayılabilirdi.

Radyo klasik rock istasyonuna ayarlanmıştı ve hopörlerden Rolling Stones'un "Sympathy for the Devil" şarkısı yükseliyordu. Sheila bir keresinde kız arkadaşlarıyla Stones'un Amerika turnesinin açılışına yetişmek ülkenin diğer ucuna arabayla nasıl gittiklerini anlatmıştı. Bu hikâyenin içinde arabanın arızalanması, otostop, bazı kötü şeyler ve akşam yemeğinde budala bir kamyoncunun onları durdurması vardı. Gençlik hikâyelerini sürekli anlatırdı. Ethan Sheila'yla o dönemlerinde tanışmış olmayı diledi.

Sheila düzenli bir şekilde Ethan'a doğru nefes alıp veriyordu, yüzü huzur içindeydi. Üç saat kadar baygın kalacağını tahmin ediyordu ki bu süre onu eve götürüp gelecek aşama için hazırlık yapmaya yetecek bir zamandı.

Stones'un şarkısı bittiğinde Ethan teybi kapatıp MP3 moduna getirdi. iPodunu karıştırdı ve aradığı şarkıyı buldu. Yıllar sonra bile Radiohead'in "Creep" şarkısı hâlâ tüylerini diken diken ediyordu. Bu şarkıyı ilk dinlediği zamanlarda âşıktı, sevişiyordu ve birini boğuyordu.

Hepsi aynı anda gerçekleşiyordu.

Anılar aklına gelince yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. Öğleden sonra güneş ışınları yatak odasının duvarlarına vuruyordu. Kitaplar ve sırt çantası yere atılmıştı. Kızın teni terle karışık misk kokuyordu. Kızın adını fısıldarkenki sesi hala Ethan'ın kulaklarındaydı.

Nefes almayı kestikten birkaç dakika sonra kızın yüzü soluk, gevşek ve hareketsiz görünmüştü. Ethan onu canlandırmak için sarsarken kızın saçları onun çıplak kollarında süründü. Kız kollarında ağır ve hareketsiz bir biçimde yatarken kansız dudaklarından ince bir tükürük damlası çenesine doğru süzüldü.

İlkler asla unutulmuyordu.

::::

Briar Woodların kapısına ulaşınca Ethan sertçe bir şekilde tuşlara basarak şifreyi girdi, bekçi kabininin boş olduğunu görünce sevindi.

Her zamanki gibi zamanlaması mükemmeldi. Ev Sahipleri Derneği tarafından işe alınmış olan yaşlı güvenlik görevlisinin nerede olduğunu tahmin etmek zor değildi. Henry hep gece yarısı çöp atmaya giderdi. Yaşlı güvenlik görevlisi her vardiyada aksatmadan iki sokak ötede yirmi dört saat açık olan gözleme dükkânında zaman geçirirdi, büyük bir kahve ve Fransız tatlısıyla bekçi kabinine geri dönerdi. Ethan'ın bazı sebeplerden ötürü bu bunağın alışkanlıkları birden değişir ve onu zaptedemem diye bir endişesi yoktu. Fakat neden risk alacaktı ki?

Kulübenin üzerine monte edilmiş güvenlik kamerasına baktı. Bir yıldır bozuktur. Bundan emindi çünkü zaten kendisi bozmuştu.

Eğer dikkatli olmazsa her şey mahvolurdu.

Bir dakika içinde kendi evine doğru giden yolda ilerliyordu Chevy Suburban'ın aynasına taktığı garajın uzaktan kumanın tuşuna bastı. Sokağın hiçbir yerinde en ufak bir hareket yoktu, her yer gayet sakin ve loştu. Steves Gölünde Briar Woods'taki insanlar gece boyu yatak odalarından çıkmazlardı.

Büyük garajın tam ortasına park etti bu yüzden de her iki tarafında da rahatça park edilebilecek kadar yer kalmıştı. Klasikleşmiş zaferlerine yenisini eklemeye hazırdı. İlk olarak Sheila'yı yerleştirdikten sonra kendisi bisikleti alıp Tony'nin tavernasının park alanından Sheila'nın arabasını alıp Renton'a getirecekti.

Volvo'su olduğu için bu çok zor olmayacaktı. Arabayı Sheila'nın evinin arkasına park edecekti.

Garajın kapısını kapatmak için düğmeye dokundu, arabadan indi ve yolcu tarafına yürüdü. Kapıyı açıp Sheila'nın emniyet kemerini çözdü. Kadını omuzlayıp evle garajı bağlayan kapıya doğru taşıdı. Bu arada bir alarmı yoktu. Böyle bir sistem kurmamıştı, çünkü her işe burnunu sokan güvenlik şirketlerinin başını ağrıtmamasını istemiyordu. Ayrıca güvenlik sistemleri kötü adamları dışarda tutmak için tasarlanırdı ve bu durumda kendisi *kötü* adamdı. Bu düşünce onu güldürmüştü.

Hemen evin içine girdi, akşam evden çıkmadan açık bıraktığı bodrum katına yöneldi. Arkasındaki kapı kilitli, otomatik bir kapıydı doğal olarak şifresi vardı. Bu kod olmadan evin en alt katına giriş ya da çıkış yapılamazdı. Koskoca Seattle bölgesinde bodrum katı olan bir ev bulmak hiç de kolay olmamıştı. Bodrum katta üst katların yansıması gibiydi: büyük ve biçimsiz. Ama burda hiç klostrofobik hissetmiyordu. Merdivenlerden aşağı hızla inerken lambalar otomatik yanıyordu.

Sheila'yı hazırlamak sadece birkaç dakikasını alacaktı. Bunu düşünmek neredeyse başını döndürmüştü.

Yavaşça onu yatağa koydu ve kafasını yana çevirdi. Ağzı hafif aralıktı ve salyalar ağzından çenesine süzülüyordu.

Ölü gibi görünüyordu Sheila. Ethan salyaları sevgi ile parmaklarıyla sildikten sonra yaladı, hatırlıyordu.

15. BÖLÜM

O da tıpkı yağmur sonrası çimenler gibi hoş kokuyordu. Bu koku Sheila'ya küçükken Fox adasında annesi ölene kadar yaşadığı evin arka bahçesinde yalınayak koşuşturarak geçirdiği yazı hatırlattı.

Bu çok önce, yıllar önceydi. Fakat o an adeta adadaymış gibi hissediyordu. Serin bir esinti, sevgilisi gibi nemli tenini öpüyordu. Derin bir şekilde cigarlerine çekince temiz havayı, kendini daha iyi hissetti.

Kapattığı göz kapaklarının arkasında hareketlilik hissediyordu, gözlerini açık tutmaya çalıştı ama sağ göz kapağındaki kirpikler birbirine yapıştığı için canını yakınca gözlerini iyice kırıştıtararak çapakları dağıtmaya çalıştı.

Burası Fox adası değildi.

Gözleri sadece fazla içtiği ya da bayılma yaşadığı gecelerin ardında olduğu gibi bulanık görüyordu. Başı sis bulutlarıyla kaplıydı. Yine aynı şey mi olmuştu? Çuvallamış mıydı yani? Dudakları kupkuruydu ve yutkunmaya çalıştığında kusacak gibi olmuştu.

Önündeki gölge dans eder gibiydi. Hareketlerini takip etmeye çalıştı ama bu kolay değildi.

Arkadan tanıdık, kısık, gülme sesleri yükseliyordu. Panikle mücadele etmeye çalışırken nefes alış verişleri hızlandı. Mutlaka kamuya ait bir yerde kendinden geçmiş olmalıydı.

Ya üniversitede bir yerlerde bayıldıysa? Ya öğrencilerinden biri onu görürse ne olacaktı?

Ayağa kalkmayı denedi ama başarılı olamadı. Ellерinin gittiği yere ayakları gitmiyordu.

“Sakin ol,” dedi bir adam kibar bir sesle. “Burda siz ve ben-den başka kimse yok. Sesler televizyondan geliyor. CNN’i açtım çünkü CNN fanatiği gibi bir haliniz var.”

Konuşmaya çalıştı fakat ağzı kurumuştı bu yüzden konuşamıyordu.

“Şimdi beni dikkatle dinleyin ve rahatlamaya çalışın. Nerede olduğunu hâlâ bilmediğin için bu zor biliyorum ama denemek zorundasın. Dudaklarına pamuk koyarak sana su vereceğim. Tamam mı? İşte geliyor.”

Birşeyler olmuş olmalıydı. Bir yerlerde bir hastanedeydi ve kibar ses ona ne halt olduğunu açıklayacaktı. Her neredeyse Morris de gelmek üzereydi. Gelmeliydi.

Sheila dudaklarındaki plastik dokunuşları hissetti. Refleksle dudakları büzüşüp suyu emdi. Adam pamuğu çekmeden, beş büyük yudum aldı.

“İşte oldu. Daha iyi hissediyor musunuz?”

Başını sallamaya çalıştı fakat kaldıramadı.

“Şimdi beni dinlemenizi istiyorum. Hatta odaklanmanızı. Beni anlıyor musunuz?”

Sheila adama doğru baktı. Soyut olan renkler yavaş yavaş şekle bürünmeye başlamıştı ve onu iki boyutlu resim formatından gerçek hayattaki haline dönüştürerek görmeyi başarmıştı.

“Dün akşamdan beni hatırlıyor musunuz?” diye sordu, gülerek.

Sheila gitgide belirginleşen yüz hatlarına odaklanmaya çalışarak adama doğru bakmaya devam etti. Esmer ten, siyah saçlar, koyu renk gözler, kalın çerçeveli gözlük, uzun ve kendinden emin bir duruş. O an Sheila hemen hatırladı. Tony’nin Tavernası, İsveç mantarlı hamburger ve limonlu diyet kolası. Evet, hatırlıyordu.

Boğuk bir sesle “James... Sen James’sin. Nerdeyim ben?” dedi.

“Benim evimde.” Rahatlatıcı bir sesi vardı. “Bodrum katta bir odada, çok az insanın görebildiği, aslında benim en sevdiğim odamdır. Çok şanslısın.

“Anlamıyorum. Neden hareket edemiyorum?” Artık kendini daha güçlü hissediyordu. Etrafa bakmaya çalıştı fakat kafasını göğsüne doğru eğilebilen elastik bebekler gibi hissediyordu. Burası aydınlıktı. Odanın bir yerinden bir vantilatör soğuk havayı yüzüne doğru üflüyordu.

“Çünkü seni bağladım. Bak...”

Sheila adamın gösterdiği yöne doğru baktı ve doğru söylediğini görünce şaşırıldı. İki kişilik yatakta arkasındaki yastıklara hafif eğimli bir şekilde dayandırılmıştı.

El ve ayak bilekleri kalm demir kelepçeyle yatağın demirden yapılmış kenarlarına kelepçelenmişti. Kalın yün bir battaniye belden aşağısını örtüyordu. Ayaklarını göremiyor ve hissedemiyordu.

Sheila “Anlamıyorum...” dedi, midesinin bulanmasına sebep olan panik dalgasıyla mücadele ediyordu. “Ben...”

“Kusacak mısın? İstersen sana bir çöp kovası getirebilirim.”

Sheila kafasını salladı. Derhal metalik ve parlak bir şey önüne geldi ve onun içine kustu.

“Daha iyi hissediyor musun?” Sheila’nın yüzünü nemli bir peçeteyle sildi. Lavanta ve bebek pudrası gibi mide bulandırıcı bir kokusu vardı. Bebeklerin altlarını temizlemek için kullanılan ıslak mendillerdendi. Pamuğun yine dudaklarına değdiğini hissetti. “Biraz daha su al.”

Ağzında korkunç bir tat olmasına rağmen yine de içti.

“Sheila, şu anda kendini kötü hissettiğini biliyorum ama bu his yakında geçecek. Başka bir şeye dönüşecek, hatta bana kalırsa daha kötü bir şeye, fakat kısa süre sonra çok net bir şekilde düşünebileceğine yemin ederim. Çünkü bir dakika içinde vücudunda adrenalin dalgası üretecek, bu kalkmana yardım edecek. Dinliyor musun?”

Sheila başını salladı. Televizyondan gelen sesler rahatsız ediciydi. Demokratlar, Cumhuriyetçilerle tartışıyordu. Kon-santre olması güçtü. Adeta aklını okumuş gibi televizyonun sesini kıstı ve ona doğru, yaklaşmak için adım attı.

“Durum şöyle. Dün gece yemek yedik. Sen lavaboya giderken sodana bir şeyler attım. Ne olduğunu tahmin edeceğinden eminim, çünkü haftada dört gün girdiğin psikoloji sınıflarında çıktığın insan tarafından tecavüze uğrama konusunu işliyorsun. Telaşlanmana gerek yok, sana tecavüz etmedim. Şimdiye kadar anlattıklarımı anladın mı?

Sheila yine başını salladı.

“Ama seni buraya öldürmek için getirdim. Ve bana kalırsa bunu bilmen ve iyice anlamın önemli. Çünkü bunu anlamın işimi kolaylaştıracak. Böylece diğer insanlar zarar görmek zorunda kalmayacaklar. Buraya kadar beni takip edebildin mi?

Söylediğim her şeyi anladın mı?” Sesi kararlı, rahatlatıcı ve tanıdıktı.

Evet demek için ağzını açtı ama mırıltıdan başka bir şey duyulmadı. Görüşü bir bulanıklaşıyor, bir düzeliyordu. Öylesine çaresizdi ki yatakta donuk bir şekilde ona doğru bakıyordu. Safra boğazını yaktı. Sheila kustuğu çöp kutusuna yetişebileceği mesafedeydi. Bir kez daha beyaz pipetli bir Evian’ı ona uzattı Ethan fakat bu sefer Sheila yüzünü diğer tarafa çevirdi.

“Beni anladığınızı söylemen gerek, Sheila.”

“Ama anlamıyorum. Hiçbir şey anlamıyorum. Lütfen, James...” Görüntü yine bulanıklaştı. Gözlerini sıkıca kapattı sonra odaklanmaya çalışarak tekrar açtı.

“Hay Allah,” diyerek iç çekti Ethan. “Unuttum, bağışla beni. Adım James değil.”

Adam gülerek parmaklarını gömleğinin içine soktu. Sheila tam bir dakika sonra odada yankılanan çığlının kendisinin olduğunu anladı.

Adam yüzünü soyuyordu.

::::

Beş dakika geçmişti. Ya da beş saat. Sheila bilmiyordu. Bayılmıştı, uyandığında ise ışıklar kapalı ve oda simsiyahtı.

Yakınlarda bir yerlerden, bir adam neşeyle güldü. “Şaşırtma konusunda asla başarısız olmadım.”

Sheila odada kesik kesik bir soluma duyunca orada köpek olup olmadığını merak etti. Fakat hayır, bu şekilde nefes alan kendisiydi. Yeterince oksijen alamıyor gibiydi. Birden beynine bin tane soru akın etti.

Kimsin? Bunu neden yapıyorsun?

Ancak kelimeler ağzından çıkamıyordu. Tek yapabildiği korkudan bağırmaktı.

Adam “Biliyorsun ki bu tepki için hazırlıklı olmasaydım, bu oldukça rahatsız edici olurdu. Rahatlayasın diye ışıkları biraz kapattım. Rahatladın mı?” dedi.

Çıldırılmış olmalıydı. Böyle durumda bir insan nasıl rahatlayabilir ki?

“Silikon sevgilim. Sadece birazcık silikon. Ve biraz da sahte sakal. Şimdi göreceksin.”

Sheila tekrar çığlık attı. Çığlığı öğürmeye döndü. Karanlığın içinde su şişesinin dudaklarına değişimini hissetti. Başını diğer tarafa çevirdi, nefesi hızlanmaya başlamıştı. En son bu kadar hızlı nefes aldığında iki ay kadar önce üniversitenin spor kulübündeki dönüş dersine için kayıt yaptırıyor olduğunu anımsadı.

“Hadi ama iç şunu,” dedi, kibar bir ses.

Sheila başını iki yana salladı.

Bunların hiçbiri gerçek değildi. Gerçek olamazdı da.

Adam iç çekti ve Sheila su şişesini komidinin üzerine bıraktığını duydu.

“İstediginde haber ver.”

Sheila hırıltılı bir sesle “Kimsin?” diye sorabildi.

Gözleri ışıksızlığa adapte olamadığı için hiçbir şey göremiyordu. “Bu da neyin nesi böyle?”

“Zaten sana açıkladım. Tekrar anlatmamı mı istiyorsun?”

“Beni öldürecek misin?”

Bir anlık sessizlik oldu. Sonrasında onun uzaklaştığını duydu.

Hemen ardındansa Sheila’nın gözlerinin içine acı dalgaları gönderen ışıklar yandı.

Adam yatağın ayakucunda durmuş ona gülüyordu. Onu görür görmez tüm oda dönmeye, midesinde kasılmalar oluşmaya başladı.

Adam Sheila'nın ellerini avcunun içine aldı, yanına oturdu ve parmaklarını okşadı. "Merhaba Sheila..."

"Ethan."

Midesinde ne varsa Ethan'ın üzerine kusmadan evvel söyleyebildiği tek kelime bu oldu.

16. BÖLÜM

Morris'in Japon Havayolları'ndaki birinci sınıf koltuğu tüm yolculuğu boyunca arkaya yaslıydı ama yine de rahat edememişti. Nasıl otursun otursun vücudunda bir sinir sıkışması hissediyordu. Morris iri bir adamdı ve gerçekten sevdiği tek koltuk evindeki büyük Barcalounger'di.

Üzgün bir şekilde, uğur getiren kol düğmelerinin olması gereken boş düğme deliklerini ovuşturdu. Hâlâ tam olarak ne zaman kaybettiğini bulamamıştı ve bu onu deliye döndürüyordu. Onu kaybetmenin daha beter şeylerin geleceğinin habercisi olduğunu bilmeliydi çünkü ondan sonra her şey tepe taklak gitmişti. Okinawa anlaşmasını sonuçlandırmak normalden daha uzun zaman almıştı, nişanlısıyla sevişememişti ve tabii Sheila'nın seks bağımlılığı hakkındaki acı dolu itirafını dinlemek zorunda kalmıştı ki bu daha en kötüsü değildi.

Sheila öğrencisiyle aşk yaşamıştı. Onu aldatmıştı. Bu pornoya bağımlı olmak ya da zorunlu mastürbasyon yapmak gibi bir şey değildi. Evet, bu tiplerle ilgili ne varsa okumuştun ve bu tarz şeylerin üstesinden gelebilirdi. Fakat burnunun ucunda başka bir adamla seks yapmıştı.

Sheila onun kalbini kırmıştı.

Morris başının üstündeki çağrı düğmesine bastı. Birden-bire peri-yüzlü uçuş hostesi göründü.

“Her şey yolunda mı, beyefendi?”

İngilizcesi öyle akıcıydı ki kadının nerede okula gitmiş olabileceğini merak etti. Morris on yıldan daha uzun bir süredir Teksas’dan uzaktaydı ama yine de lanet olası aksanı hâlâ her zamanki kadar güçlüydü.

“Sırtım beni öldürecek. Hiç analjezik bir ilacınız var mı?”

“Elbette. Hemen dönerim.”

Derhal iki paket çok güçlü Advil ve minik şişede Aquafina su getirdi. Morris ağrı kesicileri aldı fakat suyu istemedi.

“Bloody Caesar lütfen, Suki...” dedi, biraz önce döktüğü diğer Bloody Caesar’dan dolayı hâlâ kırmızı olan bardağı elinde tutuyordu. İki bardağı çoktan içmişti.

Uçuş hostesinin sevimli Asyalı yüzünde endişe belirdi. “Eğer hapları alacaksanız içki içmenin iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum...”

Morris tombul elini kaldırdı. “Bence iyi fikir, tatlım.”

Suki şüpheyle baktı ama tartışmadı. Birinci sınıf koltuklarda asla tartışılmazdı. Morris arkasına yaslanıp rahat etmeye çalıştı. Yol arkadaşı, minik Japon adam, pencerenin kenarına kıvrılmış usulca horluyordu. Daha önce konuşmuşlardı ve adam ona otuz yılı aşkın süredir evli olduğunu anlatmıştı. Morris merakla başını sallamıştı, uzun süreli evlilikler ilişkiler kadar imkânsız görünürdü ona.

Morris ilk eşi Lenore’yi sevmişti, ama Sheila’yı sevdiği gibi değil. Hamile kalmamış olsaydı asla Teksas Üniversitesi’ndeki toyluk zamanlarında kolejden bir kız arkadaşıyla evlenmezdi.

Bir yıl çıkmışlardı ve ilişkileri tutarlıydı fakat kahretsin Morris Amerikan Futbol Ligi'ne girebilmek için uğraşıyordu.

O zamanlar All-Amerikan hücum yan hakemiydi ve futbol kariyerinde parlak bir gelecek vaat ediyordu, son isteği evlenmekti. Fakat Lenore'ye ve bebeğine sırt çeviremedi.

Küçük bir resmi tören yapmışlardı ve dört ay sonra Randall doğmuştu.

Başlarda her şey yolundaydı. Her ikisinin de ailesi bebeğe destek olmuştu ve Morris üniversitedeki ilk yılından sonra Green Bay Ambalajcılık Şirketi'nde görevlendirilmişti. Lenore Teksas'tan ayrıldıkları için mutluydu. İlk aylar iyi zamanlardı. Ama iki yıl kadar sonra Morris'in sağ dizindeki bağ doku kötü bir zamanlama yüzünden karşı oyuncuya çelme takarken kötü bir şekilde parçalanmıştı. Bir yıl rehabilitasyon görmesine rağmen dizi tamamıyla iyileşememişti. Yirmi-üç yaşında futbol kariyeri son bulmuştu.

Teksas'a dönmüşlerdi, Lenore finans bölümünden mezun olabilmesi için onu cesaretlendiriyordu. Mezuniyetten sonra, LoneStar Capital'in başkan yardımcısı olan babası onu işe aldı ve Morris işi oldukça sevdi ama futbol hayatını kaybetmenin verdiği acı asla geçmedi. Hayalinin sona ermesi içini yiyip bitiriyordu. Karton kutuya sıkışmış bir sıçan gibi bağırsaklarını kemirdi. Sadece yataktan çıkma arzusunun geri gelmesi bile günlerini almıştı. Acısını hafifleten tek şey içmekti.

Stephen iki yıl sonra doğdu. Evlilikleri çoktan darmadağındı ancak bu da bundan üç yıl sonra üçüncü oğulları Phillip'in dünyaya gelmesine engel olamamıştı. O zamana kadar, Morris tam anlamıyla bir alkolik olmuştu. Bunu, en azından iş yerinde, gizlemeyi başarabilmişti. Çalışkan ve cana yakındı, doğal olarak bankanın müşterileri onun futbol öykülerini dinlemekten

ve yüksek mizah anlayışından keyif alıyorlardı. Babası'nın da büyük yardımlarıyla hızla kariyer basamaklarını tırmanmıştı.

Oysaki ev hayatı bambaşka bir hikâyeydi. Morris kontrol edemediği bir öfkeyle doluydu ve içmek işleri daha da kötüleştiriyordu. İlgisiz, sabırsız bir baba ve aynı zamanda sert, çabuk kızan bir kocaydı. En küçük şey bile onu ateşleyebiliyordu. Lenore ile her tartışma evde bişeylerin kırılmasıyla sona eriyordu, vazo, tabak yığınları, çerçeveli düğün fotoğrafları tuz buz olmuştu.

Pek çok alkolik gibi Morris de alkol problemi olduğunu kabullenmek istemiyordu.

Evliliği tam bir fiyaskoya dönmüş olmasına rağmen, Lenore üç çocuğu kendisi yetiştirmekten korktuğu için duruma ayak uydurmaya çalışıyordu. Sonunda onu asla değiştiremeyeceğini onsuz hayatta kalacaklarını, kalabilileceklerini fark etmesini sağlayan bir destek grubu buldu.

Ayrılık ikisine de iyi gelmişti. Morris onu arkadaşı olarak bile görmüyordu.

Lenore futboldan nefret ettiği her halinden belli olan bir avukatla mutlu bir evlilik yapmıştı ve hâlâ Teksas'ta yaşıyordu.

Boşanmalarından birkaç yıl sonra, Morris Seattle'deki Bindle Kardeşlerin işini kabul etmişti ve ikinci kez Teksas'tan taşınmıştı. Çocuklar sonunda liseden mezun olmuşlardı, yeni bir başlangıç için iyi bir zamanlama gibi görünüyordu.

İşi tatmin edici olmasına rağmen yeni bir yerde tek başınaydı. Yaşıtı biriyle tanışması zordu ve iş yerindeki çoğu adam evliydi. Bu yüzden de çok fazla sosyal hayatı yoktu. Fark etmeden kilo almaya başlamıştı: aşırı televizyon izlemek, bira ve paket servis yapan restoranlar. Kilo aldığıında, sorunlu dizi

yine ağırmaya başlamıştı. Sonra da diğer dizi... Egzersizler işkence haline gelmişti.

Sheila'yla ilk tanıştığında, içki problemini hâlâ inkâr ediyordu. İşini etkilemeye başladığında bile... Yatırım yönetici ortağı Bob Bindle Jr. Alkolik Bağımlılığı kursuna başlamasını aksi halde işini kaybedeceği bildirdi, ancak hâlâ abartılacak bir şey olmadığını düşünüyordu.

İhtiyacı olan biraz desteklenmekti ve Sheila Tao bu görevi üstlenen tek kişiydi. Aralarında romantik bir şeyler yaşanmadan uzun zaman önce Morris ona tutulmuştu ve davranışlarını düzeltirse aralarında bir şeyler olabileceği düşüncesi onu cesaretlendirmişti. Tanışmalarından birkaç hafta sonra Morris Alkol Bağımlıları Toplantıları'na katılmaya başlamıştı.

Bir yıl içinde on iki adımı tamamladığında, ilk aradığı kişi Sheila olmuştu. O zamana kadar Morris ona tamamen âşık olmuştu ve onun kalbini kazanmakta kararlıydı. Sheila'nın da aynı duyguları paylaştığını öğrenince sevinçten havalara uçmuştu. Onu ilk buluştukları gün gece yarısından hemen önce ilk kez öptüğünde onun için kazandığı akvaryum balığının çantasını tutarken, adeta onaltı yaşma dönmüş gibi hissetmişti. O zamandan beri et ve tırnak gibi olmuşlardı... Sheila onun tüm dünyasıydı.

Ne kadar klişeleşmiş bir söz olsa da Morris onun sayesinde iyi biri olmuştu.

Morris'in Bloody Caesar'ı geldi. Daha ilk yudumunu almadan Suki'ye bir tane daha getirmesini söyledi.

Uçuş hostesinin yüzündeki ifadeyi görmezden geldi. Evet, içkiyi istiyordu ve hayır, bir nutuk dinlemeye ihtiyacı yoktu.

Karar vermekte asla zorlanmazdı. Ama ayrılmaktan yana hep sıkıntısı olmuştu.

Beşinci bardağın ortalarına doğru aklı başına geldi. Sheila ile birlikte kalacaktı. Planladığı gibi, cumartesi onunla evlenecekti. Düğünden sonra her şeyi çözebilirlerdi. Her bağımlı ikinci bir şansı hak ederdi ve Sheila'nın ona güvendiği gibi o da iyiye gideceğine dair ona güvenecekti. Aynı şeyi kendisi de yaşamıştı.

Keşke içki içmeden bunun farkına varabilmiş olsaydı.

17. BÖLÜM

Sheila'nın el ve ayak bilekleri kelepçeden dolayı mahvolmuştu. Üç gündür yatağa bağlı olduğu için derisi soyulmuş, sırtı ve omzu ağrımişti ayrıca Ethan onun suyuna sürekli yatıştırıcı bir şeyler karıştırıyordu.

Televizyonu açık bırakıp eski komedilerin oynadığı kanalı açmıştı. Tabii Sheila hiçbir bölümün tamamını izleyebilecek kadar uyanık kalamıyordu. Yağlı saçları yanaklarına yapışmıştı ve alnında kaşınan yerleri bile kaşıyamıyordu. Dişleri, orada olduğundan beri fırçalanmamıştı, pamuk kaplanmış gibi bir his veriyordu. Dolmuş mesanesini ise hiç düşünmemeye çalışıyordu. Ethan'ın ona bağladığı bebek bezine tuvaletini yapmayı reddettiği için bez kuruydu.

Kanamayı durdurabilmek için sol elinin parmaklarını oynatıyordu. Nişan yüzüğü parmağında değildi. Sheila onu Ethan'ın aldığını biliyordu ve Sheila onu rehin olarak mı aldığını ya da bir çeşit ganimet olarak mı tuttuğunu merak ediyordu. Ancak ona asla sormadı. Bu soru ortalığı alevlendirebilirdi. Hazır hissettiğinde Ethan zaten konuşacaktı.

Oda sonsuza uzanıyormuş gibi görünen tavanıyla, geniş ve sterildi. Yataktaki pozisyonundan dolayı hiçbir pencere ya da kapı görmüyordu. Temiz hava başının üzerindeki huni şeklindeki havalandırmadan içeri geliyordu. Odadaki tek ışık,

Ethan'ın kıstığı tepe ışıklarından gelendi. Bir şişe su ve televizyonun uzaktan kumandası yanındaki masanın üstünde duruyordu ama tabii her ikisine de yetişemiyordu. Karşısındaki duvara yaslanmış vaziyette Ethan'ın sürekli oturup onu beslediği deri bir kanepede vardı. Ethan uzun süre Sheila'nın yanında kalmıyordu.

Sheila Ethan'ın kendisini yorgun tutmasının iyi olduğuna karar verdi. Böylece zaman akıp gidiyordu. Eğer sakinleştiricilerde olmasa, saatler acı verici olurdu. İştahı olmadığı için dememesine rağmen çok fazla yiyemiyordu. En azından birkaç ısırik yemezse Ethan kızıyordu, getirdiği yemekleri yememesi ona kabalıkmış gibi geliyordu.

Ethan, incinmiş el ve ayak bilekleri dışında henüz hiç zarar vermemişti. Ama Sheila'nın Ethan'ın onu inciteceğinden hiç şüphesi yoktu. Sırada neyin olduğunu düşünmek her şeyden betardi.

Sheila kendinin çoğu uzman psikolog gibi oldukça iyi bir karakter analizcisi olduğunu düşünüyordu. Peki, Ethan ile üç aydır, gerçekte onun kim olduğunu belli edecek en ufak bir ipucuna erişmeden cinsel ilişki içinde bulunması nasıl mümkün olmuştu? En gerçek dışı, karanlık rüyalarında bile öyle bir yere kilitleneceğini, bunların başına geleceğini göremezdi. Sheila ve Marianne Ethan'ı bir sosyopat olduğunu saptamışlardı ve bu yüzden Ethan'ın şantaj yapıyor olması nefes alması kadar doğal gelmişti... Peki, ama kaçırma ve cinayete ne demeliydi?

Diana St. Clair'in yüzü gözlerinin önüne geldi. Ethan genç güzel kadını öldürmüştü—Sheila artık bundan emindi. Düşününce bu kadar şeyden sonra Ethan'ı Ted Bundy ile kıyaslamak hiç de tuhaf olmamıştı aslında.

Duvarın diğer tarafında bir yerlerden bir kapı çarpılarak kapatıldı, Sheila sarsıldı. Kelepçeler yüzünden bir kez daha acıyan bileklerini ovuştururken gözlerinden yaş geldi.

Ayak sesleri yaklaştıkça vücudundaki her bir kas geriliyordu.

Ethan'ın başı birden göründü "Bugün nasılsınız? Özledin mi beni?"

Sadece görüntüsü bile Sheila'yı korkutmaya yetmişti. Fakat çığlık atmanın da bir anlamı yoktu, oda ses yalıtımlıydı ve çığlıklarını duvarlar içine hapsediyordu.

Sheila "Tuvalete gitmeliyim," dedi, sesi boğuktu. Boğazını temizledi ama ondan su istemedi. Onunla konuşmayı başara-bilecek kadar bilincini açık tutmak istiyordu.

"Gerçekten gitmeliyim."

"Öyleyse git."

Sheila tuvaletini yapamıyordu. Onun önünde olmazdı. Bebek bezine de yapamazdı. Bu çok aşağılayıcıydı. Daha önce birkaç kez yaptığı gibi uykusunda olmasını beklemeliydi, o zaman Ethan bezi Sheila uyurken değiştirebilirdi.

Ethan güldü. Sheila son birkaç gündür ilk defa onu gülerken görmüştü. Bir şeyler değişmişti.

Sheila "Sana bir soru sorabilir miyim?" dedi.

"Bu da kendi içinde bir soru ama."

Alay. Ethan için bu kesinlikle normal bir şeydi. Daha iyi bir ruh hali içerisindeydi. Bu iyiye işaretti.

"Nasıl oluyor da bu odada klostrofobik değilsin? Doğal ışık yok, pencere yok. Neden burada kendini kötü hissetmiyorsun?"

Ethan kahkaha ile güldü. "Burada yattığın yerde bunu mu düşünüyorsun?"

“Evet.” dedi, tüm gün bunu düşünmüyordu, fakat onu konuşturması gerekiyordu.

Ethan steril odanın etrafına iyice bir baktı ve omuz silkti. “Burası evim.”

Ev. Bu büyük penceresiz beyaz oda mı evdi? Ama tabii ki tüm fobileri hâkimiyetini kaybetme korkusundan kaynaklanıyordu. Ve Ethan’ın burada tüm kontrol elindeydi. Onun yaşamasına ya da ölmesine Ethan karar verecekti. Bu korkunç bir düşünceydi.

“Televizyonun kanalını değiştirebilirsin, biliyorsun.” Ekranın titrediğini görünce kaşlarını çattı. “Tüm gün boyunca tekrarları izlemek zorunda değilsin.”

Belki bu onun sıradan cümlelerinden ya da her zamanki ses tonundan ya da zamanla yok olan yatıştırıcıdan kaynaklanıyordu ama içinde bir şeyler koptu. “Uzaktan kumandaya uzanamıyorum, adi herif.”

Ethan gülümsedi. “Kazanan birinin ruh halinde değil miyiz?”

“Siktir git.” Asi bir genç gibi geldi sesi fakat umurunda değildi.

Ethan çenesini okşadı, sonra komodine uzandı. “İşte...” dedi, uzaktan kumadayı doğrudan onun kelepçeli eline koyarak. “Şimdi ne istersen izleyebilirsin. CNN kanalı kırk dörtte. Bir keresinde bana Anderson Cooper’a âşık olduğunu söylememiş miydin? Hey, sence onun yaşına gelince ona benzer miyim?”

Sheila parmaklarını açınca uzaktan kumanda elinden kaydı, sessizce endüstriyel halının üzerine kondu. Her kelimayı tane tane söyleyerek yavaşça konuştu. “Haberler. Şok. Seni adi. Psikopat.”

Ethan'ın yüzü durgunlaştı ona bakarak "Kendine dikkat et," dedi.

Sheila iliklerine kadar ürperdi. Nefesini tutarken, Ethan birkaç dakika boyunca gözlerini ondan ayırmadı.

"Tamam, bazı görüşmeler yapma vakti geldi," dedi Ethan, garip bir şekilde neşeyliydi. Sheila'nın telefonunu pantolonunun cebinden çıkardı.

Yön değiştirince aniden bir nefes verdi. "Çalışmaz..." dedi hasretle küçük kırmızı telefonuna bakarak. "Bataryası Perşembe akşamki toplantıda zaten düşüktü."

Ethan telefonu açıp tuşa dokunurken gülümsedi. "Güzel aklını bunlara yormakla uğraşma. Yeterince şarjı var ve sadece bir iki dakika kullanacağım telefonu.

Kim senin telefon sinyallerini izlemesini istemem."

"O zaman insanların beni aradığının farkında olmalısın." Sesindeki çaresizlik üstünlük edinmeye çalıştığı güvenini bastırmaya çalışıyordu. "Ne kadar aptalca bir şey yaptığının farkındasın yani. Bu durumu planlamış mıydın? Bugün pazar ve üç gündür buradayım. Bu zamana kadar çoktan herkes kaybolduğumu anlamıştır."

Ethan Sheila'ya hiç bakmadan "Kendini beğenmiş biriyiz galiba." dedi. Onun verilerine göz gezdirirken başparmağı küçük tuşu yuvarlıyordu. "Sana bunu söylediğim için üzgünüm, canım, ama kimse seni aramıyor. Cuma günü planlarında bir çalışman yok ve Morris de Japonya'da. Sen zaten çok da sosyal bir kelebek değilsin. Bu yüzden herhangi bir partiyi kaçırdığını sanmıyorum. Ayrıca da ailen hayatta değil. Dolayısıyla, biri seni gerçekten aradıysa da, bir şeylerin ters gittiğini

düşünecekleri kadar zaman geçmedi.” Yine kıkır kıkır güldü. “Düşünce baloncuklarını patlattığım için üzgünüm.”

“Seni aşağılık herif!”

Gri donuk gözlerini Sheila’ya dikti. “Sana bir daha bir şey anlatmayacağım. Hakaret etmen gerekmez. Neden beni sinir etmek istiyorsun? İyi günümdeyim bugün.” Ethan aradığını buldu ve telefonu kaldırdı böylece Sheila da ekranı görebiliyordu. “Morris’in ev numarası. Onu arayacaksın ve onun telesekreterine detaylı bir mesaj bırakacaksın. Sonra da üniversiteden Dean Simmons’ı arayacaksın.”

“Ne?”

“İnsanların endişelenmesini istemeyiz, değil mi?” Telefonu Sheila’nın yüzüne doğru salladı. “Programını kontrol ettim. Bugün Fairmont’ta düğün planlayıcınla bir randevun var. Ama ilk olarak şişko, aptal nişanlıyla öğle yemeği yiyecekmişsin. Bu arada, randevu defterini bu kadar detaylı tuttuğun için çok teşekkürler. Aslına bakarsan...” dedi telefondaki saati kontrol etti. “...geç kalıyor görünüyorsun. Morris şimdi orada seni bekliyordur. Tek başına bir Afrikan kabileyi yutabilecek kadar şişko bir bedeni olmasına rağmen şüphesiz yine de açlıktan ölüyordur. Bu yüzden onun evini arayacaksın, orada olmadığı halde bir mesaj bırakacaksın. Doğru kelimeleri bulmayı dert etme. Ben sana tam olarak ne söyleyeceğini anlatacağım. İlk önce prova edeceğiz.”

Sheila inanmayan gözlerle ona baktı. “Olmaz. Yapmayacağım.” Başını iki yana salladı. “Bağırırım. Polisi aramasını söylerim.”

Ethan iç çekti. “Ben de bundan korkuyordum. Küçük bir teşviğin gerektiğini görüyorum.”

Ethan telefonu koltuğun üzerine bıraktı ve duvarın ardından gözden kayboldu. Sheila orada diğer bir odanın olduğunu tahmin etti ve bu yerin ne kadar büyük olduğunu merak etti. Çok düşük bir bip sesi duydu, numaraları mı tuşluyordu?

Kanepenin üzerindeki telefonu sadece iki adım ötedeydi. Gözlerini ondan ayıramıyordu, hiçbir şeyi böylesine şiddetle istememişti. Ama ona ulaşmanın bir yolu yoktu. Aşağılık herif telefonu oraya alay etmek için bırakmıştı.

Bir dakika sonra elinde iki aletle ve ukala bir tavırla geri döndü.

“Kafana bir kurşun mu yoksa boğazına bıçak mı? Ethan’ın ses tonu sertti, ve bakışları şeytanlık doluydu.

Önce silahı sonra da bıçağı kaldırdı. Bıçak inceydi, bir cerrah bıçağı. Silahsa küçük ve gümüştü. Aynı ölçüde dehşet vericiydiler.

Ethan gülümsedi. “Seçimi senin yapmana izin veriyorum. Bana kalsa silahla devam ederdim. Bıçak çok keskin, kazayla seni parçalamak istemem.”

Sheila konuşmak için ağzını açtı yalnız ağzından iniltiden başka bir şey çıkmadı.

Ethan yatağın kenarına oturdu. “Şimdi beni dikkatli dinlemeni istiyorum, çünkü tam olarak ne demen gerektiğini söyleyeceğim. Eğer doğru yaparsan, biraz daha yaşamana izin vereceğim.” Kahkahaları içtendi. Yaptığının her saniyesinden zevk alıyordu. “Burdan çıkmam hiçbir şekilde mümkün değil madem neden arama yapmam gerek diye düşünüyorsun değil mi?”

Silahı kemerine tutturduktan sonra, bıçağı şah damarının hemen üzerindeki hassas noktaya doğru yaklaştırdı. “Çünkü eğer yapmazsan sadece seni öldürmem, Morris’i de öldürürüm.

Bilmem anlatabildim mi?” dedi, kendi sorusuna da yanıt niteliğinde.

Bıçak Sheila’nın boğazının ince derisine hafif saplandı. Sheila donakalmıştı.

“Başka bir şey görmek ister misin?” Ethan yine hemen hızını artırdı. Bıçağı kanepenin üstüne fırlattı ve Sheila’nın bez bebek gibi olan bedeni birden gevşedi.

Ethan elini atarak cebine küçük ve parlak bir şeyler çıkardı. Avuç içindeki şeyi Sheila’nın yüzüne birkaç santimetre kalana kadar yaklaştırdı. Sheila anında tuttuğu şeyi tanıdı. Midesi alt üst oldu.

“Bunun ne olduğunu biliyor musun?”

Sheila elbette biliyordu. Morris’in kol düğmesiydi. Oğlunun yılbaşı hediyesi olan ve Morris’in kaybettiğini düşündüğü düğmenin tekiydi. Yanılmasına imkân yoktu.

“Evet,” dedi sesi boğazında düğümlenmişti.

“Onu tanıyacağını biliyordum.” Ethan sevinmiş görünüyordu. “Düğmeyi buraya bırakacağım, televizyonun üstüne, onu görebilesin diye. Umarım düğme yanlış bir şey denersen senin ve şişman sevgilinin acı içinde öleceğini hatırlatmaya yarar.”

Ethan Sheila’ya doğru eğildi, Sheila onun tarçın kokulu nefesini hissetti. “Çünkü bu ona ne kadar yakın olduğumu gösteriyor, Sheila. *Bu düğmeyi onun bileğinden aldım, Sheila.*”

Morris’e bu kadar yaklaştığını düşünmek Sheila’nın midesini bulandırdı.

Ethan güldü. “Peki şimdi anlaştık mı?”

Sheila başıyla onayladı.

“Güzel. Şimdi beni iyi dinle. İşte söylemeni istediklerim.”

18. BÖLÜM

Sheila geç kalmıştı. Ya da gelmeyecekti. Morris ne düşüneceğini bilmiyordu.

Morris resmi bir şekilde dekore edilmiş Fairmont Olimpik Hotel'in girişinde, elinde cep telefonu ile ayakta duruyordu. Üç kez Sheila'yı aramayı denedi ve üçünde de telesekreteri dinledi. Sheila öğle yemeğini kaçırmıştı ve planlanan görüşmeye de otuz dakika gecikmişti.

Morris endişelenmeye başlıyordu. Sheila asla geç kalmazdı. Genelde geç kalan Morris olurdu.

Yanında otelin catering ve organizasyon müdür yardımcısı ve aynı zamanda düğün planlayıcısı Carmen Khan duruyordu. Belli etmemesine rağmen Morris onun sinirlendiğini biliyordu çünkü son on dakika içinde saatine dört kez bakmıştı.

Morris daha önce Bahçe Salonu'na sadece bir kez gelmişti, burası hatırladığından daha görkemli ve hoş bir yerdi. Salon güneş ışığıyla aydınlanıyordu. Yaklaşık dokuz metre yüksekliğindeki Paladyen pencereler Seattle şehrinin nefes kesen manzarasını gözler önüne seriyordu ve yine de sıcak ve davetkâr bir his uyandırıyor. Beyaz masa örtüleri, lüks, desenli camgöbeği halılar ve pencereyi çevreleyen tropik ağaçlar yemyeşil

ve egzotik bir ambiyans sağlıyordu. Her zamanki gibi Sheila'nın zevki kusursuzdu.

Kadın bir kez daha saatine bakınca Morris'in yüzünde sahte bir gülümseme belirdi.

"Bunun için çok üzgünüm, Bayan Khan. Sheila asla gecikmezdi. Bir şeylerin onu alıkoyduğunu tahmin edebiliyorum."

Carmen Khan gülüşüne karşılık verdi ama parlak dudakları gerçek olmayacak kadar sıkı bir şekilde birbirine bastırıyordu. "Böyle şeyler her zaman olur, anlıyorum. Otuz dakika daha müsaitim fakat saat üçte diğer bir toplantım var. Dr. Tao'yu tekrar aramayı denediniz mi? Yoksa devam edip hazırlıklarınız mı sonlandırmak istersiniz? Karar verilmesi gereken birkaç küçük şey var ve eminim her ikiniz de bunu halledebilirsiniz. En kötü ihtimalle, Sheila Hanım beni yarın arayabilir ve değişiklik yapabilir."

Morris ne yapacağını bilmiyordu. Her şeyi Sheila planlamıştı ve neyi isteyip neyi istemediği hakkında hiçbir fikri yoktu. Smokin ceketinin kendine göre yapılması dışında, faturaları imzalamış ve her şeyi onu yapmasına izin vermişti.

"Tekrar arıyorum... Gerçi hâlâ telefonunu açtığını düşünmüyorum."

"Başka bir yere size mesaj bırakmış olabilir mi?" Kadın gayet kibar bir ses tonuyla söylemişti ama hâlâ yapay gülüşü yüzündeydi.

"Pazar günleri genelde ofiste olmam." Morris bir an düşündü. "Ama sanırım mümkün olabilir."

Carmen Khan tam iç çekecekken kendini tuttu. "Benim de bir görüşme yapmam gerek. Benimle beş dakika içinde burada buluşmaya ne dersiniz? Eğer ona ulaşamazsanız, sanırım

salı gününe programı tekrar ayarlayabiliriz her ne kadar bu son dakikaya kalmış olsa da.”

Morris onayladı ve Khan hızlıca uzaklaştı. Carmen gözden kaybolduğunda, Sheila'yı aramak için telefonun hızlı arama tuşuna bastı. Fakat tıpkı önceki üç deneme gibi, bu da sesli mesaja yöneldi. Başka bir mesaj bırakmak dışında şansı kalmamıştı.

“Canım, yine benim. Saat ikiyi otuz üç geçiyor. Düğünü planlayan kadın huysuzlanmaya başladı. Yerinde zor duruyor, bu arada eğer hemen burada olmazsan çılgına dönmesinden korkuyorum. Salı gününe tekrar program ayarlayabiliriz, eğer beş dakika içinde senden haber alamazsam öyle yapacağım. Ara beni.” Tereddüt etti ama sonra ekledi “Seni seviyorum. Eğer beni görmekten çekiniyorsan, çekinme. Eskisi gibi iyi olacağız.”

Çalmasını arzu ederek, telefonunu yumruğuyla kavramış odanın içinde geziniyordu. Çalmadı. Bir kez daha evini aradı, sonra da telefonunun sesli mesaj bölümünü kontrol etti. Hiçbir şey yoktu.

Carmen Khan'ın ona doğru hızlı adımlarla geldiğini gördü ve bu defa son kez kendi evini aramaya karar verdi. Telesekreterde mesaj olabilirdi. Aslında bu pek olası değildi çünkü Sheila Fairmont'ta kendisini beklediğini biliyordu ama yine de denemeye değerdi.

Hangi tuşlara basacağını hatırlaması bir iki dakikasını aldı. İki mesaj olduğunu duyunca şaşırmıştı. İlki Pietro'dandı, odasının hazır olduğunu söylüyordu. Bundan sonraki mesaj Sheila'dandı. Zamanı belliydi, mesajı on dakika önce bırakmıştı. Morris Sheila'nın sesini duyunca rahatlayarak bir oh çekti. Muhtemelen telefonunda yanlış hızlı arama tuşuna basmıştı.

Fakat Sheila'nın hıçkırığa hıçkırığa ağladığını fark ettiğinde tüm rahatlaması birdenbire uçtu gitti, onu çok zor anlayabiliyordu.

“Morris. Benim. Ben... Ben çok üzgünüm. Gelmiyorum. Sen de ben de bu evliliğin kocaman bir yanıltan ibaret olduğunu biliyoruz.”

Morris nefes almayı kesti. Doğru mu duymuştu? Sheila konuşmaya devam etmeden evvel uzun bir ara vermişti. “İkimiz de yardıma ihtiyacım olduğunu biliyoruz. Gidebileceğim bir tedavi merkezi var. Şehrin dışında ve birkaç ay burada olmayacağım. Ya da daha da uzun, emin değilim. Morris, Seattle'a geri dönmeyebilirim. Düğünü iptal etmeni istiyorum. Bu işi sana bıraktığım için üzgünüm, ama şu an bunu yapabilecek kadar iyi değilim.”

Bir duraksama daha. Hangi cehennemden arıyordu, mağaradan mı? Morris'in kalbi zâr zor atıyordu, başı dönüyordu.

“Umarım zamanla beni affedebilirsin.” Bu noktadan sonra tamamen hıçkırıklara boğulmuştu. “Üniversiteden de bir süreliğine izin alıyorum. Lütfen peşime düşme ya da beni arama. Kararıma saygı duy. Eğer beni biraz olsun sevdiysen gitmeme izin ver ve hayatına devam et. Özür dilerim, Morris. Kendine iyi bak.”

Son sözleri fısıltı gibiydi, Morris kendi nabız atışlarından bile daha az duyabiliyordu. Söylediklerini doğru duymuş olamazdı. Mesajı tekrar dinledi, bunun Sheila gerçekten onu bıraktığına inanmak istemiyordu.

Carmen Khan Morris'i dürterek “Her şey yolunda mı Bay Gardener?” diye sordu.

Endişeli görünüyordu ama koyu mükemmel göz makyajı sabırsızlığını ele veriyordu.

Morris yüzünü kadına döndü, söylemek üzere olduğu kelimelere kendi bile güç bela inanabiliyordu.

Morris “Düğün yok,” dedi boğuk bir sesle. “İptal oldu.”

Düğün planlayıcısının gözleri fal taşı gibi açıldı. “Ben... bunu duyduğuma üzuldüm. Emin misiniz?” Destek olmak için elini onun koluna koydu.

Morris Carmen’den uzaklaştı. Kendisine dokunulmasını istemiyordu. “Doğruyu söylemek gerekirse emin değilim.” Kendini karmakarışık hissediyordu. “Bizim... sorunlarımız vardı.” Bunu başka türlü nasıl ifade edeceğini bilemedi.

Carmen çizelgesine bakmadan evvel birkaç dakika daha Morris’i süzdü. “Düğün cumartesiye kadar olmayacak. Bugün sanki her şey yolunda gitmiş gibi ayarlamalara devam edelim. Böylece birkaç gün kazanmış olursunuz,” dedi tereddütle. “Bay Gardener, asıl sorun her şeyin çoktan rezerve edilmiş olması. Salon parasının ve yemeklerin depozitosunu ödediniz ve doğal olarak bunlar iade edilemiyor. Bir kısmı DJ’ye bir kısmı da fotoğrafçıya gitti. İkiniz tekrar birleşmesi için herhangi bir ihtimal varsa...” Morris’in kendisini dinlemediğini fark etti. Kadın tekrar koluna dokundu “Bay Gardener.”

Morris niden kolunu çekti ve kadına doğru baktı. Carmen içgüdüsel olarak geri çekildi.

“Bay Gardener, eğer bugün düğünü iptal ederseniz çok para kaybedeceksiniz. Ne kadar kaybedeceğinizin farkında mısınız bilmiyorum...”

“İptal edin.”

“Ama bence gerçekten...”

“İptal edin dedim.”

Carmen Khan plan defterini göğsüne yasladı ve başıyla onayladı. "Çok üzgünüm." Morris kadının uzaklaşışını seyretti, dört parmak uzunluğundaki topukları kalın halı üzerinde ses çıkarmıyordu. "Ben de," dedi sessizce kendi kendine.

19. BÖLÜM

Sheila, uykuya dalmadan önce orada olmayan bir şeyin boynunu sardığını hissetti. Bir anlık refleksle elini boynuna götürdü.

“Yavaş,” dedi Ethan. “Kıracaksın.”

Sheila gözlerini açtı. Ethan yatağın kenarında televizyonun görüntüsünü kapatacak şekilde oturuyordu, yine de Sheila, Anderson Cooper’ın günün önemli olaylarını sıraladığını duyabiliyordu. Ethan’ın ne zamandan beri orda olduğu hakkında bir fikri yoktu. Yüzünde düşünceli bir ifadeyle onu izliyordu sadece.

Sheila’nın kafası allak bullaktı, tekrar boynuna dokundu, zincirleri şıkırdadı. O uyurken boynuna bir çeşit kolye takmıştı, Sheila onu daha iyi görebilmek için öne doğru çekti. Görüşünün düzelmesi bir kaç saniye sürdü, düzeldiğinde, deri bir ipe takılı gümüş bir muska olduğunu gördü. Üzerinde hiç anlamadığı semboller işliydi.

“Bu Apaçe, New Mexico’dan. Kötü ruhları defetmek için. Bir arkadaşımдан aldım.”

Sheila aklı karışmış halde adama baktı. “Alay mı ediyorsun sen?”

“Morris’in sana verdiği pırlanta bilekliğin yerini tutmaz ama yine de sende güzel durdu.” Ethan’ın sesi iğneleyiciydi.

Morris’in verdiği bilekliği düşünüyordu. Bu da nerden aklına gelmişti şimdi?

Bileklik evdeydi, yatak odasındaki dolapta kutu içinde kilitli duruyordu, nişan yüzüğünün aksine güvendeydi. Ona ne yaptığını sormaya korkuyordu.

Çıplak bacaklarının üşüdüğünü hissetti. Ethan kadının pantolonunu birkaç gün önce çıkarmıştı, üstündeki tek şey kazağıydı, lekeli, kendi kokusundan uzakta ve kurumuş yemek artıklarıyla dolu. Rahatsızlığını anlamış olacak ki, Ethan Sheila’nın bacaklarını örttü. Yorgun görünüyordu. Gözleri kırmıştı, alnında ve ağzının kenarlarında yeni çizgiler oluşmuştu. Yanağında, görüntüsünü bozan küçük kırmızı bir sivilce çıkmıştı ve bir de traş olurken kendini kesmişti.

Bu Sheila’nın aklını karıştırdı. Eğer daha önce de birçok kadın kaçırdıysa ki elbette kaçırmıştı, bu koca oda bunun için yapılmıştı, o zaman neden bu kadar stresliydi? Sheila onunla konuşmak istiyordu. Soracak çok sorusu vardı ve tıpkı bileklerini aşındıran bu kelepçeler gibi, bu sorular da beynini kemirip duruyordu.

“Pekâlâ. Üniversitede neler oluyor anlatsana.” Sheila’nın ses tonu normaldi. Sanki haftaya vizyona hangi filmlerin gireceğini, ya da dışarısının soğuk olup olmadığını sorar gibiydi. “Yerime birini almışlar mı?”

“Kalıcı olarak değil. Sen bir sesli mesajla stresten dolayı süresiz olarak ayrıldığını bildirdikten sonraki pazartesi günü, Dean Simmons tüm bölüme bunu bildirdi. Ama ortada esrarengiz dedikodular dolaşıyor.” Ethan’ın yüzünde pis bir gülümseme vardı. “Senin seks bağımlılığı için tedavi olmaya

gittiğine dair dedikodular. Dean'ın kendi sekreteri söylüyor-muş. Küçük dedikoducu."

Sheila'nın nefesi kesildi. "Bu imkânsız. O nerden bilebilir ki? Kimse bilemez tabii sen..." Ethan'ın gözlerindeki kıvılcımı gördü. Onunla uğraştığı açıktı. "Seni sersem."

Gülüşü acımasızcaydı. "Bunun seni rahatsız etmesine şaşırdım."

Evet, rahatsız olmuştu. İtibarı için endişe etmesi o an için gereksiz görülebilirdi ama insanlar sırrını öğrenmişken ölmek istemiyordu. Bu kesinlikle hatırlanmak istediği en son durumdu. Yaşlı gözlerini kırptırdı, zayıflığını ona belli etmek istemiyordu.

En azından Ethan ona bazı şeyleri anlatıyordu. Bu önemli bir şeydi.

Ethan gülümsedi.

"Eğer merak ettiğin buysa, kimse seni aramıyor. Senin hakkında konuşmuyorlar bile."

"Bunu neden yapıyorsun?" dedi sakince. "Ethan konuş benimle. Bunu yapmana sebep olan, seni buna zorlayan neyse sana yardım edebilirim. Bunu yapabileceğimi biliyorsun. Her şeyi düzeltmek için hâlâ zamanımız var."

Sheila, son birkaç gündür en iyi psikolog sesini kullanarak, bu taktiği deniyordu. Bireysel terapi onun uzmanlık alanı değildi ve fikirleri de tükenmişti.

Ethan başla tarafa bakıyordu, çenesi sımsıkı kapalıydı. Sonra kalktı ve odada yürümeye başladı.

Sheila sorularıyla onu kışkırtıyordu. Odanın içinde dolanmasını izledi, bekliyordu. Yavaşladığı zaman bir diğer soruyu sormak için ideal zaman gelmiş oluyordu.

Adımları yavaşlayınca Sheila sorusunu sordu.

“Bunun sonuçlarını hiç düşündün mü?” diye dedi.

Ethan yürümeyi tam bırakmamıştı ama Sheila’ya doğru bakıyordu.

“Mesela ben öldükten sonra vücudumu ne yapacaksın? Ölü bir bedenden kolay kurtulamazsın Ethan. Yakalanmanın milyonlarca yolu olur.”

Ethan, daha önce hiç duymadığı soru karşısında şaşkıındı. “Bir planım olmadığını mı düşünüyorsun? Oysa bu işte çok iyiyim.”

“Sana inanıyorum.” Sheila ona inanıyordu. Günlerdir burdaydı, Ethan tecrübesiz biri olsa bunun altından asla kalkamazdı. “Sadece ne düşündüğünü bilmek istiyorum. Dürtülerin mi var ya da arzuların? Bazı sesler mi duyuyorsun?” Ethan cevap vermedi, Sheila yeniden denedi. “İntikam fantazini mi dışa vuruyorsun? Ben kafandaki profile mi uyuyorum? Çocukken saldırıya mı uğramıştın?”

Ethan’ın gözleri eğlendiğini gösterircesine parlıyordu. “Başka? Daha teorin var mı?”

Sheila’nın aklı hızlı çalışıyordu. “Hâlâ beni önemsiyor musun?”

Ethan tekrar uzaklara baktı.

Sheila hassas noktayı bulmuştu. Öne doğru eğildi, zincirleri yatağın yanında çınladı. “Eğer bana önem verseydin, şu an bana bunları yapıyor olmazdın. Gitmene izin verirdin. Doğru olan bu, sen iyi birisin...”

“Bana çıldırmışım gibi davranma.” Kadına arkasını döndü, sinirlenmişti. “Ne yaptığımı bilmediğimi mi sanıyorsun? Gitmene izin verirsem tutuklanırım. Hapse girerim. Hayatım boyunca.”

Sheila, Ethan'ın yaptıklarının sonuçlarının ne olacağının farkında olduğunu anlamıştı. Yakalanmak istemiyordu. Bu demek oluyordu ki tam anlamıyla psikopatik değildi. Yasalar olduğunu farkındaydı.

Ethan "Bunun hoşuna gideceğine bahse girebilirim," dedi, sesi dokunaklıydı.

"Eminim beni medeniyetten uzak küçük bir hücrede kapalı görmeyi çok isterdin. Böylece beni ortadan kaldırıp Morris'le olan mutlu hayatına geri dönebilirsin değil mi?"

İşte yine Morris. Sheila adamın ağzının sinirden aldığı şekle bakıyordu. Sözleri çok ironikti, asıl o Sheila'yı medeniyetten uzakta kapalı tutuyordu. "Sana bu şekilde hissettirdiğim için üzgünüm Ethan. İçeri girmen gerektiğine inanmıyorum." Yalanı neredeyse boğazında düğümlenecekti. "Ben sadece korkuyorum. Bunu anlayabilirsin değil mi? Ve eğer bu sana kendini daha iyi hissettirecekse, Morris her şeyi biliyor. Ona seks bağımlılığımı ve ilişkimizi anlattım. Gitmeme izin versen bile bundan sonra mutlu bir hayatımız olmayacak."

Ethan gerçekten şaşırmış görünüyordu. Bunu beklemiyordu. "Evet, ama düğün planlarınızın son halini görüşmek için bir randevu ayarlamışsınız. Seninle yine de evlenecekti."

"Düğünün olacağından emin değilim." Sheila gerçekleri söylemeye başlamıştı. "Morris çok rahatsız oldu. Beni affetmesi bir mucize olur."

"O kişinin ben olduğumu söyledin mi?"

"Elbette hayır. Bir de bunu gözünde canlandırmasını istemedim. Zaten her şeyi berbat ettim."

Ethan'ın çenesi nihayet gevşedi. "Sana üzgün olduğumu söyledim, ama değilim. Senle onu bir arada düşünmek..." Yeniden başını çevirdi.

Sheila ona kuşkuyla bakıyordu. Bir müddet bekledi ama Ethan konuşmadı. "Ethan, onunla olmamı mı istemiyorsun? Tüm bunların sebebi bu mu?" Bu yeni itirafı ilerletmeye çalışıyordu. "Buradayım çünkü sen beni *kıskanıyorsun*, öyle mi?"

Ethan kotunun arka tarafından gümüş rengi küçük bir şey çıkarmış ona doğru yürüyordu. Bu bir silahtı. Sheila silahı görünce irkildi. Bunca zamandır silahın belinde olduğunu fark etmemişti. Refleks olarak zincirlerinden kurtulmak isterken bileklerinin acıdığını hissetti.

Ethan kadının tepkisine sinirlenmişti. "Sakin ol. Yalnızca yanlış bir şey yapmaman için çıkardım. Cevap istiyorsun, öyle mi?"

Sheila konuşmanın nereye varacağından korkarak başını salladı. "Evet."

Ethan silahın güvenlik kilidine bastı. "İşte. Güvenliği kaldırdım. Bu silahın çok hassas bir tetiği vardır. Bir elini çözeceğim, beni sarsmaz ya da hareket ettirmezsin diye tahmin ediyorum."

"Aptal değilim."

"Hayır, aptal değilsin ama umutsuzsun." Ethan ona doğru eğildi, yüzü onunkinden biraz uzaktaydı.

"Bilmek istediğin ne varsa anlatacağım. Hatta sana *göstereceğim*. Ama bunu yapmak için, kelepçelerini çözmek zorundayım. Sakın aptalca bir şey yapma. Seni vurmak için ikinci kez bile düşünmem." Sheila Ethan'ın tarçın kokan nefesini hissetti.

Bunu bir zamanlar nasıl çekici bulduğunu düşündü. Şimdiyse iğrenç geliyordu. “Bana inanıyor musun Sheila?”

Sheila onaylar gibi başını salladı. Ethan silahı kadının şakağına dayadı. Soğuk çelik sanki onu yakıyordu.

“Şimdi şöyle yapacağız. Önce sağ elini çözeceğim. Ben söylemeden sakın kıpırdama. Eğer kıpırdarsan, beynin Anderson Cooper’ın güzel yüzüne yapışır. Dinliyor musun?”

Sheila silahın baskısı altında başını sallamaktan korkuyordu, yalnızca “Evet.” diyebilirdi.

“Eğer uslu durursan banyo yapmana ve dişlerini fırçalamana bile izin verebilirim. Bu iyi olur değil mi?”

Burda bir banyo mu vardı? O zaman neden lanet alt bezleriyle yaşıyordu?

“Evet, nerde kalmıştım?” dedi Ethan. “Ah tamam hatırladım. Elini çözdüğümde, sen diğerini halledersin. Sonra da ayaklarını çözersin. Hepsini çözdüğünde yan odaya geçeceğiz ve bilmek istediklerini sana göstereceğim. *Anladın mı?*”

“*Anladım.*” Sheila yan odada ne olduğunu gerçekten görmek isteyip istemediğini merak etmeye başladı ama bu berbat yataktan kurtulmak istediğinden emindi.

Ethan ceketinin cebinden bir anahtar çıkardı, silahı alnından hiç ayırmıyordu. Sheila’ya doğru eğilerek sağ elindeki kelepçeyi açtı. Sheila Ethan’ın her zaman kullandığı parfümün kokusunu duydu ve ürpertisine mani olamadı.

Kokusunda kendini kaybetmeyi hayal ettiği günlerin üstünden yalnızca birkaç hafta mı geçmişti?

“Anahtarı al,” dedi Ethan. “Yavaş hareket et. Ani hareket yapma sakın.”

“Sanki seni alt edebilecekmişim gibi konuşma.”

“Silah seni denemekten de alıkoyacak ki bu ikimizin de işini kolaylaştırıyor.” Anahtarı uzattı. “Bu benim ilk rodeo yapışım değil.”

Tam da Morris’in söyleyeceği bir laftı.

Sheila neredeyse uyuşmuş olan koluyla anahtarı aldı. Sol kolundaki omuz kaslarını sağına doğru hareket ettirirken adeta haykırmıştı. Acıdan dudaklarını ısırdı.

“Sanırım sana daha uzun zincirler verebilirim.” Ethan’ın suratındaki ifadeye bakılırsa eğleniyordu. Neredeyse sempatik görünüyordu.

“Hiç zincir olmasa?” Sheila bağırmak istiyordu. “Seni yenecek halim yok.”

Sonunda sol elini serbest bırakabilmişti ardından ayak bileklerine doğru eğildi. Sırtındaki her kası ve sinirleri yanıyor gibiydi.

“Ağrıyor mu?” Gerçekten ilgileniyor gibiydi. “Sırtın?”

Sheila dişlerini sıkarak “Evet,” dedi.

“Acele etme o halde. Kendini çözdükten sonra, ayağa kalkmana izin vereceğim. Gerinebilirsin, kan akışın hızlanır. Bunu çoktan yapmalıydın aslında.”

Uzun süren bir çabanın ardından ayak bileklerini çözmeyi başardı. Terlemişti. Sheila Ethan’ın uzattığı elini tuttu ve ayaklarını yataktan aşağı sarkıttı. Derin bir nefes alıp ayağa kalktı. Sanki milyonlarca sıcak iğne vücuduna batıyordu. Umutsuzluk içinde Ethan’ın koluna tutundu.

Ethan “Acele etme,” dedi tekrar.

Bir ömürmüş kadar uzun gelen bu süre sonra nihayet rahatlamıştı. Kollarını başının üstüne kaldırdı ve gerindi. Sırtındaki

kemikler ktırdadı, mısırın patlarken çıkardığı sese benzer sesler çıkıyordu.

“Daha iyi misin?”

“Biraz.” Hayatı boyunca hiç kimseye bu şekilde tenezzül etmemiştı.

“Bu taraftan.” Sheila’nın neredeyse zamanının çoğunu ona bakarak geçirdiğı duvarı işaret ediyordu. Sol tarafta bir kapı girişi vardı fakat kapısı yoktu. “Dediklerimi aynen yapacaksın unutma, yoksa beynini patlatmaktan başka seçeneğim kalmaz.”

Silah birinin kafasını dağıtmak için oldukça ufak gözüküyordu ama bir katille anlambilim üzerine tartışmaya girmeye hiç niyeti yoktu. Küçük bir silahın kafatasında bir delik açabileceğinden şüphe duymuyordu zaten, kurşun fırlar ve nam-lunun ucunda kim varsa parçalayıp geçerdi.

Duvara doğru ayaklarını sürüye sürüye gidiyor, bacaklarından ve ayaklarından aşağıya kan süzölüyormuş gibi hissediyordu. Acısı nihayet dinmiştı, daha rahat hareket ediyordu. Kapı girişini geçtiler, arkasında uzun bir koridor olduğunu görüncpe ők şaşırmadı.

Bu yerin bu kadar geniş olduğuna inanamıyordu. Bir sığınakta kaldığını zannediyordu, artık binanın genişliğı hakkında daha çok şey biliyordu, sadece yaşamak için oldukça büyüktü. Bodrumun üstündeki ev devasa olmalıydı. Belki de burası bir çeşit depoydu.

Koridorun sonunda iki tane kapı vardı. Birinin yanında kilit mekanizması vardı, diğerindeyse hiçbir şey yoktu. Sheila klavyesiz kapının banyo olabileceğini düşündü.

Ethan “Dur!” diyerek komut verdi. Silahı kafasından ayırmadan uzandı ve mekanizmaya şifreyi girdi. Kolu engel olduğu

için Sheila ne yazdığını göremedi. Kısa bir bip sesinin ardından, kapı açıldı.

Ethan “Devam et,” dedi Sheila’nın sırtını hafifçe dürterek. “Git ve gör. Bilmek istediğin her şey içerde.”

Sheila başını içeriye doğru uzattı.

Oda karanlıktı, Ethan onun önüne geçti. Aniden ışıklar yandı, etraf ıslıl ışıldı. Baktığı yere odaklanabilmesi birkaç dakikasını aldı. O zaman bile ne olduğunu tam olarak anlamamıştı.

Bu, neredeyse her yanı naylon kaphı bir odaydı.

Sheila gözlerini kırptırdı, olan biteni anlamaya çalışıyordu. Oda çok genişti, ortalama yirmi metrekairelik ölçülerdeydi, yatağının olduğu kısımdaki alan kadar büyüktü. Tam ortada masaj seanslarında kullanılanlara benzeyen taşınabilir bir masa bulunuyordu tek farkı bu şeffaf kâğıtla sıkıca kaplanmıştı. Duvarlar da naylonla kaplıydı ve şeffaflığın ardındaki lekeli beton bloklarını görebiliyordu.

Sağ taraftaki duvarın önünde duran paslanmaz çelik dolapta silahlar duruyordu. Çoğunluğu tabanca ve bıçaktı ama Sheila küçük bir balta, bir buz kırma kazması ve bir balyoz da görmüştü. Yanında da büyük bir dondurucu vardı. Karşısında bir dizi testere duruyordu, biraz ötede de ufak forklifte benzeyen bir şey vardı.

Sheila’nın çıplak ayakları üşümüştü, aşağı doğru baktı. Duvarın aksine, çimentolu zemin kaplanmamıştı ve herhangi bir hazırlık yoktu. Ethan Sheila’nın bakışlarını takip ediyordu.

“Haklısın, yere yeni naylon sermeyi unutmamalıyım.” sesi keyifli ve samimi çıkıyordu. “Betondan kan lekesini çıkaramazsın.”

Sheila bu gördüklerinin ne anlama geldiğini tam olarak kavrayamasa da, kendini bitkin hissediyordu. Dizleri bükülünce Ethan elini beline dolayarak onu ayakta tuttu.

“Çalışma odama hoş geldin.” Dudakları Sheila’nın kulağındaydı. “Burası benim karmaşadan kurtulduğum yer.”

Sheila konuşmaya çalıştı, ama yapamadı.

“Bu Marie.” Ethan doğrudan beton duvara bakıyordu. “Merhaba de Marie.”

Odada yalnızca ikisi vardı.

“Marie de kim?” diye fısıldadı Sheila, afallamıştı.

Ethan öne doğru birkaç adım attı, elindeki silahı sallayarak Sheila’ya gösterdiği yönü takip etmesini işaret etti. Göz hizasında duvara bakıyordu. “Eğer yeterince yakından bakarsan, Marie’nin elinin bir kısmını görebilirsin.”

Sheila adamın naylon kaplı betona bakışlarını izledi. Neden bahsediyordu?

Sonra, aniden, sanki üç boyutlu resimlerde olduğu gibi, onu gördü. Bir el. Küçük, uzun parmaklı, bir kadına ait olduğu kesin olan bir el. Parmak uçları betondan az da olsa çıkmıştı, naylonla kaplanmıştı. Elinin mavimsi bir rengi vardı.

Artık neye baktığını biliyordu, önündeki sahne birdenbire açılıvermişti. Sheila bir ayak gördü. Aslında, duvar boyunca birçok ayak. Pembe ojeli. Altın rengi ojeli. Mavi ojeli. Kısa kırmızı tırnaklı bir el. Bir dirsek. Bir diz. Kahverengi bir saç parçası.

Bu ölülerle dolu bir duvardı.

“Şeytani ruhlarla ilgili söylenenler pek de doğru değil anlaşılan,” dedi Ethan, sesi başka bir yerden geliyor gibiydi.

Sheila Ethan’ın arkasında olduğunu fark etmemişti.

“Marie’de işe yaramadı ama sen onun muskasını taşıyorsun. Onları görüyor musun Sheila?”

Sheila başını sallamaya çalıştı.

“Benim kıskanç olup olmadığımı sormuştun. Ah, sevgilim, bu kıskançlık değil.”

Ethan’ın sıcak nefesini yanağında hissediyordu. “Bu bir *hırs*. Benden ayrıldığın günden beri her geçen gün içime dolan şey...” Ethan duvarı gösterdi. “Ve *bu*, aşkım, sabırsızlıkla seni bekleyen son.”

Ethan’ın parmakları boğazına dokunduğunda bayılmadan önce Sheila’nın son duyduğu şey kendi çığlığı olmuştu.

20. BÖLÜM

Sheila gerçekten gitmişti. Aramalarına cevap vermiyordu. Evde değildi. İşte de yoktu. Morris aklına gelen her yere bakmıştı ama ondan hiçbir iz yoktu. Bıraktığı kötü mesajdaki her kelime ciddiye.

Morris'in ona ne karar verdiğinden bahsetme şansı bile olmamıştı. Ya da ona iyi dileklerini söyleme şansı. Ya da hoşça kal deme. Şimdi dışarda bir yerlerdeydi, iyileşmeye çalışıyordu, Morris'in onu hâlâ sevdiği ve her şeyi yoluna sokmak istediği hakkında bir fikri yoktu. Tamamen yalnızdı, muhtemelen çok korkuyordu ve ne yapmış olursa olsun bu yaşadıklarını hak etmiyordu.

Hepsi Morris'in suçuydu. Eğer bu kadar yargılayıcı olmasaydı...

Morris ofisinde oturmuş, kapalı bilgisayar ekranına bakıyordu, kapısı sıkıca kapalıydı. Bir günlük aradan sonra nihayet Bindle'a dönmüştü ama bilgisayarına giriş yapmak için gerekli olan kullanıcı adı ve şifreyi hatırlayamıyordu. Tek düşünebildiği kilitli çekmecesinde sakladığı açılmamış Johnnie Walker Red şişesi idi. O sabah içkiyi gizlice içeri sokmuştu, çok da zor olmamıştı. Darcy'nin katı tembihleri sayesinde ofiste hiç kimse iptal olan düğünden bahsetmemişti.

Ofiste bir grip virüsü gibi yayılan dedikoduları hayal edebiliyordu. Her şey bir yana, üst düzey bir çalışanın kendi düğününden bir hafta önce terk edilmesi her gün olan bir şey değildi. Eğer bu onun hayatı olmasaydı, bu durumdan kendi bile rahatsızlık duyardı.

Bakışları bilgisayarın yanında duran çerçevedeki fotoğrafa ilişti. Fotoğraf, Space Needle'da evlenme teklif ettiği gece çekilmişti. Sheila kısa siyah bir elbise giymiş, kırmızı kadifemsi rujunu sürmüştü, muhteşem görünüyordu; kendisi de en sevdiği çizgili takımını giymiş, Sheila'nın seçtiği kravatı takmıştı. Morris çerçeveye dokundu. Sheila çok güzel görünüyordu ve kendisi de mutluydu.

Birisi odaya girdiğini belli etmek amacıyla boğazını temizledi. Morris, Trevor Baker'ın orada durduğunu gördü, kendisi banka hesabı yöneticilerinden biriydi. Kahretsin, kapıyı kilitlemeyi unutmuştu.

"Günaydın Trevor." Her zamanki içten sesi durgundu hatta sönük bile sayılırdı. "Senin için ne yapabilirim?" Trevor orda durmuş patronuna bakıyordu, yüzündeki şaşkınlığı saklama gereği duymuyordu. Genç adamın ne düşündüğünü tahmin etmek zor değildi. Morris nasıl göründüğünü biliyordu. Gece yalnızca iki saat uyumuştı, gözleri şiş ve kanlıydı, yüzü çok fazla viski içmekten kıpkırmızı olmuştu. Evet, kesinlikle neye benzediğini biliyordu. Ve bu hiç de umrunda değildi. Trevor ince uzun bedeniyle içeri girdi. Somon rengi gömleğini, mercan kırmızısı kravatıyla kullanmıştı, kombinasyonu Morris'in kuru gözleri için fazla parlak gelmişti.

Trevor kemikli parmaklarıyla ince bir dosya tutuyordu.

"Rahatsız ettiğim için üzgünüm efendim ama Glasgow hesabı için bu belgeleri imzalamanız gerekiyor."

“Dosyayı bana bırak.”

Teşekkürler.” Trevor dosyayı Morris’in masasının kenarına bıraktı, sonra da bir şey söylemek istermiş gibi orada durdu.

“Başka bir şey?”

Genç adam bir an duraksadı. “Şey, sadece nasıl olduğunuzu merak ediyordum.”

Morris homurdandı ve sandalyesinde arkaya doğru yaslandı. Kemiklerini kütürdeterek hesap müdürüne baktı, aniden bu ahmağı neden ilk etapta kovmadığına dair tek bir neden bulmaya çalıştı.

“Bir bakalım... Nasıl görünüyorum Trevor?”

Genç adam yutkundu ve geri çekildi. “Şey... Geçen sene yılbaşı partisinde nişanlınızla tanışmıştım ve çok sevimli ve gerçekçiydi. Açıkçası inanamıyorum...”

“Tanrı aşkına Trevor, o ölmedi. Beni terketti.”

Morris konuşurken dudaklarından fırlayan tükürükleri görebiliyordu. Elleriyle sıkıca sandalyesinin kollarını sıkıyordu, Trevor’un güzel, küçük başını vücudundan ayırmamak için kendini zaptetmeye çalışıyordu. “Beni avuttuğun için teşekkürler ama ben bu konuyla ilgili konuşmazken siz neden konuşuyorsunuz?”

Trevor konuşmak için ağzını açtı, ama sonra tekrar kapadı.

Morris adamı baştan ayağa süzdü. “Çıkarken kapıyı kapatırsın.”

Hesap müdürü tek kelime etmeden odadan çıktı. Morris kalktı, ofisinin kapısını kilitledi ve tekrar yerine oturdu; ne yapacağını bilmiyordu. Her zaman masasında duran ve lusitle muhafaza edilmiş futbol topuna baktı. Son gittiği kolejde Longhorns’larla oynadıkları maçtaki topa. Keşke plastik

bir kutu içinde olmasaydı diye düşündü; onu tutmak, sıkmak ve derisini koklamak istiyordu.

Futbol onun için büyük bir çıkış noktası olmuştu. Onu da en az Sheila'yı özlediği kadar özlüyordu.

Birdenbire Sheila'nın gözlerinin onu takip ettiğini hissetti. İkisinin fotoğrafına bir kez daha baktı. Çerçeveyi duvara fırlatmamak için kendini zor tuttu, bunun yerine onu üst çekmecesine kaldırdı. İçmek için en iyi zaman gibi görünüyordu. En alt çekmeceyi açtı, boş kahve kupasına bir miktar içki doldurdu. İçki boğazını yaktı. Saate bakarak bir bardak daha doldurdu. Saat sabahın on buçuğuydu. Bir tane daha doldurdu.

Uzun bir gün olacaktı.

Tuhaf bir şekilde daha iyi hissediyordu, en azından o an için, şişenin kapağını kapadı ve bilgisayarına döndü. İçkinin etkisiyle şifresini hatırlamıştı, hemen giriş yaptı.

Morris'in elektronik posta programı ona yirmi bir yeni postasının olduğunu söylüyordu, bir salı sabahı için ve işten uzak bir gün uzak kalmış olmasına rağmen korkunç sayılmazdı. Darcy mesajları eleme konusunda iyiydi. Gelen kutusuna çabucak göz gezdirmeye başladı. Sheila'dan gelen bir posta yoktu. Gerçi beklemiyordu ancak yine de hayal kırıklığı yaşadı.

Listenin ortalarından bir posta dikkatini çekti, hemen geri döndü. İnsan kaynaklarında çalışan Brenda Walcott'tan geliyordu. Konu kısmında şöyle yazıyordu: *Tom Young*.

Ah evet. Tom Young. Oğlu Randall'ın eski arkadaşını tamamen unutmuştu. Görüşmeden sonra birlikte yemek yemişlerdi. Bu gerçekten de birkaç hafta önce mi olmuştu? Üstünden on yıl geçmiş gibi hissediyordu. Brenda'nın mesajını okurken Morris'in kaşları çatıldı.

Konu: Tom Young

Morris,

Tom Young'un #M-39003 numaralı pozisyona başvurusu hakkındaki postanızı geçen hafta aldım. Henüz kendisinin resmi başvurusunu almadım. Bu, yalnızca pozisyonun salı günü kapandığına dair bir bilgilendirmedir, eğer hâlâ ilgileniyorsa görüşmeler gelecek hafta yapılacaktır.

Brenda

Not: Düğününüz için üzgünüm.

Morris'in yüzü kızardı. Kahretsin, eğer haber sekiz kat aşağıya dahi ulaşmışsa, kesin bütün şirket ne durumda olduğunu biliyordu.

İş arkadaşlarının arkasından fısır fısır konuşurkenki görüntülerini aklından çıkarıp konsantre olmaya çalıştı. En azından şimdi dikkatini dağıtacak bir şey vardı.

Tom Young'a ne olmuştu? Belgenin ulaşmamış olmasma şaşırmıştı, çocuk zekiye benziyordu. Morris ondan etkilenmişti, ondan hoşlanmıştı çünkü kendisiden uzaklaşmış oğluna daha yakın hissetmesini sağlıyordu.

Randall'ın iki hafta önce gönderdiği postayı bulana kadar e-postalarına bakmaya devam etti. Bu sefer hata yapmak istemiyordu, CEVAPLA'ya tıkladı ve yazmaya başladı.

Konu: Yardım

Sevgili Randall,

Dünyanın her neresindeysen, umarım bu posta sana ulaşır. Bir iş meselesiyle ilgili olmasına rağmen, senden haber almak beni heyecanlandırdı.

Daha önce cevap verecektim ama söyleyeceklerimi düşünüyordum (beni bilirsin).

Bu arada, arkadaşın Tom'a yürekten bir tavsiye verdim. İnsan kaynakları hâlâ başvurusunu almamış, ona yarından geç olmamak şartıyla göndermesi gerektiğini hatırlatır mısın?

Ev ve iş telefonlarım aynı. Bu yaşlı adam senden haber almaktan mutluluk duyar.

Seni çok özledim.

Sevgiler,

Baban

Morris GÖNDER tuşuna bastı.

Tam üç dakika sonra, cevap geldi.

Çok hızlıydı.

Heyecanla postayı açtı.

Konu: Yardım

Üzgünüz, ama bu posta aşağıdaki sebep(ler)den dolayı iletilemedi:

GÖNDERİCİ ADRESİ BİLİNMİYOR.

21. BÖLÜM

Ethan parlak kızıl saçlı kadına bakmaktan kendini alamıyordu. Yirmi dakika önce tavuğunu ve bezelyesini servis etmişti, o andan beri kadını aklından çıkaramıyordu. Darma-
dağınık görüntüsü güzelliğini gölgeleyemiyordu. Kremse teni ve burnunun etrafındaki çillerle minyon bir kadındı, korkunç derecede dikkat çekiciydi. Tavuğunu bekleyen evsiz tedirgin adam merak içinde iç çekti. Ethan ondan kurtulmak niyetiyle tabağına bir parça but ve baget bıraktı.

Kadının yemek yiyişini izlerken Ethan'ın kasıkları hareketlendi. Bu kıpkırmızı saçları avuçlarının içinde tutmanın nasıl bir his olacağını hayal ediyordu. Keşke bu kadar yor-
gun olmasaydı. Abby o gece orada değildi ve bu şansı kaçırırsa yazık olurdu. Sheila'nın dünyayla bağlantısını kesmişti ve Abby işteydi...

Ah, ihtimaller.

Kirli elleriyle boş bir tabak taşıyan çocuk Ethan'ın tezgâhına yaklaştı. Çocuğun kısa saçları dağınık kesilmişti, gözlerinin altında halkalar vardı. Yemeklerin önünde durup tabağını uzattı. Gözleri Ethan'ın yüzüne bir saniyeden fazla sabit bakamıyordu.

Ethan bir tavuk butu kaptı ve çocuğun tabağına koydu. Odanın diğer tarafında kızıl saçlı kadın dışından bir şeyler

temizliyordu. Ethan'ın bakışını yakalayınca utandı. İlginçti. Sofra kurallarına hâlâ uyduğuna göre uzun zamandır sokaklarda olamazdı. Yanaklarındaki pembelik onu daha da şirin yapmıştı, Ethan'ın vücuduna bir arzu dalgası yayılıyordu.

Çocuk hâlâ önünde duruyordu, Ethan bir porsiyon bezelyeyi kepçeyle aldı.

“Aslında, bunun yerine biraz daha tavuk alabilir miyim acaba?”

Ethan kepçeyi bıraktı ve çocuğa ayıplamış gibi baktı. Gelecek bir ya da iki sene boyunca tel takılması gereken büyük dişli ve zayıf çocuk günlerdir yemek yemiyormuş gibi görünüyordu. “Annen sana dilencilerin seçim yapabilen kimseler olmadığını söylemedi mi?”

Çocuğun kulakları kızardı. “Annem öldü ama nasihatın için teşekkürler.”

Ethan sırtıttı. Cesur küçük serseri seni. Çocuk on yaşından büyük olamazdı, ama kaç yaşında olduğunu söylemek zordu. Lekeli kazağının ve pantolonunun içinde bir iskelet gibiydi. Yetersiz beslenmiş on iki yaşında biri olma ihtimali de kuvvetliydi.

Ethan çocuğun tabağına bir baget koydu. “Bu yeterli mi yoksa daha istiyor musun?”

“Biraz daha lütfen.” Çocuğun sesi sakindi ve söyleyeceği şeyi bayağı düşünüyormuş gibi gözüküyordu. Nihayet çenesi açıldı. “Ve ben bir dilenci değilim. Yemek yemek aç olan herkesin hakkıdır. En azından dışarıdaki tabelada öyle yazıyor.”

“Şimdi yeterli mi?” diye sordu Ethan neşeyle. Çocuğa iki baget daha verdi. Diğer tezgâha uzandı ve plastik bir bardağa konmuş çilekli jöle aldı. “İşte, tatlı. Adın ne bakalım?”

“Neden bilmek istiyorsun?”

“Sadece sohbet etmeye çalışıyorum. Hemeh pençelerini çıkarma.”

“Bu da başka bir deyiş mi?”

Ethan kendine engel olamadı ve güldü.

Evet öyle, zeki çocuk. Benim adım Ethan.”

“Adım Ben...” dedi çocuk nihayet. “Tavuk babam için. Gelip ikinci kez yemek almak istemedi.” Dedesi olacak yaştaki bir adamın oturduğu masayı işaret etti. Adam sandalyeye yığılmış gibiydi. Oldukça kırıışık olan yüzü bitkindi ve bir zamanlar etle dolu olan yanakları sarkıktı. “Biz Alaska’ya gidiyoruz.”

“Öyle mi? Ne için?”

Ethan aslında bu konuyla pek ilgilenmiyordu ama yemek telaşı geçmişti ve çocuk ilgi çekiciydi. Ayrıca kızıl saçlı kadın da onları izliyor ve gülümsüyordu. Ethan sırtını dikleştirdi ve çocuğa baktı, bir gözü hâlâ kadındaydı.

“Babam bir balıkçı teknesinde çalışıyordu.” Çocuk hüznü görünüyordu. “Şimdi gitmek zorundayız çünkü işten ayrıldı. Para neredeyse oraya gitmemiz gerektiğini söylüyor. Ama ben istemiyorum. Odamız yalnızca bir dolap kadar büyük olacak. Ve duydum ki kışın orası hep karanlık oluyormuş. “30 Gün Gece” filmini izlemiştim. Vampirler yerlerinden çıkıp insanları öldürüyordu.”

“Yine de güzel filmdi değil mi?” diye sordu Ethan. Kızıl saçlı kadın yemeğini bitirmişti ve etrafta tepsisini bırakabileceği bir yer arıyordu. “İşte Ben, bir jöle daha al.”

“Teşekkürler. Peki, sence bu doğru mu?”

“Bence ne doğru mu?”

Kızıl saçlı kadın tepsisini diğer tepsilerin olduğu masanın üstüne koydu ve hırkasını ilikledi. Göğüslerini fark etmemek imkânsızdı. Büyük ve diklerdi.

“30 *Gün Gece* filmini diyorum,” dedi Ben bezgin bir halde.

“Ah, evet, doğru. Kesinlikle.” Kırmızı saçlı kadın kapının yanındaydı. *Hayır, lütfen gitme!*

“Gerçekten mi?” çocuğun gözleri dönmüştü. “Bunun yalnızca bir film olduğunu sanıyordum!”

“Evet, ama korkma,” dedi Ethan, aklı aynı anda iki yerdeydi. “Tüm yapman gereken şu lazer ışıklarından bir tane almak. Hani şu bir milyoncularda satılan ve anahtarlığa takılan şeyleri diyorum. İşte onu vampirin gözüne doğrult. Bu onları kör eder.”

“Gerçekten mi? İşe yarıyor mu?”

“Az bilinen bir sırdır. Eğer seni göremezlerse, seni yakalayabilmeleri olanaksız.”

“Harika!” diye sırtıttı Ben. “Teşekkürler Ethan.”

“Her zaman. Şimdi git ve yemeğini ye.”

Kızıl saçlı kadın gitmişti. Artık bir dahaki sefere diye düşündü Ethan. Zaten, belki de en iyisi işleri daha da karmaşıklaştırmamaktı. Sheila şimdilik ona yeterdi.

Ethan, çocuğun tabağı yaşlı adamın önüne koyuşunu izledi, adam çocuğun başını isteksizce okşadı. Ethan onlara Alaska’da neler olacağını merak ediyordu ve hiçbir zaman öğrenemeyeceğini biliyordu. Belki iyi olacaktı, belki de olmayacaktı. İnsanlar St.Mary’den her zaman geçerdi. En azından baba ve oğul birlikteydi, kendisi hiç babasıyla olmamıştı. Babası Ethan beş yaşındayken evden ayrılmış, onu çatlak anesiyle yalnız bırakmıştı.

Görünüşte gerçekten tatlı bir kadındı, Ethan onu sevebilirdi. Eğer onu onuncu doğum gününde öldürmeye çalışmasaydı tabii.

::::

Önceleri, dolapta kilitli kalmayı umursamıyordu. Karanlık dolap, dar duvarlar ve naftalin kokusuyla rahat bir yer gibi geliyordu.

Babası gittiğinden beri, annesi unutkanlaşmış ve çabucak yorulur olmuştu. Bu yüzden çalışamıyordu, bunun yerine erkek arkadaşları vardı. Bir sürü erkek arkadaş. Ve biri eve geldiğinde, Ethan dolaba kapatılırdı. Çünkü bu yetişkin adamlar etrafta dolanan küçük çocuklardan hoşlanmazlardı.

Dolap annesinin yatak odasındaydı. İçerisini gözetleyebildiği bir anahtar deliği

vardı. Önceleri annesini onlarlayken izlemekten suçluluk duyardı, adamlarm kendisine yapmalarına izin verdiği şeyleri görmekten. Kelepçe, kemerler, değişik pozisyonlar. Sonunda annesinin izleniyor oluşuna aldırmadığını anladı. Onu parka gönderebilirdi. Ya da eline beş dolar verip sinemaya. Ama hayır, annesi onu içinden her şeyi görebileceği dolaba koymayı tercih ediyordu...

Ethan da izliyordu.

Annesi bazen, Ethan'ın dolapta olduğunu unutturdu. Bir keresinde on üç saat

boyunca dolapta kapalı kalmıştı. Annesi onu unutmuştu ve televizyon izlemek için aşağı oturma odasına inmişti, sabaha kadar orada uyuyakalmıştı. O uzun gecede orada sıkışıp kalmamış olmayı dilerdi. O gün doğum günüydü, doğal olarak hediyelerini açmayı gerçekten çok istemişti. Doğum günü pastası olsun istemişti.

Ne yazık ki, o gece Michael uğramıştı. Michael annesinin en sevdiği erkek

arkadaşıydı. Bu günün özel bir gün olduğunu bilmesine rağmen, Michael yine de Ethan'ın annesini görmekte ısrar etmişti. Böylece Ethan dolaba konmuş, doğum günü kutlaması ise onlar işlerini bitirene kadar rafa kaldırılmıştı.

Michael'dan nefret ediyordu. Bütün bu adamlardan nefret ediyordu çünkü evine geliyorlar, annesini ondan ayırıyorlar ve ona kendisinin yapamadığı şeyleri yapıyorlardı. O gece annesinin yatak odası mumlarla doluydu. Heryerdeydiler; şifonyerde, pencere önlerinde, komidinde. Annesi mum ışığının kadınları daha güzel gösterdiğini söylerdi.

Ve o da güzel görünüyordu. İşleri birkaç saat sürdü, belki de daha uzun. Ethan sonunda uykuya daldı, başını annesinin uzun kışlık ceketlerinden birine yaslamıştı. Bir duman kokusuyla uyandı.

Karanlıkta birden doğrulup oturdu, yoğun kokudan dolayı şaşırılmıştı. Burun delikleri bir tavşaninkine gibi kokuyu almıştı. Dolap kapısına dokundu.

Sıcaktı. Çok sıcak.

Büyük bir telaş bütün vücudunu sarıyordu. Doğruca anahatar deliğinden baktı. Annesinin yatak odası, parlak turuncu alevlerle doluydu. Ayağa kalktı, kapıyı yumrukladı, çığlık atmaya başladı.

“Anne! Anne! Anne!”

Kimse cevap vermiyordu. Dolap her zamanki gibi kilitliydi. Ev yanıyordu ve annesi onu bir dolaba kilitlemişti. Kapana kısılmıştı.

: : : :

“Hoşça kal Ethan.”

Ben’in biraz ileriden kendisine el salladığını gördü. O da el salladı.

“Görüşürüz ahbap. İyi şanslar.” Kendisini coşkulu bir şekilde konuşmak için zorladı. “Sana lazer hakkında söylediklerimi unutma,” diye ekledi ve çocuğun babasını başıyla selamladı.

Ben sıırttı. “Unutmayacağım. Bilmem gereken başka bir şey var mı?”

Ethan gülümsedi.

“Evet. Asla hiçbir dolapta kilitli kalma.”

22. BÖLÜM

Morris, Sheila'yı en çok akşamları özliyordu. Böyle bir gecede, televizyonda CNN kanalı açıkken, onu her zamanki yerinde şöminenin yanında oturur vaziyette görmemek acı vericiydi. Sheila'nın küçük ayaklarını altına almış, bir yandan televizyonu dinlerken diğer yandan kâğıtları işaretlediğini ya da dergiye göz gezdirdiğini hayal ediyordu.

Morris, deriden yapılmış Barcalounger koltuğunda oturuyordu, yorgun ayaklarında on yıldır giydiği ev terlikleri vardı. Bu sefer harmanlanmış *Johnie Walker Red* değil *malt Macallan* marka viski içiyordu, bardağı yanındaki masada duruyordu. Soğuk pizza artıkları şişenin yanındaki tabakta sertleşmişti.

Kat ettiği yolu geri yürüyordu. İçkiye ve abur cubura geri dönmüştü. Geçen sene kaybettiği kiloları tekrar alacaktı. Aslında o kadar da büyük fark yaratmamıştı verdiği kilolar. Onun ebatlarında biri için yirmi kilo kaybetmek, uzun tüylü bir kedinin tüylerini taramak gibiydi: dökülenler olurdu ama geldiği yerde daha çok vardı.

Telefon çaldığında kasveti dağılmıştı. İlk önce sesin televizyondan geldiğini düşündü; bir saniye sonra ev telefonunun çaldığını fark etti. Artık telemarket ve birkaç golf arkadaşı dışında kimse onu ev telefonundan aramıyordu.

Telefon ekranındaki numaraya baktı.

Seattle'dan özel bir numaraydı. Telemarket gibi. Önemse-mesi gereken bir şey olmadığını geçirdi aklından. Sonra ara-yan Sheila olabilir diye düşündü.

Beşinci çalıştan sonra telefonu açtı. "Alo..."

"Sheila Tao ile görüşebilir miyim lütfen? Kadının sesi hı-şırtili ve yabancıydı.

Morris televizyonun sesini kıstı.

"Kim arıyor?"

"Ben Dr.Chang, terapistiyim. Morris ile mi görüşüyorum?"

"Evet." Morris tamamen hazırlıksız yakalanmıştı, tekrar konuşmak bir kaç saniyesini aldı. "Üzgünüm, Sheila'nın tera-pisti olduğunu bilmiyordum."

Bir duraksama oldu. "Sizin telefonunuzu acil durumlarda aranabileceklerin listesine yazmış. Normalde telefon etmezdim ama son randevusuna gelmedi ve telefonlarıma cevap vermi-yor. Kendisini telefona çağırabilir misiniz lütfen?"

"Sheila burada değil."

Morris başını kaşdı, psikolog nişanlısının terapiye gidiyor olmasını anlamlandırmaya çalışıyordu. Ona bahsetmediği bir şey daha çıkmıştı ortaya.

"Peki beni aramasını söyleyebilir misiniz?" Kadının ses tonu ciddiye. "Nasıl olduğunu bilmem gerek."

"Ben..." Morsis'in kafası karışmıştı. "Siz ona ulaşamaz mı-sınız? Tedavi merkezine gitti."

"Pardon?"

Belki de çok içmişti. Tekrar başını kaşdı. "Adınız ne de-miştiniz?"

"Marianne Chang."

Morris sonunda kadının adını hatırlamıştı. “Siz düğünümüze davetliydiniz. İkinizin şey olduğunuzu...”

“Evet.” Kadın sustu. “Asistanınızın düğünün iptaliyle ilgili gönderdiği notu aldım.”

“Eğer onun terapistiyseniz ne olduğunu biliyor olmalısınız. Düğünü o iptal etti. Bir sesli mesajla. Pazar gününden beri ondan haber alamıyorum.”

Diğer tarafta uzun bir sessizlik oldu. Sonunda Dr. Chang konuştu. “Bana başka ne anlatabilirsiniz?”

Morris odada yalnız olmasma rağmen omzunu silkti. “Şey, işinden ayrıldı. İki aylığına bazı terapi merkezlerine gideceğini ve belki de Seattle’a bir daha geri dönmeyebileceğini söyledi.” Morris durdu. “Ama sizin bunu zaten bilmeniz gerekmez mi?”

Dr. Chang yanıt vermedi.

“Dinleyin, bence...” Morris’in sesi çatlamıştı. “Bence gitmesinin nedeni benim. Bana seks bağımlılığından bahsetmişti. Aşırı tepki gösterdim.”

“Anlıyorum.” Dr. Chang’ın sesi itinalıydı.

Morris ayağa kalktı, dolaşmaya başladı. “Bunu sormam doğru değil belki ama size bunu yapmayı planladığına dair herhangi bir şey söylemiş miydi? Morris’in sesi umutsuzdu, bundan nefret ediyordu ama kendine engel olamıyordu.

“Sheila ile konuştuklarımız hakkında bilgi veremem Morris. Üzgünüm.”

“En azından gittiği rehabilitasyon merkezinin hangisi olduğunu söyleyebilir misiniz?”

Dr. Chang’ın sesi profesyonelliğini koruyordu. “Kusura bakmayın. Yardım edebilmeyi isterdim ama...”

“Lütfen. Sadece nereye gittiğini söyleyin. Ona söylemem gereken...” Derin bir nefes aldı. “Onu sevdiğimi bilmesi gerek.”

Terapist sessizdi. Sonunda iç çekti. “İkimiz de biliyoruz ki Sheila zeki bir kadın. Kendisi için en iyi seçimi yaptığına inanmak zorundayız. Lütfen endişelenmeyin. İyi olduğuna eminim.”

:: ::

Seattle yakınlarındaki Harvard-Belmont bölgesinde bulunan tarihi Capitol Hill’e varmak arabayla yirmibeş dakika sürmüştü. Morris yavaşça Sheila’nın sokağına girdi, Cadillac’ını dar yola parketti. Bu üç katlı eve bu hafta üçüncü bakışıydı. Soğuk gece havasını içine çekti. İçerdeki birkaç lamba yanıyordu fakat bunlar hafta boyunca yanan ışıklarla aynıydı. Bir mektup tomarı posta kutusundan taşmıştı.

Arkasından bir ses “Yardımcı olabilir miyim?” dedi.

Morris ürktü. Yetmişli yaşlarının başında hayalet görünümüne bir kadın arkasında duruyor, elinde ufak ve tüylü bir köpeğin tasmağını tutuyordu. Köpek karmakarışık olmuş kah-küllerinin altından şüpheyi ona bakıyordu.

“Merhaba...” dedi Morris, aptal gibi hissediyordu. “Ben Morris Gardener. Ben...”

“Aaa, siz Sheila’nın nişanlısı olmalısınız.” Kadın onu tanıyınca kırışık suratı aydınlanmıştı. “Bir keresinde tanışmıştık, geçen yaz, Sheila’nın barbekü partisinde. Julia Shelby.”

“Tekrar merhaba.”

Kadını çok az tanıyordu, ama Sheila sık sık ondan bahsediyordu.

“Sheila da sizinle mi?” dedi Bayan Shelby, Cadillac’ın renkli camlarına bakarak. Birkaç gündür onu buralarda görmüyorum.”

“Ben de öyle.”

Kadın gözlerini kırıştırdı.

Morris ses tonunu yumuşattı. “Kusura bakmayın sanırım sizin haberiniz yok. Düğün iptal oldu ve Sheila... şehri terk etti.” Artık kendini bozuk bir plak gibi hissetmeye başlamıştı. Eğer olanları bir kez daha anlatmak zorunda kalırsa, beyni patlayabilirdi.

“Evet, notu aldım. Bunu duyduğuma üzüldüm. İkinizin evlendiğini görmek için can atıyordum.” Bayan Shelby suratını astı, paçalarında dolanan köpek havlıyordu. Kadın köpeği almak için eğildi, köpeğin kestane rengi tüylerini sevmeye başladı.

“Yani şimdi uzakta mı? Nereye gitti peki?”

“Emin değilim.” Bayan Shelby’nin gözlerine bakamıyordu. “Bana da söylemedi.”

“İkiniz son dakikada gizlice evlenirsiniz diye düşünüyordum. Ona mesaj bırakmalı mıyım acaba diye düşünüyordum.” Kadın açık konuşuyordu, sesinde herhangi bir tuhaflık yoktu. “Sanırım değişen bir şey yok, öyle değil mi?”

Morris sol elini kaldırdı, boş yüzük parmağını gösterdi. “Şansımız dönmedi. Hâlâ bekârim.”

“Şey, bunu duyduğuma çok üzüldüm,” dedi Bayan Shelby tekrar, nazik bakışları endişe doluydu. “İkinizin sorunları olduğunu hiç fark etmemiştim.”

Morris ellerini ceplerine soktu. “Halletmeye çalışıyorduk.”

“Ne zaman geri dönecek peki?”

“Yedi hafta sonra,” dedi Morris tereddüt ederek. “Belki de daha uzun kalır.”

“Herhalde balıklara yem vermek ve çiçekleri sulamak için uğruyorsunuz.” Bayan Shelby köpeğini çimenlerin üzerine bıraktı. Köpek havlıyordu ve Morris’in pantolonunu ısıırıyordu. “Benden rica edebilirdi, sizin için onca yolu arabayla gelmek

korkunç derecede zahmetli olmalı. Doğu yakasında oturuyordunuz değil mi?”

Morris kadına baktı. Aman Tanrım, bunu hiç düşünmemişti. “Aslında benden o rica etmedi. Ben... Ben anahtarımı kaybettim.”

“Tuhaf.” Bayan Shelby’nin gri saçları soğuk gece rüzgârında uçuşuyordu.

“Eğer sizden istemediyse, benden de istemediyse...” Kadının sesi azalarak yok oldu, Sheila’nın evine baktı. “İçeri girip etrafa bir göz atmak ister misiniz?”

::::

Morris, açmadan önce bir dakika boyunca kapıyı hafifçe sarstı. Alarm ötmeye başladı ve Morris komşunun verdiği şifreyi girmek için çabucak içeri koştu. Şifre 0-6-1-5 idi- Sheila’nın doğum günü. Alarm sustu ve Morris anahtarı cebine koydu. Aniden ilginç bir sessizlik oldu. Onların nişanlı olduklarını düşünmek komikti; Morris’te evin anahtarı bile yoktu, güvenlik sisteminin şifresini de bilmiyordu. Geçtiğimiz yıllarda Morris şifreyi Sheila’ya birkaç kez sormuştu ama o her zaman şakayla karışık, kendisi evde diğer erkek arkadaşlarıyla onun içeri girmesini istemediğini söylemişti.

Sonra bunun bir şaka olmadığı ortaya çıkmıştı. Sheila her zaman içine kapanık biriydi, şimdi neden olduğunu anlıyordu.

Biraz daha içeri girdi. Aniden yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu fark etti. Oturma odasındaki yastıklar dağınıktı. Küçük bir şeydi ama Sheila’nın tarzı değildi; uzun bir süreliğine ayrılacaksa evi dağınık bırakmayı asla sevmezdi. Bir keresinde, haftasonu için Las Vegas’a gitmeden önce, bütün evi toplamak ve süpürmek için onu bir saat bekletmişti.

Mutfaktaki lavabo kirli tabaklarla doluydu. Birisinde kurumuş bir tavuk parçası tabağa yapışık halde hâlâ duruyordu. Rehabilitasyonda olduğu sekiz haftalık süre şöyle dursun, Sheila bu tabakları gece otururken bile böyle bırakmazdı. Burada bir şeyler yanlış gidiyordu.

Mutfaktan çalışma odasına geçti. Masa lambası yanıyordu ve bilgisayar hâlâ açıktı. Ekran koruyucu etkindi, Morris ENTER tuşuna basınca, şifre girmesi istendi. Sheila bilgisayarını kilitlemişti, bunda şaşılacak bir şey yoktu. Gözleri, her zaman çalışma masasının üstünde duran akvaryuma takıldı. Kalbi sıkıştı. Akvaryumdaki su bulanıktı. İlk randevularında onun için kazandığı balık Mercury, karnı yukarda bir halde suyun üzerinde duruyordu, parlak turuncu rengi soluk sarıya dönmüştü. Sheila bu minik balığın ölmesine asla izin vermezdi.

Morris cep telefonunu çıkardı, 911'i tuşladı.

23. BÖLÜM

Nöbetçi polisin söylediğine göre bu herhangi bir acil durum değildi, Seattle Polis Birimi'nden birilerinin eve ifade almaya gelmesi ellibeş – atmış dakika kadar sürerdi. Morris ya onları bekleyecekti ya da onların misafiri olup kayıp kişi raporu verecekti. İkisi de Morris'e uymuyordu ancak yine de Sheila'nın evinde kalıp bir görevlinin gelmesini beklemeye karar verdi.

Morris beklerken masanın çekmecelerini karıştırdı. Her şey titizlikle yerleştirilmişti, tükenmez kalem ve yapışkan not kâğıtlarının arasında tuhaf hiçbir şey bulmadı. Küçük bir fatura yığını bilgisayarın yanında ödenmeyi bekliyordu. Elektrik faturası, doğalgaz faturası, ipotek beyanı; hiçbirisi bir aydır ödenmemişti. Morris doğalgaz faturasının ödeme tarihinin beş gün önce dolduğunu fark etti. Sheila'nın fatura ödeme alışkanlığını yakından biliyordu, ayrılmadan önce bu tip işlere dikkat etmemesi tuhaf görünüyordu. Bu yığında, posta kutusundan aldığı faturalardan daha fazlası vardı: Bunları rehabilitasyon merkezine gönderilmesini neden istememişti ki? Ya da ödemeleri yapmak için başka bir yol bulmamıştı?

Morris minik ölü balığa son kez baktı sonra koridor boyunca ilerledi, uzun merdivenlerden çıktı.

İkinci katta iki yatak odası ve bir banyo vardı. Yatak odalarından biri misafir odası olarak düzenlenmişti, diğerinde

ise koşu bandı ve eski bir televizyon dışında bir şey yoktu. İki odayı ve banyoyu kontrol etti, dolapların içlerine bile baktı fakat hiçbir yerde en ufak bir ipucu bile yoktu. Koridora döndü, tamamı Sheila'nın yatak odası olan üçüncü kata giden merdivenleri çıktı. Üst kata ulaştığında, dizleri bu koca vücudu onca basamak boyunca taşımış olmaktan dolayı ağrıyordu. Sheila'nın yatağının başındaki okuma lambası hâlâ yanıyordu. Yatağı yapılmış olmasına rağmen sanki üzerinde uzanılmış gibi hafiften buruştu. Bir roman açık olarak yatakta, vücudunun bıraktığı çukurun yanında ters olarak duruyordu. Okuma gözlükleri kitabın yanındaydı.

Bütün bunlar çok tuhaftı. Sheila aceleyle çıkmış gibi görünmüyordu. Sanki hemen dönmek üzere evden çıkmış gibiydi. Morris eğer gelirse, polis memurlarının da buna katılacağından emindi. Sheila'nın kocaman yatağının köşesinde otururken, kendini eve zorla girmiş, davetsiz bir misafir gibi hissediyordu. Sheila'nın titizlikle inşa ettiği mahremiyet duvarlarını işgal etmişti ve bu onu rahatsız ediyordu. Onun yatak odasında sadece altı kez bulunmuştu. İlişkiye girmedikleri ve odasında televizyon olmadığı için üst kata çıkması için hiçbir sebep olmuyordu. Şimdi onun yatağında yalnızdı, umutsuzca Sheila'nın kafasının içine girmeye çalışıyordu. Okuduğu kitabı aldı. Jeffery Deaver'ın son gerilim kitabıydı. Daha önce adını duymamıştı.

Komodinin en üst çekmecesini açtı, elini içine daldırdı. El losyonu, hiç duymadığı bir başka yazarın kitabı, birkaç tane tükenmez kalem, çeşitli mağazaların fişleri... Yeni alınmış hiçbir şey yoktu. İkinci çekmeceyi açtı, içine baktı, ağzı açık kalmıştı. Çekmecede bir prezervatif kutusu vardı. Kocaman bir paket. Hatta tırtıklı... Sheila'nın zevk alması için...

Kutu açıktı. Morris içine baktı, ne bulacağını çok iyi biliyordu ama yine de görmek istedi. Büyük paketlerde yirmi dört prezervatif olurdu. Bu kutuda sadece altı tane kalmıştı. Üç kat aşağıdaki kapı zili çaldı ve Morris fırladı.

::::

Sakinliğini korumaya çalışarak Seattle Polis Birimi memurlarına ifade verdi. Ama her cümlenin arasında neredeyse boş olan prezervatif kutusu, florasın gibi aklında parlıyordu.

En azından güvenli seks yaptığını bilmek bile onu rahatlatamıyordu. Hayır rahatlatmıyordu, hem de hiç.

“Yani burada yaşamıyorsunuz öyle mi?” Genç dedektif, Kim Kellogg adında tatlı bir kadındı. Kendisine çok yakışan bir takım giyiyordu, kemerine bağladığı deri bir not defterine durmadan bir şeyler yazıyordu. Ortağı Mike Torrance’ın üzerinde ütülenmemiş gömlek ve modası geçmiş kravat vardı. Karşılıklı konuşmaların çoğunu yorum yapmadan dinliyordu, atmaca gözleri hiçbir şeyi kaçırmıyordu.

“Hayır...” dedi Morris. “Ama ben onun nişanlısıydım. Düğünümüzü iptal ettiğini söylediği mesajından beri onu hiç görmedim ve ondan hiçbir haber alamadım.”

“Ne zaman evlenecektiniz?”

“Bu cumartesi.”

“Peki, sizi nereden aradı?”

“Bilmiyorum. Söylememişti.”

“Cep telefonunuzdan mı aradı?”

“Hayır, ev telefonumdan.”

“Arama kayıtlarına bakmadınız mı?”

“Aklıma gelmedi. Eve geldiğimde çok üzgündüm.”

“Eve gittiğinizde kontrol edip bana aradığı numarayı söyleyebilir misiniz?”

“Elbette.”

Torrance boğazını temizledi, bu hareketi ortağını ve Morris'i rahatsız etmişti. Çenesi ustura kesikleriyle doluydu, sanki elektrikli sandalyede idam edilecekmiş gibi kısa siyah saçları kafa derisine yapışmıştı.

“Yani Bay Gardener, burada yaşamıyorsanız, içeri girmiş olduğunuza göre bir anahtarınız olmalı.”

Morris aniden haneye tecavüzden tutuklanıp tutuklanmayacağını merak etti.

“Evet, var,” diye yalan söyledi. “Ne de olsa nişanlıydık.”

Dedektif Torrance'ın yüzü ifadesizdi. “Neden nişanlınıza bir şey olduğunu düşünüyorsunuz?”

Morris tereddüt etti. “Doğruyu söylemek gerekirse, ne düşüneceğimi bilmiyorum.”

Torrance adama baktı. “O zaman neden buradayız Bay Gardener? Onu kayıp olarak bildiriyor musunuz, bildirmiyor musunuz?”

Kellogg her şeyi hızlıca not ediyordu, kalemi kâğıdın üzerine kazıyormuş gibi bir ses çıkartıyordu. Torrance ona, sanki durmasını istiyormuş gibi bir bakış attı.

Morris başını kaşıdı. “Bir şeyler ters gitmiş gibi gözüküyor. Evi dağınık. Eğer bir süreliğine uzakta olacağını bilseydi, evi bu şekilde bırakmazdı. Bu onu rahatsız ederdi. Ayrıca balığı da ölmüş.”

“Balık mı?”

“Akvaryum balığı. Ölmüş.”

Torrance ve Kellogg birbirlerine Morris'in anlam veremediği bir bakış attı. "Hadi gidip bakalım," dedi Torrance. Morris Sheila'nın çalışma odasının yolunu gösterdi. Dedektif Kellogg akvaryumun içine dikkatlice baktı, sarı balığın kuyruğu sallanıyordu. "Ölmüş, evet," diye onayladı, defterine not etti.

Torrance yüzünü buruşturdu. "Teşekkür ederim Kim." Bakışlarını yeniden Morris'e yöneltmeden önce etrafa baktı. "Yani siz, bu kadar ani ayrılmanın onun huyu olmadığını söylüyorsunuz ama o zaten sizi arayıp bir süreliğine gideceğini söylemiş."

"Evet söyledi."

"Onu aramayı hiç denediniz mi?"

"Aramamamı söyledi."

Torrance kaşlarını çattı. "Kasetteki kayıt hâlâ sizde mi?"

"Silmedim."

"Onu yarın merkeze getirebilir misiniz?"

Morris soluk almasını bastırarak "Bu gece de olabilir," dedi.

"Nişanlınızla arasınızda ne gibi sorunlar vardı?" diye sordu Torrance.

"Pardon?"

"Siz ve Bayan Tao arasındaki sorunları soruyorum." Torrance'ın sesi sakindi. Adeta beş yaşındaki çocuğa bir şeyler anlatıyor gibiydi. "Düğününüzden önce şehri terk ettiğine göre, açıkça görülüyor ki aranız iyi değildi."

Kellogg başını kaldırdı, kalemi havada kaldı.

"O *Doktor* Tao." Morris çenesini sıkıldığını hissetti, sakın olmaya çalıştı. "Bir tartışmamız olmuştu, evet."

"Neyle ilgiliydi?"

"Bu özel bir durum. Ama yine de evlenecektik."

“Bayım.” Torrance’ın sesi durgundu. “Her şey özeldir. Eğer bildiğiniz her şeyi bize anlatmazsanız size yardımcı olamayız.”

Morris adama baktı. Dedektif de Morris’e. “Her ilişkide olan şeyler,” dedi Morris sonunda. “Çözemeyeceğimiz bir sorun değildi.” Bu adamın Sheila’nın seks bağımlılığını bilmesini istemiyordu. Bir türlü ağzından o kelimeler çıkmadı.

Torrance derin bir nefes aldı. Kellogg’un kaleminin çıkar-
dığı ses, sessizlikte yankılanıyordu.

“Bize onu en son ne zaman gördüğünüzü tekrar söyler misiniz?”

“Bir hafta önce. Çarşamba günü.”

Polisler Morris’e şüpheliymiş gibi davranıyorlardı.

“Ama onu bıraktığınızda iyiydi?” Torrance’ın sesi canlıydı ama ardındaki soğukluk da yadsınamazdı.

“Dalga mı geçiyorsunuz? İyi olmaması için bir sebep yoktu ki.”

Torrance elini kaldırdı. “Sadece işimi yapıyorum Bay Gardener.”

Morris içten içe sinirlenmişti.

“Yani Bayan Tao’nun mesajını aldığınızı söylüyorsunuz— pardon, Dr.Tao’nun mesajını—pazar günü kendisini otelde beklerken. Mesajı ne zaman bıraktı?”

“Size söyledim, aradığı zamanı tam olarak hatırlamıyorum.” Morris sıkılmıştı.

“Eve gidince arama kayıtlarından ne zaman aradığını kontrol edeceğim. Eğer bana bir soruyu üç farklı şekilde sorarsanız dedektif, burda bir süre daha kalmamız gerekecek.” Morris polislere dik dik baktı.

“Cep telefonunuz var mı?” Torrance pek etkilenmemişti.

“Elbette.”

“Neden sizi cep telefonunuzdan aramamış? Orda olmayacağınızı bildiği halde sizi ev telefonundan araması sizce de tuhaf değil mi?”

“Tuhaf, evet. Ama belki de yanlış tuşa basmıştır. Ya da benimle gerçekten konuşmak istemiyordur. Bana söylediği şeyi düşününce onu suçlayamıyorum.”

“Ama mesajı aldığınızda teleşlanmadınız. Onu aramaya gitmediniz, öyle değil mi?”

“Elbette gittim,” dedi Morris, boğazında bir yanma oluştu. “İlk önce buraya geldim, evde değildi. Aradım, cevap vermedi. Başka ne yapabilirdim?”

“Çekip gitmesi onun için normal bir davranış örneği mi?”

“Hayır. Bir senedir çıkıyorduk ve böyle bir şey hiç olmamıştı.”

“Sizi düğün gününden bir hafta önce sesli bir mesajla terk etmesi sinirlerinizi oldukça bozmuş olmalı. Tüm misafirleri arayıp düğünü iptal ettiğinizi söylemek zorunda kalmanız da size utanç verici gelmiş olabilir.”

“Hayatımın en kötü günüydü, evet.” Morris meydan okuyan sesinden nefret etti.

“Ve o mesajı hâlâ telefonunuzda tutuyorsunuz, değil mi?”

“Tanrı aşkına, tabii kii. Bu gece getireceğim.”

“Getirebilerseniz iyi olur,” dedi Kellogg nazikçe.

Morris kadının atkuyruğu saçını o güzel küçük kafasından koparmak istedi.

“Pekala o halde. Şimdilik ihtiyacımız olanı aldık diye düşünüyorum.” Hâlâ defterine bir şeyler not alan Torrance ortasına başıyla işaret verdi. “Bizi aradığınız için teşekkürler Bay Gardener. Kayıp raporunuzu kayıtlara geçireceğiz.”

“Sonra ne olacak?” Morris sorgunun bitmesiyle rahatlamıştı ama hâlâ sinirliydi.

“Planınız nedir?”

“Planımız mı?” Torrance sesindeki küçümsemeyi zar zor saklayabilmişti. “Şey, üniversiteyi dolaşacağız ve iş arkadaşları bir şey biliyor mu diye bakacağız. Komşularıyla konuşacağız. Yakın arkadaşları var mıydı? Ailesi?”

Morris onlara Marianne Chang’ın adını vermek istedi, ama sonra başını salladı. Sheila’nın terapisti yanlış giden bir şey olduğunu kesinlikle düşünmüyordu ve Morris dedektiflerin onunla iletişime geçmesini ve soruşturma sürerken aynı kaniya varmalarını istemiyordu. “Anne ve babası öldü, kardeşi de yok. Konuştuğu tüm arkadaşları okuldan.”

Torrance kafasını salladı, tekrar Kellogg’a baktı. Birbirleriyle anlaşmanın sessiz bir yolunu bulmuşa benziyorlardı. Bu sinir bozucuydu. “Dinleyin Bay Gardener...”

“Bana Morris deyin.”

“Morris. Ne olursa olsun, ben nişanlınızın başına kötü bir şey geldiğine inanmıyorum. Yaptığı belki acayıptır, belki de karakterine terstir fakat tüm bunlar endişelenmeniz için yetersiz. O yetişkin biri, size şehri terk ediyor olduğuna dair açıklayıcı bir mesaj bırakmış. Eğer yasalara aykırı olduğuna dair bir kanıt bulamazsak, bu soruşturmaya devam edemeyiz. İnsanların karar değiştirme ve hayatlarını bırakıp gitme hakları vardır.” Torrance durdu. “Kötü bir durum malesef ama her gün oluyor.”

“Balığın ölmesine izin vermezdi,” dedi Morris inatla.

“Bir akvaryum balığı ne kadar süre aç kalabilir?”

“Beş gün,” diye cevap verdi Kellogg. Adamlar dönüp ona bakınca utanmış gibi güldü. “Çocukken benim de bir tane vardı. Zamanında yem vermeyi asla unutmazdım.”

Torrance kadına şöyle bir baktı, gülümsemesi azalmıştı. “Tamam o zaman.” Torrance elini uzattı. Morris elini isteksizce sıktı. “Birbirimizle irtibat halinde olacağız. Şu kaseti getirmeyi unutmayın. Ve tabii arama zamanını ve arayan numarayı da.”

“Anladım,” dedi Morris, yorgundu. Götürmeyi aklına koyduysa unutmazdı.

“Siz de bizimle birlikte çıkıyor musunuz?”

Morris başını salladı. “Benim burayı kilitlemem gerek.” Morris onları kapıya kadar geçirdi ve arabayla uzaklaşmalarını izledi. Tam o anda telefonu çaldı. Özel numara, Seattle numarası. Cevap verdi.

“Morris’le mi görüşüyorum?” dedi bir ses.

Morris’in hevesi kursağında kaldı. Arayan Sheila değildi. “Evet...”

“Ben Dr. Chang.” Sesi son konuşmalarından daha endişeliydi.

“Size önce evden ulaşmayı denedim. Sheila’nın gittiğini düşündüğüm tedavi merkezini aradığımı bilmeni istedim. Onun kaydına rastlamadılar. Aradığım birçok yer de aynısını söyledi.” Terapist durdu. “Bu bir yatılı hasta programı mıydı?”

“Sheila mesajda öyle söylemişti.”

“Ben de öyle düşünmüştüm.” Dr. Chang duraksadı. “Dinleyin, ben çok endişeliyim.”

“Ben de. Şuan Sheila’nın evindeyim, polis de az önce buradaydı. Kayıp raporu verdim.”

“Güzel.” Terapistin sesi rahatlamış geliyordu. “Bence en iyisini yapmışsınız. Birşeylerin ters gittiğini düşündüğümünden

değil...” diye ekledi çabucak. “Ama yine de başına kaza ya da ona benzer kötü bir şeyin gelmediğinden emin olmamız iyi olur.”

“Polis de aşağı yukarı aynı şeyleri söyledi. Onlara sizin numaranızı vereyim mi?”

Dr.chang bir süre sessiz kaldı. “Gerçekten onlara söyleyebileceğim hiçbir şey yok. Eğer yardımı olabilecek bir şey bilseydim söylerdim, tabii eğer sadece kendine ve başkalarına zarar verdiğini düşünseydim. Ama öyle bir durum söz konusu değil.”

“Tam tahmin ettiğim gibi.” Morris duraksadı. “Dinleyin, olayla ilgilenen dedektif Sheila’nın bunaldığını düşünüyor. Ona göre insanlar her zaman hayatlarından uzaklaşabilirlermiş. Sheila’nın yaptığı da sizce bu mu?”

Dr. Chang dikkatlice cevap verdi. “Deneyimlerime dayanarak söyleyebilirim ki insanlar bunu çok çeşitli sebepler yüzünden yapabilirler.”

Morris’in kalbi sıkıştı.

Sonunda, terapist iç çekti. “Bunu söylememem gerekiyor fakat o sizi çok seviyordu Morris. Siz onun her şeyisiniz. Kendini toplar toplamaz geri döneceğine yürekten inanıyorum.”

Morris gözlerini kapattı. “Teşekkür ederim. Bunu duymaya ne kadar ihtiyacım olduğunu bilemezsiniz.”

24. BÖLÜM

Dedektif Torrance arayadığında daha yirmidört saat bile geçmemişti. Morris bankada geç saate kadar çalışıyordu, üstünde çalıştığı yeni işin seri numaralarını giriyordu. Bütün öğleden sonra bununla uğraşmış ve artık sıkılmıştı, ancak Darcy ona hatta kimin beklediğini söylediğinde işi gücü unuttu.

“Evet dedektif.” Ne duymayı beklediğini bilmiyordu, midesine tuhaf bir his yerleşti, bugünlerde sıkça yaşadığı bir histi. Üst çekmedeki antiasit şişesine uzandı.

Sheila ölmüş müydü? Yoksa onu ülkenin diğer tarafında bir adamla birlikteken mi bulmuşlardı?

“Günaydın Bay Gardener,” dedi Torrance. “Size yeni bir haberim var.”

“Dinliyorum.” Morris üç antiasit hapını alıp ağzına attı. Tadı şekerli tebeşir gibiydi. Darcy’nin bir saat önce getirdiği kahveden bir yudum içti, yüzünü ekşitti. Kahve soğumuştur.

“Nişanlınızın aniden kaybolmasına ilişkin yürüttüğümüz soruşturmanın devam ettiğini bilmenizi istiyorum. İyi haber; kötü bir kanıta ya da ize rastlamadık.”

“Bu gerçekten iyi bir haber,” dedi Morris, bir rahatlama gelmişti. “Kötü haber nedir?”

“Nerede olduğu hakkında hiçbir bilgimiz yok.”

“Tamam. Ama aramaya devam edeceksiniz değil mi? Hâlâ kayıp sonuçta.”

“Tabii...” Torrance boğazını temizledi. “Fakat olay şu ki bayım, kaybolmayı o istedi. Yani dosyayı kapatıyoruz.”

“Şaka yapıyorsunuz.” Morris’in ağzı şaşkınlıktan açık kalmıştı. “Kayıp raporunu daha dün verdim. Ya balığın ölmesine ne demeli? Sheila balığının ölmesine asla izin vermezdi.”

“Akvaryum balıkları her zaman ölür bayım.” Morris dedektifin yapmacık gülümsemesini neredeyse duyabiliyordu. “Belki o gitmeden önce ölmüştür, onu şehir dışına çıkaracak zamanı yoktur ve belki de onu... gömmeyi unutmuştur.”

“Ya ülkeyi terk ettiyse? Pasaport kontrolü yaptıramaz mıydınız?”

“Elbette yaptırebilirdik,” diye cevap verdi Torrance “ama pasaport mutfak tezgâhının üstünde duruyordu. Geçen gece görmüştüm.” Dedektif sesini alçalttı. “Bakın bunun sizin için zor olduğunu biliyorum. Ama daha önce de söylediğim gibi bu o kadar da alışılmadık bir durum değil. Sadece hayatına biraz ara veriyor. Duymak istediğiniz bu değil fakat bunu bir şekilde kabul etmek zorundasınız.”

“Ben hâlâ bunun doğru olmadığını düşünüyorum.” Morris’in midesi bulanıyordu. “Bu kadının burda bir hayatı var dedektif. Bir işi var. Sorumlulukları var. Benimle ilgili kararını değiştirmesini anlayabilirim ama siz Sheila’yı tanımıyorsunuz. Size söylüyorum. Bunların hiçbiri mantıklı gelmiyor.”

“O yetişkin biri Bay Gardener. İsteddiği gibi gelip gitmekte özgür. Telefon mesajını defalarca dinledim ve sesi oldukça kararlı geliyordu.”

Morris'in başının sol kısmına bir ağrı saplandı. "Yani ne yapmam gerek?"

"Tavsiyemi mi istiyorsunuz? Rahat olun. Muhtemelen bir orta yaş krizi yaşıyor. Bunalmış, şehri terk etmiş, yalnız kalmaya ihtiyacı var. Sizin söylediğiniz gibi burada bir hayatı var. Eninde sonunda eve geri gelecektir."

Morris yumruğuyla masaya vurdu, soğuk kahve dolu kupası sallandı. "Ve bu sürede ben sadece... ne yani? Burda oturup onu mu bekleyeceğim?"

"Hayatınıza devam edeceksiniz."

"Öyle mi? Peki bunu nasıl yapacağım?"

"Bir seçenek daha var. Özel bir müfettiş tutabilirsiniz."

Torrance'm sesi o kadar kısıktı ki Morris onu zar zor duydu.

"Tekrar eder misiniz?"

"Şu numarayı not edin." Dedektifin sesi sanki telefonu ağzına sokmuş gibi geliyordu. Morris bir kalem kaptı ve Torrance'ın söylediği numarayı not etti. "Adı Jerry Isaac. Emekli polis. Bir sonuç alacağınızı sanmıyorum ama bu olayın üstüne gitmek istiyorsanız, o bu iş için doğru adam. Benim verebileceğim en iyi tavsiye bu olabilir."

Torrance'm sesi normale dönmüştü. "Seattle Polis Merkezi bu konuya daha fazla zaman ayıramaz."

Morris yarım ağızla teşekkür edip telefonu kapattı. Söylenleri anlamlandırmaya çalışarak şakaklarını ovdu. Herkes ağız birliği etmiş Sheila'nın onu terkettiğini söylüyordu. Gerçek ve doğru olan buydu. Öyle ya da böyle, Sheila gitmişti ve bununla başa çıkmayı öğrenmek zorundaydı.

Torrance aramadan önce üstünde çalıştığı tabloya baktı ve ne yaptığını hatırlayamadı. En alttaki çekmeceyi açıp içinden Johnie Walker Red şişesi çıkardı.

Nerdeyse boş olduğunu görmek onu şaşırttı.

25. BÖLÜM

Morris Fremont'tan nefret ediyordu. Jerry Isaac'ın ofisi Seattle'ın acayip yerlerinden birinin tam göbeğindeydi. Burası, şehirde yaşayan ancak bakıma ihtiyacı olan eski evlerde kalmaktan çekinmeyen genç uzmanlarıyla ünlüydü. Fremont müstakil kahve dükkânlarıyla, ikinci el kıyafet mağazalarıyla ve Morris'in daha önce hiç duymadığı etnik restoranlarla doluydu. Sakinleri çevreye duyarlıydı, çoğunluğunun arabaya ihtiyacı yoktu.

Başka bir deyişle, burası sıkıcıydı. Daha önce buraya sadece iki kez gelmişti. Kaldırımından yukarı zar zor yürüyordu, omzundaki deri çanta her geçen saniye ağırlaşıyordu. Aşırı terliyordu. Cadillac'ı üç blok ötede tek bulabildiği yere park etmişti. Araba kullanılmamasıyla ünlü bir bölge için iki blok boyunca park edilebilecek her yerin dolu olması ilginçti.

Elinde tuttuğu ve üstünde Jerry Isaac'ın adresi yazan kâğıda baktı ve sonunda Bead World adlı bir mağazanın önünde durdu. Bir dakika için kafası karıştı, yukarı doğru baktığında ikinci katın camında ISAAC VE ORTAKLARI, ÖZEL MÜFETTİŞLER yazısını görünce rahatladı.

Çevresine bakındı ancak binanın ikinci katına nereden gideceğini bulamadı. Boncuk dükkânının kapısını korkuyla açtı. Kapının üstüne bağlanmış ziller Morris'in gelişini gürültüyle

haber verdi. Dört kadın büyük kare şeklinde beyaz bir masada oturuyorlardı, hepsi bir işle uğraşıyordu: kolyeler, bileklikler, başka neler yaptıklarını Tanrı bilirdi. Morris içeri girince hepsi ona baktılar.

Oda misk kokuyordu. Morris öğürmemek için kendini zor tuttu. Boncuklardan daha çok nefret ettiği tek şey tütsüydü. Yüksek sesli bir New Age müziği, ortamı tamamlamak için arka planda çalıyordu.

Bu, Morris'in cehennemi olmalıydı.

En yaşlıları “Yardımcı olabilir miyim?” dedi şarkı söyler gibi bir sesle. Elinde, üstündeki Hintli kadın elbisesine uyan kırmızı ve gümüş renkli boncukların olduğu uzun bir ip vardı.

Morris dükkânın içine daha fazla girmekten korkmuştu. Her renkten, şekilden ve ebattan boncuklar etrafını sarmıştı; kutularda, bidonlarda, duvarlara asılı plastik çantalarda... Paçuli kokusu burun deliklerine hücum ediyordu. Gözleri sulanmaya başlamıştı. “Pardon, ikinci kata nasıl çıkabilirim acaba?” Boğazı ağrımaya başlamıştı.

Dört çift göz, kravatından ayakkabılarına kadar onu süzüyordu. Boncuk Dünyası'na göre fazla iyi giyinmişti, Fremont'a göre de...

“Giriş arka tarafta,” dedi kadın, kaşları arasındaki boşlukta memnuniyetsizliğini ifade eden kırışıklıklar oluştu. “Jerry’e bir kere söylesem neyse, binlerce defa söyledim, şu lanet tabelaya girişin arka tarafta olduğunu yaz diye. Çok mu zor?”

Morris kadının bir cevap beklediğini düşünmemişti, bu yüzden de cevap vermedi.

“Jerry’i arıyorsunuz değil mi? O mu yoksa medyum Rosemary mi? Bu beni ilgilendimez gerçi.”

“Teşekkürler.” Morris dönerek kapıya doğru hızlıca yürüdü.

“Gel, buradan geç!” dedi kadın. “Binanın etrafında dolaşmana gerek kalmaz. Korkma, ısırmayız. Sen istemedikçe.”

Diğer üç kadın kıkır kıkır güldü.

Morris yüzüne rahatsız olduğunu belli eden bir gülümseme yerleştirdi, nefes almamaya çalışıyordu, boncuk dolu odada geçide giden yolu buldu. Kadınların oturduğu masayı geçti ve kibarca başım salladı.

“Tatlı biri,” dedi bir tanesi yüksek sesle. “Kapı gibi, iri yarı adamları severim.”

Morris yüzünün kızardığını hissetti.

“Düz gidin, arkaya geçin, ikinci kata açılan giriş sağınızda olacak.” En yaşlı olanı Morris’i burnunun üstündeki gözlüğünden bakarak değerlendirdi. Tabii ki gözlüğü omuzlarından ve boynundan parlak siyah boncuklu bir iple bağlıydı. “Zamanınız kalırsa dönüşte tekrar gelin. Yarım saat sonra tanıtıcı bir kolye atölyesi başlayacak.”

Morris’in gülüşü zorakiydi. “Denerim.”

Hepsi tekrar kıkır kıkır güldü.

Morris çıkarken, başka bir çan sesi gidişini duyurdu. Kasvetli gri bir gün ışığına çıkan Morris kendisini binanın park alanında buldu. Park yerlerinin yarısı boştu. Kendi kendine söylenirken, üç sokak öteye park ettiği Cadillac’ını düşündü. En azından ekim soğuğu ferahlatıyordu. Tütsü onda başağrısı yapmıştı.

Son bir temiz hava daha çekti içine sonra arka kapı girişine yöneldi. Morris asansör olmadığını görünce canı sıkıldı ama buna hiç şaşırtmamıştı. Omzundaki çantayı düzeltti ve

Jerry Isaac'ın ofisine giden uzun ve dar merdivenleri tırmanmaya başladı. Doğal olarak medyum Rosemary'nin ofisine de.

Eğer özel müfettiş ona hiçbir yanıt veremezse, belki Rosemary verirdi. Morris'in dizleri en son basamağa geldiğinde şikâyet eder gibi kütürdedi, durmak ve hissettiği yanma hissinin geçmesini beklemek zorunda kaldı. Uzun koridora bakınca, orada birkaç ofis daha olduğunu gördü. Çoğu boş görünüyordu, Rosemary'nin süslü renkli tabelasında KAPALI yazıyordu. Bugün Morris için bir kehanette bulunamayacaktı.

Jerry Isaac'ın ofisinin kapısı açıktı. Morris küçük kirli ofise girdi. Koyu tenli genç bir kadın—büyük ihtimalle bir gün önce konuştuğu kadındı—ona baktı. Bilgisayarında hafif bir rap müziği sesi duyuluyordu.

“Yardımcı olabilir miyim?” Kadın oldukça sevimliydi ancak Morris'e şöyle bir baktıktan sonra gözlerini yeniden bilgisayar ekranına çevirdi. Morris daha cevap vermeden kadın yazmaya başlamıştı.

“Morris Gardener, Jerry Isaac için geldim.” Sesi canlı çıkmıştı. Kadın eğer bankada çalışıyor olsaydı, müşterisine park yerinin arkada olduğunu söylemediği için kovulurdu kesin. Tamam, kovulmazdı, ama düşüncesi bile Morris'i rahatlatmıştı. “Kendisiyle randevum var.”

“Geldiğinizi haber vereceğim.”

Bilgisayara bir şeyler yazdı, kıkır kıkır güldü, sonra bir şeyler daha yazdı. Morris kadının suratına bakıyordu ama kadın ilgisizdi. Bir dakika sonra nihayet bağırdı “Jerry amca!”

Morris'le neredeyse aynı boylarda fakat ince uzun bedeniyle Morris'ten yaklaşık yirmi kilo zayıf bir adam kızın arkasındaki

kapıda belirdi. Kabarık saçları ve dişlerini daha beyaz gösteren simsiyah bir teni vardı, Morris'i görünce sııttı.

"Jerry Isaac..." dedi elini uzatarak.

"Morris Gardener."

"Bu da sekreterim Keisha. Aynı zamanda yeğenim olur." Jerry genç kadına sert bir bakış attı. "Keisha, Idaho'daki şu yaşlı adamla internetten sohbet etmeyi bıraksan iyi olur. Sana bunu daha önce söylemişim."

"O yaşlı değil ki, yirmi altı yaşında."

"O öyle söylüyor," dedi Jerry gözlerini devirerek, Morris'i bir başka kapıya yönlendirdi ve kapıyı arkalarından kapadı. "Zamane çocukları." Jerry eliyle Morris'e oturmasını işaret etti. "Tehlike diye bir şey bilmiyorlar. Biz gençken beladan uzak durmak yeterince zordu ama internet bambaşka bir şey. Şu sanal sohbet odalarına giriyorlar, insanlarla tanışıyorlar, gerçekte kim oldukları hakkında hiçbir fikriniz olmuyor. Dışarıda korku dolu bir dünya var. Sizin çocuklarınız var mı?"

"Üç oğlum var," dedi Morris. "Ama büyükler. Ve onlar Keisha'nın yaşındayken internet bu kadar hayatımızda değildi."

Özel müfettişin sırtı pencereye dönüktü. Ona doğru bakınca, Morris ofisin oldukça iyi bir Fremont manzarası olduğunu gördü. Tabii eğer Freemont iyi olarak kabul edilirse.

"Kesinlikle," diye başını salladı Jerry. "Kızkardeşime—yani Keisha'nın annesi—kızın hangi sitelere girdiğini görmesi için evde bilgisayarı ortak bir alana koymasını söyledim. Keisha zeki bir çocuk fakat şehir yaşantısına uyum sağlamakta zorlanıyor."

Morris kafasını hafifçe salladı.

Özel müfettiş aniden havayı kokladı. “Boncuk Dünyası’ndan mı geçtiniz?”

“Maalesef.”

Jerry kafasını arkaya yatırarak güldü. “Bayan Gwendolyn ve tayfası zararsızdır. İddiaya girerim onları çok mutlu etmişsinizdir.”

Morris gülmeye çalıştı.

Jerry parmaklarını çıtlattı. Çıkan ses ufacık odada yankılandı. “Neyse buraya internet ve boncuklar hakkında konuşmaya gelmediniz, nişanlınız için buradasınız. Kayıp mı?”

“Polisler böyle düşünmüyor.”

“Ah,” diye sırttı Jerry. “Sizi Torrance mı gönderdi? İyi adamdır. Üç sene önce ben emekli olmadan önce birlikte çalışıyorduk.”

Morris Jerry’e şüpheyile baktı. “Emekli olmak için yeterince yaşlı gözükmüyorsunuz.”

Jerry güldü. “Ellibeş yaşındayım. Genç görünümlü kalmamı sağlayan şey Karayip kanıdır. Kolejden yirmi bir yaşında mezun olur olmaz Seattle Polis Merkezi’nde çalışmaya başladım. Mesleğe otuz senemi verdim. Yüksek maaş alıyorum, bu iyi bir ek iş elbette. Hayatımın geri kalanında ne yapacağımı düşünene kadar oyalanıyorum. Mike’dan – yani dedektif Torrance’dan tavsiyeler alıyorum. O adama bir biftek ve birkaç bira borcum var. Benden konuştuğumuz yeter. Sizin konuya dönelim. Dedektif soruşturmada ne kadar ilerledi?”

“Ona göre yapılması gereken her şeyi yaptı. Ama eğer başka bir şey yapılamayacak olsaydı, sizi tavsiye etmezdi diye düşünüyorum.”

“Belki öyle, belki de değil.” Jerry’nin suratı tepkisizdi. “Bazen dava kapatılır ama siz daha fazlasından kuşkulanırsınız. Mike bazen bana sadece müşterilerin kafalarını rahatlatmamı önerir. Onun resmi kararı neydi?”

Morris boğazını temizledi. “Nişanlım Sheila şehri isteyerek terk etmiş. Bir hafta önce gitmişti. Hazır olduğunda geri geleceğini düşünüyor.”

Jerry bir not kâğıdı ile bir kalem aldı. “Ve siz bunun Sheila için normal bir davranış olmadığını mı düşünüyorsunuz?”

“Düğünümüzü iptal etmesi mi? Hayır, sanmıyorum. O çok dikkatli birisidir. Gününün her saati planlıdır. Evlenmekten vazgeçmiş olsa bile, bu şekilde ayrılmayı seçeceğini hayal bile edemiyorum. PSD Üniversitesi’nde deneyimli bir profesördür. Yıl bitmeden okulu bırakıp gitmiş olduğunu düşünmek çok zor.” Morris Sheila’nın bıraktığı telefon mesajını anlattı. “Terapisti iyi bilinen birçok terapi merkezini kontrol ettiğini söyledi. Onun için endişeleniyorum. İyi olduğunu bilmeye ihtiyacım var.”

“Puget Sound Devlet Üniversitesi profesörü mü? İsmi ne demiştiniz?”

“Sheila Tao. Psikoloji hocası.”

“Yedi ya da sekiz yıl önce PSDU’dan davranışsal psikoloji dersi almıştım. Ama profesörün adı Sheila Chancellor’du diye hatırlıyorum.”

Morris başıyla onayladı. “Evet bu o. O zamanlar evliydi.”

“Vay canına!” Jerry’nin yüzüne bir şok dalgası yayılmıştı.

“Dünya ne kadar da küçük. Müthiş bir akademisyendi. Bitirme tezim için bana birebir yardım etmişti. Sizin nişanlınız mı?”

Morris tekrar başını salladı.

Jerry sessizdi, açıkçası kaygılıydı. “Kim olduğunu ve diğer her şeyi bilmek olaya başka bir bakış açısıyla yaklaşmama sebep oluyor. Rütbemi yükseltmek için gece okulunda suç bilimi üzerine lisans dersleri alıyordum, çılgın saatler geçiren bir polis için kolay değildi tabii. Kriminal davranış örnekleri hakkındaki tezimi yazmamda bana yardım etti. Nazik bir kadındı.” Jerry bir süre daldı, sonra not defterine bir şeyler yazdı. “Şuan kaç yaşında?”

“Otuzdokuz.”

Özel müfettiş başını kaldırdı. “Bunu söylemekten nefret ediyorum ama belki bir çeşit ortayaş krizine girmiştir. Bunu birkaç sene önce eşim kırk yaşına girdiği zamandan hatırlıyorum.”

“Eski ortağınız da aynısını söylemişti.”

“Bunlar oluyor.” Jerry Morris’in yüzündeki ifadeyi gördü. “Ama siz böyle olduğunu düşünmüyorsunuz.”

“Bir ilişkisi vardı. İtiraf etmişti.”

Jerry gözlerini kırpmadan dinliyordu. “Kim olduğunu söyledi mi?”

Morris kafasını salladı. “Ve... başkaları da olabilir. Emin değilim.” Onun bir seks bağımlısı olduğunu söyleyemedi. Kelimeler çok çirkindi. Bu adam da onun eski öğrencisiydi, Sheila, Jerry gibi birinin bu sırrı bilmesini istemezdi.

Jerry’nin yüz ifadelerini okumak zordu. “Mike size yetişkinlerin çoğu zaman ortadan kaybolduklarını çünkü bunu *istediklerini* söyledi mi? Televizyonda gördüklerinizi unutun gitsin. Kaybolan insanların çoğu bunu bilerek yapar. Size bir mesaj bıraktığını düşünürsek, Doktor Sheila’da bu insanlardan biri gibi görünüyor.”

“Torrance benimle tüm bunları konuştu, evet. Hem de iki kere.” Morris Torrance’ın bir sersem olduğunu düşündüğünü söyleme zahmetine girmede. “Ama benim cevaplara ihtiyacım var, Jerry. İnsanların sizi tutmalarının sebebi de bu değil mi? Çünkü polisin aksine, siz bulunmak istemeyen insanları bulabiliyorsunuz.”

Jerry gülümsedi.

“Onu eve dönmeye zorlayamam ama *kendim için* onun iyi olduğunu bilmek istiyorum. Ona çok zaman harcadım. Her şeyin öylece uçup gitmesine izin veremem.”

Morris *kendim için* demişti.

Jerry mutlu görünmüyordu. Morris bir an için bu eski polisi gücendirdiğini düşündü. Ya da belki, Jerry, tanıdığı birinin soruşturmasını almayı ikinci kez düşünmek istiyordu.

Ama sonra Özel Dedektif çekmecesine uzanıp sarı bir form destesi çıkardı. En üstten bir tane kopardı. “Pekâlâ, o halde. Burda ücretim yazıyor. Önce iade edilemez hizmet ücreti olarak 2.000’e ihtiyacım var ve sonra her saat için bir yüzlük, artı harcamalar falan filan...”

Morri elini uzattı. “Tamam. Ama benim size gösterecek bir şeyim daha var.”

“Nedir o?”

Morris deri çantasına uzandı ve Sheila’nın diz üstü bilgisayarını çıkardı. “Bu bilgisayara girebilir misiniz? Eğer girebilerseniz birçok şey öğrenebileceğimizden eminim. Bu Sheila’nın kişisel bilgisayarı. Şifre gerekiyor.”

Jerry tekrar arkasına yaslandı. Morris’i gözlerini kısarak süzdü. “Ooo... Bilgisayar korsancılığı yapmamı mı istiyorsunuz? Bu yasalara aykırı adamım!”

Morriz bakışlarını adamın üzerinden ayırmadı.

Jerry bir kez daha parmaklarını çıtlattı. “Sivil birini kiralamak istemenize şaşırmamalı. Tamam, ne yapabileceğime bakacağım. Bilgisayarlar benim uzmanlık alanıma girmiyor ama birini tanıyorum.”

Morris günlerdir ilk kez samimi bir şekilde gülümsedi. “Bunu halledebileceğinizi biliyordum.”

26. BÖLÜM

Sheila göğsünde bir yanma hissetti. Gözlerini açtığında Ethan'ın kendisine baktığını gördü. Sol göğsü acı içinde zonkluyordu. Aşağıya doğru bakınca niye olduğunu anladı. Ethan kadının sol göğsünü sertçe sıkıyordu, göğüs ucunu bayat sakızlı bir şekeri yumuşatmaya çalışır gibi başparmağı ve işaret parmağı arasına sıkıştırmıştı.

“Kes şunu!” dedi Sheila, sesi boğuktu. Kollarını onu itecekmiş gibi kaldırdı ama bu hareket sadece zincirlerinin takırdamasına neden oldu. “Canımı acıtıyor, seni sersem.”

“Tamamen kendinden geçmiştin,” dedi Ethan, tekrar kadının göğsünü mıncıkladı.

“Ne hayal ediyordun? Morris'in seni uykunda okşadığını mı düşünüyordun?” Sheila bütün günü yatakta yatarak geçirmişti, ya da gece miydi, bilmiyordu, sırtı acıyordu. Büyük bir çabayla oturmaya çalıştı ve Ethan onun arkasındaki yastıkları düzeltti. Bu bir rutine dönüşmüştü. Oturmak için hareket ederken sırtındaki kemikler hızla kütürdedi, biri diğerinin arkasından çıtırdıyordu.

“Rüya görmüyordum.” Boğazı kurumuştı, acıyordu. Hep böyleydi, kuru ve acı içinde. Kas ağrısı, baş ağrısı ve yorgunluk

arasında, gribin hafif belirtilerini yaşıyor gibi hissediyordu. “Eğer Morris bana dokunsaydı, acımazdı.”

“O hayatına devam ediyor biliyorsun.” Ethan açık su şişesine pipet koydu ve şişeyi Sheila’nın dudaklarına götürdü. “Sen onun basit hayatında sadece ufacık bir noktasın. Bu arada düğün gününü tebrik ederim.”

Aman Tanrım. Haklıydı. Bugün onların düğün günü olacaktı. Sheila derin bir nefes aldı, bozguna uğramış hissini yenmeye çalıştı. Kalbinden vurulmuş gibi hissediyordu.

Morris’in o anda ne yaptığını merak ediyordu, gözleri yaşarmaya başlamıştı. Ethan farketmesin diye gözlerini kırptırdı.

Ethan açıkça onu kışkırtmaya çalışıyordu. Nişanlısının onun en zayıf noktası olduğunu biliyordu. Ama Morris onun için de çok büyük bir yaraydı. Sheila Morris’i uzak tutmak istemişti. Henüz kıskançlığı Ethan’ın üzerinde nasıl kullanacağını bilmiyordu ama bunun çok değerli bir silah olabileceğini hissediyordu. Sheila ağzıyla pipeti kavrayıp soğuk suyu içti. Hâlâ durgundu ama sorun yoktu. Bu sonu gelmeyen kâbusta rahatlamamanın tek yolu uyumaktı.

Ethan “İşedin mi?” diye sordu.

İşemek lafı karşısında, Sheila karın kaslarını istemdişi sıkı ve tuvaletinin geldiğini hissetti. Alt bezi kuruydu.

“Hayır. Ama tuvalete gitmem gerek. Gerçekten çok sıkıştım.” Bu lafları etmek berbattı ama başka bir seçeneği yoktu. “Ne yapmak istiyorsun?”

Bu koşullar altında bu tuhaf bir soru değildi. Sheila uyurken Ethan sık sık onun alt bezini değiştirirdi. Sheila yatakta doğrulup, normal bir insan gibi tuvalette oturmanın ne kadar harika bir şey olduğunu düşünürdü. Bunlar onun için bir

ayrıcalık gibiydi. Bunları düşündüğü zaman, canı acıyordu. Umutsuzca Ethan'a baktı. "Tuvaletimi yapmak için yatıştırıcıyı bekleyemeyeceğim."

"Gerçekten gitmen gerekiyor öyle mi?" Ethan'ın eli pantolon kemerine sıkıştırdığı gümüş rengi silahına gitti.

"Evet," dedi Sheila ürkerek. "Sence... bu sefer tuvaleti kullanabilir miyim? Lütfen!"

"Asla."

"Ethan, lütfen. Hiçbir şey yapmayacağım. Çok yorgunum. Buraya geldiğimden beri hemen hemen hiç ayakta durmadım." Ne durumda olduğuna dikkat çekmek ister gibi zincirlerini şingırdattı. "Sadece bu seferlik, normal bir insan gibi tuvaleti kullanmama izin ver."

Sheila, Ethan'ın surat ifadesinden onun ciddi ciddi bu isteği düşündüğünü anlıyordu. Derdini anlatmak için bir kez daha ağzını açacaktı ki Ethan'ın zorlanmaktan hoşlanmadığını hatırlayarak vazgeçti.

Nihayet Ethan başını salladı. "Tamam. Bunu bir deneyeceğiz. İyi bir kız gibi davrandığın için."

İyi mi? Ne tuhaf bir şaka! Bir yatağa yirmi dört saat zincirle bağlı olarak nasıl *kötü* olabilirdi ki? "Teşekkür ederim."

Ethan silahı belinden çıkardı. "Eğer..."

"Yapmayacağım. Hiç gücüm yok. Bana güven." Her söylediğinde ciddiydi. Mücadele etmeye hiç hali yoktu.

Ethan cebinden bir anahtar çıkardı. Bileklerini çözmek için eğildiğinde Sheila onun temiz kokusunu duydu. Ardından bileklerini ovmak üzere kollarını buluşturduğunda, omuzlarının iğne batmış gibi karıncalandığını hissetti.

“Al.” Ethan anahtarları elinde tutuyordu. “Ayak bileklerini çöz. En son yaptığın gibi.”

Sheila öne doğru eğildi ve bu ani hareketle birlikte anında sırtında bir yanma hissetti. Çılgılık atmamak için kendini zor tuttu. Nihayet bacakları serbest kaldığında, gösterdiği bu uğraş yüzünden başı dönüyordu.

Anahtarı Ethan’a geri vererek bacaklarını yavaşça yatağın kenarından aşağı sarkıttı. Küçük ve temkinli hareketlerle ayağa kalktıktan sonra ayaklarını sürüye sürüye banyoya doğru ilerlemeye başladı. Kasları jöle gibiydi. Aşağıya baktığında, zayıf ayak bileklerinde ellerinde olduğu gibi zincirden kalma kızarıklık izlerini görebiliyordu.

Daha hızlı yürüyebilmeyi diledi çünkü çok acil tuvaletini yapması gerekiyordu. Ethan kadının arkasından ilerliyordu, silah elindeydi. Banyoya giden koridora döndüğünde Sheila aniden arkasını dönse ne olur diye merak etti. Onu hiç beklemediği bir anda yakalasa silahı alabilir miydi? Silahı alınca ne olacaktı? Kafasına bir kurşun yemekle ilgili bir sorunu yoktu ama eline ne geçecekti? Bu modern hapis hanede kapalı kalmaya devam ederdi. Kapı kilidinin bir şifresi vardı ve şifreyi bilmiyordu. Belki de silahı ona işkence etmek için kullanırdı. Bir kere bacağınan vururdu. Bu harika bir fikirdi.

“Yavaşla Batman!” dedi Ethan arkasından ağır ağır konuşarak.

Sheila banyoya ulaşmıştı. Bodrum katının geri kalanı gibi, bu küçük odanın da hiç penceresi yoktu ve tamamen beyaz renkteydi: beyaz tuvalet, beyaz lavabo, beyaz duvarlar, beyaz yerler, beyaz küvet. Her şey son derece temizdi. Dezenfektanın kokusu keskindi, ki bu onu hiç şaşırtmamıştı. Ethan bir temizlik hastasıydı.

Sheila alt bezini bileklerine kadar indirdi. Tuvalet kapağını kaldırıp oturdu. İçerisi anında çok uzun süreden beri bekleyen keskin bir sidik kokusuyla doldu.

Ethan kapıdan onu izliyordu, eğlendiği yüzünden okunuyordu. Sheila bunu önemseyecek durumda değildi. Derin bir iç çekti. Bu, uzun zamandan beri hissettiği, memnuniyete en yakın duyguydu. Bir süre sonra, nihayet içinde kalan son damla da düştü. Ardından sanki bitirmesine son noktayı koyar gibi bir de yellendi. Ses seramik tuvalette yüksek sesle yankılandı. Sheila yüzünün kızardığını hissetti.

“Aman Tanrım,” diye güldü Ethan. Yüzünde eğlenme ve iğrenme ifadeleri bir aradaydı.

“Kusuruna bakmıyorum.”

“Afedersin.” Sheila’nın elleri yüzüne gitti. Yellenmekten ötürü utanıyor olması çok komikti. Her şeyden önce burada kendi isteği dışında tutuluyordu ve yetişkin alt beziyle yaşamak zorunda kalmaktan daha kötü ne olabilirdi ki? Yine de çok mahcup olmuştu.

Koku geldiğinde çok utanmıştı.

“Kahretsin.” Ethan elini burnuna götürdü. “Sakin bana büyük tuvaletini yapmak üzere olduğunu söyleme.”

Ethan tam lafını bitirdiğinde, Sheila’nın bağırsakları guruldadı.

“Evet...” dedi, Ethan’a bakamıyordu. Bir insanın ne kadar rezil olabileceğine dair bir sınır yok gibi gözüküyordu.

Buraya geldiğinden beri hiç tuvaletini yapmamıştı. Neredeyse hiçbir şey yemiyordu, o yüzden bu durum hiç de ilginç

değildi. Ethan'ın, suyuna sakinleştiricilerden başka bir şey koyup koymadığını merak etti. İlk defa sıkıştığını hissediyordu.

"Bu kadarı fazla." Tişörtünü başına doğru sıyırıp burnuna kapadı, düz ve güçlü karnının bir kısmı görünüyordu. Boğuk sesi tişörtünün altından bile keyifli geliyordu. Sheila onun güldüğünü biliyordu.

"Burdan çıkar mısın lütfen?" Duyduğu kramp acı vermeye başlamıştı. Daha fazla tutabileceğini sanmıyordu.

Ethan birkaç adım geri gitti. "Bir dakikalığına gidiyorum ama kapı açık kalacak, hemen kapının dibindeyim."

"Hayır, lütfen." Sheila o kadar kötü bir durumdaydı ki titriyordu. Elleri çıplak bacaklarının üzerinde yapış yapış olmuştu. "Kapıyı kapat Ethan. Lütfen."

Ethan orda durmuş düşünürken, bağırsakları acı içinde kasıldı, artık bırakmaktan başka çaresi kalmamıştı.

Oda pis bir dışkı kokusuyla dolmuştu.

"Aman Tanrım!" Ethan o kadar hızlı geri çekildi ki, neredeyse düşüyordu. "Seni iğrenç kadın!" Bir eli burnunda, üstteki vantilatörü açmak için banyoya girdi. Sheila oturduğu yerden ona bakıyordu, saçları yüzünü kapamıştı. Şakaklarından buram buram ter akıyordu. Bağırsakları kasılmaya devam ediyordu, yakın zamanda bitecek gibi de değildi. Kadına öyle bir şaşkınlık ve iğrenmeyle baktı ki, karın ağrısına rağmen kendi kendine gülmesini engelleyemedi.

"Ne bekliyordun ki? Günlerdir buradayım seni adi herif." Sheila yeniden homurdandı. "Daha bitirmedim. Dışarı çık lanet olası!"

Kapı çarpılarak kapandı. Sheila nihayet banyoda yalnızdı.

Bu küçük bir zaferdi ancak yine de bir zaferdi. Sheila insanların öldürme ve cesetlerini küçük parçalara ayırabilme yeteneğine sahip birinin, yellenmek gibi şeylerden iğrenmesi ne tuhaf diye düşündü. Sonuçta herkesin lanet olası bir kıcı vardı.

Bu değişmez bir gerçektir.

“Tuvaletin sifonunu çek be!” diye bağırdı Ethan kapının arkasından.

“Daha bitirmedim!” diye geri bağırdı, hâlbuki bitirmişti.

“Hemen çek! Acele et!”

Muhtemelen dünyanın en saçma diyaloguydu. Ne yapacağını sanıyordu ki? Gidecek bir yer yoktu, kaçacak bir yol da. Sheila temizliğini yaptı ve sifonu çekti sonra tedbir olsun diye tekrar çekti. Artık daha iyi hissediyordu, alt bezini giydi tekrar.

Musluğa dönüp suyu küçük lavabonun içine akıttı.

Çabucak oradaki dolabı açtı, silah olarak kullanabileceği bir şey var mı diye baktı. Bir rulo tuvalet kâğıdı ve küçük bir kalıp sabun vardı. Hiçbiri Ethan’ı öldüremezdi. Ellerini ılık suyun altına soktu, bileklerindeki izler acımaya başlayınca derin bir nefes aldı. Ellerini sabunla köpürttü, yanma hissiyle dişlerini sıktı, sonra duruladı ve yüzünü yıkadı. Bir parça kâğıt havlu kopardı, yüzünü kuruladı, aynada kendi kendine gülümsedi.

Neredeyse düşecekti.

Kendini tanımıyormuş gibi bakıyordu. Saçları yağdan ve kurumuş terden tel tel olmuştu. Gelişigüzel toplanmış dalgalı saçları gevşemişti. Hiç aksatmadığı cilt bakımı sayesinde normalde pürüzsüz olan cildi solgundu ve tamamen banyodaki ışıktan kaynaklanmadığını bildiği bir gölge yüzüne düşüyordu. Gözlerinin altındaki koyu renk çukurlar derin görünüyordu

ve alnı daha önce hiç görmediği kadar kırıktı. Dudakları tamamen kurumuş, çatlamış ve küçük kahverengi kabuklarla kaplanmıştı. Ağzının kenarlarında kurumuş beyaz tükürükler toplanmıştı. Kaşları çıkmıştı, dağınıktı. Kendini son gördüğünden beri yirmi yaş yaşlanmıştı.

Kapı birden açıldı.

“Bitirdin mi?” Ethan kapıda duruyordu, yüzü yana çevriyordu. Sheila’ya bakmak istemiyor gibiydi. Ellerini, her zaman cebinde taşıdığı sıvı el temizleme jeliyle ovalıyordu, Sheila bakışlarını ona çevirdi. Ethan henüz ona dokunmamış olmasına rağmen kendini kirli hissetmişti. “Çabuk çık şurdan.”

“Duş alabilir miyim?” Sheila aynadaki yansımasına bakmadığı için başını aynadan çevirdi. “Lütfen?”

İfadesinden anlaşıldığı kadarıyla Ethan bu sorunun çılgınca olduğunu düşünüyordu.

“Ethan hadi. Bir haftadır banyo yapmıyorum. Bak burda sabun da var. Lütfen.”

“Bunu düşüneceğim. Ama şimdi çık dışarı.”

Sheila ellerini bir kez daha kâğıt havluyla kuruladı, havluyu çöpe fırlattı ve banyodan çıktı. Ethan onu dirseğinden tuttu, elinde silah vardı ve kadının sırtını yatağa doğru çevirdi.

Zincirlerle kelepçeleri görünce Sheila yalpaladı.

“Beni bağlama.” Sheila ondan uzaklaşmaya çalışarak kıvrandı. “Lütfen Ethan. Bileklerime bak. Hiçbir yere gidemem zaten. Bağlama beni.”

Ethan kadını yatağa itti. “Hayır. Başımın ağrımamı istemiyorum.”

Sheila “Nereye gidebilirim ki?” dedi yaralı bileklerini uzatarak. “Burası bir cezaevi hücresi gibi. Seni incitebileceğimi mi düşünüyorsun? Benden kilolarca ağırsın ve elinde silahın var.”

Ethan namuluyu ona doğrulttu. “Kelepçelerini tak.”

Sheila kelepçeleri taktı ama kilitlemedi. Çeliğin soğuğu zayıf bileklerine değdi. “Hadi ama... Seni incitsem bile dışarı nasıl çıkabilirim? Burayı Knox Kalesi gibi kilitliyorsun. Şifre olmadan buradan çıkamam ki.”

Ethan’ın yüzü taş gibiydi. Sheila sesini yumuşattı ve farklı bir taktik denedi. “Ethan burada kontrol sende. Patron sensin. Ben hiçbir yere gitmiyorum. En azından sen burda yokken koltukta oturmama ve ihtiyacım olduğunda banyoyu kullanmama izin ver. Bırak bari biraz insan gibi yaşayayım. Bunu yapman neyi değiştirir ki? Ölmeden önce insan gibi hissetmeme izin ver.”

Ethan başını oynattı. Sheila sevincini bastırdı. Galiba başarmıştı.

“Peki.” Ethan silahı ona doğrultmaya devam ediyordu. “Bunu bir deneyelim. Ama eğer—”

“Yapmayacağım.”

Ethan ona doğru eğildi, boştaki eliyle çenesini kavradı. Gözlerini Sheila’nın gözlerine dikti. Kusursuz bir telafuzla konuşmaya başladı. “Eğer beni sinirlendirecek bir şey yaparsan Sheila, seni mahvederim. Tereddüt bile etmem. Seni şimdikinden daha beter hale getiririm.”

Sheila başını salladı, zincirleri hâlâ elindeydi. “O halde bırak beni.” Bunu sessizce söylemişti, gözleri adamın yüzüne kilitlenmişti. “Burdan çıkar, doğru eve gider ve asla kimseye neler olduğundan bahsetmem. Sen de şehri terk edebilirsin.

Uyuşturucu aldığımı, tekrar içmeye başladığımı ve nerde olduğumu bilmediğimi söylerim. Hatta benden söylememi istediklerini söylerim. Yeter ki bırak gideyim.”

“Ve sen de Morris’e geri dön değil mi?”

İşte yine Morris. Sheila ne söyleyeceğini düşündü.

Cevap veremedi Ethan kafasını salladı. “Hiç zahmet etme. Ağzını bile açma. Onun hakkında konuşmak istemiyorum.”

“Ama...”

“Kapa çeneni dedim.”

“Ona gerçekten âşık olduğumu mu düşünüyorsun?”

Onun ilgisini çekmeyi başarmıştı. “Değil misin?”

Sheila adama baktı, bu serinkanlı tutumunun kalp atışlarını gizlediğini umuyordu.

“Morris’e karşı sevgim var, evet. Ama bence sen ona karşı hissettiklerimi yanlış anlamışsın.”

Sheila’yı omuzlarından itti ve Sheila yatağa oturdu. Ethan yanına oturmadan önce bir anlık sessizlik oldu. Silah hâlâ elindeydi ancak elini gevşetmişti. “Bunu bana açıkla.”

Sheila hazırды. “Otuz dokuz yaşındayım. Birkaç ay içinde kırk olacağım. Boşandım. Çocuğum yok. Morris, her zaman olmasını istediğim aileye kavuşmak için son şansımdı.”

Sheila uzanarak elini yavaşça Ethan’ın dizine koydu. Ethan şaşkınlıkla kendini çekti ama yerinden kıpırdamadı. Orada olduğu süre boyunca ilk defa isteyerek ona dokunuyordu. “Sen yirmi üç yaşındasın ve hâlâ öğrencisin. Bunun için hazır olduğunu söyleyebilir misin? İlişkimizin bir yere varmayacağını ayrıldığımız gün bana kendin söylemiştin.”

“Sinirliydim.”

“Yani ciddi değil miydin? Benimle olmak mı istiyordun? Uzun süreli mi?” Bu sözler çok saçmaydı. Bunu Ethan da biliyordu. Fakat Sheila gözlerini onun yüzünden ayırmadı.

“Ne fark eder ki?” Ethan’ın yüzü ifadesizdi. “Etrafına bir bak. Artık çok geç.”

“Çok geç değil.” Sheila çıplak bacaklarını altına aldı, bu hareket onu daha da savunmasız göstermişti. Sağ eli hâlâ adamın dizindeydi ve daha az çirkin gözükmek için dağınık saçlarını kulaklarının arkasına attı. “Bu durum yeterince rahatsız edici, evet ve üzerinde konuşmamız gereken ciddi sorunların olduğunu söylerken ciddiydim. Bunu biliyorsun. Ancak eğer şimdi burda bana sebep olarak söylemeye çalıştığın şey benimle olma istediğin ve benim başkasıyla evli olmamı görmeye dayanamayacağınsa, o zaman bu normal. Bu insani bir his.” Sheila etki yaratabilmek için bir an durdu. “Ethan, bana neler hissettiğini söylemen gerekirdi. Benim için mücadele etmeliydin. Kazanabilirdin.”

Elini adamın dizinden çekerek eline götürdü, elini sıktı. Ethan ona baktı, dikkatlice yüz hatlarını inceliyordu. “Benimle dalga geçme.”

Duyduğu bu ses tonu bir *umut* muydu?

“Seninle dalga geçtiğimi mi sanıyorsun?” Bacaklarını altından çıkardı.

“Eğer senin için sorun olmazsa ben banyoya giriyorum. Burda bekle. Sakın gitme tamam mı?” Gitmeden adamın elini bir kez daha sıktı.

Sheila yataktan inerken Ethan onu durdurmadı ve banyoya girene kadar arkasından baktı. On beş dakika sonra Sheila banyodan çıktığında, Ethan gitmişti.

27. BÖLÜM

Kapının zili saat 07:30'da çaldı ve Morris'in bilinçaltı bu sesi bir hayale dönüştürdü.

Büyük bir kahvaltı hazırlamak üzere mutfaktaydı. Jambon, rafadan yumurta, sosis ve üstünde annesinin (her ne kadar annesi 15 yıl önce ölmüş olsa da) çilek reçelli olan meşhur Fransız ekmeği.

Sheila ordaydı, neşeli ve sevgi doluydu, kollarını Morris'in ince beline dolamıştı.

Morris kendini hep zayıf olarak hayal ederdi.

O ve Sheila kimin kapıyı açacağı konusunda birbirlerine sataşıyorlardı. Tabii ikiside açamazdı çünkü Morris yemek pişiriyordu, Sheila da çıplaktı.

Kapı zili bir anda yumruklamaya dönüşünce Morris sarılarak uyandı.

Kalktı, Barcalounger'inde geçirdiği gece sonrasında yine boynu tutulmuştu. Kapı zili tekrar çaldı. Kapıda gerçekten biri vardı ve çok inatçıydı. Kahrolası Yahova Şahitleri. Bu ay üçüncü kez çapıyı çalıyorlardı.

Terlemiş bir halde sandalyeden kalktı, ön kapıya doğru ilerlerken nasıl görüldüğüne bakmak için koridordaki aynada bir

an durdu. Kalın saçları çılgın dalgalar halinde havaya kalkmıştı. Eski sabahlığının altından lekeli atletikle buruşuk pijaması gözüktüyordu. Nefesindeki içki kokusu bir gece önceden kalmıştı. Tanrı'nın temiz ve güleryüzlü habercisine o kadar da güzel kokmayacağını düşündü. Saçlarını düzeltmek için şöyle bir karıştırdı. Çok bitkin görünüyordu.

Harika. Belki de onları korkutup kaçırırdı.

Kapı deliğinden bakma gereği duymadan orda duran talihsizi azarlamaya hazırlanarak bir çırpıda kapıyı açtı. Kapıyı açmasıyla birlikte gözlerine hücum ede güneş ışığı Morris'i bir süreliğine kör etmişti, verandada duran kişinin kim olduğunun göremedi. Dikkatini toplayarak koluyla gözlerini kapattı.

Sonra kapıdaki şekil konuştu. "Merhaba baba."

Duyduğu ses karşısında Morris'in ağzı açık kaldı. Güneşli havada gözlerini kırptırırken, yirmili yaşlarının sonlarında olan bir adamla yüzyüze geldi. Koyu renk saçlı, bir seksenbeş boyunda, seksen yedi kilo ağırlığında biriydi karşısındaki. Üzerinde beyaz bir gömlek ve kot pantolon vardı. Bronz tenli, formda ve sağlıklıydı. Morris'in o yaşlardaki bir kopyası.

Genç adamın kendisinininkilere benzeyen mavi gözlerine baktı. "Randall?"

"Görüyorum ki formdan düşmüşsün," dedi oğlu hüzünlü bir gülümsemeyle. Uzandı ve Morris'e sıkı sıkı sarıldı. "Görünüşe göre tam zamanında gelmişim. Saçlarına ne oldu? Deli gibi görünmeyi nasıl başarıyorsun?"

:: ::

On beş dakika sonra, baba - oğul mutfakta oturuyorlardı. Dünyanın en hızlı düşüncelerinden sonra Morris'in saçları hâlâ ıslaktı, iki

fincan yeni hazırlanmış kahve koydu masaya ve büyük oğlu olan yakışıklı adama şaşkınlıkla baktı.

“İşe gitmeden seni yakayabileceğimi düşündüm.” Randall mutfağa şöyle bir göz gezdirdi, sonra pencereden evin yanındaki golf alanına baktı. “Güzel yermiş baba.”

Morris oğluna baktı. “Burda olduğuna inanamıyorum.”

Randall hafifçe gülümseyip bir yudum kahve aldı. Kahveyi tıpkı Morris gibi sert içiyordu. “Uçağım dün gece geç saatteydi. Son birkaç gündür Austin’de annemle beraberdim. O ve Bob yeni bir ev aldılar. Biraz işi var ama yine de güzel.”

Morris eski eşiyile ilgili haberlerle ilgilenmiyordu. “Peki, sen nerelerdeydin?”

“Şey, ben...” Randall durdu, ardından güldü. Bu Morris’i iliklerine kadar ısıtmıştı.

“Baba, altı yıl oldu. Nasıl özetleyebilirim ki?”

“Özetleme. Her şeyi anlat. Donna nasıl?”

“Kim?”

“Kız arkadaşın. Adı Donna değil miydi?”

Randall kafasını salladı. “Benim kız arkadaşım yok baba.”

“Öyle mi?” Morris’in kafası karışmıştı. “Pardon, neden böyle düşündüğümü bilmiyorum...”

Randall boşver der gibi elini salladı. “Sorun değil. Aramızdaki iletişimin daha iyi olması için çabalamamış olmam benim hatam. Nerden başlasam? Sanırım senle...” Randall tereddüt etti. “Stanford’dan ayrıldıktan sonra, sırtımda bir sırt çantasıyla Avrupa’ya gittim. Bir sürü insanla tanıştım. Dave diye bir çocuk, bir gençlik organizasyonunda gönüllü olmak için Filipinlere gitmeye beni ikna etti. Amacımız yoksullaşmış toplulukların bağımsızlıklarını kazanmalarında onlara yardım

etmekti. Zor bir işti fakat inanılmaz derecede tatmin ediciydi. Sonra *Uluslararası Af Örgütü* ile tanıştım ve Hindistan'a, Birmanya'ya, Sudan'a, Borneo'ya ve Honduras'a gittim. İşte şimdi de buradayım. On saniyelik özet bu."

"Vay canına." Morris başka ne diyeceğini bilmiyordu. Son konuştuklarında Randall yirmi iki yaşındaydı, o zamanlar şimdiki gibi olgun ve açık sözlü değildi. Elbette bu şu anda hakaretler savuruyor olduğu anlamına gelmiyordu.

"Uzun süre kalmayı düşünüyor musun? Ne zaman geri dönmek zorundasın?"

"Geri dönmeyeceğim." Morris'in kalbi çarptı. "Çadırda uyuyup, pislik içinde tuvaletimi yapmaya bir süreliğine de olsa ara vermek istiyorum. Yanlış anlama, harika bir deneyimdi ama sıkıldım."

"Bu gayet normal." Morris oğluyla gurur duyuyordu ve o anda aklına bir fikir geldi. "Hey, neden gelip benimle çalışmıyorsun? Sana bir şeyler ayarlayabilirim. Önümüzdeki hafta başlarsın. Burda bir sürü oda var ve..."

"Baba."

Morris durdu. "Pardon."

Randall kendi kendine güldü. "Bazı şeyler hiç değişmiyor."

Morris sandalyesine yerleşti. "Tamam, bununla ilgili daha fazla konuşmuyoruz. Peki, seni Seattle'a getiren nedir?"

"Şey, elbette ki sensin."

Morris gülümsedi.

"Hem, ister inan ister inanma benim burada arkadaşlarım var. Bir tanesi ise çok özel."

"Elbette." Morris'in gülümsemesi artmıştı. "Bu özel insanın adı ne ve tatlı biri mi?"

“Adı Kyle ve evet, bence tatlı.” Oğlunun bakışları sabitti.

Morris göz kırptı. “Vay canına. Harika.” Durdu, doğru kelimeleri bulmaya çalışıyordu. Ama yoktu. “Yani, bir süreliğine kalacaksın?”

Randall derin bir nefes verdi ve gülümsedi. “Planım bu. Bugün kendime bir daire bakacağım. Seattle’ın harika bir havası var, bence yerleşmek için güzel bir yer. Bizim için de iyi. Yani senin ve benim için de. Sen ne dersin?”

“Bence bu benim haftalardır duyduğum en iyi haber.”

Randall babasının koluna dokundu. “Dinle baba, nişanlınla ilgili haberleri aldım. Gerçekten çok üzgünüm. Senin artık içmediğini de ama ...” Randall iç çekti. “Canını sıkmak için burda değilim. Yalnızca buradayım işte.”

İki özdeş gülümseme odayı aydınlattı.

“Phillip anneme senin Sheila’dan bir süredir haber alamadığını söylemiş. Ne oldu?”

Morris başını salladı. Eski eşi de mi duymuştu? Harika. “Nerede olduğunu bilmiyorum. Ve açıkçası çok endişeleniyorum.”

“Polisler onu aramıyor mu?”

“Aradılar. Ama onlara göre Sheila’nın başına bir şey gelmemiş, dosyayı kapadılar. Ben de olayı araştırırsın diye bir özel dedektif tuttum. Sheila bana her şeyin bittiğini söyledi. Ancak benim daha yeni öğrendiğim bazı problemleri varmış. İyi olduğundan emin olmam lazım.”

“En azından senin de bu ilişkiye bir son vermek lazım.” Randall kahvesinin son yudumunu da içti. “Komik, bir milyon yıl geçse bunu tahmin edemezdim. Sheila’nın sana çok bağlı olduğunu düşünüyordum.”

“Ben de öyle,” dedi Morris, başını kaldırdı. “Ama sen bunu nerden biliyorsun?”

“Çünkü biz görüşüyorduk. Düğününüze davet etmek için beni arayıp bulmuştu. Sürekli aradı. Beni bir şeyleri düşünmeye sevketti.” Randall kaşlarını çattı. “O olmasaydı ben şuan burda olamazdım. Bildiğini sanıyordum.”

“Morris serseme dönmüştü. “Haberim yoktu.”

“Belki de sürpriz olmasını istemiştir. Aylarca beni bulmaya çalışmış. Fakat çok sık telefon ya da bilgisayar kullanamıyordum, e-mail adresimi bile hatırlamıyorum.”

Morris başını salladı. “Ben de öyle olduğunu düşünüyordum. Buna rağmen bana arkadaşın Tom ile ilgili mail atman çok güzeldi.”

“Kim?”

“Arkadaşın. Tom Young? Stanford’dan. Onunla bankada bir iş pozisyonu için görüştüm.”

Randall’ın pürüzsüz suratında endişeli bir ifade oluştu. “Baba neden bahsettiğin hakkında en ufak bir fikrim bile yok. Önce Donna, şimdi de Tom? Bu insanları tanıyan Randall adında başka bir oğlun olmadığından emin misin?”

Morris şaşkına dönmüştü.

“Belki onu görsem tanırım. İsimleri hatırlayamayabilirim ama yüzleri unutmam. Ya da belki bankadaki işi gerçekten istiyordu, sana benim adımla verdiğine göre. Ona iş verdin mi?”

“Geri gelmedi,” dedi Morris, tedirgin olmuştu. “Boşver. Ben hallederim.” Morris güldü ancak yanlış giden bir şeyler olduğunu anladı. Adamla yemek yediği akşamı düşündü. Tom Young, yalnızca iş görüşmesi yapmak isteyen biri için aile

meseleleri hakkında fazla şey biliyordu. Birileri kendisiyle kafa buluyordu ve Morris bundan hiç hoşlanmamıştı.

Oğlu kalktı. “Gitmem gerek. Yarım saat içinde şu daireyi görmeliyim. Şehir merkezinde, balıkçının yanında... Hâlâ somon pişiriyor musun? Eğer daireyi tutarsam, mutlaka gelmelisin, bana gizli tarifini öğretirsin.”

Morris oğlunun saçını okşama isteğine engel oldu. Ne de olsa Randall artık çocuk değildi. “Anlaştık. Futboldan ne haber? Hâlâ oynuyor musun?”

“Stanford’dan ayrıldığımdan beri hayır. Sen?”

“Şu halime bak ve sen söyle.” Morris göbeğini göstererek güldü. “Maalesef dizlerimin işi çoktan bitti. Artık haftasonu bile savaşa çıkamıyorum.”

“En son ne zaman maç izlediğimi hatırlamıyorum.”

“Seahawk’lara biletim var. Önümüzdeki pazar günü ne yapıyorsun?”

“Tabii ki seninle maça gidiyorum.”

Beş seneden beri oğlunu ikinci kez kucakladı. “Uğramana sevindim.” Morris’in sesi yaşadığı duygu yoğunluğundan olsa gerek boğuk boğuk çıkmıştı. “Sana çocukken yaşattığım onca şeye rağmen hayatına iyi bir şekilde devam ediyorsun. Sen daha iyi bir babayı hak ediyorsun.”

“Sorun değil baba.” Randall’ın sesi de değişmişti. “Gitmek benim seçimimdi. Bunu daha sonra konuşuruz. Şimdi artık önüme bakmak istiyorum.”

Morris oğluna cipine yerleşene kadar el salladı. Haftalardır hiç bu kadar iyi hissetmemişti. Sonra Jerry Isaac’ı aramak üzere eve döndü.

Mutlu bir gündü tamam ama Tom Young da kimdi böyle?

28. BÖLÜM

Jerry'nin Morris'le paylaşacağı bazı bilgiler vardı. İki adam öğle yemeğinde Golden Monkey'de buluştu. Burası Uluslararası Bölge'de, Çin restoranları standartlarının da altında ucuz ve tuhaf kokan bir yerdi. Ancak içerisi çok kalabalıktı. Takım elbiseli adamlar ve kadınlar salonu doldurmuştu, öğlen yemeği spesyallerini yiyebildikleri için mutluydular.

“Burayı seviyorum...” dedi Jerry, tabağındaki Cantonese yemeğini didiklerken. Burası geçen yaz sağlık kurallarını ihlalden kapatılmıştı ancak Tanrıya şükür ki yeniden açıldı.” Yemek çubuklarını kullanarak bir ağız dolusu nudıl alıp memnuniyetle çiğnedi.

“Bunu bana söylemen gerekiyor muydu?” Morris köfteli çorbasını karıştırdı sonra birden bu köftelerin gerçekten köfte olup olmadığını merak etti. Aklına, ikinci *Indiana Jones* filmindeki oyuncuya çorba sipariş ettiğinde önüne içinde göz bebeği olan koca bir kâse çorba getirdikleri sahne geldi.

Jerry göbeğini hoplata hoplata güldü. “Şaka yapıyorum. Gerçekten. Burdaki yemekler müthiştir. Sahiplerini tanıyorum.”

“Parayı dekora harcamaktansa yemeğe yatırımlarına sevindim.” Morris etrafındaki soyulmuş duvar kâğıtlarına ve tozlu pencere kenarlarına kuşkuyla baktı.

Sheila bir Çinliydi ve buradan nefret ederdi. Fakat Morris bir kaşık çorba aldı, kabalık etmek istemiyordu. Çok iyi bir tadı olduğunu anlayınca şaşırdı. Jerry öne doğru eğildi.

“Bilmek istersin diye düşündüm, arkadaşım nişanlının bilgisayarına girmeyi başardı.”

Morris yemeği bıraktı. “Ve?”

“Orda bazı ilginç şeyler bulduk.”

“Ne gibi?” Morris Jerry’nin bakışlarını yakalayamıyordu.

Özel müfettiş kocaman bir nudıl daha attı ağzına ve çubuklarını yere bıraktı. “Sheila’nın Montgomery’nin Sığınağı diye bir arkadaşlık sitesine üye olduğunu biliyor muydun?”

Morris derin bir nefes verdi. “Hayır, bilmiyordum.”

“Bu özellikle evli ve cinsellik arayan yetişkinler için. Aslında, evli ya da uzun süreli ciddi bir ilişki yaşadığını açıklamadığın sürece buraya üye olamıyorsun.”

Jerry çayını yudumladı, huzursuz görünüyordu. “Sitenin amacı insanları cinsel ilişki için bir araya getirmek.”

Morris leke içindeki sandalyede arkasına yaslandı. “Yani bu site evli insanların birbirlerini aldatmaları için kurulmuş bir site mi?”

“Kesinlikle. Güvenli olduğu için de çok popüler. Sitede tanıştığın insanlar seni asla ele vermiyor çünkü kendilerini de yakalatmak istemiyorlar.”

“İnanılmaz. Bu site on beş sene önce karımı aldatmayı düşündüğümde nerdeydi?”

Jerry homurdandı. “Teknolojiyi sevmek zorundayız. Neyse, Sheila’nın hesabına girmeyi başardık. Arkadaşımın şifre erişim programı var. Görünüşe göre hesap yaklaşık üç yıl öncesine

kadar tamamen aktifmiş. O zamandan beri neredeyse hiç girilmemiş.”

Morris kaşığını yere bıraktı, iştahı kaçmıştı.

Jerry samimi görünüyordu. Nudılından bir parça daha aldı ve yutmadan önce yavaş yavaş çiğnedi. “Oldukça fazla sayıda adamla konuşmuş. Pek çok yazışma, internet dilinde öyle diyorlar, kaydedilmiş. Bu sitedeye en büyük ilginin web-kamera kullanmaktan kaynaklı olduğu da çok açık. Birileriyle şahsen görüşüp görüşmediğini söylemek zor ama bence görüşmemiş, en azından son birkaç sene içinde. Sakladığı birkaç videoyu bulduk; adamların onun için yaptığı bazı gösteriler. Sheila’nın da aynısını onlar için yaptığını tahmin ediyorum.

“İki sene önce tanıştık.”

“Öyleyse sizinle tanıştığında siteden ayrıldı,” Jerry güldü. “Bu iyi haber, değil mi?”

Morris onu yumruklamak istiyordu. “Peki ya e-mailleri?”

“Kontrol ettik fakat görünüşe göre Montgomery bilgilerini Montgomery hesabında tutuyormuş. Siteden tamştığı bazı adamlardan gelen bir kaç mail vardı, bu da demek oluyor ki kimi zaman onlara gmail adresi gibi kişisel mail adreslerini de veriyormuş. Kimse gerçek adını kullanıyormuş gibi görünmüyor, bu yüzden izlerini sürmek zor.”

Jerry çayından bir yudum almak için durakladı. Ardından devam etti. “Üniversitedeki hesabına da girdik. Çoğunlukla öğrencilerden gelen mailler vardı. Bir de asistanlarından gelen birkaç mail.” Fincanını masaya bıraktı ve parmaklarını çıtlattı.

“Özellikle birinden gelen mailler. Onun yanında çalışan asistanlarla hiç tanışmış mıydın?”

Adamın suratındaki ifade Morris'i huzursuz etmişti. "Emin değilim. Belki. Çünkü bölüm her sene bir yılbaşı partisi verir. Geçen sene ben de gitmiştim. Birkaçıyla tanışmış olabilirim."

"Ethan Wolfe ismi size bir şey çağrıştırıyor mu?"

Morris hatırlamaya başladı. "Aslında evet." Sheila'ya bileziği verdiği akşam ofisine uğrayan yirmili yaşlardaki ukalayını anımsadı. "Bir süredir onunla çalışıyordu. Aman Tanrım," dedi Morris Jerry'nin yüzündeki ifadeyi fark etmişti. "Bana sakın Sheila'nın yattığı öğrencinin o olduğunu söylemeyin."

"Onun bir öğrenci olduğunu biliyor muydunuz?"

Morris hiçbir şey söylemedi.

Dedektif kızmış görünüyordu. Tam bir şeyler söyleyecekti ki, fikrini değiştirdi.

Yemek çubuklarıyla meyveli bir börek aldı. "Bakın, işin aslını bilmiyorum.E-maillerin birçoğu müstehcendi ama ortada kesin bir şey yok."

Morris tüm bunları anlamaya çalışıyordu. "Orospu çocuğu, küstah kalleş." Duyduklarını hazmetmesi birkaç dakikasını almıştı fakat o an sinirleri daha çok tepesine çıktı. "Lanet olsun! Bu kadın hakkında hiçbir şey bilmiyormuşum. Onun bir öğrenci olduğunu söylemişti fakat bu adam? Siz benimle dalga mı geçiyorsunuz?"

Morris'in sesi yüksek çıkıyordu ve çevresinde oturanların bazıları dönüp onlara bakmıştı. Yemek arabasını ittiren yaşlı kadın bir kaşını kaldırıp onları süzdü.

"Sorun yok."Jerry müşterileri rahatlatmak için gülümseyip arkasına yaslandı. "Bilmen gereken başka bir şey daha var." Tekrar duraksadı, huzursuzdu.

Sanki bu daha kötü bir haberd.

“Kesinlikle eminim ki nişanlının bir seks bağımlısı.”

Morris derin bir nefes verdi. “Evet. Biliyorum.”

“Tanrı aşkına, dostum!” Jerry inanmamış gibi bakıyordu. “Hiç *gerekli bilgi* diye bir şey duymadın mı? Bunu daha önce bilmem gerekiyordu. Beni size yardım etmem için tuttuğunuzu sanıyordum.”

“Peki ya siz *bilinmesi gereken konular* diye bir şey duyduunuz mu?” Morris’in yüzü sinirden kızarmıştı. “Bu konuyu sizin bilmeniz gerekmiyor. Bu *onunla* ilgili. Bunu benden ve herkesten gizlemek için çok uğraşmış. Size ilişkiden bahsetmiştim,” dedi meydan okurcasına, ancak aptalca ve mantıksız konuştuğunu biliyordu.

“Dostum siz ciddi misiniz? Sheila, İsimleri Bilinmeyen Seks Bağımlıları’nın bir üyesiymiş. Bilgisayarındaki takvimi kontrol ettim ve üç sene boyunca bu görüşmeleri yaptığını gördüm. İletişim kurduğu kişilerin nasıl insanlar olduğunu hayal edebiliyor musunuz? Kim bilir bu insanların nasıl sorunları vardı? Gizli gizli izleniyor bile olabilir.” Sesini yükseltme sırası Jerry’e gelmişti, hızlı hızlı nefes alıyordu, yemeği unutmuştu.

“Bunu bana neden en başından söylemediniz? Bu bilgiyi daha önce kullanabilirdim Morris!”

Morris masayı yumrukladı. “Bilmiyorum *Jerry*.” Ama bu bir yalandı. Nedenini bal gibi biliyordu. Jerry’e söylememişti çünkü bu utanç verici bir bilgiydi. Bunu söylemek zorunda kalmanın Sheila için ne kadar zor olduğunu düşündü. Ona ne kadar sert bir tepki verdiğini düşününce yüzünün kızardığını hissetti.

“Hey!” Jerry benim hatam der gibi elini kaldırdı. “Sinirli olmanı anlıyorum. Bu senin onu daha az sevdiğin ya da onun

bulunmaya değer olmadığı anlamına gelmiyor. Aynı zamanda hem endişelenmiş, hem de sinirlenmiş olabilirsin.”

Morris ellerini Jerry’ninkilerin üstüne koydu. “Ben neden bu pisliği eşeliyorum? Sheila beni terk etti. Bunu neden kabul edemiyorum? O zeki bir kadın, ne yaptığını biliyor. Beni aradı, benden ayrıldı, böyle bir durumla her gün karşılaşabilirsin.”

“Evet, yaptı ve klasik bir durumla karşı karşıyasın. Ama sen bunun tuhaf olduğunu düşünüyorsan, o zaman tuhaftır. Ben polisin ne düşündüğünü önemsemiyorum. Onlar protokolü takip ediyor. Ama ben öyle değilim, beni de bu yüzden tutun. Bu işi çözeceğiz, merak etme.”

Morris masa örtüsüne bakıyordu. “Peki sonraki adımımız ne olacak?”

“*Montgomery’nin Sığınağı* hesabı pasif olduğundan, muhtemelen bir sonuç vermeyecek. Bu yüzden ben de *İsimsiz Seks Bağımlıları* toplantılarıyla devam edeceğim. Ordakiler muhtemelen bir şeyler biliyordur. Belki bir arkadaşı falan vardır.”

“Ben de orda olmak istiyorum.”

Jerry bu fikir karşısında heyecanlanmış gibi durmuyordu fakat onaylamak durumunda kalmıştı. “İnternette kontrol ettim. Seattle bölgesinde bir araya gelen üç tane grup var, ikisi Nortgate’dan ve biri de Renton’dan olmak üzere her perşembe gecesi buluşuyorlar. Biri de bu gece. Ordan başlayacağım, her ne kadar ben onun Seattle grubunun bir üyesi olduğunu düşünmesem de...”

Morris başını salladı. “Hayır, bu gece yapılan toplantının bir üyesi olduğuna bahse girerim.”

“Nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz?”

“Çünkü Renton üniversiyete en uzak yer. Ayrıca perşembe geceleri ona ulaşamazdım.”

Jerry etkilenmiş benziyordu. “Tamam, güzel. Toplantılar Front Street Methodist Kilisesi’nde oluyor. Seninle orda saat yedide buluşalım. Toplantı sekizde başlıyor, bir saat toplantı liderini bulmak ve onunla konuşmak için yeterli bir zaman.”

“Tamam,” dedi Morris ve daha sonra iç çekerek devam etti “Niye kilisede toplanıyor ki? İlginç. Seks bağımlılığının bir kilisede konuşulduğunu düşünebiliyor musun? Aman Tanrım!”

Jerry durumun garipliğine güldü.

Özel dedektif son meyveli tatlısını da yedi ve tabağını itti. “Peki, konuşmak istediğiniz diğer şey neydi?”

Morris çorbasına baktı. Soğuktan ve iştahını kapatmıştı. Bir an gizemli Tom Young’ı düşündü. “O biraz bekleyebilir. Bu gece olacıklara odaklanalım. Bu arada, bundan sana bahsettirm mi bilmiyorum ama bu küçük aşağılık herifi öldürmek istiyorum.”

“Öğrenciyi mi? Ethan Wolfe’yi yani?”

Morris başıyla onayladı, yüzü gayet acımasız görünüyordu.

“İşte orada durun bakalım.” Jerry ciddileşti. “Sakin olun. Kulağa pek ciddi gibi gelmeyebilir ama bu meslekte gördüklerim sizi şaşkına çevirebilir. Bırakın da bununla ben ilgileneyim olur mu? Onunla ben konuşurum.”

“Bunu bir an önce yapsanız iyi olur.”

29. BÖLÜM

Dennis Fisher'ın bir seks bağımlısı olduğunu hayal etmek zordu. Çok sıradan biriydi. Üstelik genç de gözüküyordu. Ta ki gözlerine bakana kadar. Morris toplantı liderinin ne çeşit bir cinsel davranış bağımlılığı olduğunu merak ediyordu, tabii bunu sormak kabalık olurdu.

Morris, Jerry ve Fisher, Renton'daki Front Street Methodist Kilisesi'nin bodrum katında dar bir ofiste oturuyorlardı.

“Üzgünüm çocuklar ama Sheila Tao adında birini tanımıyorum.”

Jerry gömleğinin cebinden bir fotoğraf çıkardı ve metal masanın üstüne koydu. “İşte bu o.”

Fisher fotoğrafı aldı, birden gözleri açıldı “Bu *Stella*. Kaybolan kişi bu mu?”

“Onun adı Sheila,” dedi Morris.

“O zaman burda Stella adını kullanıyor.” Fisher fotoğrafı yerine koydu. “Bu o kadar da şaşırtıcı değil. Bir sürü insan sahte isimler kullanıyor. Seks bağımlılığının kötü bir izlenimi var. Bu diğer bağımlılıklar gibi değil biliyorsunuz.”

Morris bunu anlamaya başlamıştı.

“O halde siz onun nişanlısı olmalısınız. Sizden çok bahsetti.”

“Öyle mi? Bana ne isim takmış?” diye sordu Morris acıyla.

Fisher gülümsedi. “Sizin çok iyi bir adam olduğunuzu ve sizinle evlenmek için sabırsızlandığınızı söylemişti.”

Morris tek kelime etmedi.

“Onun için seviniyordum,” diye devam etti Fisher, “baştan beri size karşı dürüst olmasını takdir ediyordum.”

“Üç hafta öncesine kadar onun bağımlılığından haberim yoktu ki.”

Fisher arkasına yaslandı. “Bunu sizden gizlediğini bilseydim, bu kadar destekleyici olmazdım. Yalnızca ismi hakkında yalan söylemesi anlaşılabilir bir şeydir. Yalnız kendi iyileşme süreciyle ilgili yanlış bilgi vermesi kabul edilemez. Bu bana onun bağlanmaya hazır olmadığını gösteriyor. Peki, neler oldu?”

Morris oturmuş onları dinlerken, Jerry adama hızlıca özet geçti. Ofis sıcak ve boğucuydu. Bu yüzden Jerry gömleğinin yakalarına çekiştirdi.

Fisher konuşmadan önce düşündü. “Keşke size ayrılmayı planladığınızı bildiğimi söyleyebilseydim. Fakat bana bundan hiç bahsetmedi.

“Onu en son ne zaman gördünüz?” Jerry’nin elinde not defteri vardı.

“İki hafta önce. Toplantıya gelmişti.”

“Onun yardım sağlayıcısı siz miydiniz?” diye sordu Morris.

Fisher kafasını salladı. “Birebir ilişki desteğini istemedi. Programın bu kısmından herkes hoşlanmaz. Bir terapist olduğundan bahsetmişti. Bunun size bir yardımı olur mu bilmem.”

“Tecrübelerime dayanarak söyleyebilirim ki terapistler asla hastalarıyla ilgili konuşmazlar.” Jerry defterine bir şeyler

karaladı. “Peki Sheila o geceki toplantıda farklı davranıyor muydu? Davranışlarında bir tuhaflık var mıydı?”

Fisher bu soruyu düşündü, parmaklarını masaya vurup duruyordu. “Belli bir şey hatırlamıyorum, sadece her zaman-
kinden daha sessizdi. Toplantı başlamadan önce biraz konuş-
tuk. Düğünü falan beni çok etkilemişti. Bu, iyileşmeye kararlı
olduğunun bir göstergesiydi, bunu ona da söyledim.”

Morris Jerry’e döndü. “Diğer üyelerle de konuşmalıyız. Belki onunla ilgili önemli bir şey söylerler.”

Fisher sandalyesini çekti. “Buna izin veremem. Üyeler özel hayata önem verir, biz de bunu korumak için elimizden geleni yaparız. Bildiğim kadarıyla burdaki kimseyle yakın bir arkadaşlık kurmadı.” Bir müddet düşündü. “Dinlenme saatinde konuştuğu yeni bir üye vardı.”

“Erkek mi?” Jerry’in gözleri Morris’e kaydı.

“Evet. Önlerde oturmuştu bu yüzden onu yakından görebilmiştım. Otuzlu yaşlarının sonlarındaydı diyebilirim, yaklaşık bir seksen uzunluğunda.”

“Beyaz? Zenci? Latin? Asyalı?”

“Esmerdi,” dedi Fisher kendinden emin bir şekilde, sonra ekledi “Zenciler gibi esmer değil.”

“Pardon?” Jerry’nin kalemi defterin üzerinde durdu. “Esmer zenci’ tam olarak ne demek?”

Fisher kıpkırmızı oldu. Yardım ister gibi Morris’e baktı.

Morris zorla gülümsedi fakat bir şey demedi. *İyi şanslar ahabap.*

Fisher açıklamaya çalıştı. “Bilirsiniz, gerçekten zenci değil. Yani demek istediğim, koyu tenli...”

“Benim gibi mi?” dedi Jerry.

“Şey, hayır, tam olarak değil.”

“Açık tenli miydi?”

“Evet, açık tenli. Sanki...”

“Melez gibi mi?”

“Kesinlikle.”

Jerry’nin çenesi açılmıştı, her şeyi defterine yazıyordu. Eziyet veren kısa bir sessizlikten sonra “Tamam, başka neler oldu?”

“Adam toplantı boyunca çok dikkatliydi, huzursuz gibi değildi. Başka bir yere daha üye olduğu izlenimini edindim, buraya yeni taşınmıştı ya da sadece misafir olarak gelmişti ve bir toplantıyı bile kaçırmak istemiyordu. Sohbet ettiklerini görüyordum. Hafifçe topallıyordu. Komik bir aksam vardı.”

“Nasıl bir aksan?”

“Bilemiyorum. Sadece farklı konuşuyordu.”

“Adı neydi?”

“Emin değilim. John? James?” Fisher durdu. “James sanırım.”

“Sheila bu adamla mı çıktı?” diye sordu Morris, boğazı kurumuştı.

“Hiçbir fikrim yok.”

“Söyleyebileceğiniz başka bir şey var mı?” diye sordu Jerry.

“Hayır.” Fisher üzgün görünüyordu. “Ama daha sonra Tony’nin Barı’na gitmiş olabilir. Sık sık giderdi. Sokağın hemen aşağısında. Ben de diğer üyelere bir şey gözlerine çarptı mı ya da herhangi bir şey duydular mı diye sorarım. Bunu sizin yerinize benim yapmam daha iyi olur. Eğer bir şey öğrenirsem sizinle paylaşırım.”

Jerry kartını masaya bıraktı. “Öğreneceğiniz her şey için beni arayabilirsiniz, önemli olduğunu düşündüğünüz şeyler için bile. Neyin yardımını dokunacağını bilemezsiniz.”

Fisher kartı gömleğinin cebine koydu. “Lütfen beni haberdar edin. Stella benim arkadaşım.”

“Sheila,” diye düzeltti Morris.

Fisher’ın gülümsemesi buruktu. “O benim için Stella.”

::::

Tony’nin barı loştu, yağ ve bira kokuyordu. Morris’e göre bir yerdi. Buradaki biftek ve viskiye bayılabilirdi. Hamburger ve yeni kızartılmış soğan halkasının kokusunu hemen almıştı.

Jerry ile beraber kendilerine barda bir yer buldular. Kızıl kıvrıcık saçlı bir garson “Size ne verebilirim çocuklar?” diye sordu.

Morris menüye baktı ve soğan halkasıyla mantarlı İsviçre hamburgeri istedi. Jerry de balık ve patates kızartması sipariş etti. İkisi de büyük boy Miller Lites istedi.

Morris birden suçluluk hissetti. İki yıldan beri ilk kez resmen bir restoranda içki sipariş ediyordu.

“Polis departmanında çalışmıyor olmanın en sevdiğim yanı,” dedi Jerry bardağını dudaklarına götürürken “çalışırken içki içebiliyor olmam.”

“Buna kadeh kaldıracağım,” dedi Morris.

Garson barı silerken onlara gülümsedi. “Neye kadeh kaldırıyoruz çocuklar?” Sesi de yüzü gibi boğuk ve yıpranmıştı.

“Görev başında içmeye,” diyerek gülümsedi Jerry ve tekrar kadehini havaya kaldırdı. “Bu Morris, ben de Jerry.”

“Jean.” Garson ikisinin de elini sıktı. “Sizi daha önce burda görmemiştim. Seattle’dan mısınız yoksa gezmeye mi geldiniz?”

“Buralıyız,” dedi Morris “Fakat buralara hiç gelmemiştim. Doğu tarafında oturuyorum.”

“Ve geldiniz, buraları geziyorsunuz.” Jean kıkırdadı. “Ne yani doğu tarafında hiç bar yok mu?”

“Hey, Jean” dedi Jerry, Sheila’nın fotoğrafını çıkarırken. “Bu kadını hiç gördün mü?”

Jean fotoğrafı aldı ve önlüğünün cebinden gözlüğünü çıkardı. “Sizin polis olduğunuzu anlamıştım.”

Jerry güldü. “Ben emekliyim. Şimdi kendim için çalışıyorum. Bu da benim müşterim, onun nişanlısını arıyoruz. İki hafta önce ortadan kayboldu.”

Jean fotoğrafı barın altındaki aydınlatıcı ışıklardan birine doğru tuttu, dikkatlice inceledi. “Evet, daha önce görmüştüm,” dedi, gözlerini kısarak inceliyordu. “Birçok kez. Ayda birkaç kez gelirdi. Hep aynı şeyi isterdi: İsviçre mantarı, diyet kola. Oldukça iyi bir seçim.”

“İki hafta önce burda mıydı?”

Jean’ın yüzünü buruşturdu. “Evet, buradaydı.”

“Kendinden emin gibi konuştun.”

Garson kadın fotoğrafı geri verirken huzursuz gibiydi. “Şey, hatırlıyorum çünkü her zamanki saatinde gelmişti ama her zamanki gibi yalnız oturmamıştı, biriyle buluştu. Adam biraz daha geç geldi, doğruca kadının masasına gitti.”

“Adam neye benziyordu?” Morris’in eli bira bardağını kavramıştı.

“Bilmiyorum. Esmerdi. Gözlerim artık eskisi gibi değil.”

“Biraz düşün.” Sesindeki sabırsızlığa engel olamıyordu. Jerry ona bir bakış fırlattı.

Kadm irkildi. “Şey, bunu yapabilir miyim bilmiyorum. Bu onun başını belaya sokabilir.”

“Jean, o kayıp.” Jerry sakindi. “Söyleyeceğin şeyler bize yardımcı olabilir. Ona kötü bir şey olmadığından emin olmamız gerekiyor.”

Jean barın üzerinden onlara doğru uzandı, Morris'e bakıyordu. "Bakın, ikinizin ne gibi bir ilişkisi olduğu beni ilgilendirmez. Ben yargıç değilim. Ama şu aradığınız kadın, senin nişanlın, evlenmek üzere olan biri gibi davranmıyordu. Tam şurda oturmuşlardı." Jean barın ortasındaki masayı işaret etti. "Ve yakınlardı. Birbirlerine doğru eğilmiş, gülüşüyorlardı. Servislerini ben yaptım. Adam gerçekten yakışıklıydı." Kadın, Fisher'ın tarif ettiği adama uyan bir tanımlama yapmıştı. "Buralardan değildi. Değişik bir aksam vardı."

"Seattle'dan değil miydi?"

"Amerikalı değil gibiydi."

Morris'in midesi yanıyordu. "Beraber mi çıktılar?"

Jean'ın kırışık yüzü sempatikti. "Evet," dedi sonunda. "Beraber çıktılar. Adam kadının dirseğine dokunuyordu sanki ve biraz topallıyordu. Kadın hiç içmemesine rağmen çakırkeyif gibiydi. Başını dönüyor zannettim, malum adam yakışıklıydı."

Jean dudaklarını sıktı. "Doğruyu söylemek gerekirse biraz kışkırdım."

"Ödemeyi nasıl yaptılar?" diye sordu Jerry.

"Nakit, çok eminim. Ayrı ayrı ödediler," dedi Morris'e, sanki ona kendisini daha iyi hissettirmek ister gibiydi.

"Buranın güvenlik kamerası var mı?"

Garson kadın kahkahayla güldü. "Çok komiksiniz."

"Adamın nasıl bir arabaya bindiğini görmüş olma ihtimaliniz var mı?"

"Üzgünüm." Etrafına bakıp sesini alçalttı. "Ne yani siz bu adamın ona bir şey yaptığını mı düşünüyorsunuz?"

Morris hiçbir şey demedi.

Jerry omzunu silkti. “Bir fikrim yok. O adamı bulmalı ve bunu kendisine sormalıyız. Ya adını biliyor musun? Ona nasıl hitap ettiğini duydun mu?”

“Hayır, ama bana adının Jack olduğunu söyledi. Ya da James.” Jean durdu, düşündü. “Ya da Jason mıydı?”

Jerry kadını izliyordu, kalemi sürekli defterindeydi.

Sonunda kadın “Bence James’ di ama yüzde yüz emin değilim,” dedi.

Arkasında bir yerden zil sesi duyuldu, kadın oraya yöneldi. “Bu sizin yemeğiniz. Şimdi geliyorum.

Morris birayı kafasına dikti, bir an oraya gitmemiş olmayı diledi. Belki de her şeyi Jerry’e teslim etmek en iyisiydi. Özel müfettiş bu bilgileri ona hafifleterek söylerdi. Artık her şey çok fazla gerçektir. Açıktı. Jean siparişlerle geri döndü.

“Yani onları birlikte uzaklaştırırken görmedin değil mi?” dedi Morris kadına doğru eğilerek. “Belki de Sheila kendi arabasını kullanmıştır, ayrı ayrı gitmişlerdir?”

“Park alanına gittiklerinde neler olduğunu görmedim ki.” Jean bıkkınlıkla konuşmaya devam etmişti. “Çocuklar ben barda çalışıyorum. Hayatımın çoğu burda geçiyor. İki insanın birlikte olup olmadıklarını anlayamaz mıyım?” Morris’e baktı. “Üzgünüm. Ben sadece gördüğümü söylüyorum.”

“Sen iyi misin?” diye sordu Jerry kadın uzaklaştığında.

Morris yemeğine baktı. “Ne düşünüyorsun?”

Yemeklerini yemeye başlamışlardı. Hamburger lezzetliydi.

“Dinle. Bence buradan bir sonuç çıkmayacak.” Jerry yemeğini yemeye devam etti. “Fisher diğer *İsimsiz Seks Bağımlıları*

üyelerinden bir şey elde etmedikçe, devam edecek bir şeyimiz olmaz.”

“İsimsiz Seks Bağımlıları’ndan birinin, iki hafta önce gördüğü bir plaka numarasını hatırlama şansı nedir?”

Jerry ağzındaki kızartmayı şapırdada şapırdada yiyordu. “Tuhaf şeyler oluyor. Şansımız dönebilir. Ama bu pek muhtemel değil.”

“Şimdi ne olacak?”

“Yarın asistanı ile konuşacağım, Ethan Wolfe, hani Sheila’ya... yakın olan.” Jerry bir kızartma daha aldı. “O bir şeyler biliyor olabilir. Torrance soruşturmayı yürütürken Sheila’nın kredi kartlarını takibe almıştı. Bunu benim için tekrar kim yapabilir bir bakacağım. Eğer son birkaç gün içinde kullanmışsa, bu yoldan onun izini sürebiliriz.”

Morris cevap vermedi, sessizce yemeklerini bitirdiler.

Bitirdiklerinde Jerry hesabı ödedi.

“Bunu yapmak zorunda değildin,” dedi Morris yürürken.

“Merak etme, hesabına yazıyorum.”

Morris Jerry’nin şaka yaptığından emin olmasa da kıkır kıkır güldü.

“Şimdi ne yapacaksın? Belki de Ethan Wolfe ile bu gece konuşmalıyız.”

“Hayır, hayır, yarın sabah ilk iş onu yakalayacağım,” dedi Jerry.

“Zaten sizin gelmenizi istemiyorum. İlginç bir şey öğrenirsem ben sizi ararım. Şimdilik eve gidin ve dinlenin. Bir gün için bu kadar heyecan yeter.”

Arabalarına geldiklerinde Morris durdu. “Ya öldüyse...” dedi sessizce. Rüzgâr soğuk esiyordu ve Morris park alanındaki

sönük sokak lambalarının ışığı altında titriyordu. “Ya bir yerlerde bayılıp kaldıysa, ya da zorla tutuluyorsa? Ya bir çukurda ölü olarak yatıyorsa?”

Jerry Morris’e sert bir şekilde baktı. “Böyle şeyler düşünmeyin. Bu saçmalıkları aklınızdan çıkarın. Bunların size bir yar-dımı dokunmaz inananın bana. Şu anda sizin yapabileceğiniz en iyi şey olumlu düşünmek. Hatırlayın, Torrance hâlâ haklı olabilir. Her iki durumda da, biz onu bulacağız ve ona ne düşündüğünü kendiniz sorabileceksiniz.” Jerry Morris’in omuzlarına hafifçe vurdu, sonra Honda’sına bindi ve kapısını kapattı.

“Bunu öğrenmek istiyor muyum emin değilim,” dedi Morris dedektif uzaklaşırken.

30. BÖLÜM

Jerry, üniversitenin psikoloji binasına ait park alanında oturuyordu. Honda Accord'unun içinde üç sene önce arabayı satın aldıkları adamdan kalma bir sigara dumanı kokusu vardı hâlâ ve Jerry'nin eşi bu yüzden arabaya binmiyordu. Bunun bir önemi yoktu çünkü Jerry bu on yıllık arabayı yalnızca işe giderken kullanırdı. Jerry'nin gerçek arabası titanyum grisi renginde spor bir araba olan Nissan Infinity G37 garajında duruyordu. Annie bu arabanın Jerry'nin penisinin bir uzantısı olduğunu ve onu gençliğine bağlı tutan ümitsiz bir bağ olduğunu söylerdi, haklıydı da. Jerry'nin telefonu çaldı. Arayan Dennis Fisher'dı.

“Eğer yeni bir şey öğrenirsem aramamı söylemiştin.” Sesi çekimser geliyordu. Jerry'nin not defteri zaten hazırды, kalemini de hazırladı.

“Kesinlikle. Neyin yardımcı olabileceğini asla bilemezsin.” Jerry pencereden kasıklarına kadar her yerini gösteren dar kot pantolon giymiş hoş bir kız öğrenciyi süzdü. Annie bunlara ne diyordu, *Deve toynağı mı?* Lanet zamane kızları.

“Dün gece toplantıdan sonra birkaç üyeyle konuştum. Bunlar Stella ile, pardon Sheila ile, dost olanlar, bazıları onu sana bahsettiğim şu yeni çocukla gördüklerini hatırladı.”

Fisher boğazını temizledi. “Adı kesinlikle James’miş. Kadın arkadaşlarının birkaçı adamın yakışıklı biri olduğunu söyledi.”

Jerry sıırttı. Açıkça görölüyordu ki, seks bağımlılığı terapileri bile radarınızı kapatamıyordu. Bilgisayarına bir şeyler karaladı.

Fisher devam etti. “Üstelik James bir spor araçla ayrılmış. Bir üye onu park alanında büyük siyah bir arabaya binerken görmüş. Amerikan yapımı olduğunu düşünüyor. Washington plakalı. Fakat plakayı almamış.”

“İyi bir gözlemsel yeteneği varmış.”

“Kenneth görmüş,” dedi Fisher. “O her şeyi fark eder. Senin onu aramanı istedi. Ancak ben ona biraz baskı yaptım, bildiği başka hiçbir şey yok.”

“Sen her ihtimale karşı numarasını bana ver.”

Jerry çabucak not aldı. “Bu kadar mı?”

“Evet. Umarım yardımını olur. Bu şey yorumum için de özür dilerim...”

“Unut gitsin.” Jerry ona teşekkür etti ve telefonu kapadı. Önünde duran eski binanın ön camına doğru baktı. George Herbert Mead Psikoloji Bölümü. Jerry uzun zaman önce George Herbert Mead’in nasıl bir psikolog olduğunu öğrenmişti fakat hatırlayamadı. Koskoca bir üniversite bölümüne adını verdiklerine göre, bu bilim dalma önemli katkılarda bulunmuş olmalıydı.

Aniden ortallardan kayboluşunun ardından, Sheila’nın bu dönem verdiği üç ders diğer meslektaşları arasında bölüştürülmüştü. Sesi belirgin bir şekilde fısıltıya dönüşen sekretere göre, hiçbirisi artan ders yükünden dolayı mutlu olmamıştı. Ama her bir sınıfın asistanı hâlâ aynıydı.

Ethan Wolfe çalışma saatlerini salı, perşembe ve cuma olarak devam ettiriyordu. Jerry, mezun öğrencinin neler bildiğini tam olarak ortaya çıkarabilmeyi umuyordu. Asistanın elektronik postaları, Morris'e söylediklerinden daha açık saçıktı ve müşterisinin bir önceki akşam restoranda verdiği tepki düşünülecek olursa, Jerry ona her şeyi söylememekle iyi bir şey yapmıştı. İnce uzun vücudunu küçük arabasından çıkaran Jerry, içeri doğru yöneldi.

Psikoloji binasının kokusu anında onu mezuniyet derecesini almak için okuduğu gece okulunda geçirdiği dört yıla geri götürdü. Üzerinden on yıl geçmişti. Çam ağacından yapılmış yer temizleyicisi, çürümüş döşemelerin kokusu, koyu renkle boyanmış tuğla duvarlarla birlikte parlayan koridorlar. Hiçbir şey değişmemişti. İki ana konuşma salonu, birinci ve ikinci katlarda bulunan daha ufak sınıflarla beraber merkezdeydi. Yönetim ofisleri üçüncü kattaydı ve son üç kat ise öğretim görevlilerine ayrılmıştı.

Jerry, yirmi yaşından fazla göstermeyen parlak kahverengi saçlı kızın yanında asansörde sessizce yukarı çıkıyordu. Onun da pantolonu dardı, kazağı göğüslerini o kadar sıkıydı ki, adeta yerçekimine meydan okuyorlardı. Artık kızların hiçbirisi bol kıyafetler giymiyor muydu? Erkek profesörler bu ayartıcı görüntüye nasıl direniyorlardı? Hataya düşmek çok kolay olurdu burda. Bunun Sheila'ya da olup olmadığını merak etti.

Jerry, Morris Gardener'in nişanlısını çok iyi hatırlıyordu. Çekiciydi, kendine güvenirdi, dersleri keyifli hale getiren espiri anlayışı vardı. Neredeyse bütün öğrencilerinin isimlerini hatırlayabilme gibi bir yeteneği vardı ve şu oldukça seksi kırmızı rujları; Jerry'nin bu kadına tutulması çok da uzun sürmemişti. Bu da Morris'e anlatmaktan kaçındığı bir diğer ufak

detaydı. Jerry yüzünü severdi ve Morris'in güçlü yumruğunun onu parçalamasına izin vermek istemiyordu.

Sheila Tao o zamanlar bir seks bağımlısı mıydı yani? Bunu gözünde canlandırmak Jerry için kolay değildi ama insanların neredeyse hiçbir zaman göründükleri gibi olmadığı artık kanıtlanmıştı. Herkesin sırları vardı.

Ethan Wolfe'un ofisi koridorun sonundaydı. Jerry, asistanına geleceğini önceden bildirmemişti. İnsanların sürprizden sonraki tepkileri her zaman bir şeyler anlatırdı. Kapı açıktı ve Jerry kapının girişinde durdu. Wolfe masasındaydı, harıl harıl bir şeyler yazıyordu, gözleri önündeki monitöre kilitlenmişti. Ofiste farklı ve özel olan hiçbir şey yoktu. Bir çalışma masası, bir bilgisayar, iki sandalye ve ders kitaplarıyla dolu bir kitaplık. Duvarlar bej rengine boyalıydı, bir köşede plastik bitkiler vardı. Çalışma masasında bilgisayarın yanında Seahawk'ların kafasını sallayıp duran bir oyuncak duruyordu.

Jerry, izlendiğinin farkında değilmiş gibi gözüken genç adamı incelemek için bir süre ayakta kaldı. Wolfe küçük bir adama benzemiyordu fakat Morris ondan en az otuz kilo ağır olmalıydı. Sheila ile ilgilenmek çocuk için akıllıca bir hareke değildi.

Jerry boğazını temizledi.

Wolfe başını kaldırmadan "Birazdan sizinle ilgileneceğim," dedi. Öğrencinin parmakları Jerry'nin durduğu yerden görmediği kelimeleri yazmaya devam ediyordu. Bugünlerde görünen o ki otuz yaşın altındaki herkes yazabiliyor diye düşündü Jerry Wolf'un klavyedeki kusursuz hızını fark ederek. Onun zamanında sadece sekreterler böyle yazabilirdi.

Masadaki oyuncak Wolf'un hareketlerine uygun bir ritimle sallanıp duruyordu, boynundaki yaylanma çok geçmeden Jerry'nin sinirlerini ayağa kaldırabilecek gacır gucur bir

ses çıkarıyordu. Ona uzanıp susturmak için kendini zor tutuyordu. O kadar kolay deliye dönen biri değildi fakat eğer bu sallanan kafa sinir bozucu olmaya devam ederse deliye dönmesi an meselesiydi.

Kibarca kapıda durarak Wolfe'nin bitirmesini bekledi. Nihayet genç adam başını kaldırdı. Yakışıklı yüzü kendisini izleyen uzun siyah adamı görmenin şaşkınlığını açığa vuruyordu.

“Yardımcı olabilir miyim?” diye sordu Wolfe ayağa kalkarken. Jerry, adamın soluk gri gözlerinin kırmızıya döndüğünü fark etti. Yorgunluktan ya da bilgisayar ekranına çok uzun süre bakmaktan olabiliirdi. Ya da başka bir şeyden... Yüzünde boş bir ifade vardı fakat Jerry bu çocukla daha önce hiç tanışmamış olduğundan dolayı bunun normal olup olmadığını anlayamıyordu.

Küçük ofise geçti ve masanın üzerine bir kart bıraktı. “Jerry Isaac. Rahatsız ettiğim için özür dilerim. Size Dr. Sheila Tao hakkında bazı sorular sormak için buradayım.”

Wolfe Jerry'nin elini sıktı. “Sizin bir öğrenci gibi görünmediğinizi düşündüm, ancak kimin öğrenci olabileceği hiç belli olmuyor. Ben Ethan Wolfe, gerçi zaten bunu biliyor gibisiniz.”

“Oturmamda bir sakınca var mı?”

“Lütfen.” Wolfe Jerry'nin kartına göz attı. Özel müfettiş demek. Polis geçen hafta buradaydı. Herkesi teleşlendirdiler. Biz Dr.Tao'nun kişisel sebeplerden dolayı ayrıldığını düşünmüştük ancak sanki kötü şeyler olmuş gibi hissetmemize neden oldular. Siz onlarla mı çalışıyorsunuz, yoksa sizi ailesinden biri mi tuttu?”

Jerry gülümsedi.

“Aslında her ikisi de. Ben sadece onun nerede olduğunu bulmak için buradayım,” diye açıklama yaptı Jerry. Cevap öylece dökülüvermişti ağzından.

“Fakat ben polisin Dr.Teo ile ilgili önemli bir şey olmadığını düşündüğünü sanıyordum.” Wolfe endişeli görünüyordu. “Birkaç gün önce onları gelişmeler için aradık ve bize soruşturmayı kapattıklarını söylediler. Onun kendi isteğiyle işi bıraktığını teyit ettiler.”

“Ailenin beni tutma sebebi de bu. Bu davayı biraz daha araştırmamı istiyorlar. Polis soruşturmaları her zaman müşterilerimin istediği gibi eksiksiz olmuyor. Bunun için Tanrı’ya şükrediyorum, yoksa bir işim olmazdı.” Jerry kendi kendine güldü. “Anladığım kadarıyla neredeyse bir senedir profesörle çalışıyorsunuz.”

“Bu benim kendisiyle üçüncü dönemim, evet.”

“Onun hakkında söyleyebileceğiniz bir şey var mı?”

“Ne gibi?”

“Aniden ortadan kaybolması sizi şaşırtmadı mı?”

“*Ortadan kaybolmak mı?*” diye tekrar etti Wolfe. Sandalyesine yaslandı ve özel müfettişi soğukkanlı bir şekilde değerlendirdi. “Artık buna *işten kaytarmak* demiyorlar mı?”

Jerry elini salladı. “Kelime oyunları bunlar. *Yokluğu* size esrarengiz gelmiyor mu?”

“Kesinlikle. Aniden bırakıp gidecek bir insan değildi. Oldukça düzenliydi, ders saatleri konusunda çok titizdi.”

“Katıydı yani.”

Wolfe düşünceli görünüyordu. “Hayır, katı değildi. Herkese zaman ayırırdı. Normal ofis saatlerinde sık sık dışarıda öğrencilerle buluşurdu, bunu yapan çok profesör olduğunu

sanmıyorum. Yapılacak şeyler konusunda çok dikkatliydi, kendini işine adanmıştı. Yani, evet, onun gibi birinin birdenbire ayrılmasının şaşırtıcı olduğunu söyleyebilirim.”

“Size bunun olacağını hissettirebilecek hiçbir şey söylemedi mi?”

“Hayır, bana neden söylesin ki?”

Jerry’nin bakışları hiç değişmedi. “Sizce neden ayrıldı?”

“Hiçbir fikrim yok. Bir şey diyemiyorum.”

“Peki tahminde bulunsanız...”

“Bir yorumda bulunamam.”

Jerry yine kendi kendine güldü. “Yani siz bana, siz ve diğer asistanların profesörün neden işi bıraktığına dair hiç konuşmadığınızı mı söylüyorsunuz? Hadi ama Bay Wolfe. Siz bir psikologsunuz. Bu insan doğasında olan bir şey değil mi?”

“Acaba neden burada sorguya çekiliyormuşum gibi bir hisse kapılıyorum?”

“Bilmem. Neden? Suçluluk hissettiğiniz şeyler mi var?”

Wolfe’nin bakışları sakindi. “Tamam, *mesleki* fikrimi mi istiyorsunuz? Belki de bir orta yaş krizi yaşıyordur. Bu yaşlarda hep olur. Evlenmek üzereydi, çekip gitmesi sorumluluk duygusuna karşı gösterdiği bir tepki olabilir. Uzun zamandan beri yalnızdı. Bu kadar uzun süre kendi başınıza yaşadıysanız, hayat tarzınızı değiştirmek zor gelebilir.”

“Kadınlar hakkındaki tecrübelerime dayanarak, çoğu zaman ilişki yaşamaktan zevk alırlar.”

Wolfe omuz silkti. “Bu sadece bir teori. Benden fikir yürütmemi istediniz.”

“Özel hayatıyla ilgili konuşur muydu?”

“Benimle mi?”

“Herhangi biriyle. Siz de dâhil.”

“Bazen. Bir süredir birlikte çalışıyoruz. Kişisel konuların gündeme gelmesi çok normal.”

“Peki, ikiniz arasındaki ilişkiyi nasıl tanımlarsınız?”

Wolfe tekrar omuz silkti. “Patron, eleman. Profesör, öğrenci.”

“Arkadaş değil miydiniz?”

“Arkadaş gibiydik.”

“Nasıl arkadaş gibi?”

“Güzel bir çalışma ilişkimiz vardı,” dedi Wolfe gülerek.

“Ama çalışma arkadaşından daha fazlasıydınız,” dedi Jerry gerçeği yüzüne vururcasına.

“Biz mi?”

“Benim duyduğum bu.”

Wolfe’nin gözleri kısıldı. “Duyduğunuz her şeye inanmalısınız.”

“Yani üniversite dışında hiç görüşmediniz, öyle mi?”

“Görüşmeyle ne kastettiğinizi anlayamadım.”

“Devam eden bir ilişkiniz yok muydu?” İşte. Direk bir soru. Jerry Wolfe’nin tepkilerini yakından izliyordu.

Asistan şaşırılmış görünüyordu. “Şaka yapıyorsunuz değil mi? Kaç yaşında olduğunu biliyorsunuz?”

“Yaşın ne önemi var?” Jerry parmaklarını çıtlattı. “O güzel bir kadın.”

Wolfe güldü. “Bana pek öyle gelmedi. Ayrıca, kız arkadaşımı bile etkileyecek bir güzelliği yoktu.”

“Öyledir herhalde.” diyerek Jerry ona katıldı. “Ama siz soruya cevap vermediniz.”

“Hangi soruya?”

“Profesörünüzle yattınız mı yatmadınız mı?”

Wolfe kaskatı kesildi.

“Daha açık konuşabilmeniz için kapıyı kapatacağım.” Jerry ayağa kalktı, sandalyesi ofisin parlak zeminini çizdi.

“Hayır.” Mezun öğrencinin sesindeki ani telaş Jerry’i tekrar şaşkına çevirmişti. “Kapı açık kalsın.” Jerry ona baktı ve yerine oturdu. “Siz bilirsiniz.” Sandalyesini masaya yaklaştırdı. “Bir cevap bekliyorum Bay Wolfe.”

“Tanrı aşkına,” diye tersledi Wolfe, sinirleri bozulmuştu. “Hayır, bunu devam ettirmiyoruz.”

“Komik,” dedi Jerry hâkî renkteki bol pantolonundaki ipliği çekerken. “E-mailleriniz öyle söylemiyor ama.”

“Ne e-maili?”

“Geçtiğimiz birkaç ay boyunca Dr.Tao ile birbirinize gönderdiğiniz mailler. Kesin konuşmak gerekirse, üç aydır. İlişkiniz bu kadar sürmemiş miydi?”

Wolfe hareket etmiyordu. “Onun email adresine izinsiz girmeniz yasadışı. Ruhsatınızı elinizden aldırabilirim.”

Jerry rahatça gülümsedi. “İzinsiz girdiğimi kim söyledi? Nişanlısı şifresini bildiği için bana verdi. Ama yine de bu hukuk dersi için teşekkürler.”

“Bu saçmalık. Tamamen yanlış anlamışsınız.”

“Hadi ama.” diye iç çekti Jerry. “Onunla yatıyordunuz. Bunu kabul edin.”

“Bu iğrenç.” Bu durumun ne kadar kabul edilemez olduğunu göstermek istercesine yüzünü buruşturdu. “Benden on altı yaş büyük.”

“Fakat kendisi iyi genlere sahip. Daha genç görünüyor.”

“Belki size öyle geliyordur.”

“Onu çekici bulmuyor muydunuz?”

“Kız arkadaşımınla kıyasladığımda hayır.”

“İlişikiyi kim başlattı?”

“Başlayan bir şey yok.”

“Onun çapkın bir kadın olduğunu duydum,” dedi Jerry.

Asistan tereddüt etti. “Şey, evet. Ama bu, onun karşısındaki gururunu okşama tarzıydı. Kendilerini daha iyi hissetmeleri için. Hepsi eğlence amaçlıdır.”

“Peki, siz hiç karşılık verdiniz mi?”

“Daha önce söyledim. Asla böyle bir şey yapmadım. Bizim birlikte olduğumuzu kimin söylediğini gerçekten bilmek istedim. Çünkü kesinlikle olmadığımızı kanıtlayabilirim.”

Jerry sırtıttı. “Haklısınız, sanırım ben yanlış anladım. Bildiğim şu ki, ben yaşlı bir adamım. Benim zamanımda e-mail diye bir şey yoktu. Düşünebildiğim tek şey, cinsel imaların ancak... arkadaşça konuşmalar olduğu.”

Wolfe karşılık vermedi. İkisi de birbirlerine bakarak öylece oturdu.

Birinin boğazını temizleme sesi ikisinin de dikkatini dağıttı, Wolfe’un gözleri Jerry’i geçerek onun arkasındaki kapıya doğru kaydı. Küçük sarışın bir kız orada duruyordu, bir omzunda laptop çantası asılıydı, diğerinde ise ders kitapları dolu bir çanta taşıyordu. On dokuz yaşında gözüküyordu.

Kız kendinden emin bir şekilde gülümsedi, Jerry’ye doğru baktı. “Merhaba Ethan. Sanırım biraz erken geldim.”

“Merhaba Susan,” dedi Wolfe. Bölünmekten dolayı bir rahatlama duyduysa da, bunu hiç belli etmedi. “Bana beş dakika verebilir misin? Neredeyse bitiriyoruz.”

“Elbette.” Jerry’ye şöyle bir göz attı. “Bir kahve alacağım. Siz bir şey ister misiniz?”

“Kahve harika olur. Kremalı ve şekerli. Bozukluk lazım mı?”

Kız kapıyı arkasından sımsıkı kaparken başını salladı. Jerry’ye tepki gösterme şansı vermeden Wolfe yerinden kalkmıştı. İnce vücuduyla kapıya doğru ilerledi. Kapıyı ani bir hareketle açtı, neredeyse koridora düşüyordu, nefesi ağırlaşmıştı. Jerry, ter damlalarının genç adamın şakaklarından aşağı süzülüğünü gördü.

Tuhaf.

“Buradaki işiniz bitti mi?” Wolfe hâlâ koridorda kendini toparlamaya çalışıyordu. “Gördüğünüz gibi beni bekleyen bir öğrencim var.”

“Sanırım bitti.” Jerry kalktı, koridora doğru ağır ağır yürürken dikkatlice adama baktı. “Zaman ayırdığınız için teşekkürler Bay Wolfe. Kartım sizde var. Yardımı dokunabilecek bir şey aklınıza gelirse beni bilgilendirin.”

Wolfe tek kaşını kaldırdı. “Biliyorsunuz, bunların aynısını polis de söylemişti. Hanginizi aramalıyım, sizi mi onları mı?”

“Beni,” dedi Jerry keyifle. “Elbette beni.”

: : : :

Birkaç saat sonra dedektif Mike Torrance Jerry ile Golden Monkey’de buluştu. Jerry orada rahatlıkla haftada beş gün yemek yiyebilirdi. Seattle’daki en düşük fiyatlar burdaydı. Morris pek etkilenmişe benzemiyordu ancak Jerry sevmişti.

“Bence bu Ethan Wolfe denen adamda bir şeyler var,” dedi Jerry barbeküde pişirilmiş domuz etinin üstüne konan tatlı sos *char siu bao*’sunun kâğıdını açarken. Etten dumanlar çıkıyordu

ve dili yanmasın diye tabağında bekletti. “Onda beni rahatsız eden, tuhaf bir şeyler var. Böyle tipleri bilirsin işte.”

“Tip olan benim,” dedi Torrance çatalını siu mai’sine batırırken. Torrance hayatını risk etmemek için çubuk kullanmazdı. “Yani, ilişki hakkında yalan mı söyledi? Bir yerlerde bir kanıt olabileceğini düşünmüyor mu? Onu suçlayamıyorum. Yattıklarını itiraf ederse ve kadın ölü olarak bulunursa bu onun için kötü olur. Bu durumun gerçek olduğunu göz önüne getirmek zor. O yakışıklı bir erkek, Sheila da genç görümlü ama otuzdokuz yaşında. Bu normal bir ilişki değil.”

“Ama kadın çok çekici.” dedi Jerry. “Eğer onu tanısaydın, bunun zoraki olduğunu düşünmezdin. Gerçekten onda bir şey var. Kesin bir albenisi var.”

Torrance çiğnemeyi bıraktı. “Kahretsin. Bana onunla yattığını söyleme sakın.”

“Hayır.” Jerry eski ortağına pis bir bakış attı. Tadına vara vara Siu bao’dan ilk ısırığını aldı. “Ama aklımdan geçti. Eğer yalnız olsaydım, bunun için ikinci kez düşünmezdim.”

Torrance homurdandı. “Eminim Annie kadınla yatmadığını bilse mutlu olurdu,” dedi Jerry’nin eşini kastederek. Masadaki yemeklere baktı ve karides tabağına çatalını batırdı. “Ya Sheila senden on altı yaş büyük olsaydı? Senle Wolfe arasındaki yaş farkıyla aynı. Ya yetmiş yaşında olsaydı? Onu hâlâ çekici bulur muydun?”

Jerry güldü. “Aynı şey değil, biliyorsun. O ve Wolfe arasında kesinlikle bir ilişki var. Bu bir gerçek. Sheila bunu Morris’e itiraf etmiş.”

“Bu sadece gerçeğin yarısı. Ona öğrencinin adını söylememiş ki.”

“Sen e-mailleri görmedin. Yattığı kişi kesinlikle Wolfe.”

“Yasadışı yoldan girdiğin e-mailleri mi kastediyorsun?”

“Hayır, yasadışı yollardan girmeleri için başka birine para ödediğim e-mailleri kastediyorum,” dedi Jerry ağzı doluyken.

“Pislik.”

“Aralarında özel bir şeyin olmadığını söylediğini sanıyordum.”

“Yazışmalardan çok özel bir ilişki olmadığı anlaşılıyor.”

“Hiçbir şey ispat edemezsin. İnsanlar her zaman flört eder.”

“Ben satır aralarını okuyabiliyorum Mike. Nişanlısına, bir öğrenciyle ilişkisi olduğunu söylemiş.” Jerry oradan geçen bir garsona el salladı ve boş demliklerini işaret etti. “Geri kalan ekmeğimin üzerine yemin ederim ki o öğrenci Wolfe.”

“Tao bir seks bağımlısıydı, değil mi? Kaç tane öğrenciyle ilişkiye girdiğini Tanrı bilir. Flört mailleri bir işe yaramaz, daha ciddi kanıtlara ihtiyacın var. Bu adamdan hoşlanmadığını biliyorum ancak objektif olmalısın.”

Torrance bir başka yemeği daha çatalladı. “Ben hâlâ bu kadının çekip gittiğini düşünüyorum. Bunun aksini gösteren bir kanıt da yok zaten. Ve Gardener biraz... iri. Sheila hâlâ yirmili yaşlarda birini etkileyebilecek çekicilikte ama onunla evlenecekti yani öyle mi? Ben hiç sanmıyorum.”

“Demek oluyor ki,” dedi Jerry biraz gücenmiş halde. “Morris iyi bir adam.”

“Pardon, niyetim arkadaşını aşağılamak değildi.”

Jerry bu iğnelemeye aldırmadı. “*Müşterim* iyi bir insan. Çok para kazandıran iyi bir işi var ve doğu bölgesinde yaşıyor. Packers takımında oynuyordu. O kaçırılmayacak biri.”

“Belki de onunla çıkmalısın.”

“Canın cehenneme.”

Bir dakika boyunca sessizce yemeklerini yediler, sonra Jerry “Çıkmazdayım,” dedi.

“Farkındayım,” diye iç çekti Torrance. “Bunu söylemekten nefret ediyorum fakat ben demiştim. Tao tedirgin oldu ve kaçıp gitti. Hiçbir zaman bunun bir sonuca varacağını düşünmemiştim. Biliyorsun ki sana sonuca varabilecek davaları vermiyorum. Sen Gardener’a denediğini söyle, şişkonun paralarını al ve evliliğine devam et. Seni bunu yapmaktan alıkoyan nedir?”

“Şişmanın ödediği ücretten bahsetmişken...” Jerry cebinden küçük beyaz bir zarf çıkardı ve masanın üzerine koydu. “Bu senin payın. Yönlendirmelerin için teşekkürler. Ama sana söylüyorum, bunda doğru gitmeyen bir şeyler olduğunu hissediyorum.”

“Sana gerçekten teşekkür ederim.” Torrance zarfı gömlek cebine dikkatlice yerleştirdi. “Ama yemeğin parasını ödemeceğini zannetme. Bu berbat yerde yemek yemek için para ödemem.”

“Eğer yemeği ödeyeceksem, bana bir iyilik yapman gerekecek.”

“Ne olduğuna bağlı.” Torrance’ın ağzı meyveli tatlı doluydu.

“Wolfe’un geçmişini ayrıntılı bir şekilde araştırır mısınız?”

Torrance neredeyse tıkanı. “Sen deli misin? Bu Wolfe’un özeline saygısızlık olur. Sheila’nın ortadan kaybolma olayında resmi olarak şüpheli değil, zaten kadın resmen kayıp bile değil. Ve sen de benden onun kim olduğunu öğrenmek için birimin kaynaklarına sızmamı istiyorsun. Bunu neden kendin yapmıyorsun?”

“Ben sadece büyük işler yaparım. Bu yüzden bir iyilik olarak istedim aptal.”

Torrance geçirmesini tuttu. “Neler yapabilirim bir bakayım. Söz vermiyorum.”

Bir süre sessizce yemeklerini yediler.

“St. Clair cinayetiyle ilgili soruşturma nasıl gidiyor?” diye sordu Jerry. “Benimle paylaşabileceğin ilginç detaylar var mı?”

“Bilgi sızdırmaya mı çalışıyorsun?”

“Her zamanki gibi.”

Torrance konuşmadan önce ağzını kâğıt bir peçeteyle sildi. “Suya atılmadan önce öldürülmüş olduğunu biliyorsun, öyle değil mi?” Kısık sesle konuşuyordu.

“Onun birçok kez bıçaklandığını duymuştum.”

“Tam olarak söylemek gerekirse kırk kere.” Torrance çevresine bir göz attı. “Ama otopsi sonuçlarına göre, o aslında bıçaklamalardan önce ölmüş. Adam boğazını kesmiş, şahdamarını parçalamış. Üç ya da dört dakika içinde ölmüş olmalı. Bunu gazetelerde göremezsin. Ta ki biz adamı yakalayana kadar.”

“Yani bıçaklanmalar öldükten sonra olmuş. Bu çok canice.”

“Evet,” diye onayladı Torrance çayından bir yudum alarak. “Birileri ondan nefret ediyor olmalı. Ya da onu çok sevmiş.”

“Ya da her ikisi de,” dedi Jerry.

31. BÖLÜM

“Açlıktan ölüyorum,” dedi Sheila Ethan odaya girdiğinde. Gerçekten de öyleydi. Bütün günü WE kanalında yayınlanan eğlenceli filmleri izleyerek geçirmişti, o anda da Pretty Woman vardı. Sabahın erken saatlerinden beri Ethan’ı görmemişti. Midesi, sanki sözünü belgeler gibi gurulduyordu.

Ethan çantasına uzandı ve içinden ağzı bağlı plastik bir torba çıkardı. Torbayı Sheila’ya fırlattı, o da iki eliyle yakaladı. İçine baktı. Buğday ekmeği üzerinde yarım biftek vardı. Güzel.

“Onbeş santimetre yeterli mi?”

Sheila’nın yüzünde muzip bir gülümseme belirdi. “Bazen. Çocuğun bununla ne yaptığına bağlı tabii ki.”

Kadının şakası Ethan’ın yüzünde ufak bir tebessüm oluşturdu. Yeniden çantasına uzanarak ona bir kutu diyet kola fırlattı. Kutu, önünde dağılmış battaniyesinin üzerine düştü. Masada yemek yemenin nasıl bir his olduğunu neredeyse unutmuştu.

“Sen yedin mi?” Televizyonun sesini kapattı ve yatakta bacaklarını altına alarak oturdu. Kutunun üstündeki halkayı büktü, kola tısladı. Kola yeni açılıyordu. Artık onu uyuşturmuyordu.

“Aç değilim.”

“Yemeğimin yarısını ister misin?”

Ethan “Bana kalırsa yedi santim son derece yetersiz olur,” dedi. Kadın güldü çünkü gülmesi bekleniyordu.

Ethan hâlâ bir canavardı, kendisi ise hâlâ tutsaktı ama bu durumu kabullenmişti ve değiştirmek için hiçbir şey yapmıyor ya da söylemiyordu. Bu birkaç gün içinde birçok gelişme katetmişti, bunun bozulmasını istemiyordu. Bu bodrum katında kontrol kendisindeydi, artık sınırlama yoktu, kelepçe de... Tuvaleti kendi başına kullanmasına ve duş almasına izin veriliyordu. Ethan ona okuması için birkaç kitap bile getirmişti; romantik hikâyeler okumayı sevmezdi ama hiç yoktan iyiydi. Komidinin üzerinde duruyorlardı.

Bu katlanılabilirdi. Fakat hâlâ alınacak uzun bir yolu vardı.

Adam tekrar kanepeye attı kendini, oldukça yorgun gözüküyordu. Gözleri, onları saran koyu halkalar içinde kaybolmuştu ve günlerdir traş olmuyordu. Kadın onun esnemesini bastırışım izledi.

Ekmekten bir parça ısırıldı. Ethan bu sefer ilave salatalık ya da yeşil biber isteyip istemediğini sormuştu. “Çok lezzetli,” dedi Sheila. “Teşekkür ederim. Biraz ısırmak istersen söyle.”

Artık her şey normalmiş gibi davranmanın daha iyi olduğunu öğrenmişti. Eğer aralarının iyi olmasını istiyorsa, isteği dışında orda tutulduğunu ona hissettirmemeliydi. Ethan hâlâ tedbirliydi fakat daha samimiydi ve konuşmaya daha istekliydi. Silah hâlâ belindeydi, ancak artık Sheila’ya orada olduğunu göstermek amacıyla her an eli silaha gitmiyordu. Silahtan tamamen kurtulmak Sheila’nın bir sonraki hedefiydi.

“Sana bir sürprizim var,” dedi Ethan.

Sheila “Sürpriz mi?” dedi yapmacık bir merakla, konuşurken midesi kasılıyordu. Ekmeğini bırakarak ağzını zayıf

elleriyle sildi. Son yaptığı sürpriz ölmüş bir kıza ait kolyeydi, üzerinde ceset şekilleri vardı. Ethan bir kez daha çantasına uzandı ve doğruldu. Her birinin adını söyleyerek çantadan bir sürü şey çıkardı, bunları kanepenin yastıklarının üzerine sıraladı. “Şampuan, bakım kremi, vücut şampuanı, nemlendirici, yüz sabunu, vücut losyonu, duş süngeri, diş fırçası, diş macunu, deodorant. Diş ipi ve dudak kremi bile var.” Sheila’ya küçük bir bakış attı. “Aveda ürünlerini seviyordun, değil mi?”

Hâlâ ağzında olan son parça neredeyse Sheila’yı tıkayacaktı. “Hepsi kullandığım şeyler.”

“Güzel. Ayrıca bileklerin için bazı antibiyotik kremler de getirdim ve birkaç tane de ped. “Tekrar çantasına gömüldü. Aslında ona Stayfree’nin seyahatlerde kullanılan pedlerinden getirmişti. “Adet zamanlarını hatırlayamadım ama nasılsa bir gün olacağını düşünerek aldım.”

“Teşekkür ederim.” Sheila ürünlere baktı, sesi kısık çıkıyordu. “Çok düşüncelisin Ethan. Çok mutlu oldum.” Artık onu öldürmesi gibi bir şey söz konusu değildi. Öldürecek olsa onun için bunca şeyi almazdı değil mi? Bir şeyler değişmişti. Ama ne?

“Bir şey değil. Kalıp sabunla duş aldığını biliyorum, oysa Abby her zaman sabunun saçlarını kuruttuğunu söyler.”

Abby. Sheila oraya geldiğinden beri ilk kez adamın kız arkadaşının adını andığını duyuyordu. Hâlâ birlikteler miydi? Mavi beyaz bir jeli gösterdi, ne olduğunu çıkaramamıştı. “Bu nedir?”

Ethan kremi eline aldı. “Kaşıntı kremi. Daha önce sendeki kızarıklıklar dikkatimi çekmişti... poponda.” Yüzü komik bir ifade almıştı. Utanmış mıydı? İşte bir ilk daha.

Kıyafet de getirmişti. İki çift Puget Sound State Üniversitesi eşofmanı, iki tişört ve bir kazak, hepsi de yeniydi, etiketlerini bile çıkarmamıştı. Birkaç çift keten iç çamaşırı. Çoraplar. Adam kaçırın biri için fazla düşünceliydi. Sheila tüm bunları anlamaya çalışıyordu, kafası karışmıştı. Ona şefkat mi gösteriyordu? Şimdi mi? Bunun anlamı neydi?

“Teşekkür ederim,” dedi tekrar. Yemeği yarısı yenmiş bir halde tabakta duruyordu, eliyle itti, iştahı kaçmıştı.

Ethan tekrar kanepeye oturup televizyon izlemeye başladı. Julia Roberts Richard Gere’in söylediği şeylere gülüyordu. “Sesini açar mısın?” dedi.

:: ::

Bir saat sonra Ethan horluyordu, elleri başının üstünde kanepede yatıyordu, ağzı açıktı. Sheila ne zaman uykuya daldığını tam olarak fark etmemişti ama çıkardığı ses dikkatini çekmişti. Televizyonun üzerinden ona baktığında bayılmış gibi yattığını gördü.

Sheila yeni kıyafetlerini giyyordu. Yakın zamanda onu bir yere götürmeyecekse, Ethan’ın bunca şey almasının hiçbir nedeni olamazdı. Planı ne olursa olsun, değiştiği açıkça görülmüyordu. Sheila buraya ilk geldiğinde bağlıydı. Ethan onu öldüreceğini söylüyordu. Şimdi ise yanında yepyeni giysiler duruyordu, banyoda ise bir sürü banyo malzemesi. Sanki bir süre daha burada olacaktı. Ethanı yataktan izledi. Vücudu rahatlamıştı ve hareketsizdi, burun delikleri horladıkça açılıp kapanıyordu. Silahın sapı kemerinden bir miktar çıkmıştı, siyah tişörtünün altından belli oluyordu.

Onu tutsak eden adam uyuya kalmıştı.

Sheila’nın aklına bir sürü ihtimal geliyordu.

Eğer bir tavşan gibi hızlı olabilirse, silahı alabilir ve o uyanmadan ona doğrultabilirdi. Kafasında sahneyi canlandırdı, tıpkı onun kendisine hep yaptığı gibi. Böylece ona odadan çıkmak için gerekli olan şifreyi söyletebilirdi. Şakağına dayalı bir silah olursa, kesin söylerdi.

Peki, ama ya reddederse? Sheila suratını astı. Elbette reddederdi. Onu bir bacağından vursa mıydı? Ya da kolundan? Kanepede hareketsiz hale getirir, acılar içinde kıvrandırır mıydı? O zaman söylemek zorunda kalırdı, değil mi?

Ayaklarını yatağın kenarından sessizce sarkıttı, zihninde bir sürü şey vardı, aklına gelen başka bir düşünceyle durdu. Bu boydaki bir silahta kaç kurşun olurdu? Acaba tam dolu muydu? Ateşlemeden önce açması gereken bir güvenlik mekanizması var mıydı? Morris'in ona bir silahın nasıl ateşleneceğini öğretme teklifini geri çevirdiği için kendine lanet etti. Dahası Morris'in av partilerini de aynı şekilde onaylamamıştı. Doğru nişan alıp tetiği çekebilecek miydi? Ya kaybederse? Silah otomatik olarak tekrar dolar mıydı yoksa onu harekete geçirmek için bir şeyler yapması gerekir miydi? Harekete geçirmek kelimesinin bu durum için kullanılmasının doğru olup olmadığından bile emin değildi.

Başarısızlığa uğrayacağı kesin olan bir tariftaki malzemeler gibi kafasının içinde sorular dolaşıyordu. Ethan'ın hareketsiz bedenine baktıkça, harekete geçmekten daha da korkuyordu ve bu riski almaya değip değmeyeceğine karar veremiyordu. Ya ona doğru gelirse? Sheila o zaman gözlerinin arasına bir kurşun sıkmakta tereddüt etmezdi. Tabii hedefi tutturabilirse.

Sonra ne olacaktı? Ethan ölürse, elinde onu kapıdan çıkaracak şifre olmadan ne yapacaktı? Silah çok küçük görünüyordu, kapı da çok ağırdı; o ortalarda yokken birçok kez kapıya

vurmuştu. Çok kalın ve aşilamaz görünüyordu. Bu kadar küçük bir silahın gücü onu yıkmaya yeter miydi? Eğer yetmezse, adamın cansız bedeniyle orada kapalı kalacaktı. Aman Tanrım, açlıktan yavaş yavaş ve acılar içinde ölürdü çünkü kimse nerde olduğunu bilmiyordu. Kendisi de nerde olduğunu bilmiyordu.

Tabii Ethan'ın çantasında bir yerlerde bir telefon yoksa. Şimdiye kadar hiç görmemişti fakat bu yanında taşımadığı anlamına gelmezdi. Kendi telefonu çantada olabilirdi. Burası her neresiyse elbette bir telefon alıcısı vardı. Ethan Morris'le onun telefonuna cevap vermişti ve mesaj başarılı bir şekilde ulaşmıştı.

Evet, bu riski almaya kesinlikle değerdı.

Çıplak ayaklarını yere koydu, ayağa kalktı. Nefes almaya bile korkarak Ethan'a doğru ilerledi. Üç adım sonra Ethan gözlerini açtı.

“Aklından bile geçirme.”

Sesi oldukça netti. Eli silahına gitti. Sheila'nın kalbi sıkıştı. “Sen neden bahsediyorsun?” diye sordu geri adım atarak. “Banyoya gidiyordum.” Adam yavaşça ayağa kalktı, gözlerini ondan ayırmıyordu.

“Bana yalan söyleme Sheila. Yüzündeki ifadeyi görmeliydin. Silaha gidiyordun, değil mi?”

“Tabii ki hayır. Nasıl kullanılacağını bile bilmiyorum.”

Silahı pantolonuna sıkıştırdığı yerden aldı, parmağını tetiğe koydu. “Aramızın daha iyi olduğunu sanmıştım. Neden bunu bozmak istedin?”

Sheila “Tamam,” diyerek pes etti hemen. Ethan'ın yüzü sinirden kızarmıştı ve şu an aptalca bir oyun oynama vakti değildi. “Tamam, ona bakıyordum. Beni endişelendiriyor Ethan. Korkutuyor.”

“Aramızda güven oluştuğunu düşünmüştüm. Beni gerçekten hayal kırıklığına uğrattın.” Uykulu gözleri üzgündü.

Sheila yerine oturdu. “Güven mi? Güven oluşturmaya mı çalışıyorsun? Şu şeyden kurtularak başlayabilirsin. Ona neden ihtiyacın var ki? Seni alt edemem, hem etsem bile şifreyi bilmiyorum. Beni buraya getirdiğinden beri bana güvenmemene neden olacak hiçbir şey yapmadım. Beni küçük parçalara ayırmak için silaha ihtiyacın yok.”

Ethan dinliyormuş gibi görünüyordu. Elini silahın üstünde gezdirerek “Bunu düşüneceğim,” dedi.

“İyi düşün.”

Ethan kıkır kıkır güldü. “Annem gibi konuştun.”

“Annenin öldüğünü sanıyordum,” dedi Sheila, eline bir şans geçmişti. Gerginlik azalmıştı. Yeniden iyiydiler.

“Öyle.”

“Onu sen mi öldürdün?”

Ethan gözünü bile kırpmadı. “Evet. Doğru. O öldüğünde ben küçük bir çocuktum.”

Canavarlar için herhangi bir yaş sınırı var mıydı?

Sheila “Üzüldüm...” dedi sesinde samimiyet vardı.

“Biliyorum bu senin umurunda bile değil. Sorun yok. Benim de umurumda değil. Ev yangınında öldü.”

“Ne oldu?”

Homurdana homurdana kanepeye geri döndü. “Hikâyeyi mi öğrenmek istiyorsun? Peki, o zaman. Ben beş yaşındayken babam bizi terk etti ve annem kafayı tırlattı. Ben on yaşındayken de annem öldü. Evde çıkan yangında.”

“Çok üzgünüm.”

“Ben değilim.”

“Neden değilsin? Ailesinin ölümü bir çocuğun başına gelebilecek en kötü şeylerden biridir.” Ya da bir yetişkinin. Babasının yüzü Sheila’nın gözünün önüne geldi. Hemen onu düşünmeyi sildi kafasından.

“Beni konuşturmaya mı çalışıyorsun Dr. Tao?”

“Sadece sohbet ediyoruz. Sen de evde miydin?”

“Evet.” Sesi duygusuzdu. Öfke, üzüntü ya da acıma yoktu. Konuşması rahatlamıştı. “Dolapta kilitliydim, her zamanki gibi. Komşumuz duman kokusunu almış, benim çığlıklarımı duymuş, beni dışarı çıkardı. Çok korkunçtu. Mumla oynamanın tehlikeleri hakkında okulda bir eğitim vermek lazım.

“Anneni kurtaramadılar mı?”

“Elbisesi ateş almış.” Ağzının kenarları titriyordu, Sheila dehşetle fark etti ki Ethan gülüşünü bastırmaya çalışıyordu. “Üç gün sonra hastanede öldü. Vücudunun %80’i 3.derecede yanmıştı.” Yüzü dalgınlaştı. “Ölürken onun çok acı çektiğini düşünüyorum ama kendinde değildi ve bir daha uyanamadı.”

Sheila ürperdi.

“On sekiz yaşındayken yüklü miktarda bir mirasa sahip oldum,” diye devam etti Ethan gözleri boş bakıyordu. “Ev sigortasından gelen para, benim hiç tanışmadığım büyükannem ve babam yaptırmışlar. Yaklaşık iki milyon dolar civarındaydı.”

Sheila’nın şaşkınlığı gerçektir. “Bu çok büyük bir para.” Ve bir çok şeyin açıklaması. Mesela, gösterişli bir antika motor. Sonra Sheila’nın aklına bir şey geldi. “Burası senin mi? Her neresiyse artık...”

“Evet.”

“O halde neden zavallı bir öğrenciymiş gibi davranıyorsun?”

“Ben ne zaman rol yaptım?” diye omuz silkti Ethan. “İnsanlar öyle sanıyor, ben de onları düzeltmiyorum.

“Bir milyoner olmak için fazla gençsin.”

“Öyle mi düşünüyorsun?” Nihayet bakışlarını kadına çevirmişti. “Bu arada, Morris’in ne kadar parası var?”

Nasıl oluyorsa konuşmaları bir yerde muhakkak Morris’e bağlanıyordu. Bu da Sheila’yı ürkütüyordu. “Bilmiyorum, hiç sormadım. Ne fark eder ki? Ben kendi paramı kazanıyorum biliyorsun.”

“Sadece sohbet ediyoruz.”

Odayı bir sessizlik kapladı. Sheila, Ethan kendini kapamadan önce bir şeyler söyleme ihtiyacı hissetti. Derin bir nefes aldı, konuşmaya başladı. “Bunu neden yapıyorsun?”

Bakışlarını Sheila’ya daha da odakladı. “Tam olarak neyi kastediyorsun?”

“Sen psikoloji bölümünde yüksek lisans yapan bir öğrencisin.” Boğazını temizledi ve en profesyonel tonuyla konuşmaya devam etti. “Niye bu yolu seçtin? Bu yaptıkların sana ne kazandırıyor?”

Ethan güldü, yüzünde keyifli bir ifade vardı. “Kendi kendime terapi yapmamı mı istiyorsun? Bu bir ilk. Antisosyal kişilik bozukluğu hakkında ders vermeyi mi planlıyorsunuz Dr.Tao?” Kadının yüz ifadesini gördü ve tekrar gülmeye başladı.

“Ne yani, kendi kendime teşhis koyamayacağımı mı düşünüyorsun?”

“Teşhisin bu mu yani?”

“Sadece şaka yapıyordum.” Ethan başını kaşıdı, gözleri zevkten parlıyordu. “*Au contraire*, oldukça zeki olduğumu ve iyi bir içgüdüye sahip kontrollü biri olduğumu söyleyebilirim.”

“Yani bir psikopat olduğunu düşünmüyor musun?”

“Psikopat mı?” diye sordu Ethan. “Bir bakalım. Hare Psikopatitesi Listesi’ndeki tanımlamayı kontrol edelim: ‘birilerini kontrol etmek ve kendi ihtiyaçlarını tatmin etmek için cazibe, hile, tehdit ve seks unsurlarını kullanan bir yırtıcıdır’. Bir psikopat empati ve vicdan duygularından yoksundur, istediğini alır ve ne isterse yapar, toplumsal kurallara uymaz ve suç veya pişmanlık içermeyen ihtimallerle ilgilenmez.”

Bir kaşı kalkık halde yaptığı tanımlamayı bitirdi, bakışları hâlâ Sheila’nın üzerindeydi.

“Bu tanımlamaya tanıdığım insanların yarısı uyuyor. Bunlara sen de dâhilsin.”

“Ben öyle biri...”

“Hiç park halinde bir arabaya çarpıp sahibine söylemediğin olmadı mı? Hiç bir tezgâhtarla sana daha iyi bir tavsiyede bulunması için tatlı dille konuşmadın mı? Hiç istediğini elde etmek için bir adamı baştan çıkarmadın mı? Sonrasında bir suçluluk duygusu hissetmeden...” Ethan tek kaşını kaldırdı. “Bunları hepimiz yaptık.”

“Ama sınırlar var. Hepimiz gasp yapmayız, birilerini kaçırmayız veya cinayet işlemeyiz.”

“Sence ben bunları mı yapıyorum?”

Sheila adama baktı. “Yapmıyor musun? Sonuçta ben buradayım.”

“Neden burada olduğunu bilmiyorsun. Bildiğini düşünüyorsun, ama bilmiyorsun.”

Harekete geçme zamanıydı.

Sheila yataktan kalktı ve Ethan’ın önünde durdu. “Bildiğimden eminim.” Yeni eşofmanını ve tişörtünü başından

çekip çıkardı. Şimdi karşısında yalnızca onun aldığı iç çamaşırlarıyla duruyordu.

Ethan'ın bakışları kadının çıplak vücudunda dolaştı.

“Benimle ilgileniyorsun,” dedi Sheila. “Kendin dışında kimseye itiraf edemesen de beni seviyor bile olabilirsin. Eğer bunu kabul edebilseydin, eğer bana karşı gardını kaldırabilseydin şimdi bu durumda olmazdık. Çünkü buna gerek kalmazdı.”

Sheila iç çamaşırlarını parmaklarıyla aşağı doğru sıyırmaya başladı. “Seninle oyunlar oynamaktan bıktım. Bir araya geldiğimizden beri tüm yaptığımız bu. Beni istiyor musun? Benimle birlikte olmak mı istiyorsun? Beni bunun için zorlama gerek yok.”

İç çamaşırları yere düştü, onlardan kurtulup Ethan'a doğru yaklaştı. Ethan gözlerini kadından alamıyordu. Sheila güzel göründüğünü biliyordu. Burada olduğu sürede kilo vermişti. Evlilik zamanında veremediği kiloları nihayet burada vermişti.

“Şimdi, kimmiş psikopat?” dedi Ethan ama kalbi biraz daha hızlı atıyordu. Ellerini Sheila'nın çıplak kalçalarına koyup kendine doğru çekti.

Sheila ona doğru ilerlerken bir anda Ethan'ın kollarını belinde hissetti. Hâlâ oturur vaziyette olan Ethan'ın dudakları Sheila'nın göbek deliğindeydi ve Sheila onun dilinin gezinişini hissediyordu.

Güzel bir his değildi. Bu his hiçbir şeye benzemiyordu. Fakat parmaklarını onun kısa saçlarına geçirdi ve dudaklarından ufak ufak iniltilerin çıkmasına izin verdi.

Ethan Sheila'yı aşağı doğru çekip dizlerine oturttu. Ethan hâlâ giyinikti ama Sheila pantolonundan tam da silahın durduğu yerin altında ereksiyon olduğunu hissedebiliyordu. Sheila

boynunu öperken, parmaklarını Ethan'ın göğsünden aşağı kasıklarına yani silaha doğru indiriyordu. Kadın kendi kalçalarını sıkınca Ethan'ın nefes alışışı daha da hızlandı.

Ethan boğuk sesiyle "Bunu yapmak istediğinden emin misin?" diye sordu.

"Seni istiyorum. Her zaman istediğim tek kişi sendin."

"Beni seviyor musun?"

"Evet." Güçlkle konuşuyordu ama şuan yaşadığı duygulardan dolayı değil. Sözcükler boğazında düğümleniyordu çünkü yalan söylemek zorundaydı. Parmakları Ethan'ın karın kaslarında geziniyordu. Birkaç dokunuştan sonra silaha değdi.

"Morris'ten daha mı fazla?"

"Karşılaştırılmaz bile." Parmakları silahın kabzasının çok yakınındaydı, kabza adamın vücuduna yakın olduğu için ısınmıştı.

"Neden beni ondan daha fazla seviyorsun?"

Sheila henüz silahı Ethan'ın pantolonunun belinden çıkaramamıştı. Boynunu küçük küçük ısırmaya başladı, kalçalarını biraz daha bastırdı. Boşta kalan eliyle Ethan'ın pantolonunun fermuarını açtı ve elini yavaş bir hareketle içeri daldırdı. "Çünkü sen daha çekici, daha genç ve daha seksisin."

Penisini eline almıştı ve okşamaya başladı. Ethan soluk soluğa kalmıştı. Sheila bu sesi hatırlıyordu, ne anlama geldiğini de. Sağ eliyle silahın sapını sıkıca kavradı. Daha da yakınlaşmışlardı. Birkaç dakika sonra Ethan artık etkisiz hale gelecekti, bu süre silahı alıp ona doğrultmak için yeterli bir süreydi. Sheila'nın eli durmadan okşamaya devam ediyordu.

"Sheila..." dedi Ethan, yüzü kadının boyuna gömülmüştü.

"Evet..." dedi kadın kulağına.

“Ben hep seni sevdim.”

“Biliyorum.”

Ethan'ın orgazm olmak üzere olduğunu hissedebiliyordu. Daha hızlı elini ileri geri götürdü, diğer eli silahın sapını sıkıca kavramıştı.

“Ama şu da var...” dedi, sesi hızlı nefes alış verişiyle boğulmuştu.

Sheila “Nedir?” diye sordu, eli daha hızlı hareket ettirirken. *Hadi, hadi, neredeyse oldu.*

Eli aniden kadının bileğini yakaladı. Sheila çok büyük bir acı duydu. Silahı bırakmaktan başka çaresi yoktu. Diğer eliyle Sheila'yı kucağından itti. Sheila olduğu yere yığıldı.

“Sana hiç güvenmedim,” dedi. Ethan, kadının yerdeki çıplak bedenine bakarak kalktı ve fermuarını çekti. “Şimdi daha iyi anladım ki, hiçbir zaman da güvenmeyeceğim.”

32. BÖLÜM

Morris olayı çözemiyordu. Onu deli eden de buydu. Normalde çözüm insanıydı. Birşeyleri sonuca ulaştırmayı severdi. Bir problemi alır, araştırma, deneyim ve iyi bir değerlendirmeye en iyi cevabı bulur, en iyi planı yapar ve harekete geçmek için en iyi yolları bulurdu.

Hayatında iki kariyeri vardı; futbol ve bankacılık. İkisi de iyi düşünülmüş stratejilere ve uygulamalara dayanıyordu. Ve elbette, onun zaten sahip olduğu sezgilere. Sezgileri Sheila ile ilgili onu nasıl bu kadar yanıltabilmişti?

Her uzun iş gününün ardından yaptığı gibi, spora gitmişti. Normalde rahatlaması gerekiyordu fakat o gün aklından geçenleri bir türlü durduramadan birkaç haftadadır yaşananları düşünüyordu. Sheila ile olan her diyalog, konuştukları ve yaptıkları ya da yapmadıkları her şey. Ama bu düşünceler onu hiçbir yere götürmüyordu. Küçük bir tekerlek üzerinde dönüp duran şişman bir hamster gibiydi. Kendini kapana kısılmış hissediyordu.

Her geçen gün, Sheila'nın ortaya çıkma ihtimali azalıyordu. Bir yolu yoktu. Jerry Isaac pek bir şey söylememişti ama Morris dedektifin bütün bu fikirleri tükettiğini biliyordu. Konuşacak kimse kalmamıştı.

Sheila onu bırakmıştı, isteyerek, telefondaki mesajında söylediği gibi. Bunu neden kabullenemiyordu? Neden Morris ödeme yapmaya devam ettiği sürece kadını aramaktan zevk alan bir adama para saçmaktansa sadece gerçeği kabul edemiyordu?

Güzeller güzeli oğlu artık onun hayatındaki en güzel şeydi. Randall hayatına tekrar girmişti. Bunca yıldır omuzlarında taşıdığı yük birden uçuvermişti. Morris Sheila'ya bunun için teşekkür etmesi gerektiğini biliyordu. Ona verdiği acıya, hissettiği kızgınlığa ve endişeye bakmaksızın, bu yaptığı için ömrü boyunca onu seveceğini biliyordu.

Bir kadeh Johnnie Walker daha doldurdu ve her kadehte gelen suçluluk duygusunu bertaraf etti. Henüz Randall Morris'in içmesi hakkında hiçbir şey söylememişti ama oğlunun kaygılandığını düşünecek olursak konuşması an meselesiydi. Babasını hiç ayık görmemişti.

Bu düşünce onu üzdü. O anda telefonu çaldı.

Susana kadar baktı telefona. Saat akşam sekizi geçmişti, yarın tekrar arayabilirlerdi. Sonra evin telefonunun çaldığını duydu. Demek ki iş ile ilgili bir şey değildi. Telefona uzandı ve açtı.

“Ben Jerry,” dedi diğer taraftaki ses. “Meşgul müydünüz? Cep telefonunuza cevap vermediniz.”

“Ah, evet. Şu an önemli bir görüşmedeyim.” Morris acı acı güldü. “Tatlı bir sarışınla birlikteyim. Onu kucağımdan kaldırıma kadar hatta kal.” Johnnie Walker şişesine baktı, hâlâ elindeydi. Yeterince yakındı. “Sorun mu var?”

“Bugün Ethan Wolfe ile buluştum. Sizi daha önce arayacaktım ama eşim akşam yemeği için dışarı çıkmak istedi. Bugün bizim haftalık dışarda yemek yeme gecemizdi de.”

“Dur tahmin edeyim, onu Golden Monkey'e götürdün.”

“Küçümsemeyin ama. Seattle’daki en iyi Çin Restoranı o.”

“Çinliler seninle aynı fikirde mi?

“Wolfe’la ne konuştuğumuzu bilmek istiyor musunuz?”

“Anlat.”

Jerry boğazını temizledi. “Onun kesinlikle Sheila’yla ilişkisi olan kişi olduğunu düşünüyorum.”

“O bunu kabul etti mi?” Morris, bu haberin sürpriz olmadığını bilmesine rağmen incinmiş hissetti. Sheila’nın ofisinde buluştukları o geceyi yeniden düşündü. Wolfe’nin nasıl Sheila’yı iğnelediğini ve Sheila’nın da nasıl ona boyun eğdiğini. Artık her şey yerli yerine oturuyordu. Bir kadeh daha viski doldurdu, dedektifin bunu telefonda duyup duymadığını merak etmişti.

“Öyle hissediyorum. Polis olarak geçen otuz yılın ardından bunun bir anlamı olmalı.”

“Yani ilişkiye giriyorlardı. Bunda şaşılacak bir şey yok.” Morris ses tonunu alçaltmıştı. Telefonu biraz uzak tutarak, viskiyi bir dikişte mideye indirdi. “Bundan başka bir şey mi çıkarmamız gerekiyor?”

“Bir anlamı olmayabilir.” Jerry durdu. “Ama adam biraz esrarengiz, bilirsiniz işte. Bir sincap gibi. Kapı kapanınca aşırı derecede heyecanlanıyor. Benimle aynı odada kapalı kalmak istemedi.” Dedektif homurdandı. “Mantıklı olarak, bu ilişkiyi açıklamamak istemeyişinden dolayı onu suçlayamam. Neden bunu kabul etsin ki?”

Jerry’nin söyledikleri Morris’e dokundu. Tanıdık bir acı, boynunun arka kısmında bir sancı hissetti ama düşünmemeyi başarınca geçmeye başladı.

“Durum şu ki...” diye devam etti Jerry “ona ne olduğunu bilmediği konusunda ısrarlı.”

“Ona inanıyor musun?”

“İnanmamam için bir sebep yok.”

“Sheila’nın ortadan kaybolduğu gece için bir mazereti var mı?”

“Bu hangi gece oluyor tam olarak?” Jerry’nin seni sinirli geliyordu. “Şehri ne zaman terk ettiğini bile bilmiyoruz. Siz Japonya’daydınız değil mi? Sizi pazar gününe kadar aramadı. Her yerde olabilir. Zaten, Wolfe’un hiçbir mazerete ihtiyacı yok çünkü bildiğimiz kadarıyla ortada bir suç yok.” Jerry derin bir içi çekti.

“Yani?”

“Bilmiyorum,” dedi dedektif. “Bazı şeyler hiç açık değil. *Wolfe* beni köşeye kıştırdı. Yaşamını kazanmak için kâğıtlara not veren birine göre fazla ağzı sıkı.”

“Şimdi ne yapacağız?”

“Ben birkaç gün onu takip ederim. Geri kalan tek seçenek bu gibi duruyor. Ama size karşı dürüst olacağım, bundan bir şey çıkacağını zannetmiyorum. Burda devam edecek bir şey yok. Bu daha çok yakaladığım bir ipin nereye varacağını merak etmemle alakalı bir durum. Ve bu biraz pahalı olacak.”

“Golden Monkey’deki gibi değil desene.”

Bu Jerry’i güldürdü ama sonra sesi tekrar ciddileşti. “Üzerinde düşünmenizi istediğim başka bir konu daha var. Uzak bir ihtimal gibi görünüyor ama diyelim ki, bir mucize oldu ve Sheila’yı bulduk. Sizden tamamen uzaklaşmış. Yeni bir hayat kurmak için başka bir yere gitmiş ve siz onun kapısında durmuş, ona artık olmak istemediği halini hatırlıyor ve cevap bekliyorsunuz. Sizden defolmanızı istiyor. Aklınızdaki karşılaşma bu mu? Hayatınıza devam etmek için ihtiyacınız olan bu mu?”

“Artık neye ihtiyacım olduğunu bilmiyorum.” Morris bu kez direk şişeden içti. “Ama bunun öylece bitmesini istemiyorum. Onun yüzünü görmem gerek Jerry. Bittiğini bana bizzat o söylemeli. En azından bunu hak ediyorum.”

“Tamam o halde. Emin olalım. Sizi haberdar edeceğim.”

“Hey,” dedi Morris özel müfettiş kapatmadan önce.

“Evet?”

“Wolfe’yle ilgili ne düşünüyorsun?”

“Size söyledim. Kurnaz ve asabi biri.”

Tekrar aynı acıyı hissetti. “Hayır, öyle değil.” diye tereddüt etti Morris. “Sence yakışıklı mıydı?”

“Bilmiyorum. Züppenin tekiydi,” dedi Jerry bıkkın bir şekilde. “Siz onunla zaten tanışmıştınız.”

“Evet, ama ne senin ne düşündüğünü bilmek istiyorum.”

“Bilmiyorum.” Bir iç çekiş daha geldi, dedektif parmaklarını çıtlattı. “Yakışıklı sanırım. Eşim *The Young and the Reckless* operasına bayılır...”

“*Restless*” diye düzeltti Morris. “Eski karım da bayılırdı.”

“Herneyse, hepsi saçmalık. O, bu gösteride oynayabilecek gibi gözüküyor. Yakışıklı biri. Kadınlardan oldukça ilgi görüyor olmalı çünkü genç, formda ve güzel bir yüze sahip.”

“Harika.” Morris bir yudum daha içti.

“Siz sordunuz.” Kısa bir sessizlik oldu. “Cidden kadının gitmesine müsaade etmek hakkında size söylediklerimi düşünün. Bütün hayatınızı merak etmekle geçirebilirsiniz. ‘Acaba?’ stresi sizi öldürebilir.”

Morris elindeki şişeye baktı. Şişedeki sıvı oturma odasının loş ışığında parlıyordu.

“Bu beni öldürmeye çoktan başladı.”

::::

Puget Sound Üniversitesi Psikoloji binasındaki asansöre ilerledi, koltukaltları nemliydi, yumrukları sıkılıydı, okula yeni başlayan bir çocuk gibi hissediyordu. Morris dün gece Jerry ile konuşmasının ardından mesajlarını kontrol etti ve üniversitedeki asistanlardan birinin sesli bir mesaj bıraktığını gördü. Bölüm Morris'ten Sheila'nın özel eşyalarını almasını istiyordu. Odayı, şu anda ofisini bir başkasıyla paylaşan bir profesör için hazırlamak istiyorlardı. Boş alana ihtiyaçları vardı. Acaba o Dr.Tao'nun eşyalarını toplamak için erkenden gelebilir miydi?

Morris de istenileni yapmıştı. Seçme şansı da yoktu zaten.

Asansörün kapısı açıldı, kırmızı bir ok psikoloji departmanındaki merkez ofise giden yolu gösteriyordu. Birkaç adım sonra, Morris kendini orta yaşlı üç kadının çalıştığı bir danışmanın önünde buldu. Üçü de onu fark edince başını kaldırdı. İlk olarak sağda duran kısa kahverengi saçlı kadın konuştu. "Siz Morris olmalısınız." Sesi küçük bir kızinki gibiydi ve onu gülümsemeyle karşıladı. "Sizi Dr.Tao'nun odasındaki fotoğraflardan hatırlıyorum."

Tokalaştılar. Diğer iki kadın bakiştılar sonra bilgisayar ekranlarına döndüler. Ofiste yoğunluk yoktu. Morris FreeCell oynadıklarına on dolara bahse girerdi.

Sekreterin adı Dolores'ti. Bir altmıştan uzun olamazdı. Morris omuzlarının üstünden kadına bakarken, saçlarının seyreltiği yerdeki saçlarının beyazlaşmış olduğunu gördü. Gülmüsed ve onu ofisin dışına kadar takip etti. Belinde birçok anahtarın asılı olduğu bir kemer takıyordu. Anahtarlar sanki asansörlere girmek için can atar gibi şıkırdıyordu.

“Yönetimden bazı kutular getirmelerini rica etmiştim.” Kısa ve ojesiz tırnağıyla asansörün yukarı düğmesine bastı. Boynunda ve işlemeli süveterinin üstünde boncuklar vardı. “Ofisi biz kendimiz de toplayabilirdik ancak bunu sizin yapmak isteyeceğinizi düşündüm. Ofiste ona götürmek isteyeceğiniz bazı kişisel eşyalar var. Ya da evine, her neyse...”

Asansör geldi, Dolores Morris’e baktı. “Dr. Tao nasıl?”

Morris yüzünün kızardığını hissetti. “İyi olduğuna eminim.”

Bu küçük asansör her zamankinden daha da dar gelmişti. Asansörü bir de Sheila, hava ya da insanların vakit doldurmak için bahsettiği diğer basit konular hakkındaki konuşmalarla doldurmak istemiyordu. Tüm bilmek istediği sahtekâr Ethan Wolfe’nin nerede olduğuydu ama bunu sormadı. Asansörden indiler, Morris Dolores’i koridorun sonuna kadar takip etti, sekreter anahtarıyla sondaki kapıyı açtı.

Tokmağı çevirdi, sonra tereddüt etti. “Dekan Simmons onun ne zaman geleceğini bilip bilmediğinizi merak ediyordu. O da ani gidişinden dolayı hepimiz gibi şaşkın. Doktor Tao stresten dolayı rahatsız olduğunu söyledi ama... başka bir iş mi buldu, biliyor musunuz?”

“Ben gerçekten bunu bilmiyorum.” Morris’in sesi kaba çıkmıştı. “Ben de sizin bildiğiniz kadarını biliyorum.”

“Üzgünüm. Düşüncesizlikti.”

“Özür dilemeyin. Bu herkes için tuhaf bir durum.”

Morris ofise adım attı, derin bir nefes aldı. Sheila’nın yokluğuna rağmen, oda onun varlığıyla doluydu. Parfümünün kokusu, hafif çiçeksi bir harman hâlâ havada duruyordu. Masasının üstündeki kristal bir vazoda ona evlenme teklif ettiği gece verdiği bir demet gül vardı, kurumuştu ve itinayla saklanıyordu.

En sevdiği Pottery Barn'lı kupa bilgisayarın yanında duruyordu. Kenarında hâlâ ruj izi vardı, koyu kırmızı onun rengiydi. Düzeltilmiş kutular ve bir yığın gazete yerde duruyordu.

“Ben sizi yalnız bırakayım.” Dolores yüzünde üzgün bir ifadeyle ona bakıyordu. “Bitirdiğinizde masadaki telefonda 2 1 2 dahilisini tuşlayın, size kutuları arabanıza kadar taşımanıza yardımcı olacak birini göndereceğim. Buradaki her şeyin ona ait olduğunu düşünüyorum, mobilyaların ve bilgisayarın dışında.”

“Teşekkür ederim.”

Kapıyı arkasından kapadı. Morris işe başlamadan önce bir süre kendini topladı. Her şey çok gerçekdışı görünüyordu. Sheila işini severdi, nasıl olur da ondan uzaklaşırdı? Bir keresinde, boşanmalarının ardından onun hayatına devam etmesini sağlayan tek şeyin üniversite olduğunu söylemişti.

Morris Sheila'nın diplomalarını duvardan aldı ve özenle gazeteye sardı, gözüne çerçevedeki bir fotoğraf takılınca durdu. Morris Sheila'nın ofisine birkaç kez gitmişti, o yüzden fotoğrafın ne kadar zamandır orada olduğunu bilemiyordu. Bu kendi fotoğrafıydı.

Barbekünün yanında ayakta durmuş gülüyordu, üzerinde kırmızı kareli bir tişört ve kot pantolon vardı. Bir eliyle soda, diğer eliyleyse maşa tutuyordu. Geçen yazın başlarıydı. Bahçede biftek ve salata yemiş ve saatlerce konuşmuşlardı. Daha sonra film izlemişlerdi. İsmi şuan hatırlayamıyordu ama bir komedi filmiydi. Kollarıyla Sheila'yı nasıl sardığını ve gülerken gözlerinde beliren ışığı hâlâ hatırlıyordu. Morris'in gözleri doldu, birilerinin ofiste onu ağlarken görme düşüncesi onu korkuttu. Yerden bir kutu aldı ve doldurmaya başladı.

: : : :

Kutular arabaya taşındıktan sonra, Morris Dolores'le konuşmak üzere ofise döndü. Alçak sesle "Sheila'nın asistanlarından birini nerede bulabileceğimi biliyor musunuz? Ethan Wolfe'yi. Belki onda Sheila'ya götürmem gereken şeyler vardır."

"Bir kontrol edeyim." Dolores bilgisayara bir şeyler yazdı. "Evet, bugün dersi var. 606 numaralı oda. Asansörden inince sola dönün."

Morris ona son kez teşekkür etti.

İki dakika sonra, küçük, fazla eşya olmayan ofisin önünde durmuş Ethan Wolfe'un başının arkasına bakıyordu. Mezun öğrenci masasında oturuyordu, arkası kapıya dönüktü. Morris sert bir şekilde kapıyı tıklattı.

"Kapı açık," dedi Wolfe sandalyesini döndürürken. Yüzü dondu.

Morris içeri girdi. Çocuk hatırladığından daha iyi görünüyordu. Wolfe'yle tanıştıkları gece bile ona bu kadar dikkatli bakmamıştı. Sheila'nın pırlanta bilekliğinden hoşlanıp hoşlanmadığına o kadar odaklanmıştı ki. Büyük bir özgüvenle, yutkunarak sırtını dikleştirdi.

Wolfe telefondaydı. "Kapatmalıyım," dedi karşısındakine "Evde görüşürüz." Telefonu yerine koydu.

"Merhaba..." Morris kibar olmaya çalışıyordu ancak sesi kaba çıkmıştı. "Beni hatırlıyor musunuz bilmiyorum. Ben Morris Gardener."

"Sheila'nın nişanlısı. Elbette." Pek memnun olmuşa benzemiyordu. Wolfe ayağa kalktı. Tokalaştılar, Morris, genç adamın elini normalden daha fazla sıkıldığını fark etti.

"Sizi buraya getiren şey nedir?"

“Ofisteki hanımefendi Sheila’nın eşyalarını toplamamı istedi.” Morris genç adama üstünkörü baktı. “Boş ofise ihtiyaçları varmış.”

Wolfe başıyla onaylayarak yerine oturdu. Masada duran denizkartalı oyuncağı titredi. “Burada boş ofis altın değerindedir. Sheila binadaki en iyi ofislerden birindeydi, oranın manzarası harikadır.”

“Oturabilir miyim?”

“Buyrun.”

Morris kapıya yöneldi.

“Sakıncası yoksa açık bırakabilir misiniz?” dedi Wolfe hemen. “İçerisi çok havasız.”

Yine o sancı.

Morris kapıyı arkasından hızlıca kapattı. “Konuşacağımız şeyin özel kalması gerektiği konusuna hak vereceğinizi düşünüyorum.”

Wolfe omzunu silkti.

Wolfe’nin karşısındaki küçük sandalyeye geçti, Sturbucks’tan aldığı içeceği yudumlayan genç adamı inceledi. Ethan’da ona kaçamak bakışlar atıyordu. Ve huzursuz görünüyordu. Morris’in onu en son gördüğü zamankinin tam aksi bir ruh halindeydi, o zaman kendinden emin ve kasıntıydı.

Genç adamın sandalyeye oturuş şeklinde Morris’e tanıdık gelen bir şeyler vardı. Düşünceler kafasını kurcalıyordu. Morris, kendisinin ve Wolfe’un daha önce tanışmış olduklarını kendine hatırlatmadan önce düşünmek için yaklaşık beş saniye geçti.

Asistan nihayet sessizliği bozdu. “Dr.Tao ile ilgili bir haber var mı?”

“Napcaksın?”

Bu küçümseyici cümle Wolfe’u ürpertti. “Şey, eğer onunla konuşursanız, kendisini özlediğimizi söyler misiniz? Ben şu anda Profesör Easton ile çalışıyorum. Ve aramızda kalsın, bir kalemi bile yerinden kaldırmaya korkuyorum, neyi kastettiğimi anlamışsınızdır.” Wolfe zoraki bir şekilde kıkırdadı. Oda serin olmasına rağmen saç dipleri boncuk boncuk terlemişti. Aniden ayağa kalktı. “Pencereyi açmamda bir sakınca var mı?”

“Hayır, yok.”

Wolfe pencereye uzanınca, Morris genç adamın tişörtünün altından görünen kaslarını fark etti. Morris en son on altı yaşında okul takımında oynarken bu kadar zayıftı. Bir dakika sonra, temiz hava dalgası odayı doldurdu.

Wolfe yerine oturdu. Yüzü öncekinden daha iyidi. Dudaklarına küstah bir gülücük yayıldı. “Eğer Sheila’dan bir haber yoksa, ne konuşmak için buradasınız?”

“Sheila ile ne zamandır çalışıyorsunuz? Bir yıldır mı?”

Wolfe’un yüz ifadesi rahattı. “Hemen hemen. Benim danışmanımdı. Bırakmasına çok üzüldüm, çünkü bu benim son senemdi. Onunla çalışırken bitirmek isterdim.”

Ve onun üzerinde ve arkasında veya hangi pozisyonda yapmayı seviyorsan seni palavracı.

“O okuldaki en iyi profesördü,” diye devam etti Wolfe. “Rahattı. Dersleri inanılmazdı, eminim bunu biliyorsunuzdur.” Yeniden kahvesini yudumladı. Artık gerginliği geçmişti.

“Aslında bilmiyorum.”

“Hiç derslerine girmediniz mi?”

“Öyle bir şansım olmadı.”

“Vay canına.” Wolfe arkasına yaslandı. “Onun nişanlısı olarak işiyle ilgilendiğinizi düşünmüştüm. O en dinamik...”

Wolfe’un lafı kapının çalmasıyla bölündü. Morris hızlı hızlı nefes aldığını ve kendini sakinleştirmeye çalıştığını fark etti. Başını çevirdi, kapıda Dolores’i gördü.

“Tekrar merhaba Morris.”

Kadın ona içtenlikle gülümsedi, Morris de aynı şekilde karşılık verdi. Kadın Wolfe’un yüzünü masaya çarpılmaktan kurtardığının farkında değildi.

“Nasil gidiyor Dolores?” Wolfe’un sesi canlıydı.

“Böldüğüm için üzgünüm beyler, ama Ethan, Denny Ambrose burada. Gerçekten çok üzgün. Dr.Tao ona B aldığını söylemiş fakat siz sisteme C olarak girmişsiniz. Bu durum, bursuyla ilgili bir soruna yol açmış. Sizi kısa bir süreliğine alıkoyabilir miyim?”

“Bu birkaç dakika sürebilir,” dedi Wolfe ayağa kalkıp. Morris’in anlayamadığı bir nedenle sevinmiş gibi bir hali vardı.

“Ben beklerim,” dedi Morris.

Morris yalnız kalınca kasvetli odayı inceledi, Sheila’nınkinden daha küçüktü ve tarzdan yoksun bir odaydı. Daha hızlı sallanması için masadaki oyuncağa hızlıca vurdu. Wolfe’ye ilişkiyi nasıl soracağını düşündü. Wolfe bu konu hakkında açıkça konuşur muydu? Ya da bir şekilde kıvrır mıydı? Oyuncağın kafası normalden daha büyüktü ve vurunca yerinden kopup masaya düştü. Morris onu tam yere düşecekken yakaladı. Kahretsin, kırılmıştı. Plastik kafayı elinde tutarak, başsız kalan vücuda bakıp sıırttı. Bu tam olarak Ethan Wolfe’ye yapmak istediği şeydi.

Koca parmaklarıyla beceremese de kafayı yerine takmaya çalıştı. Onu takmaya uğraşırken, dibinden ufak bir parça düştü. Morris bunun da kopan bir parça olduğunu sandı. Ama öyle değildi, alakası bile yoktu.

Bunun ne olduğunu biliyordu sonuçta kendisine aitti.

Hayrete düşmüştü, üzerine kazınmış baş harflerinin üzerinde parmağını gezdirdi: MG.

Bu onun ne zamandır aradığı kol düğmesiydi. Wolfe bununla ne yapıyordu? Morris'in aklına türlü şeyler geliyordu.

Sheila onu çocuğa mı vermişti? Hayır, bunun hiçbir anlamı yoktu. Wolfe'a tek bir kol düğmesini vermesinin nedeni ne olabilirdi? Ayrıca, bu Morris'in adının başharfiydi. Onu Sheila'nın evinde mi bırakmıştı ve Wolfe onu oradan mı almıştı? Hayır, bu imkânsızdı. Morris Sheila'ya giderken hiç kol düğmesi takmamıştı. Wolfe birkaç dakikaya burada olurdu. Kol düğmesini cebine attı ve ofisten çıktı. Altı dakika sonra Cadillac'ındaydı. Arabanın kapılarını kapatıp kilitledi.

Araçta yalnızken, kol düğmesini çıkarıp baktı, inanamıyordu. Bu ne anlama geliyordu? *Düşün, kahrolası*. Bu kol düğmelerini son taktığında Okinowa'da çalışıyordu. İki yatırımcıyla beraber sabahın erken saatlerinde kahvaltı ediyordu, siyah takımlarını giymiş ve en sevdiği gök mavisi kravatını takmıştı. Sonra Japonya'daki diğer bir yatırımcıyla telekonferans yoluyla konuşmuşlardı. Ardından, eğer yanlış hatırlamıyorsa, Randall'in arkadaşı Tom Young ile bir öngörüşme yapmak üzere bir araya gelmişlerdi. O akşam birlikte yemeğe çıktılar. *Tanrım. Tom Young*. Parçalar yerine oturuyordu. Ethan Wolfe'u bir yerlerden hatırladığını biliyordu. Konuşurken kapıyı açık bırakmak istemesi, tavırları, ukalaca sıırıtmaları... *Tom Young, Ethan Wolfe'ydi*.

Saçları değışikti, teni daha açıktı, ama sesi, yapmacıktı... Morris hayatı üzerine bahse girebilirdi. Telefonunu çıkardı. Jerry ilk çalışta telefonu açtı. Morris neşesini önemsemedi. "Bir sorunumuz var."

33. BÖLÜM

Bunu yapmak çok aptalca,” dedi Jerry dördüncü defa. “Bu olayı çok fazla kurcalıyorsunuz. Onunla konuşmamalıydınız.”

“Dün bana onunla ilgili şüphelerin olduğunu söylemiştin.”

“Siz tanıdığım en kalınkafalı insansınız. Ki bu çok kalınkafalı olduğunuz anlamına geliyor çünkü ben bir sürü insan tanıyorum. Amacımız ona fark ettirmeden peşine düşmektir. Jerry’nin yüz ifadesi sertleşti. “Kol düğmesini bulamadığı zaman, sizin aldığınızı anlayacak.”

“Muhtemelen onu kaybettiğini düşünür. Bana her zaman oluyor.”

“Çünkü siz yaşıyorsunuz.”

“Sen de öylesin.” Morris sonunda patladı. “Damarıma basmayı bırak, olan oldu. Bir iş görüşmesi için neden rol yapılır veya kimlik gizlenir? Amaç nedir?”

“Belki sizi devredışı bırakmak istemiştir. Cesurca, üstelik de bu işte gayet başarılı. Klostrofobik şeyler olmasaydı, bunu asla anlayamazdınız. Tanrı aşkına, kol düğmenizi bileğinizden almış ve...” Jerry ıslık çaldı. “onu sanki bir ganimet gibi ofise getirmiş.”

“Tüm bunlar ne anlama geliyor?”

“Belki de asla bunu bilmeyeceğiz ama onunla konuşmamış olmanız gerektiğini çok iyi biliyorum. Mesafenizi korumalıydınız.”

Morris bakışlarını önlerindeki binaya kilitlemişti. Ethan Wolfe’un dairesinin önünde dört saattir oturuyorlardı ve iki adam gittikçe hırçınlaşıyordu. Morris neden peşini bırakmamakta bu kadar inat ettiğini merak ederek bakıyordu. O an işyerinde çalışıyor olmalıydı. Son zamanlarda Wolfe ilginç olan bir yere gitmemişti, sadece birkaç saat üniversiteye gidiyordu. Fakat Jerry’e göre işler bazen bu şekilde yürürdü. Morris’in midesi Jenny’nin minik arabasında allak bullak olmuştu. Bacaklarını olabildiğince uzatmaya çalıştı ve kafasının Honda’sının tavanına değiyor olduğundan yakındı.

“Gidin öyleyse.” Jerry huysuzlanmıştı. “Araba çok ufak. Bunu normalde tek başıma yapacağımı hatırlatırım. Siz kendi kendinizi davet ettirdiniz.”

Morris gülüşüne engel oldu. Özel müfettişi alt ettiğini görmek keyiflendirmişti onu. Sıkıcı bir günün ardından komik bir rahatlama hissetmişti.

Jerry Ethan ile ilgili yapılmasını istediği araştırmadan bazı ilginç bilgilere ulaşmıştı. Ethan yirmi üç yaşındaydı, Nebraska-Omaha’da doğmuştu. Sosyal güvenlik numarası geçmişte Amerika genelinde bir dizi adreste ikâmet ettiğini gösteriyordu, şimdi de bir tane değil, iki farklı ikametgâh adresi vardı. Bir tanesi üniversite bölgesinde kiralık bir apartmandı, aynı yaşlarda Abby Locke adında bir kadınla ortak kiralanmıştı. Diğer Lake Stevens’ta sadece Wolfe’a ait olan bir evdi. Evin borcu yoktu. Ev için neredeyse yarım milyon dolar harcamıştı.

Wolfe on yaşından beri Nebraska devletinin gözetimindeydi ve on sekiz yaşma basmadan önce burada birçok evde yaşamıştı.

Annesi Cherly evde çıkan bir yangında ölmüştü. Babasının kesin yeri hakkında hiçbir kayıt yoktu ancak adam dayak ve kötü muameleden bir sene içerde yatmıştı, o zamanlar Ethan iki yaşındaymış. Annesi tek başına kalmış. Wolfe, Puget Sound State'e bağlı üç koleje yazılmış, iki tanesi Kaliforniya'da ve biri de Oregon'da. Üniversitedeki geçici işinin dışında, başka hiçbir işte çalışmamış. Motorlu Araçlar Departmanı'nın kayıtlarına göre son üç yıl içinde iki hız cezası ödemişti ve ikisi de zamanında ödenmişti. Bir tanesi 1968 Triumph motorsikletine aitti.

Bir de kapanmış bir çocuk cinayeti kaydı vardı. Mahkeme çağrısı olmadan bu davayla ilgili bir şeyle öğrenmenin bir yolu yoktu, Wolfe resmi bir soruşturma altında olmadığı için de Jerry davayla ilgili fazla bir şey yapamıyordu.

Yirmi üç yaşındaki bir mezun öğrenci için normal bir geçmiş değildi.

“Evi alacak parayı nasıl bulmuş sence?” diye sordu Morris.

“Benim tahminim miras.”

“Çocuk kaydını almak için ne yapmış olabilir?”

Jerry omzunu silkti. “Her şey olabilir. Şiddet dolu bir ailede büyümüş, böyle bir ortamda yetişmek eğlenceli olmazdı. Muhtemelen dayak ya da uyuşturucu. Bunlar en yaygınları.” Dedektif esnedi.

Morris soruşturma yapmanın insanların sandığı kadar ilginç bir yanı olmadığını öğreniyordu. Televizyonda gösterildiği gibi değildi. Jerry Morris'e soruşturmaların çoğunlukla telefon ve internet aracılığıyla yürütüldüğünden ve karanlık köşelerde arabada oturup bir şeylerin olmasını beklediklerinden bahsetti. Yüzyüze bir sürü görüşme olurdu ancak neredeyse hiçbir şey çıkmazdı. Zina diğer suçlara göre çok daha

enteresan olabiliyordu çünkü eylemin fotoğraflarını çekme şansınız vardı. Peki ya kayıp insanlar? Hayır. Morris bugünün diğerlerinden bir farkı olmamasına üzülmüştü.

Ultra hızlı motorundaki Wolfe'u takip etmişlerdi. Ama bu sadece mezun bir öğrencinin getir götür işlerini yaptığı bir gündü. Motorlar hakkında hiçbir şey bilmeyen Jerry, Wolfe'un muhtemelen modifiye edilmiş antika Triumph'ının Jerry'nin Honda Accord'unun yeni modelinden daha pahalı olduğunu öğrenince çok şaşırmıştı.

Morris'in gözleri ağırlaştı, sonunda direnmeyi bırakıp gözlerini kapadı.

Jerry dirseğiyle onu dürtünce uyandı.

"Kalkın. Hareket ediyorlar."

Morris kalkıp saatine baktı. Saat akşam sekiz civarıydı. Bir saat uyumuştı. Wolfe ile kız arkadaşı Wolfe'nin motoruna biniyorlardı.

"Kabul etmelisiniz ki kız motorun üzerinde güzel görünüyor." Jerry kontağı çalıştırmadan önce on saniye bekledi. "Pantolonu daha dar olabilir miydi?"

Abby Locke zayıf kollarını Wolfe'un ince beline doladı.

"Anlamıyorum." Morris uykulu gözlerini ovuşturdu. "Çocuk her gün eve kızın yanına geliyor. Peki benim Sheila'mdan ne istedi o zaman?"

Jerry homurdandı. "Siz de çok iyi biliyorsunuz ki erkekler diğer kadınlar daha güzel görünüyor diye aldatmazlar. Biz aldatırız çünkü aldatabiliyoruz." Morris'e gülümsedi. "Nişanlınızı hafife almayın. Kendisi çekici ve otoriter biri. Tabii bunlar her genç adamın hayallerini süsleyen özellikler."

"Sen eşini hiç aldattın mı?"

“Şimdiki karımı hayır. Tabii şeytana uyduğum oldu zamanında.” Jerry’nin yüzünde komik bir ifade belirdi. “Ben karımı seviyorum. Annie iyi bir kadın. Evleneli yirmi yıl oldu ve yeğenim Keisha’nın de dediği gibi hâlâ beni benden alıyor.”

“Bu senin ikinci evliliğin mi?”

“Aslında üçüncü. Bir kadının bana gerçekten yeterli olduğunu öğrenmem uzun zaman aldı.” Jerry hüznüyle gülümsedi.

“Çocuğun var mı?”

“Meraklı birisiniz.”

“İstemiyorsan cevap verme.”

“Karımın ilk kocasından çocuğu olmamış, ilk iki eşimle benim de olmadı.” Jerry’nin sesinde pişmanlık vardı. “Şimdi ise çok yaşlıyız. Ama böyle iyiyiz, her şey tam olmak zorunda değil.”

Çifti bir buçuk kilometre kadar sonra St. Mary’nin *Yardım Eli* adlı yemek dağıtan derneğe kadar takip ettiler. Morris bu yer hakkında Seattle dergisinde bir şeyler okumuştı. Her şeyi bağış paralarıyla, yemek bağışlarıyla halleden, yemeği, temizliği ve servisi kendileri yapan, asla yorulmaz gönüllü çalışanları sayesinde çok iyi bir ün yapmıştı.

Wolfe motoru dışarıda bıraktı, kız arkadaşıyla el ele tutuşarak içeri girdiler. Jerry, giriş kapısını gören bir yerde yolun diğer tarafına park etmişti. Park edilmez işareti vardı. Jerry bunu fark etseydi de bu onu vazgeçirmezdi. Motoru durdurdular.

“Şimdi ne olacak?” diye sordu Morris.

“Bekleyeceğiz.”

“Ben sana bunun için mi para ödüyorum? Binaların önünde oturup bakınman için mi?”

“Bu çok gelişmiş bir sezgi gücü ve büyük bir gözlem yeteneği gerektiriyor,” diye homurdandı Jerry.

Morris koltuğa yaslanarak esnedi. “Bu ikisinin gönüllü olduklarına inanmak çok zor.”

“Otuz yıllık polislik hayatım bana insan davranışlarının kuralları olmadığını öğretti.” Jerry, dışarı bakınca çorbacının önünde dolanan evsizleri gördü. “Televizyonda gösterilen FBI şovlarını biliyor musunuz? Hani şu profil uzmanı olanları?”

“Evet.”

“Polisler bu görevlilerden nefret eder. Bir masanın arkasında oturup yolunda ve katillerin karakterlerini ve bu karakterlere tıbbi isimler belirlemek çok kolaydır,” dedi Jerry titiz bir sesle. “Günün sonunda, kimsenin ne yapacağını bilemezsiniz. Her şeye hazırlıklı olmalısınız. İnsanoğlunun ne yapacağı belli olmaz. Polislikteki otuz yılın ardından bile ben hâlâ şaşırabiliyorum.”

“Polis olmak hoşuna gidiyor muydu?”

“Evet.” Jerry hüznünlendi. “Genelde hoştu ama polislik çok stresli bir işti. Ayrıca da parası azdı. Siz bankacı olmayı seviyor musunuz?”

“Evet, elbette, çünkü çalışma saatleri iyi ve parası harika.” İkisi de güldü.

Üç saat sonra hâlâ arabadaydılar, radyoda spor programı dinliyorlardı ve Morris’in yolun sonundan aldığı sıcak kahveleri içiyorlardı. Jerry bir futbol fanatigi değildi, Morris ise heyecanla oyunun detaylarını anlatıyordu. Birisi arabanın camını sert bir şekilde tıklattı. Morris cümlesinin ortasında korkuyla irkildi, kahvesini kucağına döktü. Morris, Jerry pencereyi yavaşça indirirken küfür etti. Bir park görevlisi camın

ardından onlara bakıyordu. Jerry pencereyi yarıya kadar açıp durdu. “Merhaba.” Cebine uzandı, Seattle Polisi rozetini çıkardı. Morris şaşırılmıştı, emekli memurların rozetlerini sakladıklarını düşünmüyordu.

“Yani? Kadın etkilenmişe benzemiyordu. “Devam edin. Park yapılamayan alandasınız. Yoksa size ceza yazmak zorunda kalırım.” Kadın dikkat çekmek istercesine armasına tıklattı.

“Yapacak daha iyi bir şeyiniz yok mu?” dedi Jerry, rozetini bir kenara bıraktı.

“Gidip alışveriş alanına kural dışı park eden turistlerin canını sıkın mesela.”

“Yani siz bana bu kâğıtları doldurmam gerektiğini mi söylüyorsunuz?” Kalemi sarı sayfalarda dolaşmaya başlamıştı.

Jerry, sert bir şekilde başını salladı, arabayı çalıştırdı. Birinci bulvara doğru sürdü, kendi kendine söyleniyordu. “Hiç saygı kalmamış. Eğer aktif görevde olsaydım, o lanet olası ceza biletini nereye sokacağını ona gösterirdim.”

“Rozetini tutmana izin veriyorlar mı?”

“Bu sahte,” dedi Jerry utangaç bir şekilde. “Emekli olduğunda sana bir tane verirler, hatıra olarak saklaman için. Bazen onu mesleğimde yardımcı olması için kullanıyorum.” Morris’e baktı ve *Şşt* der gibi parmaklarını dudağına götürdü. “Dediğim gibi, çoğu zaman polis olmayı özlemiyorum. Her şeyi göz önünde bulundurunca, kamu memurluğundan özel hayata iyi bir geçiş yaptım. Ama bazı avantajlarını özlemediğimi söylersem yalan olur. Saygı gibi mesela.”

Jerry apartmanın etrafında birkaç kez dolaştı, belki dördüncü veya beşinciden sonra, Morris sayısını unutmuştu, park

görevlisi aracı gitmişti. Jerry daha önce bekledikleri yere tekrar park etti.

“Motor gitmiş,” dedi Morris.

Jerry arabasını park ederken çığına döndü. “Ne?”

Motor gitmiş mi? Serin bir barda soğuk bir bira içmek yerine üç saattir burada radyo dinleyerek beklediğimiz şey...” Morris vurgulayarak cümlesini bitirdi. “Gitmiş.”

Jerry etrafına baktı. “Kahretsin. Kaçırdık onları.”

“Öyle mi?”

“Kapa çeneni yoksa seni burada bırakırım.” Jerry sinirden resmiyeti bir kenara bırakmıştı.

Pencerede bir tıkırtı daha duyuldu, bu sefer Morris’in tarafından geliyordu. Karanlıkta kim olduğunu anlamak zordu ama Morris az önceki memurun geri geldiğini sandı.

Penceresini indirmeye çalıştı. Açmak zorlanıyordu çünkü Jerry’nin arabasının camları pek güçlü değildi. Pencere kolu şikâyet eder gibi gıcırdadı. Jerry’ninkinden daha esmer bir yüz Morris’e bakıyordu. Adam pisti ve çöp kutusu gibi kokuyordu ama daha kötüsü vardı çünkü aynı zamanda dışkı ve sidik gibi de kokuyordu. Rastalı saçları arabanın penceresinden içeri giriyordu. Adam gülüyordu.

“Paramız yok. Kaybol git.” Jerry Morris’i dirseğiyle dürttü, sesini alçaltarak “Pencereyi kapat. İğrenç kokuyor,” dedi.

“Para istemiyorum ki.” Evsiz adamın nefesi bir fili bile öldürebilirdi. Sesi bir bariton kadar kalındı.

“Ne istiyorsun?” diye sordu Morris.

“Sizin için bazı bilgilerim var.”

“Ne hakkında?”

“Peşinde olduğunuz beyaz züppe hakkında.”

Morris ve Jerry birbirlerine baktılar. “Birini takip ettiğimizi kim söyledi?” dedi Jerry.

“Evim yok, ama bu gözlerimin de olmadığı anlamına gelmez.” Adam onlara bakıyordu.

Sonunda Morris merakına yenik düştü. “Tamam, ne bilgisi?”

“Şu beyaz züppe, ismi Wolfe.”

“Ee, yani?” Jerry evsiz adama sert bakıyordu.

“O bir avcı. O sizi avlamadan önce kendinizi iyice hazırlamalısınız.”

“Peki, sen bunu nerden biliyorsun?” diye sordu Morris.

“Biliyorum işte,” dedi adam omzunu silkerek. Paramparça olmuş tişörtünü yukarı sıyırdı, kirli elleriyle karnını kaşıdı. “Ve kadın... Yanındaki güzel beyaz kadın.”

“Ne olmuş ona?” diye sordu Jerry.

“O sürünün lideri.”

“Hey!” diye bağırdı Morris ancak arabadan inene kadar adam çoktan ortalıktan yok olmuştu.

: : : :

Ethan hız sınırının altında gidiyordu, Abby’nin beline dolanmış kollarının keyfini çıkarıyordu. Honda’nın zayıf ışıkları motorun dikiz aynasında görünüyordu. Takipçileri rotalarını iyi tahmin etmişti ve eve gittiklerini biliyordu. Açıkça görüyordu ki, koca siyah züppenin ve Morris’in vazgeçmeye niyeti yoktu.

Ethan, Abby ile çorbacıya doğru hareket ederlerken, arabanın evin önünde durduğunu fark etmişti ve işleri bittiğinde de aş evinin önünde bekliyorlardı. Onu ne kadar takip ettikleri hakkında bir fikri yoktu, ki bu onun için önemliydi. Hiç iyi değildi. Konsantrasyonunu kaybetmişti. Her gün, bazen

günde iki kez Stevens Gölü'ne gidip gelmek çok vaktini alıyordu. Bu yüzden de uyuyamıyordu. Ama hiçbir dikkatsizliği için mazeret olamazdı.

Ethan yüzlerini göremiyordu, ama iki adamın o çirkin arabada oturmuş, onun ve Sheila'nın hakkında konuştuklarını tahmin edebiliyordu. Her adımı takip ederek bir şeyler elde edebileceklerini düşünüyor olmalıydılar. Çok inatçıydılar. Onlara tam da hak etikleri şeyi verirdi Ethan aslında, ama bu pek uygun olmazdı.

Bitirmesi gereken işler olduğunu söyleyip Abby'i eve bıraktı. Abby motordan atladı ve yanağına bir öpücük kondurdu. Beklemeyecekti, asla beklemezdi.

Otoyolda hızlandı ve hız limitini aştı. Honda hâlâ takipteydi.

Onları götürebileceği tek bir yer vardı, onlara yapmayı istediği şeyleri fazla riske girmeden gerçekleştirebileceği bir yer...

Gelmelerine izin verecekti.

Ölüm odasını bu zamanlar için hazırlamıştı.

34. BÖLÜM

Antika Triumph 204 numaralı otoyola girmek üzere I-5 Karayolundan ayrıldı. Jerry seyrek trafikte yolunda ilerliyordu. Yağmur yolları kayganlaştırmıştı ve Ethan Wolfe hiç de yavaş gitmiyordu.

“Bu adam tam bir çılgın.” Dedektif gözlerini motorun arka lambasından alamıyordu. “Bu havada kim motor sürer ki?”

“Bu çocuk ölmek istiyor olmalı.”

Morris camdan dışarı baktı, ama Honda’nın renkli camları her şeyi kararttığı için görmek çok zordu. “Herhalde Stevens Gölü’ndeyiz. Buraya yıllardır gelmiyorum.”

“Güzel bir yer. Ben ve Annie, ben emekli olmadan önce burada bir eve bakmıştık. Telaşlı ve boğucu Seattle hayatından uzaklaşmayı düşünüyorduk,” diye sıırıttı Jerry. “Bu düşünce bir gün içinde sona erdi.”

Cadde sessizdi ve Jerry Triumph ile aradaki mesafeyi korumaya çalışıyordu. Wolfe etrafı çevrili bir alana doğru direksiyonu sola kırana kadar on dakika boyunca takip ettiler. Taş duvarın yarısında *THE BRIAR WOODS RESIDENCES* yazıyordu.

Jerry demir kapının oraya giden Wolfe’u takip etmek için sola dönmedi. Onun yerine iki yüz metre kadar ilerledi. Kafasını

çevirdiğinde, Wolfe'un kapının yanında duran bir metal kutuya, içeri girmesini sağlayan bir şifre girdiğini gördü.

Kapı arkasından kapanmadan önce Wolfe güvenlik kulübesindeki adamı el işaretiyle selamladı. Jerry diğer sokaktan sağa saptı, küçük, çok lüks olmayan, üzerinde özelliklerini belirten herhangi bir tabela bulunmayan bir evin önüne park etti. Farlarını söndürdü.

“Şimdi boku yedik,” dedi Morris. “Kapıdan şifresiz giremeyiz.”

Jerry güldü. “Buluruz bir yolunu.”

İkili birkaç dakika sessizce oturdu, sonra Jerry yeniden farları yaktı. Otuz saniye içinde Briar Woods'a dönmüşlerdi. Güvenlik görevlisi onları görünce kulübesinden başını uzattı. Jerry camı indirdi.

“İyi akşamlar efendim. Yardımcı olabilir miyim?” Güvenlik bu iki adamın gecenin on birinde kapıda durmasından hiç şüphelenmişe benzemiyordu. Adamın kırışık ve hayalet gibi bir yüzü vardı, bütün saçları beyazlamıştı. Kahverengi üniformasında yazdığına göre adı HENRY idi, omzundaki baskıda ise BRIAR WOODS GÜVENLİĞİ yazısı okunuyordu. Morris, adamın atmışlı yaşlarının sonunda olduğunu ve part time işçi olarak emekliliğini tamamlamaya çalıştığını tahmin etti. Jerry açık pencereye doğru dedektiflik armasını gösterdi. Daha önceki kadm park görevlisinin aksine, Henry gayet etkilenmişti.

“Dedektif Isaac,” dedi Jerry.

“Buyurun efendim.” Henry okuduğu dergiyi elinden bıraktı. “Burada oturanlardan biri mi aradı? Bir problem mi var? Bana da sorunu bildirmeliydiler.”

“Sorun olabilir.” Jerry bir polis edasıyla cevap verdi. Morris gülmemek için kendini zor tuttu. Bu taktikler iş hayatında bile işe yarıyordu. Eğer yeterince otoriter bir ses tonuyla konuşursanız, insanlar her şeye inanırdı.

“Birkaç dakika önce buraya giren motorlu adamı tanıyor musunuz?”

“Bay Wolfe’u mu?” Güvenliğin gözleri açıldı. “Burada oturan biri. Neden? Ne yapmış ki?”

“Açıklama yetkim yok.” Jerry’nin yüzü kaskatıydı. “Sürdürülen bir soruşturma hakkında konuşamam.”

“Elbette.” Morris güvenliğin aklını okuyabiliyordu. *Sürdürülen soruşturma* kulağa oldukça uğursuz geliyordu.

“Size nasıl yardımcı olabilirim?”

“Başlangıç olarak, bizi içeri sokabilirsin.”

Adam demir kapıyı açacak olan tuşlara bastı. Kapı yavaşça açılmaya başladı. Görevli “Bay Wolfe 3513 numaralı Maple Lane’de oturuyor,” dedi, Jerry sormamış olmasına rağmen. “Düz gidin, sonra sola, daha sonra da sağa dönün.”

Jerry başını sallayarak, “Teşekkürler Henry. Zaten biliyordur ama hiçbir şekilde Bay Wolfe’a birilerinin onu aradığını söyleme. Yeterince açık mı?”

“Tabii efendim.” Henry geri çekildi ve gömleğinin yakasını düzeltilti.

Jerry’nin bakışları güvenlik kulübesine monte edilmiş bir şeye odaklanmıştı. Morris dedektifin neye baktığını görebilmek için başını çevirdi.

“Bu kamera çalışıyor mu?”

Güvenlik görevlisi başı ile onayladı. “Şu an çalışıyor, fakat geçen sene birileri kırmıştı. Apartman sakinleri tamir ettirmek

için para vermeye yanaşmadı, ben de oğlumdan rica ettim, o da tekrar çalışır hale getirdi. Oğlum elektrikçi. Faturayı siteye ödettim. Çok bir şey tutmamıştı zaten, ama ödeyeceklerinden şüphe ediyordum.” Henry’nin yüzü kızarmıştı. “İşimi sevmediğimden değil, sadece...”

Jerry elini kaldırdı. “Aramızda. Kamera kayıta mı?”

“Elbette kayıta. Sürekli kontrol ediyorum.”

“Kimse kameranın çalıştığını biliyor mu peki?”

Henry sesini alçalttı. “Kimsenin umursadığını sanmıyorum.”

“İyi iş çıkarmışsın.” Jerry’nin sesi etkilenmişe benziyordu ve güvenlik görevlisi de mutlu görünüyordu. “Kayıtları incelememde bir mahsur var mı?” Güvenlik şüpheli bir şekilde baktı. “Elimde sadece son birkaç haftalık kayıt var. Kasetleri sarmalıyım.”

“Sorun değil.”

“Hadi içeri girin.”

Morris elini kapıya götürdü, fakat Jerry ona dönerek “Sadece ben. Sen burada kalıyorsun,” dedi.

Jerry 10 dakika kadar kulübede kaldı.

Morris arabada sabırsızlanıyordu. Neler olup bittiğini merak ediyordu. “Eee?” dedi Morris, Jerry sonunda arabaya geri döndüğünde. Dedektif elinde bir kasetle geri dönmüştü, kaseti arka koltuğa koydu.

“Kayıtlarda Sheila var mı? Burada mı?”

Jerry arabayı çalıştırdı, güvenlik onlar içeri girerken el salladı.

“Sana gördüklerimi anlatacağım ama sinirlenme, tamam mı?”

Morris göğsünde bir sıkışma hissetti. “Kahretsin. Burada değil mi?”

Jerry dişlerini sıkıyordu. “Evet, sanırım,” dedi.

“Görüntü, onun son kez Tony’s Tavern’de görüldüğü geceye ait. Yani zamanlama tam uyuyor. Sheila yolcu koltuğunda oturuyor, uyuyor. Görüntü pek net değil, bu yüzden emin olmadan önce bunu temizletmem gerekiyor ancak kalıbımı basarım ki o Sheila. Şanslıyız ki güvenlik kulübede yokken kamerayı kayıta bırakmış. Eğer öyle olmasaydı Sheila’nın burda olduğunu asla bilemezdik.”

Jerry Maple Lane’e giden yolu güvenliğin tarifine göre takip ederken, Morris kapı kolunu sıkıca tutuyordu. “Ya sürücü...”

Jerry ciddi görünüyordu. “Wolfe değildi. Anladığım kadarıyla, daha esmer, daha yaşlı ve daha tıknaz biriydi. Ama adam tam olarak Sheila’nın Bağımlılık Toplantısı’ndan sonra Tony’s Tavern’de konuştuğu adamın tarifine uyuyordu. Araba da aynısıydı. Büyük siyah bir SUV, tıpkı Dennis Fisher’ın dediği gibi. Plakasını göremedim.”

Morris kaşlarını çatı. “Yani Wolfe’un Bağımlılar Toplantısı’nda Sheila’yı oradan kaçırıp buraya getiren bir arkadaşı mı var?”

“Bilmiyorum. Önemli olan Sheila’nın buraya gelmiş olduğunu öğrenmemiz.”

“Wolfe kılık değiştirmiş olabilir,” dedi Morris Tom Young’ı düşünerek.

Jerry koyu renk gözlerini kırıştırdı. “Şüpheli. Bu dikkatle ve ustaca yapılmış bir kılık değiştirme olmalı, diğer bütün aşamaları...” Cümlesini bitirmedi. “Kahretsin, her şey mümkün.”

Maple Lane’in sokak lambalarının ışığı loştu, ev numaralarını okumak zor oluyordu. Bütün evler karanlıktı, tıpkı birçok kenar mahallede olduğu gibi. Morris bu sessizliği rahatsız edici buldu.

Jerry 3513 numaraya geldiklerinde yavaşladı. Veranda ışığı haricinde ev tamamen karanlıktı. Motor yolda değildi, demek ki Wolfe onu garaja park etmişti. Morris siyah SUV'un orada olup olmadığını merak ediyordu ama garaj kapılarında pencere yoktu, bu yüzden kontrol edemiyorlardı. Jerry evi geçti ve sokaktan aşağı ilerlemeye devam etti, bloğun etrafını iki kez dolaştı, Wolfe'nin evinin karşı tarafında durdu. Aracı stop etti.

Jerry "Güzel ev," diye yorum yaptı araba camından bakarken. "Genç ve zengin olmak güzel olmalı."

Sokakta hiçbir hareket yoktu. Morris Wolfe'nin evindeki perdenin hareket ettiğini gördü. Sabırsızlıkla arabanın kapısını açtı. Arabanın lambaları hemen yandı.

Jerry hemen kollarını ona doğru uzattı "Kapat kapıyı!" diye fısıldadı. "Sen salak mısın?" Artık aralarında resmiyet kalmamıştı.

Morris ona baktı, kapıyı kapattı ve ışık söndü. "Ne var? Bu kadar yolu geldik ama içeri girmiyoruz, öyle mi?"

Jerry Morris'e dönmeden önce sokağı dikkatlice kontrol etti. "Ne yapacaksın? Gecenin 11'inde kapıya dayanıp zili mi çalacaksın?"

"Kulağa hoş geliyor." Morris'in yüz ifadesi kızgındı. Bir eliyle kapı kolunu tutuyordu. "Sheila orada. Onunla konuşmam gerek. Onu görmem ve iyi olduğundan emin olmam gerek."

"Peki ya sonra?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Diyorum ki, eğer iyiyse? Büyük ihtimalle orada çünkü bana kalırsa orda olmak

istiyor Morris. Görüntülerde hiç çırpınmıyordu. Öylece uyuyordu."

“Ya da ilaçla veya herhangi bir şeyle bayıltılmıştı.”

“Bu da bir ihtimal.” Jerry’nin suratı daha çok asılmıştı. “Ama sen asıl konuyu atlıyorsun. Hepimiz biliyoruz ki, o ve Wolfe hâlâ ilişki yaşıyor. Onun Sheila’ya zarar verdiğini iddia edecek bir durum yok. Görebildiğim kadarıyla zarar görmemişti.”

“Şimdi kim aptal?” dedi Morris içlerimiş halde. “Görüntüde onun içeri girdiğini gördün. Ondan üç haftadır haber alamıyorum. Ya adam ona bir şey yaptıysa? Dışarı çıktığını gördün mü?”

“Hayır, ama...”

Morris arabanın kapısını tekrar açtı. Bu sefer araba aydınlanmadı.

“Morris lütfen.” Jerry’nin sesindeki telaş Morris’i durdurdu. “Bir saniye beni dinle.” Jerry uzanarak kapıyı kapattı. “Öylece içeri giremeyiz. Doğru düzgün düşünmüyorsun.”

“Sen bir sivilsin. Arama emrine ihtiyacın yok.”

“Ben bir sivilim, yani arama belgesi alamam, seni aptal.” Jerry sıkılmıştı. “Şuan yapacak hiçbir şey yok. Onu buraya getiren adam her kimse, Sheila onunla konuşuyordu. Onunla flört ediyordu. Bunu duymak istemiyorsun biliyorum ama ben bunları biliyorum. Zili çalacak ve insanları taciz etmeye başlayacaksın, hem de gecenin bu saatinde, onlar da polisi arayacak ve seni tutuklayacaklar. Anlıyor musun?”

Morris dişlerini öyle bir sıktı ki, diş etleri acıdı. “Jerry, vücudumun her bir hücresi bana Sheila’nın içeride olduğunu söylüyor. Onunla konuşmam ve eve gelip gelmeyeceğini sormam gerek. Belki de burada olmamdan hoşlanmayacak, kapıyı suratıma kapayacak, çünkü bu kahrolasica çocukla olmak isteyecek. Ama bunu öğrenmeden eve dönemem. Ve eğer şu lanet

arabadan inmeme izin vermeden önce kavga etmemiz gerekiyorsa, bana uyar.” Morris’in nefesi o kadar hızlıydı ki, arabanın camları buğulanmıştı. “Sen iri bir adamsın ancak ben de dört yıl boyunca Amerikan futbolunda yan hakemlik yaptım, gerekirse seni dışarı atarım.”

Jerry Morris’e üç saniye boyunca baktı. Sonra bir kahkaha patlattı. O kadar çok gülüyordu ki, gözlerinin kenarlarından akan yaşlar pencereye vuran sokak lambalarında parlıyordu. “Üzgünüm,” dedi Jerry, zorlukla nefes alıyordu. Eliyle ağzını kapayarak gülmesini kontrol etmeye çalıştı. Ve sonra yeniden başladı. “Yüzündeki ifadeyi görmeliydin. ‘Beni dışarı atacaksın ha?’ Çok komiksin.”

Morris espiyiyi anlamadı. “Bitti mi? Ben son derece ciddiydim. Seni atabilirdim arabadan.”

“Hayır, yapamazdın.”

Gülmesi yatışınca Jerry kafasını salladı. “Beş yaşındaki bir çocuktan betersin.”

“Tamam, hadi gidelim,” dedi Morris, tekrar kapı koluna bastırırken.

Jerry elini omzuna koydu. “Bekle.” sesi kibardı. “Biraz bekle. Bana 5 dakika ver. Torrance’ı arayayım. Bir şeyler yanlış giderse diye, en azından burada olduğumuzu bilsin. Bu küçük bir ihtimal ancak belki onu kasetteki durumu açıklaması için ikna edebiliriz. Son görüldüğü gece Sheila yabancı bir adamla birlikteydi, muhtemelen senin dediğin gibi sarhoştı. Kim bilir belki de bu, araştırma için bir zemin hazırlar.”

Kuşkulu bir hali vardı ama yine de telefonu çevirdi. “Yalnızca sakın ol ve bana beş dakika ver.”

Morris koltuğuna yaslandı, saatini kontrol etti. Onu daha iyi hissettirdiği için “Dört dakika elli beş saniye...” dedi.

: : : :

Ethan perdelerin arasından dışarıda duran Honda Accord’u izliyordu. Onu görmediklerini biliyordu, bütün ışıklar kapalıydı ve ev karanlıktı. Arabanın kapısı bir saniyeliğine açıldı, tartışmakta olan iki yüz belirdi. Sonra tekrar kapandı. Sezgileri ona içeri girmeyeceklerini söylüyordu. En azından bu gece değildi.

Dedektif eski bir polisti, şüphesiz Morris’e hiçbir nedenleri ve yargılama hakları olmadığını anlatıyordu.

Pencereden çekildi, bodrum kapısına doğru ilerledi. Kapı arkasından otomatik olarak kapandı.

Eğer peşinden gelmek isterlerse, içeri giden yolu bulmak zorundaydılar.

35. BÖLÜM

Jerry telefonu kapamadan önce oldukça ciddi bir ses tonuyla konuştu. Morris konuşmanın bir bölümünü duyabilmişti ve açıklamaya ihtiyacı yoktu.

“Bu yaptığımız tam bir saçmalık ve sen de çok iyi biliyorsun.” Morris hiddetlendi, eli yeniden kapıya gitti. “İkinizin de akli havada. Torrance’ın yardım etmeyeceğini biliyordum.” Jerry onu durduramadan arabadan dışarı çıktı.

Morris sokağın öteki tarafına geçti ve beş büyük adım sonra Wolfe’un bahçesindeydi, hiç tereddüt etmeden zili çaldı. Kimse cevap vermedi. Tekrar çaldı. Kulağı kapıdaydı. Evin içinden hiçbir ses ve hareket duyulmuyordu, zili bir kez daha çaldı ve zil sesinin içerideki yankılanmasını dinledi. Hayal kırıklığına uğramış halde yumruğuyla kapıya vurdu.

Yan evin ışığı yandı.

Jerry kaldırıma fırladı. Wolfe’un arazisine girmeye gönlü yoktu. Ama Morris son sesle bağırdığında, Jerry üç saniye içinde bahçedeydi.

“Sheila!” diye haykırdı Morris, Wolfe’un kapısını defalarca çalarak. Kalın sesi uyuyan komşuları uyandırmıştı.

“Pekâlâ, pekâlâ.” Jerry Morris’i kolundan tuttu. “Yeter!”

“Defol git.” Morris kolunu çekti, diğer eliyle hâlâ kapıyı yumrukluyordu. “Sheila!”

Jerry Morris’in diğer kolunu yakalamak için hamle yaptı. Morris yumruğunu bu kez özel müfettişin sağ gözüne salladı, kendini durduramamıştı.

Jerry basamaklardan ıslak çimlerin üzerine doğru yuvarlandı. Kalçasının üstüne düştü, bacakları gelişigüzel önündeydi. Pantolonu sıyrılmıştı, siyah ayakkabılarının altındaki beyaz çorapları görünüyordu.

“Kahretsin,” dedi Jerry, elleri yüzündeydi. “Seni sersem. Bana vurduğuna inanamıyorum.”

Morris dehşet içinde Jerry’e baktı, sağ elinin eklemlerinin elmacık kemiğine denk gelen yerleri ağrıyordu. Basamaklardan aşağı indi ve elini uzattı. “Özür dilerim.”

Jerry dikkatlice elini gözüne dokundurdu ve Morris’i görmezden geldi. Soluk ışıktaki bile, Morris Jerry’nin yüzündeki acıyı görebiliyordu. Morris üzerinde bir utanç dalgası hissetti. Kapının açılma sesi iki adamın da dikkatini çekti.

Yaşlı bir kadın yan evin bahçesine çıkmıştı. Uzun bir gecelik giyiyordu, saçları sarılıydı. Kemikleri gözükken kollarını meydan okurcasına göğsünde kavuşmuştu, gözleri bir Jerry’ye bir Morris’e gidip geliyordu. “Burada neler oluyor?” Sesi titriyordu. “Güvenliği çağırdım!”

Kadının söylediğini kanıtlarcasına, yeşil logolu tanıdık bir araç gelip yanaştı. Güvenlik görevlisi Henry arabadan indi. El lambasını Wolfe’un evine doğru tutuyordu.

“Burada neler oluyor çocuklar?” Henry sesini yükseltmemeye çalıştı ancak karşı taraftaki evlerden birinde daha ışık yandı. “Gürültü olduğuna dair şikâyet aldım.”

Jerry ayağa kalktı. Çimlerin ıslattığı pantolonu kötü gözüküyordu. “Her şey yolunda Henry.”

Güvenlik görevlisi dedektifin şişmiş yüzüne baktı. “Bana pek öyle gelmedi.”

Jerry elini salladı. “Sadece bir yanlış anlaşılma.”

Henry iki adama baktı. “Bay Wolfe’la ilgili bir şey mi oldu?” diye fısıldadı.

“Endişelenilecek bir şey değil.” Jerry en hoş polis ses tonunu kullandı. “Biz gidiyoruz. Verdiğimiz rahatsızlıktan dolayı özür dileriz hanımefendi,” dedi hâlâ onları büyük bir hassaslıkla takip eden yaşlı kadına. “Lütfen uykunuza geri dönün. Sizi uyandırmak istememiştik.”

Kadın özrü duymazdan geldi. “Her şey yolunda mı Henry?” diye sordu.

“Her şey yolunda Bayan Hoffer.” Güvenlik gülümsemeye çalışıyordu ama en az kadın kadar sinirli olduğu açıktı. “Her şey kontrol altında hanımefendi.”

“Oğluma ve onun hoppa karısına bu getto mahallesine taşınmamalarını söylemiştim. Torunlarım olmasa buraya adımımı bile atmam.” Yaşlı kadın söylene söylene içeri girdi. “Ama o Doğu yakasının çok pahalı olduğunu söyledi. Çok kasıntıymış, çok kalabalıkmış...” Sesi eve girdikçe azalıyordu. Kapı arkasından kapandı.

Henry huzursuz görünüyordu. “Siz gençler aradığınızı buldunuz mu? Çünkü artık gitmek zorundasınız. Eğer burada kimseyi ziyaret etmiyorsanız...” Wolfe’un evine doğru baktı.

“İşimiz bitti,” dedi Jerry, güvenlikten çok Morris’e hitap ederek.

Seattle'a dönmek uzun zaman aldı. Morris birçok kez özür dilemeye çalıştı fakat her girişim buz gibi bir sessizlikle sonuçlandı. Jerry, Morris'in arabayı daha önce bıraktığı boş park alanına geldiğinde, Morris şansını bir kez daha denedi.

“Gerçekten çok üzgünüm.”

Jerry'nin gözleri Stevens Gölü'nden ayrıldıklarından beri gözle görülür bir biçimde şişmişti. Morris söyleyeceklerinin anlamsız olduğunu biliyordu ancak yine de devam etti. “Biraz ileri gittim ve kendimi kaybettim.”

Jerry motoru durdurdu. “Sana önemli olmadığını söylemiştim ama ne var biliyor musun? Aslında önemliydi. Orda sana yardım etmeye çalışıyordum, tutuklanmana yol açabilecek bir şeyi yapmanı engellemeye çalışıyordum; seni sıkıntıya sokmaya ya da Sheila'dan uzaklaştırmaya değil ama sen...”

“İnadım yüzünden seni dinlemedim. Biliyorum. Ben tam bir ahmağım.”

Jerry kafasını salladı. “Eğer yapacağın buysa, seni oraya gitmekten alıkoymayacağım. Bir boğa kadar inatçısın Morris.” Jerry yüzüne dokundu ve irkildi. “Ama umarım ki gitmezsin. Beni Sheila'yı bulmam için tuttun ve nihayet sağlam bir kanıtım var. Yalnız sonuçta o henüz bulunmadı. İşimi yapmaya devam etmemi istiyor musun, istemiyor musun?”

“İstiyorum.” Morris Jerry'e vurduğu için berbat hissediyordu. Alkol onu çılgına çeviriyordu, paranoyak ve sersem yapıyordu.

“Bundan sonra bu olayın dışında kalacaksın. Bir şey öğrenirsem ben seni ararım. Fakat artık yalnız çalışacağım. Her zaman yaptığım gibi.”

Morris söylemek istediklerini söylemenin kibar bir yolunu düşündü. Kelimelerini dikkatle seçti: “Anlıyorum. Soruşturmana

fazla burnumu soktum. Ama olayın dışında kalmak benim için çok zor. Böyle çaresiz hissetmeye dayanamıyorum. Yapabileceğim bir şeyler olmalı.” Başını kaşıdı. “Belki de Sheila’nın terapistini aramalıyım. Bana hiçbir şey söylemek istemez biliyorum ama ona Ethan Wolfe hakkında şimdiye kadar bir şey sormadım. Eminim Sheila onun hakkında konuşmuştur...”

“Geç oldu. Sende kadının ev telefonu var mı?”

“Hayır.” Morris’in düş kırıklığı yeniden arttı.

Jerry iç çekti ve not defterini çıkardı. “Adı nedir? Numarayı senin için bulabileceğime eminim. Yine de beklentini yüksek tutma çünkü bu insanlar için doktor hasta gizliliği çok önemlidir. Sana bilgi vereceğinden şüpheliyim.”

“Denemeye değer.” Morris telefonunu çıkardı.

“Adı Chang. Marianne Chang. Bende ofis numarası var belki eşleştirme yapman gerekir...” Morris dedektifin kendisine baktığını görünce durdu, kalemi not defterinin üzerinde bir şey yazmadan tutuyordu. “C-H-A-N-G. Marianne’i de kodlamamı ister misin?”

Jerry defterini göğüs cebine geri koydu, gözü şiş olmasına rağmen yüzünden keyif okunuyordu. “Şanslı gecendesin. Kadını tanıyorum. Kişisel olarak.”

“Sahi mi?” Morris rahatlamış halde sıırttı. “Sonunda bir şeyler yolunda gidiyor. Belki ondan bir şeyler öğrenebilirsin.”

“Eğer ondan bir şey öğrenebilecek biri varsa o da benim.” Özel müfettiş Morris’e yandan bir bakış attı ve boğazını temizledi.

“Dünyada o kadar terapist arasından... bu çılgınca Morris. Dr. Marianne Chang... O benim eşim Annie.

36. BÖLÜM

Jerry içeri girdiğinde ev karanlıktı ama Annie'nin hâlâ uyanık olduğunu biliyordu. Bir telaşla ayakkabılarını çıkardı ve merdivenleri çıktı. Deri ceketini hâlâ üzerindeydi.

Yatak odasına girince karısının uyanık olduğunu gördüğüne sevindi ancak kadının yüzündeki ifade dehşet vericiydi. Jerry onu öpmek için yaklaştı fakat kadın son anda başını çevirdi. Dudaklarının yerine, yeni temizlenmiş yanağını öptü.

“Sen deli misin?” Annie'nin kucağında kitap vardı ve okuma gözlüklerinin arkasından ona bakıyordu. “Keisha uyuyor. Merdivenleri bir goril gibi çıktın.”

Jerry'nin yeğeni ve part time çalışan resepsiyonisti gece uykuya zor daldı.

“Pardon.” diye fısıldadı Jerry. Ceketini çıkardı ve yatağa karısının yanına uzandı. “Konuşmamız gerek.”

“Fark ettim.” Buna sevinmemiştir. Sayfanın bir köşesini kıvrarak kaldığı yeri işaretledi, bu, onun hep tuhaf bulduğu bir özelliği idi çünkü karısı kitapları çok seviyordu ve bu durumu saymazsak onlara gözü gibi bakıyordu. Jerry'nin yüzünü fark etti. “Ne oldu sana?”

“Sonra anlatırım. Şimdi seninle Sheila Tao hakkında konuşmak istiyorum. Senin hastandı değil mi?”

Annie gözlüklerini çıkardı. “Evet...” dedi ihtiyatla. “Sen nereden biliyorsun?”

“Çünkü nişanlısı, Morris Gardener, benim müşterim. Beni onu bulmam için tuttu.”

Annie’nin çenesi tam olarak açılmadı ama ağzını belli belirsiz araladı. “Lanet olsun, benimle dalga geçiyorsun.”

Jerry gülmesine hâkim olamadı. Karısı çok sık küfür etmezdi.

“Bir özel dedektif tutacağı hakkında en ufak bir fikrim yoktu.” Annie’nin sesi duydukarını sindirirken kısıldı. “Beni aramayınca, pes edip hayatına devam ettiğini düşünüşüm. Sheila’nın açıkça...” Yüzünü buruşurdu. Jerry rahatlatmak için elini onun bacağına koydu.

“Sen bir bakıcı değilsin hayatım. Eğer bir hasta gitmek istiyorsa, sen ne yapabilirsin ki? Her zaman en kötüsünü düşünemezsin. Sen terapiye ihtiyacı olan yetişkinlerle ilgileniyorsun, kaçmalarına izin verilmeyen çocuklarla değil. Ve bu arada,” dedi, gözleri kısıktı “seks bağımlılığını tedavi etmeye ne zaman başladın? Böyle bir şey yaptığını bilmiyordum.”

Annie kocasına şöyle bir baktı. “Peki sen ne zaman kayıp insanlarla tekrar ilgilenmeye başladın? Sivil hayata geçtiğinden beri yalnızca aldatma olaylarına baktığını sanıyordum.”

Karısı Jerry’nin Torrance ile olan anlaşmasını bilmiyordu, bunun için çabucak konuyu değiştirdi. “Bana Sheila hakkında ne söyleyebilirsin?”

Annie ona kaşlarını çatarak baktı. “Biliyorsun seanslarımız hakkında sana hiçbir şey söyleyemem.”

“Benim için bir istisna yap.” Jerry derin bir iç çekti. “Burda mahkemede değilsin. Diplomanı kaybetmene yol açacak bir

şey yapmıyorum. Ben senin kocanım. Sadece biraz bilgiye ihtiyacım var.”

“Ne hakkında?” Annie’nin ses tonu dikkatliydi.

“Ethan Wolfe.”

Doktor yavaşça iç çekti. “Sheila’nın ortadan kayboluşuyla bir ilgisi olduğunu mu düşünüyorsun?”

“O, nişanlısını aldattığı adam. Bunu yüzünden anlayabiliyorum.”

Eşi cevap vermedi.

“Bu oyunu ciddi ciddi oynayacak mısınız?” dedi Jerry bıkkın bir halde.

Annie’nin kaşları daha da çatıldı. “Konuştuğumuz şey benim işim. Yaptığım şeyler gizlidir. Tıpkı senin yaptıklarının gizli olduğu gibi.”

“Evet ve bu durumun bize nasıl bir faydası dokunabilir?” Jerry dokundurmalarını kontrol etme zahmetinde bile bulunmuyordu. “Sheila Tao kayıp, nişanlısı iyi olup olmadığını merak etmekten çılgına döndü. Onunla ilgili; seks bağımlılığı, online aldatma, bir asistan ile olan ilişki gibi bir sürü olay keşfediyorum. Ve eğer birbirimizle kahrolası işlerimiz hakkında gerçekten konuşabilen bir çift olsaydık, sen karıcığım, belki de günler önce tüm bu sorulara cevap üretmemizi sağlayabilirdin. O senin hastan. Ona ne olduğunu merak ediyorsun, değil mi?”

“Elbette ediyorum.” Annie’nin gözleri doldu. “Ben aynı zamanda onu bir arkadaş olarak görüyorum.”

“Ve benim de öğretmenimdi.”

“Sen ne...” Annie’nin yüzünde şaşkınlık vardı, sonra gözlerini kırıştırdı. “Evet, doğru. O, boşanma sonrası soyadını değiştirmeden önce, sen üniversite gece derslerini alıyordun.

Bunu daha önce fark edemediğime inanamıyorum. Düşünüyorum da, geçen birkaç yıl içinde benimkinden çok onun özel hayatıyla ilgili konuştuk.”

Karısı uzun bir süre sessiz kaldı. Sonra ağzını seğirtti. Jerry onu kandırmayı başarmıştı.

“Az önce *kayıp* kelimesini kullandın,” dedi sonunda. “Bu *kayıp*, *kayboldu* mu demek, yoksa *bırakıp gitti mi*?”

Jerry ona Briar Woods’taki güvenlik görevlisinden aldığı kasetten bahsetti. “İyi görünüyordu, uyuyor gibiydi, ama sürücü Wolfe değildi. Düğünü iptal ettiği zaman Morris’e gönderdiği telefon mesajı...”

“Mesajı dinledin mi? Sesi nasıl geliyordu?”

“Nişanlısından ayrılan bir kadının sesi nasıl olursa. Üzgün, ağlamaklı. Rehabilitasyon için şehri terk edeceğini söylüyordu. Morris’in onu takip etmesini istemiyordu. Defalarca özür diledi.”

“Kahretsin,” dedi Annie tekrar. Sonunda Jerry’e baktı. “Pekâlâ, tamam iş ahlakı falan umrumda değil. Sheila’nın iyi olup olmadığını bilmem gerek ve şu anda nasıl olduğunu bilmiyorum. Bana ne istersen sorabilirsin, ben de elimden geldiğince cevap vereyim.”

Jerry karısının elini öptü. “Kariyerinin teklkeye girmesine asla izin vermem, bunu biliyorsun.”

Gülüştü tedirgindi. “Biliyorum.”

Şimdi düşünme sırası Jerry’deydi. “Tamam, Ethan Wolfe ile tanıştım. Ondan hoşlanmadım; tuhaf bir tarafı vardı. Gergindi. Gözlerini benden kaçırmadı ama aralarında ilişki olmadığına beni ikna etmek için fazla uğraştı. Gerçekten aralarında bir şeyler var mıydı?”

Annie sert bir şekilde başını salladı. “İlişki 3 ay önce bitmişti ama o bundan önce Sheila’nın peşinden çok koştu. Sheila Morris ile nişanlanınca da ilişki bitti. Ethan, Sheila ona başka bir danışmanla çalışmasını söyleyince çılgına döndü. Seks kasetlerinin ortaya çıkartmakla tehdit etti. Bu durum Sheila’nın kariyerini bitirirdi.”

Jerry midesinde bir kıpırdanma hissetti, Doğru iz üzerinde olduğunu hissettiğinde her zaman bu his belirirdi. “Nasıl ortaya çıkarırdı ki?”

“İnternet.”

“Tam bir pislikmiş.” Jerry zafer kazanmış gibi bir edayla sıırıttı. “Biliyordum. Peki Sheila ne yaptı?”

Jerry’ninkinin aksine Annie’nin yüzü sertti. “Başlarda oyununa alet oldu. Ona ne istiyorsa verdi. Başka profesöre göndermedi onu.” Annie sanki bir şeyler daha ekleyecekmiş gibi görünüyordu ama durdu. “Ethan videoyu koz olarak elinde tutuyordu. Bir süre sonra, Sheila onun bu videoya gerçekten sahip olmadığına ikna olmuştu. Çünkü birçok kez tartışmışlardı. Eğer video onda olsaydı, kullanırdı.”

“Peki, işi?”

“Onu riske atmaya hazırdı. Eğer kaset Ethan’da değilse, bunu kanıtlayamaz ve Ethan böyle bir şeyi kanıtsız ortaya atarsa üniversite onu destekler diye düşünüyordu. Sheila bu duruma razıydı. Seks bağımlılığını ve ilişkiyi Morris’e itiraf etmesi gerekti ama olsun.”

Jerry *ama kaset hakkında bir şey söylemedi* diye düşündü. Sheila’yı bu konuda suçlamıyordu. Koca adam bunu kaldıramazdı. “Wolfe’den korkuyor muydu? Wolfe onu fiziksel olarak tehdit ediyor muydu?”

“Bana böyle bir şeyden bahsetmedi. Eğer fiziksel bir tehdit altında olduğunu düşünseydim, ona polisi aramasını söyledim. Ama ortada psikolojik bir taciz olduğu kesin.” Annie’nin gözleri Jerry’nin yüzüne kilitlenmişti. “Ethan belki de Sheila’yı fiziksel olarak zarar vereceğine dair tehdit etmiyordu ama onu kariyerine ve ilişkisine zarar vermekle tehdit etmesinin korkunç bir şey olduğuna eminim.”

“Öyleyse şehri onunla birlikte terk etmedi.”

“Böyle bir ihtimal söz konusu bile değil.” Annie çilekli dudak kreminde uzandı ve dudaklarına sürdü, bu düşünürken yaptığı bir şeydi. “Sheila ondan nefret ediyordu. Onun hayatından çıkmasını istiyordu.”

“Yani sana göre, üç hafta önce bir arabada uyur halde onun evine gitmesi için herhangi bir neden yok, öyle mi?”

“Asla. Ondan ayrıldığından beri her şey felaket bir hal almıştı. O Morris’i seviyordu, evlenmeyi iple çekiyordu. Biz...”

“Siz ne?” diye acele ettirdi Jerry .

“Bu resmi bir teşhis değil, söyleyeceklerimi böyle değerlendirme tamam mı?” Annie pozisyonunu değiştirdi, bacaklarını önüne doğru uzattı.

Jerry karısının çıplak ayaklarını kucağına aldı, masaj yapmaya başladı, karısı hoşnut olduğunu belirtir gibi iç çekti. “Biz Wolfe’un bir çeşit antisosyal kişilik bozukluğuna sahip olduğunu düşünüyorduk. Görünüşte, tüm belirtileri tutuyor. Başkalarına karşı empati eksikliği, zayıf dürtü kontrolü, adlandırma duygusu, anlamlı ilişkiler geliştirebilmedeki başarısızlığı.”

Jerry Seattle Polis Departmanı’nda böyle insanlarla çok karşılaşmıştı. “Yani Sheila’yı sevmiyor muydu?”

“Belki de. Antisosyaller âşık olabilir. Fakat eğer reddedilirlerse bunu pek hoş karşılamazlar. Ethan çok büyük bir yara aldı. Sheila’nın hayatını mahvetmeye niyetliydi.”

Jerry parmaklarını çıtlattı, bu bilgiyi özümsemeye çalışıyordu. “Tamam,” dedi nihayet. “Torrance’i arasam iyi olacak. Ve Morris’i.” Karısının ayağının üstüne bir öpücük kondu-rup yataktan kalktı.

Annie’nin gözleri açıldı. “Mike Torrance’i mi? Gecenin bu saatinde mi?”

“Evet.” Jerry ceketini tekrar giydi ve kapıya doğru yöneldi. “Sheila’nın soruşturmasını yeniden açar mı diye bakacağım.”

Annie’nin yüzünden hem rahatlama hem de endişe okunuyordu. “Eve ne zaman gelirsin?”

“Sen beni bekleme tatlım.”

“Hey, yüzüne ne olduğunu söylemedin!”

Jerry kapıyı arkasından kapattı ve cebinden cep telefonunu çıkardı. Şimdiye kadar Sheila’nın Morris’i kendi isteğiyle terk etmediğini kanıtlayacak hiçbir şey yoktu. Ama bu kaset, Sheila’nın Wolfe ile ilişkisi hakkında öğrendikleriyle birlikte kesinlikle Morris’in sezgilerinin doğru olduğunu gösteriyordu. Sheila’nın Lake Stevens’ta olması için bir sebep yoktu. Kaset onun Wolfe’la birlikte olduğunu göstermese bile eski sevgilisinden nefret eden ve düğün gününü bekleyen bir kadın son olarak Wolfe’un muhitinde görülmesi tesadüf olamazdı.

Jerry Torrance’ın numarasını çevirdi. Arabaya binince aramayı yaptı. Eski ortağı telefonu beş kere çaldıktan sonra açtı.

“Mike, ben Jerry. Uyandırdım mı?”

Torrance’ın sesi boğuk geliyordu. “Umarım buna değer.”

“Tao olayı hakkında bazı bilgilerim var. Bence olayı yeniden ele almamız için yeterli. Karakolda buluşalım mı?”

“Ciddi olamazsın.”

“Bir kalp krizi kadar ciddiylim.”

Jerry neredeyse Torrance’ın beyindeki çarkların dönme sesini duyabiliyordu. İlgi uyandıran bir şey olmasaydı, Jerry asla yüzyüze konuşmak istemezdi ve Mike Torrance bunu çok iyi biliyordu.

“15 dakika sonra ordayım..”

Jerry aramayı sonlandırdı, Morris’in numarasını bulana kadar telefonunu kurcaladı.

37. BÖLÜM

Sheila Ethan'ın odada dolanıp durmasını izledi. Geldiğinden beri bir saattir tek kelime etmemişti. Odada bir aşağı bir yukarı gidip gelirken kendi kendine mırıldanıyordu, belli ki kafasında bir şeylerin hesabını yapıyordu.

Sezgileri ona Ethan'ın sinir krizi geçirmeye başladığını söylüyordu. Birkaç gün önce aralarında olanlar ya da olmak üzere olanlar bunun kanıtı niteliğindeydi. Sheila ona yaklaşmıştı ve bunu tekrar yapabileceğinden emindi.

Bu onun tek umuduydu.

Ayaklarını yataktan aşağı sarkıttı, tam yere değmiyorlardı. Ethan'ın odada onuncu tur atışını izledi ve küçük gümüş rengi silahın tekrar pantolonunun kemerinde durduğunu görünce kalbi sıkıştı. Silahı günlerdir görmüyordu. Yüzünde onu kullanacağına dair bir belirti yoktu. Bunun yerine koltuğa uzandı, gözlerini kapadı.

Sheila “Senin neyin var?” diye sordu belli belirsiz. “Bir farklılık var gibi.”

“Yok bir şey, sadece yorgunum.”

“Peşinde birileri mi var?” diye sordu Sheila, sesini yükseltmiyordu. Biliyordu ki ancak onu biraz kışkırtırsa konuşurdu. Ama abartmamalıydı. “Gerçekten gergin gözüküyorsun.”

Ethan kıpırdamadı.

“Kimsenin peşimde olduğu yok. Kimse seni aramıyor.”

“Ben kendimden bahsetmiyorum. Senden bahsediyorum. Kız arkadaşın şimdiye kadar çoktan bir şeylerden şüphelenmiştir.”

Ethan tek gözünü açtı. “Bana Abby’le ilgili hiçbir şey söyleme.”

İşte damarına basmıştı. Bu iyiydi. Ama aşırıya kaçmamak için dikkatli olmalıydı.

“Sendeki değişikliği ben görüyorsam, o da görür. Endişeli ve streslisin. O salak değil Ethan. Bu zamanları onun dikkatini çekmeden geçiremezsin.”

Ethan gözlerini açtı. “Amacın ne?”

“Planın her neyse bence uygulamanın tam zamanı.” Sheila durdu. “Bir plan yaptın, değil mi?” sesinde suçlama havası vardı.

Ethan “Durum değişti,” diye geveledi ağzında.

Vücut dili sözlerinden daha çok şey söylüyordu. Gergindi. Elleri sıkı yumruklar halini almıştı. Şükürler olsun ki elini silaha götürmüyordu.

Sheila derin bir nefes aldı. Bir sonraki adım riskliydi. “Ethan eğer beni öldürmek isteseydin, şimdiye kadar ölmüştüm. Tıpkı kariyerimi mahvetmek isteseydin, videoyu ortaya çıkarabileceğin gibi. Kısacası lütfen bana zarar vermek istiyormuşsun gibi davranma. İkimiz de böyle olmadığını biliyoruz. Beni buraya getirdin çünkü çok kızmıştın ve bana ders vermek istiyordun. Verdin de.” Öne doğru eğildi.

“Hâlâ birbirimize değer veriyoruz. Sen de biliyorsun.”

Ethan yavaşça başını salladı. “Aklımı çelmeye çalışıyorsun.”

“Kaçmaya çalıştım mı hiç?” sesinin samimi çıktığını umdu. “Sana hiçbir konuda zorluk çıkarttım mı? Ne kadar zeki olduğunu biliyorum. Seni kandıramayacağımı biliyorum.”

“Benden silahı almaya çalıştın. Biz şey yaparken...” Sesi giderek cılızlaştı, gözleri Sheila’nın yüzüne kilitlenmişti.

“Sana söyledim, bir şey yapmaya çalışmıyordum.” Sheila sesindeki öfkeyi hissettirmemeye çalışıyordu. “Onu kaydırmam gerekiyordu. Bacağımı acıtıyordu. Ethan, bana güvenebilirsin.”

Ethan kadına bakıp güldü. Gülücüğü gözlerine ulaşmıyordu. “Etkileyici, Dr.Tao.”

“Tüm söylediklerimde ciddi dim.”

“Beni sinirlendiriyorsun. Bence artık çeneni kapaman gerek.”

“Ama Ethan...”

Ethan “Kapa çeneni!” diye gürledi ayağa kalkarken.

Sheila korkudan yastığına sindi.

Yatağa doğru birkaç adım attı ve parmağını ona doğru salladı. “Biliyor musun sen... siz beni deli ediyorsunuz. Hepiniz çok zeki, tek ve özel olduğunuzu sanıyorsunuz, ama hepimiz aynısınız.”

“Kim, Ethan?” Sheila’nın sesi sabitti, ardında bir şey gizliyor gibiydi. Göğsüne doğru bir yastık çekti. “Kimden bahsediyorsun? Ben ve kim?”

Ethan onu duymazdan geldi ve yeniden odada dolanmaya başladı, eli silahın sapındaydı. “Burdan çıkmak istiyorsun, böylece küçük mükemmel hayatına geri döneceksin, mükemmel işine ve mükemmel sevgiline... Seni neden bırakayım ki? Neden mutlu olasan ki Sheila? Seni bu kadar özel yapan ne?”

“Ben asla...”

“Kapa çeneni!” diye bağırdı Ethan, küçük bir çocuk gibi elleriyle kulaklarını kapamıştı. “Kapa çeneni, kapa çeneni, kapa çeneni!”

Sheila ağzını kapattı. Neden bu kadar ateş püskürdüğü hakkında en ufak bir fikri yoktu ama Ethan'ın tamamen tepesi atmıştı. Geri adım atma vaktiydi.

“Seninle her şey güzel gidiyordu, sen ve ben. Ve sonra sen gidip o şişko sersemle nişanlandın ve her şeyi mahvettin.” Onunla konuşuyordu ama yüzüne bakmıyordu. “Ve evet, bununla başa çıkabilirdim, o kadar önemli değildi. Onunla evlenmek istedin. Neden umursayacaktım ki, benim de bir kız arkadaşım var, senin evlenmen neyi değiştirecekti ki? Ama sonra sen beni bıraktın. Benim hayatından tamamen çıkmamı istedin. *Onun için*. Bunu nasıl kabullenebilirdim? Geri çekilip her şey yolundaymış gibi mi davranacaktım? Sana karşı bir şeyler hissediyordum.” Parmakları silahı tamamen sardı.

Sheila yatakta büzüldü, Ethan'ın ne yaptığını anlayamıyordu. “Benim de sana karşı duygularım vardı.”

“Yalan söylüyorsun.”

“Ethan, özür dilerim.” Sheila terlemeye başlamıştı. “Her şeyi yanlış anladım. Şimdi anlıyorum. Ben sana saygısızlık ettim ve söylememem gereken şeyler söyledim. Hepsi benim hatam. Eğer geriye dönebilseydim ve tüm bunları değiştirebilseydim, yapardım. Ama senin beni umursadığını düşünmedim. Eğer öyle olduğunu bilseydim, o kararları vermezdim.” Nefesini tuttu ve Ethan'a baktı. “Ben seni seviyordum Ethan.”

Ethan yürümeyi bıraktı. Sheila onun söylediklerini duyduğundan emin değildi.

Ethan konuşmaya başladı. “Mezun olduğumda... Aramızda bir şeyler olabilir diye düşündüm.”

“Hâlâ olabilir. Geç değil ki.”

Ethan tekrar yürümeye başladı. “Hayır, sen Morris’i seçtin. Harika bir Cadillacı, harika bir evi, harika bir mesleği ve harika bir banka hesabı olan Morris’i.”

Tüm bunları nereden biliyordu? Sheila kendisinin söylemediğinden emindi. Ethan’ın Morris’e olan takıntısı Sheila’yı korkutuyordu. Her konuşmaları muhakkak ona bağlanıyordu.

“Onu hâlâ seviyor musun?” diye sordu Ethan.

Sheila yeterince hızlı cevap veremedi ve Ethan’ın yüzünde çirkin bir ifade oluştu.

“Seviyorsun. Tereddütün bunu gösteriyor.”

“Tanrım, Ethan, ben bir robot değilim!” Yataktan kalktı ve ona yaklaştı. “Açma ve kapama düğmelerim yok. Seninle ilişkimizi bitirmek acı vericiydi. Şimdiye kadar aldığım en zor karardı. Ama Morris’in doğru tercih olduğunu düşündüm. Mantıklı düşün, benim bakış açımdan bak. Sana doğruyu söylüyorum.” Sheila elini uzattı.

“Üzgünüm, ama eski hayatını geri alamazsın,” dedi Ethan, elini görmezden geldi ve bir adım geri attı. “Kimse seni özlemiyor. Gitmen kimsenin umrunda değil. Üniversitede yerine birini buldular. Senin yerini Washington Üniversitesi’nden bir profesörle doldurdular. Ah, ismi neydi...” Parmaklarını jazz müzisyenlerinin ritm tutarken yaptıkları gibi şıklattı. “Linsa bir şeydi... Brennan. Brandon.”

“Branson,” dedi Sheila. “Linda Branson.”

Ethan’ın söylediklerinin doğru olup olmadığıyla ilgili bir fikri yoktu, ama kesinlikle akla yatkındı. Dr. Linda Branson çocukluk fobileri üzerinde çok satan bir kitap yazmak için Washington Üniversitesi’nden ayrılan başarılı bir profesördü.

Elbette üniversite onu kabul etmekten keyif duyardı, özellikle de Sheila ortada yokken. Ne zamanlama ama.

“Ve Morris.” Ethan’ın dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. “Şunu garanti ederim ki, şişman Morris de seni aramıyor. Seni aklından çıkardı. Onunla asla seks bağımlılığın hakkında konuşmamalıydın. Eminim düğünü iptal ettiğine üzülmemiştir bile, bunu kendisi yapmak zorunda kalmadı sonuçta. Muhtemelen ucuz yırttığını düşünüyor.”

“Şey, buna pek katılmıyorum,” dedi Sheila korkusuna rağmen. “Sen Morris’i tanımıyorsun. O çok sadıktır. Belki henüz aramaya başlamamıştır ama mutlaka arayacaktır. Cevaplar isteyecek ve kurcaladığında kötü bir şeyler olduğunu anlayacak. Beni bulana kadar işin peşini bırakmayacak. Ve devam ettiğinde de sonunu getirecek. Çenesini meydan okurcasına havaya kaldırdı. “Onu durduramayacaksın.”

Bir başka sinir harbi daha. Ethan yürümeyi bırakıp ona döndü, gri gözleri insan gibi görünmekten tamamen uzaktı. Sheila omzundaki saçları geri attı ve çenesini tutamadığı için kendine küfür etti. Aman Tanrım. Şimdi ne yapacaktı acaba? *Aptal, aptal, aptal!*

“Morris öldü,” dedi Ethan soğukkanlılıkla. “Onu ben öldürdüm.”

Sheila “Hayır,” dedi. Kalbi deli gibi atmaya başlamıştı, öyle ki nefes alamıyordu. “Yalan söylüyorsun.”

“Seni aramıyor olduğundan neden bu kadar eminim sanıyorsun?” Ethan’ın dudakları alay eder gibi büküldü. “Kaza süsü verdim. Onu terk ettiğinde tekrar içmeye başladı, bunda şaşılacak bir şey yok. Onun büyük parlak Cadillac’ının frenleriyle biraz oynadım. Beş gece önce yağmur yağarken, yoldan çıktı ve bir elektrik direğine çarptı. Oracıkta öldü. Onu

arabadan çıkardıklarında, viski kokuyordu. Yolcu koltuğunun altında açık bir şişe Johnnie Walker vardı.” Ethan güldü, kendiyle gurur duyuyordu. “İyi nevale... Kırmızı etiketliydi bence. Ya da siyah mıydı? Hatırlamıyorum.”

“Yalan söylüyorsun,” dedi Sheila tekrar, şaşkın görünüyordu. “Sana inanmıyorum. Morris masumdu. Seni incitecek bir şey yapmadı ve ben de işbirliği yapıyordum, değil mi? Onu öldürmek için hiçbir neden yoktu.”

Ethan karşısında durdu. “Bana inanmıyor musun? Bunu yapabileceğimi düşünmüyor musun?” Gülüşü buz gibi ve kurnazcaydı. Başını öne eğdi. “Seni buraya getirmek için yaptığım onca plandan, seni burda tuttuğum bunca zamandan sonra, *aklıma koyduğum şeyleri yapabileceğimi düşünmüyor musun?*”

Sözleri kısa birer çığlık gibiydi. Ethan’ın tükürükleri Sheila’nın yüzüne geliyordu.

Sheila sakın kalmaya çalıştı ama duyguları altüst olmuştu.

“Cenaze töreni de dündü.” Onu kolundan tutup yatağa fırlatırken, hâlâ sakindi.

Sheila karşı gelmedi. “Times’daki ölüm ilanını getirmemi hatırlat. Ofisten güzel bir fotoğraf kullanmışlar; kırmızı kareli tişört giymiş, barbekü yaparkenki fotoğraf. Bunu kabul etmekten nefret ediyorum ama bayağı yakışıklı görünüyordu.”

Bu gerçek olamaz. Hayır, lütfen, olamaz. Sheila Ethan’a inanmaya başlıyordu. Söyledikleri doğru gibiydi, Morris’in sevdiği içkiyi bile bilmişti. O haklıydı, neden Morris’i öldürmesindi ki? Morris’ten nefret ediyordu ve daha önce de birilerini öldürdü. Hepsi bir günlük işti. Sheila aklının kontrolden çıktığını hissediyordu. Eğer Morris gittiyse, gerçekten gittiyse, o halde artık yalnız başınaydı. Ethan’ın söylediği gibi, onu arayan kimse

yoktu, kimse nereye gittiğiyle ilgilenmiyordu. Artık bunların da hiçbir anlamı yoktu çünkü Morris'siz bir hayatı düşünmek çok korkunçtu. Kaybedecek hiçbir şeyi kalmamıştı. Sheila'nın sesi, yanaklarından süzülen yaşlara rağmen kontrollüydü.

"Ethan, seviş benimle."

Ethan'ın kafası şaşkınlıkla ona döndü. "Ne dedin sen?"

"Beni buraya Morris'ten uzaklaştırmak için getirdin. Ve sonra da onu öldürdün. Bu beni incitebileceği kadar incitti," dedi, yanaklarından dudaklarına süzülen tuzlu yaşları yalamak için durdu. "Biliyorum sen bunu bana âşık olduğun için yaptın. Öyleyse bu acıyı yok et. Yaptıklarının hakkını ver."

Ethan onun kalbinin kırıklığını gördü, acısını, arzusunu gördü. Bu tam da onun görmeyi beklediği şeydi. Morris'le ilgili verdiği korkunç habere rağmen, kendini ona sundu. İşe yaradı. Ona inandı.

Sheila'yı kollarına aldı. Bu, onun direncini kırdı ve karşısında erimesini sağladı. Ona dokundu, canavar kelimesinin karşılığı olan adamın dudaklarını öptü.

Ve Ethan'ın elleri aceleyle vücudunda dolaşırken, Sheila gözlerini kapadı, yatağa uzandı, güneşin parladığı ve Morris'in onu beklediği mutluluk verici yere sığındı.

38. BÖLÜM

Seattle East Precinct karakolundaki kahve acı ve sertti. Jerry kimsenin kahve makinesinin temizliğiyle ilgilenmediğinden şüphelendi ki bu makine hatırladığı kadarıyla ofisin demirbaşığıydı.

Jerry berbat kahveyi yudumladı ve cep telefonunun yeniden arama tuşuna bastı. Arama sesli mesaja düşmeden önce telefon beş kez çaldı. Morris telefona cevap vermedi. Acaba yatmış mıydı, yoksa Stevens Gölü'ne geri mi dönmüştü? Jerry sonunda mesaj bıraktı ve telefonu kapattı.

Bir süre kontrol odasında durdu, her şey aynı gözüküyor ve aynı kokuyordu. Aynı bej rengi duvarlar, aynı metal grisi masalar, aynı bej rengi linolyum. Önündeki bilgisayar ekranına baktı, üç numaralı sorgu odasının üç görüntüsü vardı ekranda.

Torrance ve ortağı Ethan Wolfe'un kız arkadaşı Abby Locke'yi sorgulamak üzerelerdi. Aslında Jerry'nin resmi olarak orada bulunmaması gerekiyordu ama Morris'le ne kadar yakın çalıştıklarını düşününce, Torrance eski ortağını yanından ayırmaması gerektiğini biliyordu.

Genç kadın küçük odanın ortasındaki masada oturuyordu, omuzlarına dökülen pırıl pırıl siyah saçları ışıkların altında parlıyordu. Teni o kadar solgun ve parlaktı ki monitörde bir

hayalet gibi görünüyordu. Jerry koridorda yanından geçerken kız göz kırpmıştı ve Jerry süper modelleri kışkandıracak büyüleyici güzelliği karşısında çarpılmıştı. Tam olarak Jerry'nin tipi değildi ama güzel olduğu inkâr edilemezdi; uzun ve inceydi, mavi derin bakışları ve dolgun dudakları vardı. Sorgu odasındaki diğer kadından yani Torrance'ın yeni ortağından çok farklıydı. Sarışın ve kıpır kıpır Kimberly Kellogg sabırla bilgisiyarı ve kalem hazır halde sorgulayacakları kadına bakıyordu.

“Kahve istemediğinizden emin misiniz? Soda? Su?” diye sordu Torrance Locke'ye.

Abby “Böyle iyiyim,” diye cevap verdi boğuk ve yapmacık bir sesle. Yalan söylediği anlaşılıyordu. Metal sandalyede sırtı dik bir şekilde oturuyordu. “Neden burda olduğumu anlamıyorum. Bunu neden benim apartmanımda yapamadık? Gece yarısı kapıma iki polis memuru geliyor ve bana neler olduğunu söylemiyor...”

“Bu kadar yardımsever olduğunuz için teşekkürler.” Torrance'ın sesi keyifliydi. Locke'un karşısında oturuyordu, gülüşü arkadaşçaydı. “Sizden biraz bilgi almamız gerek. Tutuklu değilsiniz, ya da başınız dertte değil.”

“Avukata ihtiyacım var mı?”

“Elbette hayır,” dedi Torrance. “İstediğiniz zaman gidebilirsiniz. Biz sadece size erkek arkadaşınız hakkında bazı sorular sormak istiyoruz.”

“Ethan mı?” Locke'un güzel yüzü asıldı. Bakışları iki dektif arasında gidip geliyordu. “Neden, ne yaptı ki?”

“Bir şey yaptığını kim söyledi?” dedi Kellogg ve Torrance ortağına bir bakış attı.

“Dr. Sheila’nın ortadan kaybolmasıyla ilgili bir şeyler bildiğini düşünüyoruz.” Torrance masada parmaklarıyla hafifçe tempo tutuyordu. “Onu tanıyor musunuz?”

Locke’un gözleri fal taşı gibi açıldı ve korkmuştu. Jerry onun için üzüldü. “Ethan’ın tez danışmanıydı. Ethan onun için çalışıyordu. Şehri terk etti diye biliyorum. Ethan onun hasta olduğunu söylemişti.”

Torrance ve Kellogg hiçbir şey söylemedi.

“Oh Tanrım.” Locke’un elleri titriyordu ve önündeki masada duran geniş çantasına uzandı. “Oh, Tanrım, bir şeylerin yolunda olmadığını biliyordum. Biliyordum.”

Torrance kameraya bir bakış attı. Kontrol odasında yalnız olan Jerry monitörün sesini açtı.

“Bize ne söyleyebilirsiniz, Bayan Locke?” Torrance’ın sesi sakinleştiriciydi. Tanığı rahatlatmak için konuşurken hep bu tonu kullanırdı. “Bir şeylerden şüpheleniyor muydunuz?”

Locke başını salladı, kapkara saçları yanaklarına döküldü. “Beni onunla aldatıyordu. Bildiğimden habersizdi ama elbette biliyordum. Ben aptal değilim.”

“Nasıl anladınız?”

“Bir keresinde onları yakaladım. Beni görmediler. Ethan’ın ofisine uğramıştım, o kadın masasının ucunda oturuyordu ve Ethan’ın elleri eteğinin altındaydı...” Locke gözlerini kırptırdı ama gözyaşları yine de yüzünden süzülüyordu. Çantasından bir tomar kâğıt mendil çıkardı ve burnunu sildi.

“Dr.Tao ortadan kaybolduğundan beri tuhaf davranışlarda bulunuyor mu?” diye sordu Kellog not defterine bir şeyler karalarken. “Onun nerde olduğuna dair bilgi verebilecek herhangi bir şey söyledi mi?”

Locke başını salladı. “Hayır, ama Ethan sürekli kaybolup gider. Nereye gittiğini bilmiyorum, bana söylemez. Safeway’de akşam vardiyasında çalışıyorum ve bazen sabah üç, dört gibi dönüyorum. Döndüğümde Ethan evde olmuyor. Birkaç haftadır çok dengesiz. Ve asabi.”

“Stevens Gölü’nde çok vakit geçirdiğini öğrendik.” Torrance kızın yüzüne dikkatlice baktı. “Neden olduğu hakkında bir fikrin var mı?”

Locke tekrar başını salladı ve gözlerini sildi. “Bu Dr.Tao’nun yaşadığı yer mi?”

Torrance kameraya bir bakış daha attı ve Jerry bu bakışın ne anlama geldiğini biliyordu. Abby Locke’un, Ethan’ın Stevens Gölü’ndeki evinden haberi yoktu.

Abby burnunu çekmeye başladı ve narin göğsünden hıçkırıkların taşmaya başlaması uzun sürmedi. Torrance serinkanlılıkla onu izledi, ama Kellogg, çaylak olduğu için, oldukça kötü hissediyordu. “Bir şeylerin ters gittiğini anlamalıydım. Anlamalıydım.” Locke kendini zaptetmeye çalışıyordu, bir mendil daha almak için çantasını açtı.

“Henüz gerçeği bilmiyoruz.” Kadın dedektif güven verici bir ses tonuyla konuşmaya çalışıyordu.

“Anlamalıydım.” diye tekrar etti Locke, iki dedektife bakarak. “Bunu fark ettiğim anda bir şeyler yapmalıydım.”

“Ne demek istiyorsunuz?” diye sordu Torrance kaşlarını çatarak.

Locke çantasına uzandı. Kameradan anlamak zordu, ancak bir şeyler kurcalıyormuş gibiydi. Kadınların çantaları Jerry’i hayrete düşürürdü, bir sürü fermuarı, cebi ve bölmeleri olurdu, kadınların koydukları her şeyi burada bulabiliyor olmaları onu

şaşırtırdı. Bir müddet daha karıştırdı ve katlanmış bir mendil çıkarıp masaya kadın dedektifin önüne koydu.

“Aç şunu,” dedi Locke.

Kellogg tereddüt etti ve Wolfe’un kız arkadaşı “Bu kullanılmadı. İçine bir şey koydum. Birkaç hafta önce Ethan’ın cebinde bulduğum bir şey.”

Kellogg başıyla onay işareti yapan Torrance’a baktı.

Sarışın, bilgisayarını bıraktı ve lâteks eldivenlerini çıkarmak için elini ceket cebine soktu. Eldivenleri eline geçirdi ve mendili parmak uçlarıyla açtı. Masaya parlak bir şey yuvarlandı.

Bu bir kadına ait pırlanta yüzüğüydü. Kellogg onu aldı ve ışığın altında inceledi. Bilgisayar ekranından bile Jerry pırlantanın büyük olduğunu görebiliyordu.

“Bunu çamaşırları yıkarken buldum ve Profesör Tao’ya ait olduğundan adım gibi eminim. Ethan’la onun ofisinde buluşmaya gittiğim zaman, yüzüğü uzaktan gördüğümü hatırlıyorum. Neden Ethan’da olduğunu bilmiyorum. Bence...”

Locke’un sesi bir başka hıçkırıkla kesildi. “Tao’nun bunu ofiste bıraktığını ve Ethan’m da onu çaldığını düşündüm. Parasız kalmıştık ve ben yüzüğü rehin vereceğini düşünmüştüm.”

Torrance bir çift latex eldiven taktı ve yüzüğü ortağından aldı. İç tarafını görebilmek için yüzüğü çevirdi, yazıyı yüksek sesle okudu. “Şimdi ve sonsuza dek, Morris.” Yüzüğü plastik bir torbaya koydu ve Locke’a baktı, yüzü sertti.

“Bir şey daha var...” dedi genç kadın, sesi tereddütlüydü.

Torrance ve Kellogg birbirlerine baktılar. *Daha ne var?* diye düşündü Jerry.

Locke yeniden çantasında bir şeyler aradı ve titreyen parmaklarıyla bir şey çıkardı. “Biliyorum bunu bulunca kimseye

bir şey söylemediğim için başım belaya girecek ama...” Gözyaşları içinde konuşmaya çalışırken çok fazla tutarlı değildi. “Buna inanmak istememiştim. İnanamadım. Onun şey yapabileceğine...”

Nesneyi kadından aldığı anda Torrance’ın yüzü kaskatı kesildi. Kellogg’un aklı karışmıştı. “O ne?”

Locke’un elleri titriyordu. “Diana St. Clair’in altın madalyası.” Jerry’nin gözleri açıldı.

Locke’un boğuk sesi fısıltıya dönüştü. “Geçen sene Nike Kupası’nı kazandığı zamandan. Üzgünüm. Birilerine söylemeliydim. Ama o... Onu seviyorum. İnanmak istemedim.”

Diana St. Clair. Kahretsin. Bu Jerry’nin tahmin ettiğinden daha beterd. Morris sezgilerinde yanılmamıştı.

“Bütün bunları çantanızda mı taşıyorsunuz Bayan Locke?” dedi Torrance nötr bir sesle.

“Biliyorum... Ben...”

Locke’u hıçkırık tuttu ve dik duruşu Torrance’ın sert bakışları altında ezildi. Yüzündeki korku ifadesi yürek parçalayıcıydı. “Birilerine söylemek istedim ama...”

Onu dövüyor, diye düşündü Jerry aniden. Wolfe’un yumruklarının bu güzel yüze vurduğunu düşününce karnına ağrı girdi. Zamanında bir sürü hırpalanmış kadın görmüştü, Annie Locke’un görünen açık bir çürüğü olmamasına karşın, Wolfe’un ona şiddet gösterdiğine bahse girerdi. Sık sık. *Soysuz. Ödlek.*

Torrance madalyayı başka bir plastik torbaya koydu. Yüz ifadesinden eski ortağı hariç kimse ne düşündüğünü anlayamazdı. Jerry onun ne düşündüğünü çok iyi biliyordu.

“Bu gece kalabileceğiniz bir yer var mı Bayan Locke? Evinizi aramamız gerek.”

Torrance, Jerry'nin iyi bir hareket olacağını düşündüğü Stevens Gölü'ndeki evi aramaktan bahsetmiyordu. Amacı zavallı kızı daha fazla üzmemek değildi.

Locke kafasını salladı ve tekrar ağlamaya başladı. "Gidecek hiçbir yerim yok."

"Size bir otel odası tutacağız," dedi Kellogg. Kadının elinin üzerine yavaşça dokundu.

"Sadece bu gecelik, biz aradığımızı bulana kadar."

Üçü de görüşme odasından ayrıldı.

Birkaç saniye sonra, Torrance başını Jerry'nin oturduğu kontrol odasına uzattı.

"Davayı yeniden açılmış bil."

39. BÖLÜM

Burdan gitmemiz gerek,” dedi Ethan. “Ama gitmeden evvel sana ilk cinsel ilişkiyi anlatmak istiyorum”

Sheila'nın parmakları Ethan'ın göğüs uçlarının etrafında ağır ağır daireler çiziyordu. Her seks yaptıktan sonra yüzünde oluşan o ifade vardı yine, kızarmış ve tembel. Çıplak vücuduna onun hafif misk kokulu teri sinmişti. Ethan gözlerini kapasa, neredeyse Ivy Motel'deki on altı numaralı odada olduklarını hayal edebilecekti.

Sonunda, sonunda, Sheila onundu. Bu düşünce onu daha önce hiç tatmadığı bir

hoşnutluk duygusuyla doldurmuştu. Abby'nin yüzü aklına geldi birden ama uzaklaştırdı bu düşünceyi.

“Seni başka bir kadınla düşünmekten hoşlanmıyorum,” dedi Sheila.

Somurtmuş yüzü samimi olduğunu gösteriyordu. Ethan onu kendine çekti ve başının üstüne bir öpücük kondurdu. Saçları ona aldığı şampuan gibi kır çiçekleri kokuyordu. “Beni seviyor musun Sheila?”

Sheila “Evet” dedi hiç tereddüt etmeden.

“Her şeyimle mi?” Ethan yavaşça geri çekildi ve Sheila’nın koyu renk gözlerinin içine baktı. Bakışları yumuşak ve söz verir gibiydi. “Kötü yanlarımı bile mi?”

Sheila parmaklarını onunkilere geçirdi. “Sen beni olduğum gibi mi seviyorsun?”

Sheila haklıydı. Kimse mükemmel değildi. Belki de bu yüzden, Sheila’yla her şeyi konuşmak bu kadar kolaydı. Abby’leyken olduğu gibi rol yapmak zorunda değildi.

“Senden bunu duymaya ihtiyacım var,” dedi Ethan televizyona bakarak. CNN kanalı açıktı, televizyonun sesi tamamen kısıktı fakat ekranın sağ alt köşesinde saat gözüktüyordu. Fazla zamanları kalmamıştı. Yakında peşine düşerlerdi, bunu hissedebiliyordu.

Ama bu önemliydi.

“Benim hakkımda her şeyi bilmeni istiyorum,” dedi Ethan. “Benden emin olmanı istiyorum. Çünkü buradan bir kere ayrılırsak bir daha geri dönemeyiz. Sadece sen ve ben olacağız.”

“Ben zaten eminim. Seninle bir hayata başlayacağım için heyecanlıyım.”

Sheila Ethan’ın kolunun altına girdi ve Ethan anlatmaya başladı.

:::

Tanıştıklarında Ethan on altı yaşındaymış.

Kız lisenin önündeki ağacın altında oturuyormuş, çıplak bacaklarıyla bağdaş kurmuş, uzun saçları yapraklardan sızan güneş ışığıyla pırıl pırıl parlıyormuş.

Ethan onu hemen fark etmiş, güzelliği ama daha çok onun gibi yalnız oluşu etkilemiş Ethan’ı. Kız onu kendisine bakarken yakalamış ve kaçamak bakışlarına kendi bakışıyla karşılık

vermiş. Ethan'ın ağzı kurumuş. Tam elini sallamak için kaldırmış ki, zil çalmış.

Derse yetişmeye çalışan öğrenci kalabalığının arasına karışıp birkaç adım arkasından gelmeye dikkat ederek kızı takip etmiş. Kısa ve seksi eteği bir çift cilveli bacağın üstünde salınırken kesik kazağı karnını belli ediyormuş. Güzelliği ile bu gerizekalı okuldaki tüm kızlardan ayrılıyormuş. O oraya ait biri gibi değilmiş. Ethan kızı tanımak istemiş. Sınıfının önüne gidene kadar tüm yol boyunca umutsuzca söyleyecek komik ve zekice şeyler tasarlamış.

Ethan bunları düşünürken bir anda kızla burun buruna gelmiş.

“Sen beni mi takip ediyorsun?” demiş kız, şüpheyle kısılmış gözleri parlamış.

“Hayır,” demiş Ethan kızgınlıkla, yakalanan o olmasına rağmen. “Ben bu sınıftayım.”

“Ne zamandan beri?”

Okul henüz iki gün önce açılmış. “Geç kaydoldum. Tamam mı?”

Ethan'ın ses tonu kızın gözlerini kırıştırmasına sebep olmuş.

“Çok şüphecisin. Gerçekten o kadar güzel göründüğünü mü sanıyorsun?”

Ethan kızın şoke olmuş yüzüne bakıp hemen sınıfa girmiş, en arkalardan bir sıraya oturmuş. Kız birkaç sıra öne oturuyormuş ve Ethan kızın saçlarına dokunduğunu hayal ederek ona bakıyormuş. Hangi sınıfta olduğunu bilmiyormuş, zaten önemsemiyormuş da. Ders Amerikan tarihiymiş, diğer okulda bu dersi görmüş Ethan. Önemli olmadığını düşünmüş bu yüzden. Zil çalar çalmaz resmen kaydolmak için

rehberlik servisine gitmiş. Onunla tekrar konuşmadan önce 5 hafta boyunca kızı her gün görmüş. Sınıf yarıyıl sınavlarını almış, öğretmen Ethan'ın masasına doğru ilerliyormuş ki kızın gözlerinin üzerinde olduğunda fark etmiş. Ethan A almış, not sayfanın üst köşesinde kırmızı kalemle yazılıymış.

“Aferin Ethan,” demiş Bay Bristol yüzünde bir gülümsemeyle. “Üniversite seviyesinde yazıyorsun. Böyle devam et.”

Dersten sonra kız Ethan'ı kapıda beklemiş.

“Benimle eve kadar yürü,” demiş. Rica etmemiş emir vermiş adeta.

“*Benimle* eve kadar yürü...” demiş Ethan ve kız gülmüş.

On dakika sonra Ethan'ın evine varmışlar.

“Annenle baban burda mı?” diye sormuş kız kapıdan girer girmez. Hırkasını çıkarmış, küçük fakat iyi dekore edilmiş eve göz gezdirmiş.

“George ve Helen benim koruyucu ailem.” Ethan kızın tepkisini ölçmek için yüzüne bakmış. “İkisi de yediye kadar çalışıyor.”

Kız, Ethan'ın yorumlayamadığı şekilde gülmüş. “Keşke benim de ailem olsaydı. Ben bir grup evinde kalıyorum.”

Ethan bunu zaten biliyormuş, yine de kibarca başını sallamış. “İçecek bir şeyler ister misin?”

“Hayır. Odan nerde?”

Otuz dakika sonra kitaplar etrafa saçılmış, oda darmadağın olmuş, kız belinden yukarısı çıplak bir halde öylece duruyormuş.

Kız yatakta Ethan'ın altında yatıyormuş, uzun saçları yastığın üstüne dağılmış. Leylak ve yağmur ormanı gibi kokuyormuş, Ethan onu öpmeye doyamıyormuş. Dudakları harikaymış,

bazen yumuşak ve uysal, bazen sert ve zahmetli. Arka fonda radyoda bir rock müzik çalıyormuş. Ethan hâlâ kızın üstünde, gözleri kapalı, kilodunu üzerinden çıkarmadan ilişkiye girmeye devam ediyormuş. Asla onu öpmeyi bırakmak istemiyormuş. Avuç içleriyle çıplak memelerini okşuyor, zevk ve arzudan çılgına dönüyormuş. Bir dakika sonra gözlerini açtığında kızın yüzünde gülümsemeyle ona baktığını görmüş.

“İyi misin?” diye fısıldamış Ethan, yavaşlamış.

Kız başını evet anlamında sallamış ama yüz ifadesi öyle demiyormuş. Kız, iki elini Ethan’ın göğsünün üzerine koyarak onu nazikçe itmiş.

Ethan endişeli halde yatakta oturmuş. Yanlış bir şey mi yapmıştı? Bu kadar mıydı? Kız fikrini mi değiştirmişti?

“Endişelenme,” demiş kız, sanki düşüncelerini okuyabiliyormuş gibi. “Sadece pozisyon değiştiriyoruz. Sana daha yakın olmak istiyorum.”

Kız pantolonunu sonra da iç çamaşırını çıkarmış, ona da aynısını yapmasını işaret etmiş.

Ethan, kız onun üstüne doğru çıkarken, gözlerini bacak arasındaki koyu ve dağınık kıllardan alamıyormuş. Ethan yatağa yatmaya çalışırken, kız başını hayır anlamında sallamış.

“Hayır, olduğun gibi kal.” Kız Ethan’ın üztüne oturmuş, içine girmesine yardım etmek için uzanmış. Ethan’ın dudaklarından bir inilti çıkmış. Islaklık ve sıcaklık kelimelerle anlatılamayacak kadar güzelmiş. Otururken, bu şekilde birbirlerine kilitli halde durmuşlar, yüzü tam kızın karşısındaymış. Ethan onu sertçe öptüğünde kız kalçalarını oynatınca başka bir inilti daha çıkarmış. Kızın saçları o kadar uzunmuş ki, uçları Ethan’ın bacaklarını gıdıklıyormuş.

Ethan elleriyle yaptıklarının doğru olup olmadığından emin olamıyormuş. O an kızın belindeymiş elleri, onu kendine çekiyormuş. Ama *acaba ellerimin başka bir yerde olmasını mı isterdi* diye düşünüyormuş. Kız onu öpmeyi bırakmış: “Bu senin ilk mi?” diye sormuş.

Ethan başını sallamış. “Acaba biz şey—George’un kondomlarından almaya gidebilirim...”

Kız hiç yavaşlamadan arkasına uzanmış, Ethan’ın ellerini tutmuş. Ethan’ın ellerini boğazına koymuş ve gözlerini onun kilere kilitlemiş.

“Sık.”

Ethan kıza bakmış, kalçaları hâlâ onun kalçalarının altında, sıkılmış bir vaziyetteymiş. “Ne?”

“Sık.”

Ethan kızın dediğini yapmış ve parmaklarıyla onun narin boğazını hafifçe sıkmış. Ne istediğini anlamıştı, ama onu incitmek istemiyordu.

“Biraz daha sert. Sorun olmaz.”

“Emin misin?”

“Güven bana, ne zaman duracağını sana söyleyeceğim.” Gözleri onunkilere odaklanmış ve Ethan’ı öpmüş, dili telaşla Ethan’ın dilini arıyormuş.

Bu enfes zevki anlatmak için bir kelime yokmuş, o anda onunla yaşadığı bu paylaşımın nasıl bir duygu olduğunu tarif etmek imkânsızmış Ethan için. Bu, hayal edebileceği her şeyden daha iyiymiş. Kız başını arkaya atmış, daha hızlı itmiş Ethan’ı. Nerdeyse Ethan’ın parmaklarının boğazını sıkıldığını düşünmemiş bile. Birkaç saniye sonra, Ethan ellerini kızın boğazından

çekmiş, onu incitmekten korkuyormuş. Kız Ethan'ın ellerini almış ve yeniden boğazına koymuş. "Korkma."

Kızın gözleri onunkilere kilitlenmiş ve sesinden sabırsız olduğu anlaşılıyormuş. "Fazla olduğunda ben sana söylerim. Gerçekten, bundan hoşlanıyorum. Bu beni şehvetlendiriyor."

Kız tekrar başını arkaya atmış, ellerini sırtına koymuş, avuç içleri neredeyse Ethan'ın dizlerindeymiş. Hareketleri uzun ve derinmiş. Ethan, öne eğilerek kızın göğüslerini yalamış. Elleri hâlâ kızın istediği gibi boğazındaymış. Ethan'ın kendini kızda kaybetmeye başlaması uzun sürmemiş, radyoda DJ'in sıradaki parçayı anons ettiğini duymuş.

"Creep," Radiohead'den.

"Bu şarkıyı seviyorum," diye fısıldamış kız, sesini açmak için elini radyoya uzatmış. "Bu şarkı beni çok..."

Kız cümlesini tamamlamamış ama buna gerek yokmuş çünkü Ethan onun ne söylemeye çalıştığını biliyormuş.

"Creep" takıntıyla alakalı bir şarkı, karşılıksız aşk, ve kendine acıma... Bunlar Ethan'ın çok iyi bildiği duygularmış.

Kız ritmini hiç bozmamış ve Ethan boşalmak üzereymiş. Düşünmemeye çalışmış, başka bir şeyler düşünmeye zorlamış kendini böylece o kadar çabuk sona ermez diye ummuş. Ona vuran üvey babası belirmiş aklında, okulda ona kötü davranan çocuklar, annesi öldükten sonra iki yıl boyunca kaldığı çocuk yurdu... Ve tüm bu süre boyunca boğazını sıkmaya devam etmiş. Fakat kaçınılmaz bir şekilde, vücuna inanılmaz bir sıcaklık yayılmış ve pes etmiş. Derin bir iç çekerek gözlerini kapamış ve kızın boğazını daha da sıkarak kendini bırakmış.

Ethan kızın çırpındığını hissetmiş. Sonra kız Ethan'ın yüzüne vurup kollarını tırmalamış ama müzik ve orgazmın arasında durmanın imkânı yokmuş.

Haftalardır onu izlemesinin, beklemesinin ve hayalini kurmasının ardından kendini rahatlamış hissetmiş. Kalçalarını kızın kilere doğru ittirerek, her anın tadına varıyormuş. Saf bir mutluluk her yanını kaplamış, hem her şeyi kontrol edebiliyormuş, hem de hiçbir şeyi kontrol edemiyormuş.

Bir dakika sonra Ethan gözlerini açtığında kız kollarından kaymış, alnı Ethan'ın yanağında, hâlâ bir oyuncak bebek gibiymiş. Yorgun ve bitkin olan Ethan kızın başını öpmüş ama kız hiç hareket etmemiş, konuşmamış.

Ethan sırtını okşayarak kibarca kızın adını fısıldamış. Onu bu kadar yormuş olmaktan dolayı gurur duyuyormuş kendisiyle. *İlk sefer için hiç de fena değil.* Kız cevap vermemiş. Ethan kızın adını yüksek sesle iki kez daha söylemiş ancak yine hareket yokmuş.

Ona bakmak için kızın kafasını geri çekince, gözlerinin kapalı olduğunu ve dudaklarının yarı açık olduğunu görmüş. Ağzından çenesine doğru tükürük aktığını fark etmiş. Tükürüğü silmiş, aklı karışmış. Sonra kızın boğazındaki iki kırmızı izi görmüş.

Parmak izleri, onun parmak izleri. O kadar sıkılmış ki boğazını morluklar oluşmuş. Telaşla kızı sallamış ama kızın kafası göğsüne düşmüş. İlk yardım dersinde öğrendiği gibi işaret ve başparmağını kızın boynunun kenarına bastırıp nabzını almaya çalışmış. Ama bulamamış. Başını kızın göğsüne yasladığında hiçbir şey duyamamış.

Nefes alıp almadığını anlayamıyormuş. Kalbi çarpıyorsa da Ethan duyamıyormuş.

Yatak odasında yankılanan “Creep” in sesi zirveye ulaştığında, falsettonun sesi gitarla yankılanmış. Ethan kızın başını yeniden geriye atmış ve akşam ışığında soluk görünen saçlarını yüzünden çekmiş. Kızın çıplak vücudu terden parlıyormuş, ikisinin terinin karışımı olduğuna şüphe yokmuş.

Doğal pembe dudakları neredeyse renksizmiş. Ethan ona dehşetle bakmış. Sessiz, gevşek ve hareketsizmiş... *ölü gibi*. Ethan hâlâ kızın içindeymiş.

O o ana kadar gördüğü en güzel şeymiş.

Ethan, kızın ağzından sızan tükürüğü eliyle sildiğinde, tekrar ereksiyon olmaya başladığını hissetmiş.

::::

Ethan konuşmayı kesti. İlk deneyimini anlatmıştı.

Sheila yanında yatıyordu hareketsizdi, hiçbir şey söylemedi. Birkaç dakika sonra, odadaki sessizlik katlanılamaz oldu ve Ethan bir şeyler söylemek üzere ağzını açtı. Herhangi bir şey. Ama Sheila ondan önce davrandı.

“Bundan hoşlandın...” dedi Sheila ama sesinde bir suçlama belirtisi yoktu. Bir gerçeği ortaya koymuştu.

Ethan Sheila’ya baktı. “Evet. Hoşlandım. Bana hissettirdiklerini sevdim. Güç, kontrol ve baskınlık. Ne demek istediğimi anlıyor musun?”

Sheila başıyla onayladı.

“Hasta olduğumu mu düşünüyorsun?” Ethan Sheila’nın vereceği cevaptan korkuyordu.

Sheila “Evet...” dedi ve gözlerini bir süreliğine kapadı. Sonra yeniden açtı. “Sorun değil. Sana yardım edebilirim. Eğer istersen.”

Başını salladı. Konuşamadı.

“Ama haklısın. Burdan çıkmamız gerek.” Sheila’nın parmakları Ethan’ın yanaklarını okşadı. “Yeni bir yerde yeni bir başlangıç yapmalıyız.”

Ethan yeniden başını salladı. Sheila’nın dudakları hevesle onunkilerle buluştu, öpüşü tutku, arzu ve mutluluk dolduydu.

Sheila onu kabul etti. Her şeye rağmen onu seviyordu ve her şey çok güzel olacaktı. Birlikte yeni bir hayatları olacaktı. Ethan’ın elleri kadının çıplak vücudunda gezindi ve Sheila inledi. Ethan içe çekerek gözlerini kapattı ve Sheila’da kaybolmak üzere kendini bıraktı.

Boğazına değen soğuk silah kabzasını hissedene kadar Ethan kadının silahı aldığını fark etmemişti. Gözleri şaşkınlıktan açıldı ve kadına baktı.

Sheila’nın yüz ifadesi değişmişti.

“Çekil üstüm seni adi herif,” dedi. Gözleri siyah ve soğuktu. “Ya da üzerimden kalkman için vücudunda mümkün olduğunca çok delik açarım.” Kadının gözleri adamın yüzünden hiç ayrılmıyordu, çok ciddiydi. *Öldürücü*.

Ethan gözlerini kuşkuyla silaha çevirdi. Sheila, oturdu, açık olan TV’nin ışığı çıplak vücuduna vuryordu. Silahı adamın yüzüne doğrulttu. Yanakları kızarmıştı, sebebi öpmek değildi.

Ethan onun ne kadar güzel görüldüğünü düşünmekten kendini alamıyordu.

“Bana öyle bakma,” dedi Sheila, kızarıklığı artıyordu. “Bana hayran hayran bakma seni lanet olası. Sana yardım edebileceğimi mi sanıyorsun? Yapamam. Seni o kadar çok vurmak istiyorum ki kendime engel olamıyorum. Sen bir canavarsın ve her zaman öyle olacaksın, cehennemde yanmayı hak ediyorsun sen.” Sheila boştaki eliyle kapıyı işaret etti. “Bunu kendim

içini yapmasam bile, öldürdüğün tüm kadınlar için yaparım pislik herif.”

Ethan ona baktı. Sheila onunla oynamıştı. Onu sevdiğine, sonsuza kadar onunla birlikte olacağına tamamen inandırmıştı. Kazanmıştı. Şah ve mat.

Onu öldürecek ve bunun o bodrum dairesinde açlıktan ölmesine yol açmasını umursamıyordu. Onun ölmesini istiyordu.

Ethan tuhaf bir şekilde tahrik olduğunu hissetti.

Ethan “Ama ben o kadınların hiçbirini öldürmedim,” dedi soğukkanlılıkla. “Ben bir katil değilim Sheila. Hiç olmadım ve olmayı da düşünmüyorum.”

Sheila kaşlarını çattı. Bunlar ondan beklediği sözler değildi ve Sheila bir anlık şaşkınlık yaşarken silah hafifçe kaydı.

Ethan silaha doğru hamle yaptı.

40. BÖLÜM

Jerry uyuyakalmamaya çalışıyordu. Mike Torrance'ın masasında oturmuş, bilgisayarda oyun oynayarak iğrenç kahveden fincan fincan içerek ayakta kalabilmek için elinden geleni yapıyordu.

East Precinct sabah gece üçe göre bile çok sessizdi. Bir grup polis Torrance'la Stevens Gölü'ne gitmiş ve ve aşırı şımarık Kim Kellogg da bir gurup polisle Wolfe Locke'nin U bölgesindeki apartmanına gitmişti.

Bir başka grup da olası bir saldırı ihbarı nedeniyle Volunteer Park'a hareket etmişti. Jerry polislik yaşamı boyunca bu vardiyelerde oldukça az çalışmıştı ve gece görevini biraz da olsa özlemiyordu.

Nöbetteki memur da aynı kendisi gibi sıkılmışa ve yorulmuşa benziyordu. Jerry kâğıtlar üzerine bir şeyler yazarak çalışan adamla ufak bir konuşma yapmak istemişti ama genç adam muhabbet etmek istemiyor gibiydi. Muhtemelen Jerry'nin eve gitmesi gerektiğini düşünüyordu ama Jerry'nin oradan ayrılmaya niyeti yoktu. Resmi izni olmamasına rağmen, bu her ayrıntısıyla onun davasıydı. Sheila'nın hala hayatta olup olmadığını bilmeye ihtiyacı vardı. Wolfe getirildiğinde o da karkolda olmak istiyordu. Morris'e karşı kişisel bir sorumluluk

hissediordu. Bu koca adam zorlu birkaç hafta geçirmişti ve bir cevabı hak ediyordu, sonuç ne olursa olsun.

Jerry, Torrance'ın ofisindeki esnek ve ergonomik sandalyeye yaslandı, Morris'in hangi cehennemde olduğunu merak etti. Onu birkaç kez aramıştı, müşterisinin Stevens Gölü'ndeki eve geri döndüğünü düşünmeden edemiyordu. Öyle bir şey yapmadığını umuyordu. Silahsız ve antrenmansız bir bankacının, muhtemel bir katilin evinin etrafında dolanması fikri komik ve anlamsızdı. Ama Morris o kadar inatçıydı ki, Jerry bu düşünceleri kafasından atamıyordu. Çünkü dürüst olması gerekirse Morris'in yerinde kendisi olsaydı ve hayatının aşkı kaybolsaydı, Jerry de aynı şeyi yapardı.

Boğuk bir ses düşüncelerini böldü. Jerry başını anlamsız bilgisayar oyunundan kaldırdı ve Abby Locke'un önünde durduğunu gördü. Erkek arkadaşının bir katil olabileceğini düşünen biri için pek de kötü görünmüyordu. Siyah parlak saçları kulaklarının arkasına atılmıştı ve makyajsızdı, on sekiz yaşma yeni girmiş gibiydi.

"Nasılsınız?" Jerry bilgisayar oyununu kapattı ve kadına baktı. Kadının soluk yüzü florasan ışıklarının altında parlıyordu. "Yorgun olmalısınız."

Abby masanın kenarına oturdu. "Daha çok incinmiş."

"Belki de motele gitmelisiniz."

Locke kafasını salladı. Kellogss'un onu otele götürme teklifini daha önce reddetmişti, apartmanı temizlenene kadar beklemek ve evine gitmek istiyordu.

"Dinlenme odasında bir kanepeler var, eğer yatmak isterse-
niz," dedi Jerry. "Ama temiz olduğunu garanti edemem. Orada yıllardır polisler yatıyor ve eminim ki kokuyordur."

Bu, kadını güldürdü. “Teşekkürler, almayayım.” Locke Jerry’ye dikkatle baktı. “Bu kulağa tuhaf gelebilir ama... Sizi daha önce görmüştüm değil mi? Bizi takip ediyordunuz.”

Jerry suratını ekşitti. “Evet. Galiba düşündüğüm kadar görünmez değilmişim.”

“Hayır, oldukça iyiydiniz. Sizi tam olarak fark etmemiştim. Ethan böyle şeylerde her zaman paranoyak olmuştur.” Kadın gözlerini çevirdi. “Sanırım artık neden olduğunu biliyorum.”

Genç kadın öyle üzgün görünüyordu ki, Jerry onu kollarıyla sarmamak için kendini zor tuttu. “Biraz kahveye ne dersiniz? Tadı berbat ama sıcak ve taze.”

Kadın Jerry’nin kupasına bakıp burun kıvırdı. “Cazip bir teklif. Peki çay var mı?”

“Bekleme odasında yok muydu?”

“Bakmam doğru olur mu bilemedim. Burada çalışmıyorum sonuçta.”

Jerry kollarını gerip başının üstünde birleştirdi. “Ben de, ama bu beni durdurmuyor.”

“Birkaç blok aşağıda 24 saat açık bir lokanta gördüm.” Locke masanın kenarına yaslandı ve Jerry onun kokusunu duydu. Kadın tıpkı gül suyu gibi kokuyordu. Ve vanilya. O şartlar altında bile çok davetkârdı. “Oraya gidip bir şeyler almamın iyi olacağını düşünüyorum. Biraz yemek de getirebilirim.”

Jerry kadına sevimli bir bakış attı. “Yanınızda polis olmadan buradan ayrılamazsın. Torrance bunu size söylemedi mi? Siz şu an önemli bir tanıksınız. Gözlerini üzerinizden ayırmaları gerek, sizin kendi güvenliğiniz için.”

“Evet, Torrance söylemişti.”

“Bu gece dairenizdeki işi bitiremeyebilirler, bu yüzden size kalacak bir yer bulundu, değil mi?”

Kadın gözlerini kırptırdı, yüzü biraz düşmüştü. Jerry, gözlerinin nemli olduğunu fark etti. “Hayır.”

Jerry onu üzdüğü için zihninde kendini tekmeliyordu. “Endişelenmeyin, bir yer buluruz.”

“Siz de polistiniz, değil mi?”

“Öyleydim.”

“Polisler insanları kör, sağır ve aptal olmakla itham edebilirler mi?”

Jerry güldü, kadının dizini sıvazlamak için uzandı ama bir temas kurmadan önce elini çekti. Elinin bacağına olması uygun olmazdı. Hafif utanmış bir halde “Erkek arkadaşınıza inanmanız bir suç değil. İşler bu noktaya geldiği için üzgünüm,” dedi.

“Diana St.Clair ve Profesör Tao, Ethan’ın beni aldattığı ilk insanlar değil biliyorsunuz. Başkaları da vardı. Ben sadece bununla yüzleşmek istemedim.”

Locke gözlerini yere çevirdi. “Gönüllü olduğumuz aş evinde kadınlar vardı. Onların bazılarına yakın davranmıştı. Tezi için olduğunu söylemişti. Ama bazıları... bazılarını tekrar görmedim. Her zaman merak ederdim...” Kadın duygularını kontrol edebilmek için dudağını ısırды.

Jerry ayağa kalktı telaşlanmıştı. “Bunu Torrance’a söyletiniz, değil mi?”

“Bunlar sadece benim kuşkularım.” Locke sonunda çökmüştü. Boğazında bir hıçkırık varmış gibi ellerini yüzüne koydu. “Onu sevdim. Hâlâ seviyorum.”

Hiçbir şey Jerry’i ağlayan bir kadını izlemek kadar kötü hissettiremezdi. Özellikle bunun kadar güzel ve savunmasızsa. “Sakin olun. Her şey çok güzel olacak, göreceksiniz.” Jerry ayağa kalktı ve onu nazikçe kollarından tuttu. “Hadi, size içecek bir şeyler ayarlayalım. Bu bir polis merkezi, bir yerlerde tatlı çörek ve kek olmaması imkânsız. Çay bulamazsak, belki birlikte lağım suyu gibi olmayan bir fincan kahve yapmanın bir yolunu buluruz.”

Genç kadın gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünü kaldırdı. Hıçkırıkları sakinleşene kadar nefes alıp verdi. “Çok nazıksınız. Teşekkür ederim.” Dönüp bekleme odasına yöneldi. Jerry onu izledi, giydiği pantolonun içinde müstehcen ve sıkı görünen kusursuz kalçalarına bakmamaya çalışıyordu.

“Burası çok sessiz.” Locke omzunun üstünden arkasına baktı, Jerry bakışlarını hemen başka yöne çevirdi. “Her zaman böyle mi oluyor?”

“Duruma göre değişiyor. Erkek arkadaşınızın tutuklanmasında birçok memur görev alıyor.”

“Evet, doğru.”

Küçük bekleme odasına girdiler ve Jerry bir iç çekişle etrafına baktı. Kötü kokan eski bir koltuk duvara dayanmıştı, eski bir televizyon da tavanın köşesine monte edilmişti. Televizyonun sesi kısıktı ve karnı sadece 6 hafta içinde dümdüz yapma garantili bir egzersiz aletinin reklamı gösteriliyordu. Lavabo kirli kupalarla doluydu, tezgâhın her yerinde bir sürü kırıntı vardı. Lavabonun sağında, açık poşetteki simitlerin yanında kirli bir bıçak duruyordu. Oda adeta bir domuz ahırıydı, bir öğrenci evi bile daha iyi olmalıydı.

“Oturun,” dedi Jerry, köşedeki küçük masayı ve sandalyeleri işaret ederek. “Çayı ben yaparım.”

Jerry kavanozları açmaya başladı, arkası kadına dönüktü, içlerindeki pislik yığınının eşeliyordu. Bazılarının üç sene önce emekli olduğu zamandan kalma olduğuna yemin edebilirdi. “Tombala!” Bir Earl Grey çayı kutusuna uzandı. Kalemle üzerine bir isim gelişigüzel yazılmıştı. “Şanslısınız. Bu Dedektif Kellogg’un ama eminim almamıza ses çıkarmaz.”

Kadın, Jerry’nin arkasında iç çekti. “Onun benim için üzül-
düğünü söyleyebilirim. Ethan gibi birine asla tutulmayacak
bir kadın olduğuna bahse girerim. O bunun için fazla zeki.”

Jerry, şımarık Kellogg hakkında düşündüklerini kendine saklamanın en iyisi olacağını karar verdi. Su ısıtıcısına uzandı ve onu musluğun altına soktu. “Ethan Wolfe zeki bir adam. İyi bir yalancı. Herkesi enayi yerine koyabilecek bir insanmış gibi geldi bana.

“Kibarlık ediyorsunuz. Benim bir gerizakalı olduğum gayet açık. Şimdi geçmişe bakıyorum da, onun gerçek kişiliğini gösteren bir sürü işaret fark ediyorum. Onları göremediğime inanamıyorum.”

Jerry ısıtıcıyı fişe taktı ve biraz süt var mı diye bakmak için buzdolabını açtı. “Ne gibi?” dedi eğilirken. Bazı malzemeleri karıştırırken burnunu tutuyordu. Buzdolabı pek de iyi kokmuyordu.

“Diana’nın öldüğü zamanki gibi...” dedi Abby. “Ethan onun asistanıydı ama o bundan hiç de rahatsız olmuşa benzemiyordu. Diana’nın boğazını kesenin o olduğu göz önüne alınırsa, bir şekilde bunu dışa vurmuş olması gerekirdi. Ama o taş gibiydi. Sanki hiçbir şey hissetmiyordu. Bu bana bir şeyler anlatmalıydı.”

Jerry donmuştu, eli buzdolabının arkasında bulduğu bir kutu sütün üzerindeydi.

Diana St. Clair'in boğazının kesildiğini mi söylemişti? Bir hafta önce Golden Monkey'de Mike Torrance ile yaptığı görüşmeyi hatırladı, eski ortağı ona bu bilginin basından özellikle saklandığını söylemişti. Peki, ama Abby Locke bunu nereden biliyordu?

Isıtıcının düdüğü çaldı. Jerry yavaşça doğruldu, elinde süt kutusunu tutuyordu. Isıtıcıyı fişten çekti ve iki fincan çay hazırlama işine döndü. Arkasını kadına dönmüş olan Jerry rahat bir tavırla "Siz bunu nereden duydunuz? Boynunun kesilmiş olduğunu yani..." diye sordu.

Beş saniye kadar bir sessizlik oldu. Sonra kadın yumuşak bir sesle "Sanırım bir yerde okumuştum," diye yanıtladı soruyu.

Saçmalık.

Jerry çay poşetlerini çabucak kupalara daldırdı, zihni durmadan çalışıyordu. Polis bu bilgiyi basınla paylaşmamıştı. Locke'un bunu bilmesine imkân yoktu. Tabii Wolfe ona söylemedikçe. Ya da kendisi olay gerçekleşirken orada olmadığı sürece... Acaba söylediğinden daha mı çok şey biliyordu? Ne saklıyordu? Belki de Abby başından beri Wolfe'nin cinayet işlediğini biliyordu ama kendi hayatını tehlikeye atmamak için bunu kimseye söyleyemiyordu. Belki de...

Düşünceleri tamamen şekil alamadan, Locke arkasında bitmişti.

Kadının narin kolları Jerry'nin beline dolanmıştı ve kadının sırtına yaslanmış başını hissedebiliyordu. "Jerry." Sesi fısıltı gibiydi ve Locke Jerry'i kendine daha da yaklaştırdı. "Burada benimle olduğun için teşekkür ederim. Bu gece bana çok yardım ediyorsun ve ben buna minnettarım. Sen burada olmasaydın ne yapardım bilmiyorum."

Jerry şaşkınlıktan donakalmıştı, neredeyse bir kupayı düşürüyordu. “Şey... Bayan Locke...” Esmer elleriyle kadının süt beyaz kollarını tuttu. “Ben...”

Jerry daha cümlesini bitirmeden, kadın elini Jerry’nin çenesinin altında belirdi. Bileğini ani bir hareket çekiverdi, yalnızca bir defa.

Bıçak, bir Ginsu bifteği dilimler gibi boğazını keserken, bilincini kaybetmeden önce Jerry son bir şey düşündü.

Nasıl bu kadar aptal olabildim?

41. BÖLÜM

Sheila yatakta çıplak halde oturuyordu, yalnızca dakikalar önce elinde tuttuğu silahın namlusuna bakıyordu. Her şeyi göze almıştı ve kaybetmişti. Şimdi Ethan onu öldürecekti.

Ethan başında dikiliyordu, ayakları hafifçe yere basıyordu. Bir eliyle pantolonunu yukarı çekiyordu. “Asla kazanamayacaksın Sheila. Bunu şimdi anladın değil mi?” Fermuarını çekerken çenesini sıktı. “Ama iyi oynadın aşkım.”

“Ethan...”

“Kapa çeneni.” Ethan boştaki eliyle tişörtünü alıp başından geçirdi. “Kabul ediyorum, sana inandım. Beni kandırdın. Ama bunu anlamalıydım, değil mi? Ben de bir yalancıyım. Öldürmekle ilgili olanlar hariç.” Yüzünden hiçbir şey okunmuyordu. “Benim ilk işim sen olacaksın. Ve şunu söylemeliyim ki, yaşadığımız bunca şeyden sonra, senin ilk kurbanımın olmana çok seviniyorum.”

Tanrım, bu hiç mantıklı değildi. Ethan ona ilk cinayetini zaten anlatmıştı, bir kızın hayatını nasıl hasta, sapık ve korkunç şekilde bitirdiğini ve bundan nasıl zevk aldığını. O bu hale nasıl gelmişti?

Ethan Sheila'yı izliyordu. "Ne düşündüğünü biliyorum ama daha hikâyemi bitirmemiştim." Silahı biraz aşağı indirdi. "Kız ölmedi."

Sheila ona kuşkuyla baktı. Ne demesini bekliyordu? Sanki onu bu yeni saçmalığa inandırmak istiyor gibi gözüküyordu. "Fakat en son bana..."

Ethan güldü ve bu gülüş gerçektir. Çok eğleniyordu. "Ölmedi Sheila. Bir süre kendine gelemedi o kadar. Uyandıktan bir dakika sonra sarhoş gibiydi ve boğazı onu öldürüyordu ama iyiydi işte." Ethan'ın gözleri açıldı. "Ama kahretsin ki kız delirmişti. Yüzüme öyle bir vurdu ki başımın üzerinde dönen yıldızları gördüm."

Sheila ona baktı, sanki ne dediğini anlamaya çalışırken beyni kafasının içine akıyor gibiydi. "Anlamıyorum."

"Delirdi çünkü abartmışım. Benden durmamı istediğinde devam etmişim. İnan bana, aynı hatayı asla tekrarlamam." Ethan kafasını salladı. "Nihayet... ihtiyaçlarımı karşılayacak başka yollar bulduk. O günden beri bir gün bile ayrılmadık. Neredeyse 8 yıl oluyor."

Sheila anlamıyordu. Bağlantıyı kuramıyordu.

"Sabret!" dedi Ethan. "Anlayacaksın."

Bir an düşündükten sonra anladı.

"Sekiz sene... aman Tanrım," dedi Sheila, şaşırmıştı. "Elbette. Kız arkadaşın Abby. Bunca yıldır birlikte misiniz?"

Ethan başıyla onayladı.

"Ve bunca zamandır bunu ondan sakladın mı?"

"Neyi sakladım mı?"

“Bir katil olduğunu?” Kelimeler tuhaf geliyordu, bu kahrolası canavar tarafından bu kahrolası bodrumda günlerdir kapalı kaldığı onca günün ardından bile.

Ethan'ın çenesi sıkıldı. “Affedersin ama ben bir katil değilim.” Ne dediğini anlamaya çalışmak başdöndürücüydü, Sheila aklını kaybeden kendisiymiş gibi hissediyordu. Sesini sakın tutmak için çaba sarfediyordu. “Ethan, yan odadaki o bedenler. O ölü kadınlar...”

“Hiçbirini ben öldürmedim Sheila.” Ethan kaşlarını çattı, sonra ayağa kalktı ve tekrar odada yürümeye başladı. “Ben bir sürü şey olabilirim ama bir katil değilim. Bunu hayal ettiğimi kabul ediyorum...” Ethan yüzünde suçlu bir ifadeyle doktora baktı. “Ama bunu gerçekleştirmedim. Henüz.”

Sheila bunu anlamlandırmaya çalışıyordu. Abby'nin tüm bunların içinde nerede olduğunu anlamak zordu. Belki Ethan'da dissosiyatif kişilik bozukluğu vardı, bu kişilik bölünmesi olarak da bilinirdi. Bu en uygun açıklamaydı, gerçi o an o kadar da önemli değildi.

Ethan yeniden kaşlarını çattı, yüzündeki çizgiler daha derindi. “Fantazilerim var, evet ama aynı zamanda *sınırlarım* da var. Bu kadınlar, isteyerek benimle geliyorlar. Benim... cinsel ihtiyaçlarım var. Ve onlar da bu oyunu oynamak istiyor. Bazen onlara para veriyorum. Ama onları zorlamıyorum.”

Sheila'nın önüne geçti ve silahı tekrar kaldırdı. “Benim bir psikopat olduğumu düşünmen gücüme gitti.” Yüzü sinirden kızarmıştı. “Özür dile Sheila.” Silahı kadının alnına, tam iki gözünün arasına bastırdı, acıyordu.

“Özür dilerim.” Sözcükler ağzından inilti gibi çıkmıştı. Kuruntulu insanlarla tartışmanın bir anlamı yoktu. Kazanmanın bir yolu kalmamıştı... Onlar mantıkları nedenleri

umursamazdı. Kendini yatağın başlığına doğru çekti. “Yanlış anladım. Pardon.”

“Nasıl yanlış anlayabildin?” Ethan gerçek bir incinme ve şaşkınlık ile ona baktı. “Ben bir katil değilim. Sadece pisliği temizliyorum. *Onun* pisliğini. Hep onun pisliği. Benimki değil. Oyunlar oynuyor. Bunu nasıl anlamazsın?” Ethan inanamıyormuş gibi başını salladı, silah Sheila’nın alnından kıpırdamıyordu.

Bir kez daha, Ethan’ın neden bahsettiğini bilmiyordu.

“Bu ev onun pisliğini sakladığım yer. Diana St. Clair’ı hatırlıyor musun? İlişkımız vardı, eminim bunu biliyordun. Senin dersindi ve fazla ilgili değildin.” Ethan yine yürümeye başladı ve silah alnından Sheila’nın başı öne düştü. “Diana’nın 40 defa bıçaklandığını biliyor muydun?” Ethan’ın yüzü üzgün, gözleri nemliydi. “40 defa. Gazetelerde çıktı. Ama onu oraya koymak yerine...” parmağıyla çalışma odasını gösteriyordu “O, Di’nin bedenini Puget Sound’a atmamı söyledi. En zalimce bulunma şekliydi bu. Ve en şairane, bilirsin. Ama bu *bana* ders oldu, çizgiyi aşmamak adına. Onlar için bir şeyler hissedemem. Duygular her şeyi mahveder.”

Sheila söylediklerini anlamaya çalışıyordu. Doğruyu söylüyor gibiydi ama *o* diye bahsettiği kimdi?

Ethan Sheila’ya baktı, gri gözleri donuk ve üzgündü. “O, onlara sahip olmama izin veriyor. Onları St.Mary’de gösteriyor. Kimi istersem onu almama izin veriyor. Sonra da onları öldürüyor. Seni buraya bu yüzden getirdim. Uzun zamandan beri senin ölmeni istiyor. Çünkü seninle ilgilendiğimi biliyor. Di’yle ilgilendiğim gibi.” Ethan başını salladı. “Ama ben bunu hiç istemedim. Zaman kazanabilirim diye düşündüm. Ama Morris hiç vazgeçmeyecek...”

Sheila başını kaldırdı. “Morris yaşıyor mu?”

Ethan konuşmayı kesti, gözleri yuvalarından fırlayacak gibiydi.

O. Çocuğu. Bunca zamandır yalan söylüyordu. *Morris yaşıyor*. Sheila’nın kalbi mutluluktan duracaktı, bayılacağını sandı.

“Evet, yalan söyledim,” dedi Ethan açık açık. “Ama artık çok geç. Ona geri dönemeyeceksin. Ona geri dönüp dönmek istemediğimi bilmiyorum ancak benim tek bildiğim o. Abby’sizken kim olduğumu bilmiyorum.”

Abby. Katil Abby miydi? Kahretsin. Sheila umutsuzca bunu hazmetmeye çalışıyordu, tüm bunların ne anlama geldiğini anlamaya uğraşıyordu. Ama o hâlâ Morris’in yaşadığını öğrenmenin verdiği sersemlik içindeydi. Sonuç olarak önemli olan buydu. *Ah, Morris...*

Ethan emniyet düğmesini açtı. “Bilmeni istiyorum ki Sheila, benim için özeldin. Gerçekten sevdim...” Sesi kesildi.

Odaklanmaya çalışarak, Sheila bir işe yaramayacağını bilmesine rağmen son bir kez daha şansını denedi. “O zaman lütfen bırak gideyim.”

“Dizlerinin üstüne çök.” Sesi katılaşmıştı. “İkinci kez söylemeyeceğim.”

Acı gerçek Sheila’nın yüzüne vurdu. Buradan kurtulamayacaktı. Sonu gelmişti.

Ama nasılsa iyi hissediyordu. Morris iyiydi. Güvendeydi. Sheila onun ölümüne sebep olmamıştı. Dışarda bir yerlerdeydi, uzun ve sağlıklı bir hayat yaşayacaktı. Mutlu olacaktı.

Kendisine söyleneni yaptı, aniden vücudunu bir uyuşukluk sardığını hissetti. Kendinden ayrılıyor gibiydi. Bir koruma

mekanizmasıydı, biliyordu. Söyleyecek hiçbir şey kalmamıştı. Yalvarmak artık bunu değiştiremezdi.

Sheila gözlerini kapadı ve kurşunun kafatasını yardığını hissettiği anda ölmeyi umarak sona hazırlanmaya çalıştı.

42. BÖLÜM

Morris bu korkuyu en son bir futbol maçındayken hissetmişti, hem de kendisinin oynamadığı bir maçta.

31 Aralık 1980. Bluebonnet Bowl. Eğer onu atlatabildiyse, şüphesiz bunu da başarabilirdi. Gözlerini kapayarak o geceye geri döndü. Longhorn'lar Tar Heel'lere karşı. Dördüncü çeyrek, iki dakika kalmış, üçten geriye sayılıyor, Texas topu alıyor. Kalabalık içindeki yirmi bir yaşındaki Morris, oyunu yöneten oyuncunun işaretini dinliyordu. Midesi korku ve vahşetten yanıyordu ve NFL'i yetenek avcılarının 50. Çizginin yanındaki Astrodome'un ilk üç sırasında oturduklarının farkındaydı. Kusmuştu, bir miktarı kendi ayakkabılarına bulaşmıştı. Bu sorun değildi. Önemli olan kazanmaktı.

Bu aynı öyle bir histi, hatta 100 misli fazlası. Sheila, Wolfe'un evinde tuzağa düşürülmüş olabilirdi ve Morris o anda o kadar kötüydü ki her an kusabileceğini düşünüyordu. Bu dakikada nasıl görüldüğünü merak etti: Gece yarısında Wolfe'un evinin etrafında dolanan, büyük siyah Cadillac'ının önünde bir enkaz.

Morris yaşlı güvenlik görevlisini herhangi bir sorun olmadan atlattı. Henry onun bir polis olduğunu düşünüyordu. Ama eğer birileri onu omzuna asılı Remington 700 marka avcı tüfeğiyle gördüyse, kesin polisi aramıştı.

Bırakalım da gelsinler. Beni hiçbir şey durduramaz.

Morris'in sırtında 3513 Maple Lane vardı. Ön kapıya doğru uzanan üç merdiven basamağını hızlıca tırmandı, dizleri şikâyet eder gibi kıtırdadı. Bir an tereddüt ettikten sonra, kapı zilini çaldı ve silahını hazırladı. Tüfek doluydu ama onu kullanmak zorunda kalmak istemiyordu. Fakat eğer Sheila'nın hayatı söz konusu olursa kullanacaktı. Ya da kendi hayatı. Sıralamayla bu şekilde yapmıştı.

Buraya son geldiği zamanki gibi, kapının iki tarafındaki lekeli pencere camının ardından kapı zilini duyabiliyordu. Ve yine o zaman olduğu gibi, içerde hiçbir hareket yoktu. Ev karanlıktı. Kapıyı bir kez daha çaldı, bir dakika daha bekledi. Sonra kapıya sıkı bir yumruk attı.

Hâlâ hiçbir ses duymuyordu. Ya evde kimse yoktu, ya da Morris sadece Wolfe'u bir ziyaretçisi olduğu konusunda uarmış olmuştı. Kahretsin. Morris bir sonraki adımını planlamamıştı. Birilerinin kahrolası kapıyı açacağını düşünmüştü.

Şimdi ne olacaktı? Tüfeğiyle kilidi mi kırmalıydı? Cam bölmeyi kırıp elini içeri sokarak kilidi açabilir miydi? İki seçenek de cazip gelmedi. Öyle olursa içeri zorla girmiş olurdu. İçeri girerse, haneye tecavüz etmiş olacaktı. Ve bir silahla... Buna ne deniyordu acaba? Haneye tecavüz müydü bu da?

Peki ya bir alarm sistemi varsa ne olacaktı? Bu büyüklükte bir evde mutlaka alarm olmalıydı. Acaba sessizce mi öterdi yoksa bir ölüm perisi gibi haykırır mıydı? Komşular silahlarıyla onu vurmak için koşarak gelirler miydi, bu davetsiz misafiri? Ya da Wolfe alarmı duyup panikle Sheila'ya zarar verir miydi?

Bunları hiç düşünmemişti. Bir süre sonra kendini Jerry'nin burda olmasını isterken buldu, adam çok mantıklıydı ve ne yapacağını biliyordu. Morris dedektife vurduğu için çok kötü

hissediordu ama kahretsin, Jerry'nin hiç cesareti yoktu. Eski bir polise göre, hiç sezgisi de yoktu. Ethan Wolfe'den kötü kokular geliyordu. Bu kokuyu nasıl oluyordu da sadece Morris alabiliyordu.

Güvenlik kayıtlarındaki kişinin Wolfe olup olmadığı Morris'i ilgilendirmiyordu. Sheila *buradaydı*. Bunu hissedebiliyordu.

Morris tüm gücüyle kapıya yüklendi. Eğer bu da işe yaramazsa, komşuları boşverir, tüfekte kapıyı havaya uçururdu. Ama ağırlığıyla, kilidi kasadan sökmeyi başardı ve kapı açıldı. Şaşkınlıktan donakaldı, alarmin çalmasını bekledi.

Fakat hiçbir şey olmadı. Morris içeri girince hiçbir uyarı ya da çınlama sesi duyulmadı. Duvarlardan hareketlerini yakalayacak hiçbir kırmızı ya da yeşil ışık gelmiyordu. Aksine, oda ürkütücü şekilde sessizdi. Hızlı hızlı nefes alıyordu, sakinleşmeye çalıştı, kendini ele vermek istemiyordu. Ensesinden omurgâ kıvrımlarına doğru ılık ter boşalıyordu. Çok kolay olmuştu.

Ne çeşit bir insan ön kapı kilidini bu kadar dayanıksız yaptırdı ve alarm taktırmazdı? Böyle bir mahallede hırsızlık kaçınılmazdı. Belki de Wolfe'un sessiz bir alarm sistemi vardı. Ancak amaç davetsiz misafirleri korkutmaktı, yakalanmadan önce evi altüst etmelerine izin vermek değil. Morris Remington'una uzandı ve eve girdi, parçalanmış kapıyı arkasından kapadı. Sokak lambasından gelen ışık, cam panelin ardından içeri giriyordu. Onun dışında oda kapkaranlıktı. Camdan sı-zan ışığın şekilleri ilginçti, ahşap yerlerde donuk desenler oluşuyordu. Tekrar durdu.

Ya Wolfe onun her adımını izliyor, yere çömelmiş saldırıya hazır bekliyorsa?

Duvarda elini gezdirirken ışığın açma kapama düğmesini buldu. Işığı yaktı. Evin arka kısmına uzanan bir koridor aydınlandı. Morris tüfeği kavradı, Wolfe'un bir silah ya da bıçak gibi öldürmek için tasarlanmış bir aletle kendine doğru geldiğini görmeyi umuyordu. Ama ortalıkta hiç kimse yoktu. Yalnızca bu büyük evin zevkli döşenmiş girişi.

"Sheila!" diye fısıldadı Morris. Nasıl oluyorsa kulağa komik geliyordu. "Sheila!"

Koridorda ilerledi, parmakları tetikteydi. Remington'un tetiği sertti. Bu da istemdişi ateşleme olasılığını ortadan kaldırıyordu. Bundan memnundu, çünkü elleri titriyordu. Odaya hızla ilerledi, Sheila'nın adını fısıldamaya devam ediyordu. Kimse karşılık vermedi.

Yatak odasının kapısı açıktı, içeri girdi. Işığı yaktı, kafasını dağıtmak üzere kimsenin onu beklemediğini görünce derin bir nefes aldı. Yatak toplanmıştı. Az eşyayla dekore edilmiş olmasına rağmen, eşyalar zevkliydі. Banyoya geçti ama orada da kimse yoktu. Orası da tertemizdi ve dezenfektan kokuyordu.

Diğer üç yatak odasından da bir şey çıkmadı. İki boştu ve birinde bir masadan başka hiçbir şey yoktu. Diğer banyo da ilki gibiydi. Evin arka kısmındaki kocaman mutfakta sanat eserine benzeyen aletler vardı. Daha önce hiç yemek pişirilmemiş gibi parlıyorlardı. Bu evde bir şeyler eksikti ve Morris bunun ne olduğunu bulamıyordu. Bir dakika sonra anladı.

Burada kişisel sayılabilecek hiçbir şey yoktu. Duvarlarda fotoğraf yoktu, dolaplarda giysiler yoktu, lavaboda tabaklar yoktu.

Wolfe burada yaşamıyor muydu? Neden böyle bir ev almış ve sonrasında Seattle'daki tek odalı berbat daireyi kiralamıştı? Amacı neydi?

Ana koridorun gerisinde, garaja giden bir yol buldu. Kapıyı açtı ve kafasını içeri uzattı, Wolfe'un antika Triumph motorunu görünce gözleri açıldı.

Çocuk buralarda bir yerlerdeydi. Ama nerede? Bütün evi kontrol etmişti. Hayal kırıklığına uğramıştı, ara kapıyı kapattı ve ana koridora geri döndü.

Köşede gözüne bir ışık vurdu, ona doğru ilerledi. Birkaç metre ötede duvara asılı bir klavyede küçük yeşil bir ışık yanıp sönüyordu. Klavyenin hemen yanında muhtemelen daha önce önünden geçtiği bir kapı vardı ama anlaşılan fark etmemişti. Kapı dışarı bakıyordu. Klavyeler evin dışında olurdu, insanları dışarıda tutmak için ama bu *içerdeydi*. Kaşlarını çatarak kapıya doğru gitti ve kapı koluna bastırdı. Kiltliydi.

Kalbi şimdi daha da hızlı atıyordu. Hiçbir kilitli kapı bu kadar tekinsiz gözükmemişti. Kahrolası ön kapının berbat bir kilidi vardı ve alarmı yoktu ama bu kapı bir klavyeyle mi kilitlenmişti? Neden? Bunun ardında ne vardı? Dolap mı? Tesisat kanalı mı? Bunu öğrenmek için ya plana ya da içeri bakmalıydı. Morris o an planın elinde olmasını isterdi. Kapı kolunu tekrar zorladı ama hareket etmedi. Kapının ne sakladığını anlamak için tek bir yol vardı.

Şu eski televizyon şovu *Hadi Anlaşma Yapalım*'daki Monty Hall'ın sesi kulaklarında çınlıyordu. *Bir numaralı kapının arkasında ne var?*

Morris terden ıslanmış halde duvara çarpıncaya kadar kapıdan uzaklaştı. Remington'u kapıya doğrulttu, derin bir nefes aldı ve tetiği çekti.

Ses umduğundan yüksek çıkmıştı. Bir sürü odun parçası heryere fırladı, bir tanesi Morris'in yanağına çarptı. Tüfeğin sesi korkutucu ve nefes kesiciydi. Açıkçası, daha önce hiç evin

içinde tüfek ateşlememişti, bunu gecenin bir yarısı Wolfe'un evinde yaptığını düşününce kendine inanamadı. Komşular *bunu* duymuş olmalıydı. Yan evdeki yaşlı tavuk muhtemelen bigudilerini savurmuştu.

Kapının kolu gitmişti. Onun yerinde büyük ve kocaman bir boşluk vardı. Morris ayağıyla itince kolayca açıldı.

Burası bir bodrumdu. Morris afallamıştı. Evin dışındaki hiçbir şey, evin içinde bir ev daha olduğunu belli etmiyordu. Gri bir halıyla kaplanmış aşağıya doğru inen basamaklar vardı. Kalbi yeniden hızlandı. Aşağıda iyi hiçbir şey olamazdı.

"Sheila!" Korku onu ele geçirmeden var gücüyle bağırdı. Basamakları gücü yettiği ölçüde hızlı bir şekilde iniyordu, aklı çalışmıyordu sanki. Birkaç basamak sonra, tekrar bağırdı, tüfek gergin ve hazırды. Geriye üç kurşunu kalmıştı. Eğer Wolfe, Sheila'yı esir olarak tutuyorsa, üçünü de o aşağılık herifin vücuduna boşaltmakta tereddüt etmezdi. "Sheila, aşağıda mısın?"

Sanki bağırışına cevap verir gibi, bir ağlama sesi duydu, küçük, zavallı bir sestti. Ama onu duymuştu.

Sheila.

Odaya doğru köşeyi dönünce, gördüğü şeyin ne olduğunu tam olarak algılamayı beklemeden Morris tüfeği doğrulttu ve ateşledi.

43. BÖLÜM

Sheila uyandığında anlaşılamayan konuşmalar duyuyordu. Ama güçlü antiseptik kokusu ona yeni bir yerde olduğunu hissettirmişti.

“Sana söylüyorum Kim, bu şimdiye dek gördüğüm en ürpertici şeydi,” diyordu adam kısık sesle.

“Tüm bu maskeler gerçek insan yüzleri gibi, titizce dizilmişti. Bunlardan bir raf dolusu var. İlk başta bunların gözleri oyulmuş gerçek insan kafaları olduğunu sandım. Bu kadar gerçeğe yakın maskeler yapabilecekleri aklıma gelmemişti. Şerefsizler.”

“Peki ya duvara ne demeli?” Kadm fısıldıyordu ama sesindeki dehşet hissediliyordu. “Aman Tanrım, içerde daha düzinelerce kadın olabileceğini söylüyorlar. Ve bunlar sadece onun *alıkoydukları*. Kim bilir daha kaç kişiyi öldürdü?”

Sheila gözünü kırıştırdı, gözleri uykudan çapaklanmıştı. Yatağının yanında güzel bir sarışın oturuyordu, dar bir ceket giymişti, elinde küçük siyah bir notebook vardı. Genç yüzünde bir şeyler bekler gibi bir ifade vardı, yoğun bir korkuyla Sheila'ya bakıyordu.

“Ona böyle bakmayı bırak.” Odanın köşesinden bir yerlerden sert bir erkek sesi geldi. “Onu korkutacaksın.”

Çok geçti. İçini nerede olduğunu bilmemenin verdiği bir telaş sarmıştı. Bu yer de neresiydi? Ethan orada mıydı? Morris nerdeydi?

Sarışın kadın elini nazikçe Sheila'nın parmaklarına koydu. "Her şey geçti. Güvendesiniz." Genç kadının yüz hatları bir gülümsemeyle belirdi. "Aramıza tekrar hoşgeldiniz Dr. Tao."

Sheila başını çevirdi ve sağlık ekipmanlarını gördü, açık yeşil boyalı duvarları, boydan boya panjurlu büyük pencereyi. Bulutlardan sızan bir parça güneş ışığı odaya yayılıyordu. Eline bir şey batıyordu, aşağı baktı. Bir IV iğne elinin üstüne, bereli bileğinin yanma takılmıştı. Sonra gözyaşları aktı.

"Sana bir dakika müsaade edeceğim." Sarışın, Sheila'nın bir şey söylemesine fırsat vermeden geri çekildi.

Pembe üniformalı güleryüzlü bir hemşire içeri girdi. Enerjik adımlarla Sheila'ya doğru geldi, monitörleri kontrol etti. "Uyanık mı? Ne güzel. Merhaba tatlım." Ilık ve nemli bir bezi Sheila'nın yanaklarına hafifçe dokundurdu. Adama ve köşede duran kadına dönerek "Siz ikiniz doktor tekrar girmenize izin verene kadar dışarıda bekleyin," dedi.

Yeterince hızlı hareket etmemiş olacaklar ki hemşire başparmağıyla işaret etti. "Dışarı. Şimdi."

::::

Sheila yaşananları sisler ardından hatırlıyordu, çok fazla bir şey anlatabilecek durumda değildi. Çok ama çok yorgundu ki cümlelerin ortasında uyuyakalmış olabileceğini düşündü. Öyle olduysa bile, ifadesini almaya gelen polis memurları bunu ona söylemeyecek kadar kibarlardı. Genç ve kibar doktor—Sheila adını hatırlamıyordu— onun ezici yorgunluğunun böyle sine stresli bir deneyimden sonra normal olduğunu açıkladı

ve ne kadar isterse o kadar uyuyabileceğini söyledi. Nöbetlerini engelleyen hafif bir yatıştırıcı vermişlerdi. O yüzden hiç rüya görmüyordu.

Doktorlar odadan çıkmış, dedektifler gitmişti. Ve hemşire odanın lambasını kıstı. Ziyaret saati bitmişti, hastane sessizdi. Duvardaki saat Sheila'ya saatin akşam dokuz olduğunu söylüyordu ama zaman ona anlamsız geliyordu. Yatağında yandöndü, arkası kapıya dönüktü, pencereden gözüken aya bakıyordu. Tanrıdan üç hafta boyunca görmediği güneşin doğmasını diledi. Karanlık korkunçtu.

Olayları parça parça hatırlıyordu. Ethan ölmüştü. Morris onun için gelmişti. Ve Ethan'ı öldürmüştü. Onu av tüfeğiyle arkasından vurmuştu. Eğer bir saniye sonra gelmiş olsaydı, morgda yatan kişi Sheila olacaktı.

Stevens Gölü'ndeki cesetlerin kaldırılmasının ve kimliklerinin tespit edilmesi birkaç hafta sürdü. Sheila dedektiflere evsiz kadın Marie ve Diana St.Clair hakkında bildiklerini anlattı. Bunları zaten onlar da biliyorlardı.

Ethan'ın kız arkadaşı Abby Locke hakkında da her şeyi biliyorlardı. Abby Morris'in tuttuğu özel müfettişin boğazını kesmişti, Sheila'nın bulunmasına yardım eden adamın. Sonra polis merkezinden kaçmıştı. Şaşırtıcıydı ama Abby Jerry'nin şahdamarını ıskalamıştı. Bölgede görevli memurlar dedektifi yalnızca birkaç dakika sonra bulmuş ve ilkyardım ekipleri gelmeden kanamayı durdurmayı başarmışlardı. Neden onu öldürmeye çalıştığı herkesin merak konusu olmuştu.

Şimdi özel müfettişi düşününce Sheila hıçkırıklara boğuldu. Zavallı Jerry. Uzun zaman önce onun öğrencisiydi ve yıllardır onu görmüyordu. Çok çalışkandı, okulu kariyeriyle

beraber götürüyordu. O ve Marianne kocalarını bir araya getirmek istiyordu ama bu asla olmamıştı. İşleri buna mani oldu ve terapi seanslarıyla kahve molaları haricinde sosyalleşmeye zamanları kalmamıştı.

Ve şimdi Marianne'ın kocası Sheila yüzünden kritik durumdaydı. Suçluluk duygusu çok büyüktü. Bunlara o sebep olmuştu. Ethan Wolfe'u hayatlarına o sokmuştu.

Odasının kapısı açıldı. Şaşkınlıkla kimin geldiğini görmek için arkasını döndü. Bir polis memuru kapının önünde yirmi dört saat nöbet tutuyordu, bu muhtemelen hemşireydi, avuç içleri şimdiden terlemişti. Abby Locke hâlâ dışarıdaydı. Polis, Stevens Gölü'ndeki bodrum katında bulunan cesetler için Ethan'ın sorumlu olmadığına tam olarak ikna olmamıştı ancak Sheila Ethan'ın ona söylediklerine inanmıştı. O kadınları Abby öldürmüştü. Daha cevaplanmayan bir sürü soru vardı ama bu konuda emindi.

Fakat odasındaki kişi Abby değildi. Morris'ti. Loş ışıktaki bir gölge gibiydi ama onun yüzünün şeklini ve vücudunu her yerde tanırdı. Bu, iş gezisine çıkmadan önce onun evinde oldukları o günden beri Morris'i ilk görüşüydü, kaçırılmadan önceki günden beri. Bir ömür geçmiş gibiydi.

"Geleceğini sanmıyordum." Sesi zor çıkıyordu. O kadar zayıf ve çaresiz bir ses tonuyla konuştuğu için utandı. "Seni suçladığımı söyleyemem."

O Morris'e cehennemi yaşatmıştı. İkisini de cehenneme atmıştı. Morris bunların hiçbirini ona sormamıştı. Tek yaptığı Sheila'yı sevmekti. Yatağın ayakucuna oturdu, gölgeler ve ayışığı yüzünde yansımalar oluşturuyordu. Bitkin gözüküyordu. Sheila ağlamak istedi.

“Bütün gün buradaydım,” dedi Morris. “Ya uyuyordun, ya da yanında polisler ve doktorlar vardı. Her zamanki gibi meşgul bir kadınsın.” Morris gülümsedi. “Seni uyandırdım mı?”

Sheila kafasını salladı. “Uyumuyordum. Ziyaret saatinin teknik olarak bittiğini sanıyordum.”

Morris yatağın etrafında dolandı ve yastığın yanındaki sandalyeye oturdu. “Sen söylemezsen ben de söylemem.” Se- sindeki rahatlık zorlamamış gibi geldi ve ellerini kucağında birleştirdiğinde Sheila hayal kırıklığına uğradı.

Ona dokunmak istiyordu. Yüzündeki ifade kalbini kırmıştı, şimdi açıkça görüyordu ki o çok uzaktı. Gözleri kanlanmıştı ve daha önce hiç görmediği şekilde çizgilerle çevrilmişti, teni lekeliydi, 3 gündür traş olmamış gibiydi. Saçları karmakarışık- tı. Nefesindeki güçlü *Listerine* kokusu yeniden içmeye baş- ladığını söylüyordu. Bu da onun suçuydu.

Hâlâ yakışıklıydı.

“Nasılsın?” diye sordu Sheila

“İyiym.” Bir yorgun gülümseme daha. “Asıl sen nasılsın?”

Sheila da gülümsemeye çalıştı ama dudakları açılmıyordu. “İyiym. Susuz kaldığımı söylüyorlar ama onun dışında iyiym.”

“Doktorla konuştum. Yarın sabah eve gidebilirmişsin. Kendi yatağında uyuyacaksın.”

“Sabırsızlanıyorum.” Sheila herhangi bir heyecan hissetmi- yordu. Kendini daha fazla tutamadı ve Morris’e doğru uzandı. “Morris, çok özür dilerim.”

“Şşt.” Morris’in sesi yumuşaktı ve Sheila nihayet elini tut- tuğu için memnun olmuştu. “Tüm bunlar için çok zamanı- mız olacak.”

“Konuşmalıyız.”

“Konuşacağız. Ama bu gece değil. Dinlenmen gerek.”

Acaba ona kızgın mıydı? Bunu söylemek zordu. Başka bir şey söyleyemedi, odanın diğer köşesinden dikkatli bir öksürük sesi geldi.

İkisi de oraya doğru baktı. Sheila uzun boylu bir adam olduğunu görüyordu ama yüzünü seçemiyordu. Midesi sıkıştı.

“Sorun yok sevgilim.” Morris Sheila’nın elini sıktı, eline bağlı IV iğnesine değmemeye dikkat etti. Yabancıya işaret etti. “Alabildin mi?”

Adam kafasıyla onayladı ve Morris’e Sheila’nın göremediği bir şey verdi. Morris ona baktı ve sırtıttı, bu tipik bir Morris sırtıttıydı, bir kulağından diğerine ağzı açılmıştı. Bu Sheila’yı ısıttı.

“Sheila, seni oğlum Randall ile tanıştırmak istiyorum. İkiniz e-mail ile iletişime geçtiniz sanırım.”

Morris’in genç versiyonu yatağa yaklaştı. Saçları daha uzun ve daha düzdü, uzun bedeninde birkaç dövme vardı ama bu benzerliği bozmuyordu, genç adamın yüzündeki sırtıttı bile aynıydı.

“Merhaba Sheila. Nihayet seninle tanışmak çok güzel, tüm bu yaşananlara rağmen.”

Sheila Morris’in en büyük oğluna şaşkınlıkla bakıyordu.

“Randall!”

Sheila boştaki eliyle uzanıp bileğini tuttu. “Gerçekten burada olduğuna inanamıyorum. Çok mutlu oldum.”

“Senin sayende.” Randall uzanarak onu yanağından öptü. Elini babasının omzuna koydu, “Teşekkürler...” dedi sessizce.

Morris oğluna öyle büyük bir sevgiyle baktı ki, Sheila kalbinin yandığını hissetti. Morris ona döndü, gözleri sulanmıştı. “O haklı sevgilim. Sen iyi bir şey yaptın.”

Randall odadan çıkmadan Sheila'nın elini hafifçe sıktı. "Seni dışarıda bekliyorum baba."

"Hayır, kal. Lütfen." Morris Sheila'ya bakıp boğazını temizledi. Gergin görünüyordu, Sheila korktu.

"Bende sana ait bir şeyler var. Biliyorum atlatmamız gereken çok şey var ve biliyorum ki tüm bunları aşmak zaman alacak ama ben..." Morris 'in dudakları hafifçe titredi. "Tekrar bana evet diyeceğini umuyorum..."

Morris Sheila'nın parmağına parlak bir yüzük geçirdi. Sheila elini kaldırdı ve hayretle yüzüğe baktı. Bilekleri hâlâ bereli olsa da ve damarında takılı bir iğne olsa da, Sheila'nın yüzünde gülümseme belirdi. Morris ona nişan yüzüğünü geri vermişti.

44. BÖLÜM

Roseburg, Oregon kasım ayında soğuk olurdu. Ama temiz hava ve sisli gökyüzü Sheila'nın kafasını boşaltmasına yardımcı oluyordu. Büyük çiftlik evinin bahçesinde oturmuş, üzerine kalın yün bir battaniye almıştı. Kasvetli güne bakıyordu ve uzun zamandan beri olduğundan daha iyi hissediyordu. Bugün ziyaretçi günüydü. Misafirlerini dışarıda soğuk havada oturarak bekleyen tek aptal muhtemelen oydu, ama Bağımlılık Tedavisi Merkezi'ne geldiğinde Morris'in ilk gördüğü kişinin kendisi olmasını istiyordu.

Sheila'nın solundaki ön kapı açıldı, idari ofisteki kadınlardan biri olan Melanie Rudder başını uzattı.

“Aman Tanrım.” Melanie tam olarak dışarıda değildi ama kollarını çoktan vücuduna dolaşmıştı bile. “Burası çok soğukmuş.”

Sheila, sallanan sandalyesinden genç kadına gülümsedi. “Bir kere alışınca o kadar da fena değil.”

Melanie başını inanmamış gibi salladı, titriyordu. Elinde posta kartı gibi bir şey tutuyordu. “Bu sana gelmiş. Bu sabah postayı dağıtırken bunu unutmuş olmalıyım. Çabuk, soğuktan kaskatı kesilmeden al şunu. Sanırım iş yerinden geliyor.”

Sheila parlak kartı alır almaz kadın içeri kaçtı. Melanie haklıydı, nerden geldiği konusunda yanılmamıştı.

Kartın önünde Puget Sonund Devlet Üniversitesi'nin sonbahardaki bir fotoğrafı vardı, havaya doğru su püskürten koca fıskiye'nin olduğu kampüsün büyük avlusunun fotoğrafı. Arkada, kahverengi tuğladan eski George Herbert Mead psikoloji binası duruyordu, Sheila son on beş yıldır burada çalışıyordu.

Kendi kendine güldü, üniversitenin posta kartları olduğunu bilmiyordu. Arkadaşlarının onu hatırlaması çok güzeldi. Özellikle Dekan Simmons çok anlayışlıydı. Sheila dönmeye ne zaman hazır olursa, işinin onu bekliyor olacağını söylemişti. Geri dönmek istediğinden emin değildi. Ama böyle bir şansı olması güzeldi. Lastiklerin karda çıkardığı sesle başını kaldırdı. Büyük siyah Cadillac uzun yoldan çiftlik evine doğru geliyordu. Sheila sevinçle Morris'e baktı, o da gülüyor ve el sallıyordu. Posta kartını eldivenli ellerinin arasına aldı. Kartta yazan güzel sözleri okumak için sabırsızlanıyordu.

Elleri titremeye başladı ve bu titreyiş soğuktan değildi. Bu not üniversiteden değildi—en azından *şuan* orda olan birisinden değildi.

Sevgili Profesör Tao,

Sizi önceki gün gördüm. Çok iyi görünüyordunuz.

Mutluluğunuzun tadını çıkarın.

Sevgiler

Abby Locke

Sheila Morris'in arkasından yükselen motorsiklet sesini duydu. Döndüğünde uzaklaşmakta olan bir Triumph'un üzerinde dar kotlu birini gördü.

